

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

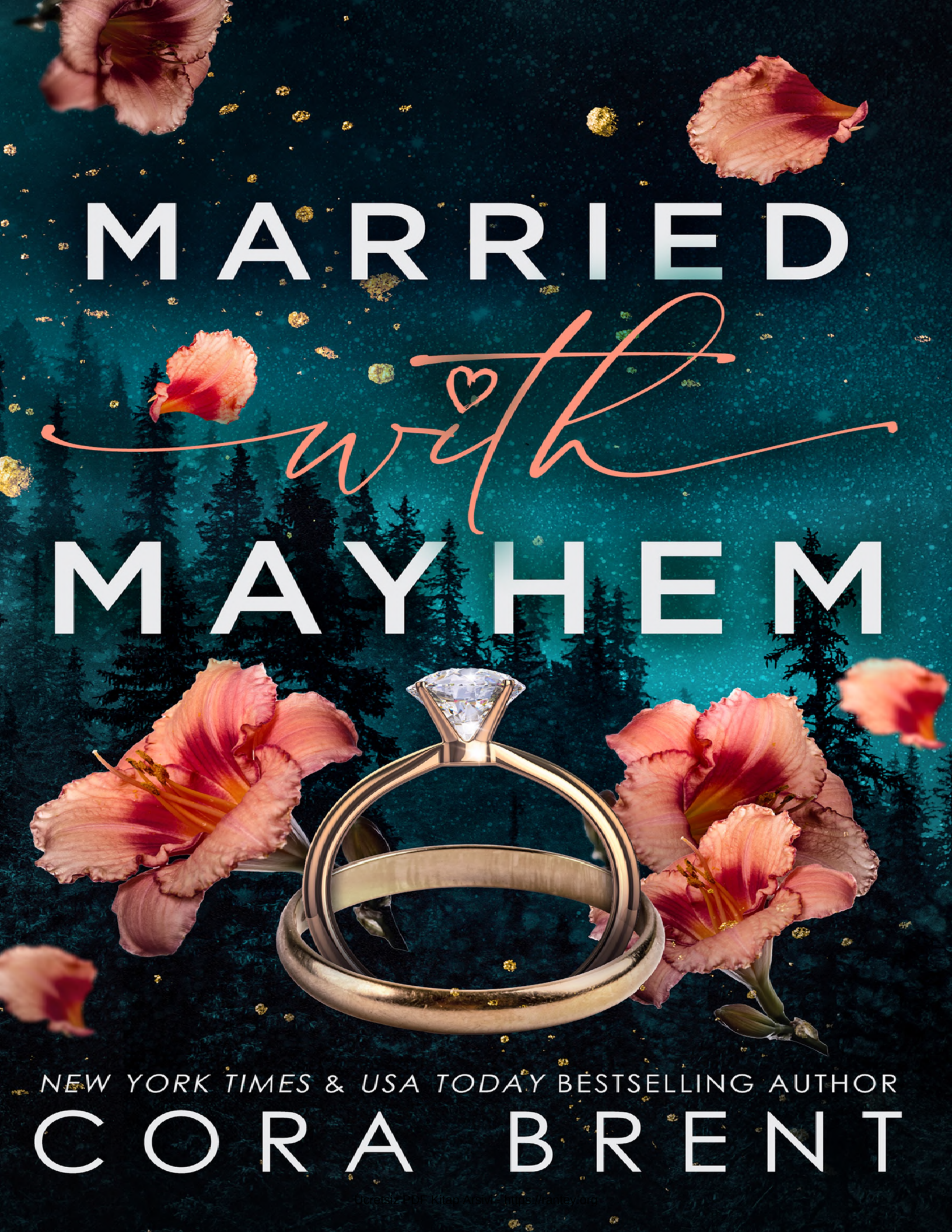
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARRIED *with* MAYHEM

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CORA BRENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KARGAŞA İLE EVLİ

CORA BRENT

Lütfen bu yazarın çalışmalarına saygı gösterin. Bu kitabın hiçbir bölümü izin alınmadan çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. Bu kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Adı geçen tüm yerler kurgudur. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Olaylar veya durumlarla olan benzerlikler de tesadüfidir.

Bu çalışmanın oluşturulmasının hiçbir bölümünde yapay zeka kullanılmamıştır. Bu kitap yapay zeka eğitimi için kullanılamaz.

© 2025 by Cora Bat
Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımı: Book Cover Couture

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[KARGAŞA İLE EVLİ](#)

[Önsöz](#)

[YAZ BAŞLANGICI...](#)

1. [Sabrina](#)
2. [Monte](#)
3. [Sabrina](#)
4. [Monte](#)
5. [Sabrina](#)
6. [Monte](#)
7. [Sabrina](#)
8. [Monte](#)
9. [Sabrina](#)
10. [Monte](#)
11. [Sabrina](#)
12. [Monte](#)
13. [Sabrina](#)
14. [Monte](#)
15. [Sabrina](#)
16. [Monte](#)
17. [Sabrina](#)
18. [Sabrina](#)
19. [Monte](#)
20. [Sabrina](#)
21. [Monte](#)
22. [Sabrina](#)
23. [Sabrina](#)
24. [Monte](#)
25. [Monte](#)
26. [Sabrina](#)
27. [Monte](#)
28. [Monte](#)
29. [Sabrina](#)
30. [Monte](#)
31. [Sabrina](#)
32. [Monte](#)
33. [Sabrina](#)

34. [Monte](#)
35. [Sabrina](#)
36. [Monte](#)

[Sonsöz](#)

[Cora'dan bir not:](#)

[İletişimde Kalalım!](#)

[Ayrıca Cora Brent](#)
[tarafından](#)

KARGAŞA İLE EVLİ

İtaatsizlik ettim ve artık başka seçeneğim yok. Eğer hemen evlenmezsem, New York'tan gönderileceğim.
ve bir yabancıyla evlenmeye zorlandı.

Korkunç mafya babası amcam, üstsüz korumamla ucuz bir motel odasında bulunmamın gayet iyi bir açıklaması olduğunu duymak istemiyor. Kabul edeceği tek bir çözüm var ve reddedersek korkunç sonuçları olacak.

Damada gelince, Monte Castelli, günahkâr bir üne sahip ve uzun süredir 'çılgınlığım' olan, mafya infazcılarının öngörülemeyen bir paketidir. Birbirimizin boğazına sarılmamıza rağmen, New York sahnesi tehdit edici bir hal aldığıında birlikte kaçmaya başladık.

Ama asıl sorun, korkunç amcam bizi yakaladığında başladı.

Şimdi, amcamın emriyle, Monte ve ben kendimizi birbirimizin yüzüne bakarken ve evlilik yeminlerimizi tekrarlariken bulduk. Dahası, bir çıkış yolu bulana kadar ikimiz de bu evlilik anlaşmasına saplanıp kalmış durumdayız.

Sürekli didişmemize rağmen, 'tek yatak' durumu, çarşaf­ların arasına girmemizin uzun sürmediğı anlamına geliyordu. Bir kere başladık mı, duramazdık. Her bir sınırı tekrar tekrar ihlal ettik.

Ateşle oynadığımı fark etmeliydim.

Tüm söylentiler Monte Castelli'nin evcilleştirilebilecek türden bir adam olmadığını söylüyor.

Daha iyi bildiğimi sanıyordum.

Ve ikimiz de günahlarımız için çok yüksek bir bedel ödeyeceğiz.

PROLOGUE

MONTE

Yaz Sonu...

T Karnaval hastalıklı bir şaka gibi devam ediyor.
Işıklar yanıp söner, dönme dolap döner, çığlık çığlığa kahkahalar yükselir.

Yüksekte oturup gece manzarasını tarayan ve otoparkta bir şeyler olduğunu gören bir ya da iki kişi olabilir.

Burada çığlıklar kesildi ve benim için hiçbir anlam ifade etmeyen insanlar görüş alanımın köşelerinde toplandı. Bakıyorlar, soluk soluğa kalıyorlar ve başka birinin trajedisini kaydetmek için telefonlarını kaldırıyorlar.

Bazıları bize bakacak ve derin bir üzüntü duyacak. Diğerleri ise yaşanan korkunç dramın kendileriyle bir ilgisi olmadığı için mutlu olacaklar.

"Canını yaktılar," diyor kızım yumuşak bir kederle ve ben sonunda kolumda bir kurşunun girdiği kanlı deliği fark ediyorum. Hala orada, sol dirseğimin üç santim yukarısındaki etli kaslarda uçuşunu sonlandırmadan önce ilk kötülüğünü yapmış.

Keşke hasarın en kötüsü bu olsaydı.

Keşke önce tüm vücudundan geçmemiş olsaydı.

Keşke...

Yeni bir gürültü geceyi yırtıyor. Acil bir siren sesi yükseliyor ve yaklaşıyor.

"Geliyorlar," diye onu temin ettim. "Benimle kal. İyi olacaksın."

"Geri çekilin," diye gürlüyor yetkili olmaya alışkın birine benzeyen bir adamın tok sesi. Kendisini kalabalığı kontrol etmekle görevlendirmiş.

Meraklı seyirciler el sallayarak arka plana çekilir. Adam diğerlerinin omuzları üzerinde duruyor ve başını çeviriyor. Yüzüne kazınmış derin çizgiler, çok zor bir yaşam sürdüğünü ve muhtemelen bundan daha kötü manzaralara tanık olduğunu gösteriyor. Ama ağzı yine de aşağıya doğru dönüyor ve keskin gözlerini sempati yumuşatıyor.

"Bir dakika içinde geçecekler," diyor. ". "

sallıyorum ve kollarımı şimdilik olabildiğince şefkatle vücuduna doluyorum. Göğsündeki yaraya bastırdığım gömlek çoktan sıırılsıklam olmuş.

Çok fazla kan kaybediyor. Kurşunun onu parçaladığında ne kadar hasar verdiğini bilemeyiz. Bir şansı olması için benden alınması gerekiyor.

Ve onun yere gitmeme izin verilmeyeceğini biliyorum.

Kısa bir mesafe ötede yere yığılmış ölü adam bundan emin oldu. Düştüğünden beri ona bakmadım. Sorular olacaktır ve bu soruları soran insanlar cevapları beklemek istemeyeceklerdir.

Bunun bir önemi yok. İsterlerse beni tutabilirler. Onu kurtarmak için anlaşmanın bir parçasıysa beni lanet bir yeraltı zindanına atabilir ve anahtarı sonsuza dek kaybedebilirler.

"Monte?" Kirpikleri titriyor. "Bana bir söz verir misin?"

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor ama sesimi neşeli bir tona zorluyorum. "Ne istersen, tatlım. Sen söyle."

Yavaşça göz kapaklarını aralıyor. Bu küçük başarı bile onun için bir mücadele ve yine de onu kullanıyor

Yine de bana gülümsemeyi başaramadı. "Soyadınızı alabilir miyim? Sanki gerçekten senin karınmışım gibi?"

Ciğerlerimdeki hava sanki çimento ile değiştirilmiş hissediyorum.

"Sen benim karımsın Sabrina. Başından beri öyleydin."

"Güzel," diye fısıldıyor. "Bir kez olsun seni kurtardım."

Yumuşak yanağına dokunuyorum. Hiçbir acı bununla kıyaslanamaz.

Yine de şu anda bile, en karanlık saatlerde, çok sayıda arkadaşım olduğunu biliyorum. Milyonlarca kalp kırıldı ve milyonlarcası da kırılmaya devam edecek.

Zamanın sonuna kadar böyle devam edecek.

Dudaklarımı alnına bastırıyorum. Göğsüm nemli soğuktan dehşetle çöküyor.

"Olduğum ve sahip olduğum her şey sonsuza dek senin," diye fısıldıyorum kulağına. "Sen kazandın, benim güzel kızım."

Veda edilmeyecek. Bu bir son değil. Lanet dünyanın onsuz dönmeye devam etmesine izin yok.

Gülümsemesini korumak için mücadele ediyor. "Seni her şeyden çok seviyorum Monte," diye nefes alıyor, en yumuşak iç çekiş kadar zayıf bir sesle.

"Uyanık kal," diye yalvarıyorum.

Ama gözleri çoktan kapanmış. Başı geriye yuvarlanıyor. Vücudu gevşiyor, başka seçeneği yok.

Sefil bir ıstırapla adını defalarca bağırdığımda bile sesini duymuyor.

YAZ BAŞLANGICI....

SABRINA

"D eğik."

Kart bana geri fırlatıldı. Bu Ben daha fazla kaynak bulmak için ceplerimi karıştırırken, tezgahın üzerinde açık duran sırt çantamın üzerine düşüyor. Aşağılanmışlık yüzümü Merkür gezegeni kadar sıcak yapıyor.

"Bunu dene." Başka bir kart . "Lütfen."

Gülümsüyorum. Bu genelde beni bir yere götürür. Ama bugün değil.

Tezgâhın diğer tarafındaki adam benim yaşlarımda ve gülümsemeye karşı bağışıklığı var. Gözlerini deviriyor ve muhtemelen hiç nemlendirici görmemiş ince, kırışık dudaklarını büzüyor.

"Ayrıca reddedildi." Sesi, korna çalan kazların senfonisi gibi.

En azından bu sefer kartımı atmadı. Cılız işaret parmağıyla kartı tezgâhın diğer tarafına itiyor ve sırtarak elimdeki kâğıt torbayı alıyor.

Belki de geçmiş yaşamında ona haksızlık ettim ve o da intikam şansını keşfetti. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Tek istediğim lanet olası krakerim.

O krakere *ihtiyacım var*. Yemek yemeyeli 18 saat oldu. Bu sabah kaçış planımla ilgili o kadar endişeliydim ki kahvaltıyla başa çıkamadım. Ve uçak yemeklerini unut. Uçak yemekleriyle son karşılaşmamda üç gün boyunca bağırsaklarımı paspas kovaasına kusmuştum. Uçuş görevlileri tarafından dağıtılan küçük selofan poşet istiridye krakerleri muhtemelen iyi olurdu ama neden riske girelim ki?

New York'a iner inmez bir şeyler atıştırmak çok daha iyi bir plan gibi görünüyordu. New York yemekleri beni hiç kusturmamıştı. Ama banka kartlarımın işe yaramayacağını ve yanımda Atlantik'in bu yakasında kabul edilecek nakit para olmadığını hesaba katmamıştım.

"Tezgâhtan hemen uzaklaşmalısın," diye korna çalıyor simit çantamı çalan korkunç adam. Gömleğine iliştirilmiş kırmızı beyaz etikette BOLTON yazıyor. Bu isim ona uymuyor. Hiç de Bolton'a benzemiyor. Adının Peter gibi bir şey olduğunu tahmin ederdim. Ya da Dick.

Yeterince hızlı hareket etmediğimde "Diğer müşterileri engelliyorsun" diye şikayet ediyor. Islak sümüğünü koklayarak terbiyesiz kafatasına geri sokuyor ve ters ters bakıyor.

Belki de simit poşetini alıp kaçmalıyım. Kart sorunun çözüldüğünde geri gelirim ve ona elli simit alacak kadar para veririm. İşe yarayabilir. Bolton pek enerjik görünmüyor. Şu anda görünürde hiç güvenlik görevlisi ya da polis yok. Burada simit yemek için girmemiş olan herkes, henüz endişelenecek zaman bulamadığım büyük bir siber saldırı hakkında histerikleşmekle meşgul.

Planımla ilgili iki sorun var.

Birincisi, ben hızlı bir koşucu değilim. En iyi koşullarda bile tek yapabildiğim acınası bir tırısla ilerlemek ve şu anda tırıs bile yapamıyorum. Arabamda bir su birikintisine düştüğümde ayak bileğimde küçük bir kırık oluştu.

Paskalya Pazarında amcamın yatı iyileşti ama ben hala topallıyorum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile benden hızlı koşabilir.

Ayrıca, ne kadar aç ve huysuz olursam , yine de bir havaalanı simidi çalmaktan daha üstün olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

Bolton'a "Simidimi tutabilir misin?" diye sordum. "Bankayı arayıp bu işi halletmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Hemen döneceğim."

Bolton çürümüş avokado rengine donuk gözlerle bana bakıyor. Pişen hamurun baş döndürücü kokusu işkence gibi. Boş midem sıkışıyor.

Ama JFK Havaalanı simit büfesinin efendisi Bolton merhamet nedir bilmiyor. Poşeti taşan bir çöp kutusuna dolduruyor ve arkamdaki müşteriye işaret ediyor.

Ne ama.

Cidden, bu hayvanat bahçesindeki hiç kimse eğlenceli bir gün geçirmiyor ama bu kabalık niye?

Arkamdaki kadın beni dirsekleyerek yolumdan çektiği için hakaret etmeye bile fırsat bulamıyorum. Onu suçladığımı söyleyemem. Yemek yeme şansı için şu anda birine seve seve dirsek atabilirim. Sırt çantamı göğsüme bastırarak sığınacak bir yer aramak için etrafıma bakındım ama .

Her tarafta üzgün insanlar var.

Bazıları birbirlerine bağıyor. Bazıları telefonlara bağıyor. Diğerleri ise bir sonraki duyuruya kadar tüm uçuşların iptal edildiği haberini tekrarlayan derinden gelen bir sesle Havaalanı Mahşeri sahnesinde boş bir çaresizlik ifadesiyle etrafa bakıyor.

'Tüm uçuşların' Denver aktarmalı uçuşumu da kapsadığını varsayıyorum. Buraya kadar geldim ve şimdi diğer binlerce mutsuz yolcuyla birlikte mahsur kaldım. Korkuyu kucaklamanın zamanı geldi.

Saatler önce, ticari bir jetin sürtünen camından Sicilya'nın geride kalışını izlerken, amcamın Palermo'ya geri dönmeye zorlamak için yeterli ipleri çekmesini bekliyordum. Korkulan mafya babası Vittorio Messina'nın kötü şöhretli etkisi asla hafife alınmamalıdır. Onun

Kimse kaşını bile kaldırmaya cesaret edemezken, gaddar, Armani kıyafetli adamlar beni sıkışık otobüs koltuğundan kaçırmak için kabine hücum edebilirdi.

İçim rahatladı, böyle bir şey

Uçak Atlantik'i olaysız geçti ve New York'a güvenli bir şekilde indi. Kapıda bekleyen öfkeli, aşırı giyimli mafya adamları yoktu. Temiz olduğumu düşündüm. Bir sonraki uçağımın otuz dakika içinde Denver'a hareket etmesi gerekiyordu. Oradan da kız kardeşimin küçük Sleepy Rock kasabasındaki evine bir saatten az mesafedeki küçük bölgesel havaalanına uçacaktım. Güneş batmadan önce sevgili ablama sarılacağımı ve melek gibi yeğenimi kucaklayacağımı düşünüyordum ve sabırsızlanıyordum.

Bunun yerine, şu anda etrafıma baktığımda aklıma 'kıyamet koptu' sözleri geliyor. Büyük bir uluslararası siber saldırı hava ulaşımını felce uğratmış ve ortalığı kızgın işadamları, ağlayan çocuklar, havlayan hizmet köpekleri ve kaba simit satıcılarından oluşan korkunç bir karmaşaya dönüştürmüştü.

Bugün Colorado'ya ulaşma şansım şu anda sıfıra yakın.

Duvarda yaslanabileceğim boş bir alan bulduğumda, hayal kırıklığı birincil duygum olan açlığın önüne geçiyor.

Kız kardeşimin bebeği, benim ilk değerli küçük yeğenim, yirmi beş gün önce doğdu ve ben onu henüz görmedim bile. Anni doğuma girdiği anda her şeyi bırakıp onun yanına uçmaya hazırdım. En büyük kız kardeşim Daisy zaten . Ben Sicilya'da bir villada sıkışıp kalmış, mobiletimle topallayarak anneme yalvarırken Daisy doğum odasında yeğenimizin doğum mucizesini izliyordu.

Giulia Messina Barone ile tartışmak, on iki saatlik bir canlı yayın oyun maratonundan daha fazla iş. Annem bir fikre saplanıp kaldığında kolay kolay yerinden kımıldamaz. Her ne kadar ilk torununun geliş haberine çok sevinmiş olsa da

Anni'nin bebeğini kucağına almak için sabırsızlanırken, Marcella Teyze'yi şiddetli bir gut krizinin ortasında bırakmayı reddetti.

Marcella Teyze'yi pek sevmemek için birçok nedenim var. Anne tarafından büyük halam olan Marcella hala, hala çözmeye çalıştığım Sicilyalı akrabalarımın bir parçası. Yıllardır ailenin reisi ve annemin ağabeyi Vittorio Amca'nın sahip olduğu devasa villalardan birinde bir süitte yaşıyor. Ne zaman bir tepsi zeytin getirilmesini ya da yastıklarının kabartılmasını istese antika gümüş bir zili çalıyor ve annem duymadığında bana mırıldanarak İtalyanca 'fahişe' kelimesinin renkli varyasyonlarını söylüyor.

Ama beni en çok sinirlendiren şey, bitmek bilmeyen talepleriyle annemi bezdirmesi. Her zaman çeşitli sağlık sorunları nedeniyle ölmek üzere olduğu konusunda ısrar ediyor ve gut hastalığı konusunda kesinlikle yalan söylüyor. Geçen hafta onu villanın deniz kenarındaki balkonunda disko dansı aerobiği yaparken yakaladım. Sonra ayaklarına masaj yapmayı reddettiğimde duvara kristal bir kase fırlattı.

Her neyse, bir gut hastalığının yeğenimle arama girmesine izin vermekten bıktım. Vittorio Amca kabul etmese bile gözetim olmadan uçağa binebilecek kapasitedeyim. Siber saldırılar ve simit hayal kırıklığı ile ilgili tüm dramaya rağmen, Manhattan silüetine ilk bakışımdan beri kalbim çok daha hafif hissetti.

Sicilya sürgününde geçirdiğim bir yıl bana on yıl gibi geldi. Zalim babamın ani ve son derece şiddetli ölümü herkesi yeni bir hayat planına muhtaç bırakmıştı. Büyüdüğüm gotik Long Island malikanesi kimsenin bir daha görmek isteyeceği bir yer değildi. En küçük ve evlenmemiş tek kızı olarak, anneme ihtiyacı olan desteği sunacak kişinin ben olmam mantıklı geliyordu.

Albie Baroneun bir ömür boyu kurmaya çalıştığı karmaşık mafya ağı, Amato ailesiyle yaşanan kanlı bir kavganın ardından çökmüştü. New York mafyasının tüm parçaları saçılmıştı. O zamandan beri duyduğum söylentilere göre

Yüzbaşılar ve askerler Barone suç imparatorluğu için çakallar gibi savaşıyorlar ama ben bu deli sürüsünün neyin peşinde olduğu konusunda endişelenmek için fazla enerji harcamıyorum. Anni ve kocası Luca tüm Cosa Nostra çılgınlığının merkezindeydi. Mafyadan ayrılmak bir masadan ayrılmaya benzemez. iş. Orada oldu bol miktarda . homurdanma ne zaman Luca pozisyonundan ve sadece çünkü her şeyden vazgeçti kaçmasına izin verilmesi çok bir durumdu.

Luca ve Anni, New York'tan temelli ayrılmanın en iyisi olduğuna karar verir ve yeni kalıcı evleri olarak güneybatı Colorado'daki küçük bir kasabayı seçerler. Lucanın eskiden Amato suç ailesinin Azrail tetikçisi olan ağabeyi Cale yakınlarda yaşamaktadır. Karısıyla birlikte bir hayvan barınağı işletiyor. Bazen Sleepy Rock, Colorado halkının eski mafya babaları için bir sığınak olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Eminim değildir. Ve eminim böylesi daha iyidir. Her neyse, Sicilya'da sonsuza kadar kalmayı hiç planlamamıştım. Özlüyorum

New York'a. Kız kardeşlerimi daha da çok özledim. Ve kötü şöhretli mafya ailelerinden gelen genç bekâr kadınların, refakatçi olmadan dünyayı dolaşmak bir yana, pek bir şey yapmakta özgür olmaları gerektiğine inanmayan katı Vittorio Amca'nın gözetimi altında huzursuz oluyorum.

Tatillerde Amerika'yı en son ziyaret ettiğimde, aile jetinde amcamın üç adamı bana eşlik etmişti. Grip kadar eğlenceliydiler. Ancak, ağır silahlı, mizahtan yoksun gangsterler tarafından izlenmeden seyahat etmek güzel olsa da, amcamın bekçi köpeklerinin şu anda etrafta olmasını isterdim. Bolton'un suratına bir tomar para fırlatır ve simitlerin TAMAMINI derhal bana vermesi için onu zorlardı.

Ne yazık ki tek başımayım.

Ayine katılmayı planladığım yalanıyla sabahın köründe villadan kaçtım. Annem kiliseye olan ani sevgimden o kadar memnun olmuştu ki arkamda sürüklediğim bavulu fark etmedi bile.

Terminal her geçen dakika daha da kalabalıklaşıyor. Birbirine karışan seslerin gürültüsü kreşendoya ulaşıyor. İnsanlar adım atıyor, el kol hareketleri yapıyor, birbirlerine çarpıyor, hırlıyor ve surat asıyor.

Kıyamet gibi bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissetmeye başladık.

Beynimin oyun bölümü devreye giriyor. Buna başa çıkma mekanizması diyebilirsiniz. Bazı insanlar stres zamanlarında meditasyon taktiklerini seçerler. Ben bunu faydalı bulmuyorum. Paniğimi ancak yeni zorlukları bir oyun gibi ele alırsam uzak tutabiliyorum.

Marcella Teyze'nin sivri dilinden ve annemin telaşlı ilgisinden kaçmadığım zamanlarda, zamanımı kod öğrenerek ve çeşitli video oyunu tasarımlarını değiştirerek geçiriyorum. Şimdiye kadar bitirdiğim bir avuç oyunla gurur duyuyorum. Bunlardan ikisi, oyun geliştiricilerinden gelen teklifleri hak edecek kadar bağımsız satışlardan ilgi gördü. Hâlâ, her şey sarpa sarmadan önce ders aldığım Manhattan Oyun Tasarımı Okulu'na geri dönmeyi umuyorum.

Ancak şu anda, spiral çizmek ve hiperventilasyon yapmak yerine, kalabalığı oyun arkadaşları olarak hayal etmek çok daha keyifli. Amacımız zombi sürüsünün istilasından önce havaalanından kaçmak. Ya da belki beyin yiyen bir veba bulutu New York'a ulaşmadan önce. Nedeni önemli değil. Hepimiz aynı mücadeleyi veriyoruz.

Bir kadının yeşil enerji içeceğini fayans zemine düşürmesini . Yüzü buruşuyor ve omuzları çöküyor.

Vazgeçmemeli. Vazgeçerse, zombiler onu yakalayabilir. Ya da belki veba. Henüz karar vermedim. İçimden bağırmak geliyor, "Yaşam gücün hâlâ sağlam! Devam et!"

Ama muhtemelen bunun garip olduğunu düşünecektir.

Bu garip. Ben . Ne kadar tuhaf olduğumu pek fazla insan göremez.

Muhtemelen en iyisi tuhaflığımı tüm kalabalık havaalanı terminaline bulaştırmamak. Herkes yeterince gergin zaten.

Mağlup kadın arkasında yeşil bir enerji içeceği birikintisi bırakarak uzaklaşır.

Gözlerim yer değiştirdiğinde, izlendiğimi fark ederek irkiliyorum. Buz gibi bir endişe parmağı omurgamda geziniyor. Adam karşı duvara yaslanmış, lacivert bir takım elbise giymiş ve kravatsız. Buruşuk beyaz gömleğinin üstten üç düğmesi açık. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor, benden yaklaşık on yaş büyük. Sol elindeki altın bileziği koluna takmadan önce kaydırırken ihtiyatlı olduğunu düşünüyor.

cebinde. Yanılıyor.

Adam dikkatimi çektiğini fark ediyor ve bunu bana doğru yürümek için bir davet olarak algılıyor. O gezinmekle meşgulken, Daisy'ye bir mesaj gönderdim.

En büyük kız kardeşim aynı kıtada olduğumu duyunca şüphesiz şaşıracaktır. Gizemli olmak istememiştim. Anni'ye sürpriz yapmak için Colorado'yu ziyaret ettikten sonra onunla biraz zaman geçirmeyi planlamıştım. Ama şu anda haber vermediğim için beni affedeceğini umuyorum.

Takım elbiseli adam tam önümde durdu. Kendinden emin bir şekilde sırtıyor.

Tedirginlik korkuya dönüşüyor. Amcamın ortakları saymakla bitmez. Bu pislik de onlardan biri olabilir.

"*Ciao,*" diyor. "*Ho aereo da Palermo.*"

Yapmacık bir Amerikan aksanıyla berbat bir İtalyanca konuşuyor ve 'ME TARZAN' der gibi göğsünü yumrukluyor. Palermo'dan gelen uçakta onu gördüğümü hatırlamıyorum ama yine de yolcuları saymıyordum.

En azından amcamın adamlarından biri olma ihtimalini eleyebilirim. Vittorio Messina böyle bir palyaçoğu işe almazdı.

"Merhaba," diye İngilizce homurdanıyorum ve Daisy'nin son üç saniye içinde cevap vermiş olmasını umarak telefonuma bakıyorum. Cevap vermedi.

"Sen Amerikalısın!" diye haykırıyor, sanki bu şimdiye kadarki en heyecan verici gelişmeymiş gibi.

"Sen de öyle," diye mırıldanıyorum, telefonumu yüzüme yaklaştırıp kaydırırken. Haber kaynağı tatsız başlıklarla çılgık atıyor.

"Küresel Siber Kesinti Dünya Çapında Havayollarını Vurdu" "Yolcular Görünürde Bir Son Olmadan Mahsur Kaldı"

"Uluslararası Alanda Çok Sayıda Bankacılık Sitesinin Kapatıldığı Bildirildi"

Adam avucunu sağ tarafımdaki duvara dayıyor, rahat edemeyeceğim kadar yakın.

"Uçakta birkaç sıra önümde oturuyordun," diyor. Eğilmeden önce omzunun telaşlı terminale bakıyor. Nefesinde alkol var. "Sanırım şimdi hepimiz sıkıştık. Ben Los Angeles'a gidiyordum. Ya sen?"

Onu hiç . İşte burası.

Anni'nin alıngan enerjisine sahip olsaydım, bunu yüzüne karşı söylerdim. Ailemin yanındayken keskin cevaplar vermekte zorlanmıyorum ama yabancıların, özellikle de yabancı erkeklerin yanında cesur olamayacak kadar tedirginim.

"Adım Gavin," diyor, sessizliğim onu yıldırmamış. "Emlak avukatıyım. Bir müvekkilim adına Sicilya'daydım. Belki bir araya gelip bir araba kiralayabiliriz. Bu bir yolculuk macerası için iyi bir fırsat gibi geliyor."

Yaptığı şakaya kıkırdıyor ve gözlerinin vücudumu ince ince taramasına izin veriyor. Uçaklar serin olduğu için bu sabah üzerime geçirdiğim yeşil Minecreeper kapüşonluyu hâlâ giyiyorum. Siyah ve mor ekoseli eteğim kapüşonluyla estetik uyumsuzluk içinde ve uzun kahverengi saçlarım kısa süre önce dağınık bir topuzdan kurtulduktan sonra karışık dalgalar halinde sallanıyor. Makyaj yapmayı sevmiyorum ve sık sık yirmi beş yaşından çok daha genç görüldüğüm söylenir.

Bu adamla konuşmak istemiyorum. Onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım ama yine de sıırtmaya devam ederse istediğini elde edeceğinden emin şekilde birkaç santim ötemde duruyor.

Telefonum Daisy'den gelen bir aramayla çaldığında rahatlıyorum.

"Kaybol," dedim Gavin'e. "Ve rastgele kadınlarla uğraşmak yerine git karını ara."

Fena bir veda cümlesi değil. Cevabını beklemeden uzaklaşırken kendimle gurur .

"Tanrıya şükür," diyorum telefona, köşeyi dönerken, bir çöp kutusundan kaçarken ve neredeyse yere yayılmaya karar vermiş bir adamın uzanmış bacaklarına takılırken. "Nasıl bir gün geçirdiğime asla inanamayacaksınız."

Hiçbir yerde boş koltuk yok. Yaslanacak boş bir duvar parçası bulmak bile zor. Her uçuşu uğursuz bir şekilde 'İPTAL' olarak listeleyen parlak dijital ekranların altındaki boş bir noktaya yerleşiyorum.

"Sabrina!" diye haykırıyor Daisy. "New York'a nasıl geldin?"

"Bir ışınlanma cihazı icat ettim."

"Oh," diyor şaşkınlıkla.

Kız kardeşimi çok severim ama biraz saf olabiliyor.

"Daisy, şaka yapıyorum. Vittorio'nun villa hapishanesinden gizlice kaçtım ve Anni ile bebeği görmek için Palermo'dan bir uçağa bindim."

"Uçakların çalışmadığını duydum."

"Bu siber saldırıdan önceydi. Her şeyi açıklayacağım ama gelip beni alabilir misin? Araba bile çağıramıyorum çünkü kartlarım çalışmıyor ve seyahat dünyası anarşiye sürüklendiği için bir şoförün geleceğinden de emin değilim."

"Hmm," diyor. "Tamam ama oraya varmak gerçekten uzun zaman alacak."

"Sen ve Koca Adam Bowie bugün Jones Plajı'nda kamyonunuz var mı?"

Daisy'nin kocası Big Man Bowie's Burgers adlı yemek kamyonu zincirinin mucidi. Sanırım yeni kayınbiraderimize Big Man Bowie'den başka bir şey demeyi ilk reddeden Anni'ydi. Eğilim değişmedi.

Koca Adam Bowie gezegendeki en neşeli, en az karmaşık adam olabilir. Sahili seviyor ve

İnsanlara kırmızı et yedirmeyi seviyor ve en çok da kız kardeşimi seviyor. O ve Daisy tanıştıktan üç gün sonra kaçtılar.

Big Man Bowie'nin alametifarikası olan hamburgerlerinin olağanüstü olduğunu kabul ediyorum. Gizli aioli sosu tarifini cömertçe paylaşmaya çalıştı ve kalın brioche ekmeklerini mükemmel bir şekilde kızartmak için rastgele ipuçları verdi.

Ne yazık ki yemek pişirmeye olan ilgim sümüklü böceklerle olan ilgime yakın bir yerde duruyor. Yemek tabağıma geldiği sürece, oraya ulaşmak için neler çektiği umurumda bile değil.

"Hayır, Atlanta'dayız," diyor Daisy. "Buraya daha dün gece geldik. Çok fazla araba kullandık."

"Atlanta mı?" İçimde iğrenç bir his filizlenmeye başlıyor. "Yaklaşık on eyalet ve bin mil uzakta olan mı?"

"Evet. Bu hafta sonu yıllık yemek kamyonu kongresi var. Bowie mantarlı ve karamelize soğanlı beyaz trüf burgerini sunacak. Sana beyaz trüf mantarlı burgerden bahsetmemiş miydin?"

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum, durumuma bir komplikasyon daha eklendiğinde kendimi yenilmiş hissediyorum. Daisy ve Koca Adam Bowie'nin şehir dışında olacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Brina?" diyor kız kardeşim uzun süre sessiz kaldığımda. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Endişelenme ve kongrende iyi eğlenceler. Colorado'ya bir uçak bulana kadar başka bir şeyler düşüneceğim."

İç çekiyor. "Annemi aramalısın. Sürekli mesaj atıp senden haber alıp almadığımı soruyor. Çok endişeli."

Suçluluk duygusu, açlık ve endişenin toplamından daha kötüdür.

Annemi üzdüğüm gerçeğinden nefret ediyorum. Ama kendi başıma gittiğimi itiraf etseydim, çılgına döner ve amcama haber . Beni durdurmak için bir Sicilya ordusu gönderirdi. Bu insanlara çaresiz bir çocuk olmadığımı hatırlatmak hiçbir işe yaramıyor. Denedim.

Elli yaşıma geldiğimde annemin beni hala bebeği olarak göreceğini kabullenmeyi öğrendim. Vittorio Amca'ya gelince, o biraz

Feminizme saygı duyma konusunda zamanın gerisinde kaldı. Ayrıca, küçük kız kardeşinin babamla evli olduğu yıllarda maruz kaldığı kötü muameleden dolayı büyük bir vicdan azabı duyuyor. Annem Sicilya'ya taşındığından beri onu mutlu etme görevini üstlenmiş durumda. Eğer annem mutsuzsa, amcam da mutsuzdur. Ve Vittorio Amca mutsuzsa, kelleler uçmaya meyillidir. Kelimenin tam anlamıyla.

"Annemi arayacağım," diye söz veriyorum kardeşime. "Hamburger prensine benden selam söyle. Seni seviyorum."

Daisy tipik neşesiyle, "Ben de seni seviyorum tatlım," diye cevap veriyor. "Dikkatli ol."

Terminal insanlarla dolup taşıyor ve sıcaklık rahatsız edici olmaya başlıyor. Muhtemelen dışarıda, şehir betonunun üzerinde, doğrudan yaz güneşi altında durmak daha serin olurdu.

Yeşil kapüşonluyu çıkarıp belime bağlıyorum. Altımdaki mor tişört, çamaşırhaneye çok fazla gittiğim için biraz dar geliyor. New York Giants forması giyen bir çift adam göğsüme aval aval bakarken canlanıyor ve ahmak sırtışılarıyla birbirlerini dürtüyorlar. Kız kardeşlerim göğüs piyangosunu kazandığımla ilgili şaka yapmayı severler ama birçok kez ikramiyenin biraz daha küçük olmasını diledim.

Derin bir nefes aldıktan ve fısıltıyla Meryem Ana'ya dua ettikten sonra annemi aradım.

Anında cevap veriyor. "Sabrina! *Grazie a dio!* Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?" Benim bile yetişemediğim uzun bir İtalyanca ünlemler dizisi sıralıyor ve durmasını beklemem gerekiyor.

"Özür dilerim anne. Gizlice kaçmak istememiştim. Banyo aynana yapıştırdığım notu almadın mı?"

"Bir not! Kaçırıldığını sandım. Amcanı aramak zorunda kaldım. Şimdi de bu siber şeyler var. ?"

"Ben kaçırılmadım. Notta da gibi, New York'a uçtum. Şimdi buradayım."

"New York'ta tek başına mısın?" Sesi ağlamaklı çıkmaya başladı. "Bunu sana ne yaptırdı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ona kızmamak için sessizce üçe kadar sayıyorum. "Anne, Anni ve bebeği görmeye gidiyorum. Uçaklar tekrar havalanır havalanmaz Colorado'ya uçacağım."

"Ama şimdi ne yapacaksın?" diye feryat ediyor. "Kız kardeşlerin orada değil. Kimse yok. Sana ne olacak?"

Tüm bu duygusal dram başımı ağrıtıyor. Ben annemin içini rahatlatacak doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, o da kendi planını yapıyor.

"Amcan ne yapacağını bilir," diyor. "Vittorio New York'taki ailelere gidip seni korumalarını söyleyecek. Bunu hemen yapacaklar. Hepsi kardeşimden korkuyor."

Aman Tanrım.

Şimdi New York mafyasının yarısının, korkunç Vittorio Messina'nın gözüne girebilmek için beni yakalamak üzere JFK Havaalanı'nı istila ettiğine dair dehşet verici bir imgelem görüyorum. Sicilya'daki bir kalede kilitli kalmak yerine, ne yapacağı belli olmayan amcam beni dışarı çıkarmaya karar kadar New York'taki bir kalede kilitli kalacağım.

Hayır, teşekkürler.

"Anne, beni dinle. Vittorio Amca'nın kimseyi aramasına gerek yok. Ben tamamen güvendeyim ve arkadaşlarımla kalacağım."

Burnunu çekiyor. "Kim bu arkadaşlar?"

Kahretsin. Doğaçlama konusunda gerçekten iyi değilim. Kız kardeşlerim her zaman en iyi arkadaşlarım olmuştur ve dışarıdaki sosyal çevrem bodrumda yaşayan oyuncular ve eski sınıf arkadaşlarımla sınırlıdır.

Beynim, bir havaalanı kurtarma çağrısına aldırış etmeyecek ve yine de ödül olarak beni çıplak görmeyi beklemeyecek kişilerin kısa listesini gözden geçirirken, sonuçlar iç karartıcı derecede sığ.

Ama sonra ilham geliyor ve hiç düşünmeden kapıyorum.

"Monte Castelli," diye ağzımdan kaçırdım. "Onun ve kardeşi Nico'nun yanında kalıyorum."

"KİM?" diye bağıyor.

"Anne, Castelli kardeşleri hatırlarsın. Onlar Luca'nın en iyi arkadaşları. Geçen yılki aile içi sorunumuz sırasında çok yardımcı oldular."

'Aile içi mesele' babamın Anni'yi kurtarmak için Castelli kardeşlerle birlikte eve girdiğinde Luca tarafından kafasının uçurulmasıyla ilgiliydi.

Annem bunları düşünürken kayıtsız bir 'hımm' sesi çıkarıyor. Daha fazla histerikleşmiyor, bu iyiye işaret. Damadına çok değer veriyor ve belli ki Luca da Monte'ye güveniyor.

Kulağa garip gelse de Monte'ye de güveniyorum.

İlk gençlik yıllarından beri başını belaya sokup çıkarmış olmasına ve aşırı seks düşkünü bir ilişki kralı olarak nam salmasına rağmen onun yanında rahatım. Long Island ve şehir arasında gidip gelirken Monte sık sık korumam olarak görevlendirilirdi. Onlarca kez baş başa kaldık ve bir kez bile karanlık bir şey yapmaya kalkışmadı. Bu yakın arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor, ancak salyalarını akıtırken göğüslerime açıkça bakmayan ve planlarını sahte bir kibarlıkla gizlemeyenleri takdir edecek kadar erkeklerin sahtekar davranışlarına maruz kaldım.

Monte Castelli'de yapmacık ya da kibar hiçbir şey yok. şey yok.

Dürüst olmak gerekirse, kronik olarak alaycı bir pisliktir. Ne zaman iki cümleden fazla konuşsak, hararetli tartışmalar patlak veriyor.

Ama Monte'nin birkaç iyi özelliği var. verdiği insanlara sadıktır. Gerçekten önemli olduğunda adım atacak cesareti var.

Ve komik olabiliyor. Küfürlü ve çileden çıkarıcı ama aynı zamanda komik.

"Monte iyi bir çocuk," diye karar verdi annem.

Ben memnun O sakınleştirci aşağı ama I
boğmak a snort kahkaha. Monte Castelli
kimsenin 'iyi çocuk' versiyonu değildir.

"Elbette öyle," diye mırıldandım.

"Ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyor. Aileyi tanıyor. Sizi koruyacaktır."

"Tabii ki yapacak, anne."

İç çekti. "Amcandan özür dilemelisin." "Ne için?"

"Vittorio senin için endişeleniyor."

Gözlerimi nasıl devirdiğimi görmediği için memnunum. Mafya patronları sonsuz kontrol manyağıdır. Bunu bilmem gerekir. Hayatım boyunca onlarla birlikte yaşadım. Tartışmanın faydası yok. Onlarla başa çıkmanın en iyi yolu iyi davranmak ve hayatınızı cehenneme çevirmek yerine başka bir hedefe yönelmelerini ummaktır.

"Lütfen Vittorio Amca'ya sebep olduğum tüm sorunlar için çok üzgün olduğumu söyleyin. Umarım düşüncesiz patavatsızlıklarımı affeder."

"Dikkatli olacak mısın,
bambina?" "Evet. Seni
seviyorum anne."

Endişeli annemle yaptığım görüşmeyi sonlandırmak beni rahatlattı. Çok daha kötü olabilirdi.

Şimdi tek yapmam gereken Monte Castelli'ye bu gece kanepesinde yatmama izin vermesi için yalvarmak. Ya da belki birkaç gece. Bu felaketin ne kadar sürede çözüleceğinden emin değilim. Gerçekler ortaya çıktıkça, zaten yıpranmış olan sinirlerim bir kasırgaya dönüşüyor.

Monte ve ben New York'tan ayrıldığımdan beri pek yakın temas halinde değiliz. Duyduğuma göre Monte, babasının Aşağı Doğu Yakası'ndaki pizzacısına uğramadığı zamanlarda şehrin göbeğinde dolaşıp diğer mafya haydutlarıyla yasadışı işler yapıyormuş. Aradığımda cevap vereceğinin garantisi yok.

Umarım öyle olur. Evet, bence yapacak. Nedense Monte'ye güveniyorum.

Yine de daha fazla beklersem, bu fikirden eminim.

Derin bir nefes alarak Monte'nin iletişim bilgilerine ilerliyorum ve yeşil telefon simgesine tıklıyorum. Çarpan kalbimin sesi zil sesinden daha yüksek.

O telefonu açmadan önce saniyeler sonsuza dek uzuyor gibi görünüyor.

MONTE

T'Şehirde yaz' diye söylenip duran insanlar hiç eksik olmuyor ama ben mevsim ne olursa olsun her zaman burayı seçeceğim. Bir hafta geçirdikten sonra Florida'nın orta kesiminin çorba gibi nemi varken Manhattan'daki sıcak hava dalgası hiç de fena hissettirmiyor.

Ancak aile şirketinin iki kat üstünde yaşamak zaman zaman rahatsız edici olabiliyor. Babam her şeyi fark eder. Bu sefer Salvatore Castelli'nin yargısıyla karşılaşmadan önce aceleyle yukarı çıkıp temizlenebilecek kadar şanslıydım. Babamın hayal kırıklığı dolu kaşları bir bombadan daha güçlü olabilir.

Hâlâ boktan şeyler yaşamış gibi görünüyorum. Başımdan bir sürü geçti. Ama duş aldıktan ve şişmiş yanağıma yirmi dakika boyunca bir torba donmuş bezelye sonra sınırdayım.

Bu eski kiralık binaların birçoğunun içi boşaltılmış ve yeniden modellenmiştir ancak bu bina muhtemelen 1920 yılındaki haliyle aynı görünmektedir. Merdiven boşluğu loş, pis ve dar. Ve yeni bir sanat eseri var. Pisliğin biri sprey boyayla üç ayak yüksekliğinde damlayan beyaz harflerle at the top of the FUCK ME CANDY kelimelerini boyamış.

İniş. Merdivenlerden koşarak inerken tek eksik bir korku filmi müziği.

Orchard Caddesi'ne açılan kapıyı iterek açtığımda bir mağaranın derinliklerinde olduğum hissi kayboluyor. Bir güneş ışığı patlaması, korna sesleri ve sadece kirli bir peştamal giyen yaşlı bir adamın geçen trafiğe *Twinkle Twinkle Little Star*'ın sözlerini bağırarak söylemesi beni karşılıyor.

Tanrım, New York'u çok seviyorum.

Aşağı Doğu Yakası şehrin en trendy köşesi olmayabilir ama benim favorim. Buradan sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde, yıllar içinde küçülen ama hala var olan efsanevi Küçük İtalya bulunuyor.

Bu mahallenin efsanesi ruhuma işlemiş. Yürüdüğüm sokak şimdi sıradan görünebilir, ancak yirminci yüzyılın şafağında dünyanın en yoğun nüfuslu mil karesinin tam ortasındaydı.

Çocukken evimin adresi Queens'in derme çatma bir mahallesinde üç odalı küçük bir ev olsa da, sanki burada büyümüşüm gibi hissediyorum. Ailemin üç kuşaktır pizzacı işlettiği bu bina sonsuza dek benim evim olacak. Gino's Pizzeria en çok iri kalzonları ve olağanüstü ince hamurlu turtalarıyla tanınır. Burası on yıllar boyunca ayakta kalmayı başardı ve şimdi mahallenin simgesi olarak kabul ediliyor.

Sadece birkaç kişi buraya başka nedenlerle gelen daha karanlık müşteri tabanının farkındadır. Bodrum katındaki mafya kart oyunları uzun bir gelenektir. En eski anılarımdan biri, bir adamın koluna As sokmakla suçlandıktan iki saniye sonra boğazına bıçak yediğini görmektir. Kan her yere fişkırdı ve adam aceleyle dışarı çıkarıldı. Bir daha kimse bu konu hakkında konuşmadı. Babama bu olaydan bahsedecek olsam, böyle bir şeyin hiç yaşanmadığını söylerdi.

Ama oldu. Babamın, büyükbabamın kanı bulaşık bezleriyle temizlemesine yardım etmesini ve ardından kanıtları arka sokaktaki bir tenekede yakmasını izledim.

New Jersey'li ailelerden birinden gelen düşük seviyeli bir ortak olan adama gelince, o yaşadı. Sadece boğazı kesildiği için bir daha hiç konuşamadı ve her yere bir kalem ve spiralli not defteri taşımak zorunda kaldı.

"Hey, Monte. ?"

Yoluma çıkan adam iki pizza kutusunu etli bir avucunun üzerinde dengeliyor. Üstünde folyoya sarılmış üç kahraman oturuyor. Geniş yüzü bir sırtışa dönüşüyor ve sohbet etmek için durmaktan başka çarem kalmıyor.

"Sakin olmaya çalışıyorum, ya sen?" Chris Gianni'ye boştaki eliyle sırtıma vururken "Sen nasılsın?" diye soruyorum.

"Şikayetim yok. Buralardaydım ve babanın yemeğini almak için bir bahaneyi asla kaçırmazdım." Çenesini bana doğru salladı. "Duyduğuma göre her an dünyaya gelebilirmişsin."

"Bu doğru mu?" New York mafya tacını ele geçirmek için son bir yıldır birbirlerini tırmalayan sonradan görme aptallardan herhangi birine zincirlenmektense bir gözümü kaybetmeyi tercih edeceğimi düşündüğümü yüzüme yansıtmamak için kendimi zor .

Gianni'nin kurnaz siyah gözleri parlıyor. "Ve bunu hak ettin. Oldukça iyi bir isim kazanıyorsun. Kısa sürede kaptan olacaksın."

"Bunu duyduğuma ama aidatımı ödeyecek kadar iyi değilim."

Onaylayarak başını sallıyor. "Vinny Amcan da böyleydi, ruhu şad olsun."

"Evet." Dişlerimi sıkmamaya çalışıyorum. Florida'daki işin adrenalini hâlâ geçmemişti ve şu anda ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

Gianni sarımsaklı nefesini paylaşacak kadar yaklaşıyor. "Ve diyorum ki, Silvio'nun bayrağı altında mutsuz olursan beni ara. Benim ekibimde yarın adam olursun."

Her iki çetenin de daimi bir üyesi olmak gibi bir niyetim yok. Geçen yılki savaşın New York'un en büyük iki mafya ailesinin üst düzey kademelerinin içini boşaltmasının ardından, yeniden toparlanmak ve dizginleri ele almak için rekabet başladı. Bir zamanlar Amato ailesinin sadık kaptanları olan Gianni ve Silvio, büyük patron olmak için planlar yapıyor. İsteyeceğim son şey, onların lanet olası çekişmelerinin ortasında kalmak.

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum.

Yapmayacağım. Şimdilik seçeneklerim açık kalacak.

Gianni göz kırıyor. "Görüşürüz, evlat." Yemek kulesiyle paytak paytak uzaklaşıyor.

Gino'ya dönmeden önce köşede kayboluşunu izliyorum.

Pencerede turuncu neon 'PİZZA' tabelası yanıp sönüyor. Kırmızı tuğlalı dar bina, sol tarafında bir şarküteri ve sağ tarafında bir çilingir bulunan diğer iki binanın arasına sıkışmış durumda. Kapıda kuyruk görmek alışılmadık bir durum değil ancak öğle ve akşam yemeği arasında hafta içi bir gün olduğu için müşteri trafiği hafif.

İçeri girdiğimde Sal Castelli tezgâhın arkasındaydı. Babam kaşlarını kaldırarak beni değerlendiriyor, omzuna beyaz havlu atıyor ve beni kucaklamak için yanıma geliyor.

"Döndüğünü bilmiyordum," diyor ve yüzümdeki morluklara daha eleştirel bir gözle bakmak için uzaklaşıyor. "Görünüşe göre iyi bir şey yapmamışsın."

"Asla," diyorum. "Ve daha bir saat önce köprüden yuvarlandım."

"Gözündeki morluğu açıklamak ister misin?"

Omuz silkiyorum. "İkinci lig maçında yedek kulübesinin arkasında otururken bir faul topuyla çarpıştım."

Yalan tespit edilmedi. Bu oldu. Üç yıl önce oldu ama oldu.

Babam iri kollarını kavuşturup beni tartıyor. "Florida nasıldı?"

"Sıcak."

Tampa'da yaptığım iş hakkında söyleyeceklerim bu kadar. İsteddiğimi aldım ve pisliği temizledim. Burada kimsenin daha fazlasını bilmesine gerek yok.

Homurdanıyor ve masa kümesini işaret ediyor. "Sanırım sen ve kardeşin beni karanlıkta tutmak için bir anlaşma yaptınız."

Nico birkaç kızla birlikte bir masada oturuyor. İkisini de tanıdım. Liseye beraber gitmiştik. Aptal aptal kıkırdıyorlar ama kardeşim onları görmezden geliyor. Babamla yaptığım konuşmayı dikkatle dinliyor.

Anlaşma falan yok. Kardeşim benim hakkımda daha çok şey biliyor olsa da, o hala benim küçük kardeşim. Onu korumak için sorularını geçiştirmem gerektiğinde, hoşuna gitse de gitmese de bunu yaparım.

Ancak babam sözlerine bir cevap beklemiyor ve dikkati çoktan başka yöne kaymış durumda.

"Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" Mavi takım elbiseli soluk benizli bir adamın kırmızı beyaz manşetler eşliğinde kasvetli bir konuşma yaptığı köşedeki ekrana doğru bir kolunu sallıyor.

"KÜRESEL HAVA ULAŞIMI DURMA NOKTASINDA, BİRDEN FAZLA BANKA SİBER SALDIRIDAN ETKİLENDİ..."

Kuzey Jersey'de araba kullanırken telefonumda haber uyarısı çıktı ama pek dikkat etmedim. Daha yakından baktığımda, tüm bu siber saldırı olayının gerçekten büyük bir mesele olduğunu gördüm. İyi ki Florida'dan arabayla dönmüşüm. Şu anda havaalanlarında oturan ve ellerini ovuşturan bir sürü zavallı olmalı.

"Bu nasıl oldu?" Soruyorum, çünkü kısmen konuşmanın yön değiştirmesinden memnunum.

Babam omuz silkiyor. "Kimin umurunda? Muhtemelen dizüstü bilgisayarları olan ve boş vakti çok olan genç bir hacker. Dünya artık çok fişe takılı. Bu da tahribat yaratmayı kolaylaştırıyor." Başını sallıyor ve ekrandan uzaklaşıyor. "Dinle, Bay Ridge'e gitmem gerekiyor."

bir sipariş vereceğim. Locatelli pecorino'da iyi bir fiyat yakaladım ve teslimat ücretinden tasarruf etmek istiyorum."

"Senin için yolculuk yapmamın bir sakıncası yok."

"Hayır, fırından bir saatliğine uzaklaşmam lazım." Havluyu tezgâhın üzerine atıyor ve bir yığın pizza kutusunu birleştiren adamı işaret ediyor. "Yetki sende Stevie."

"Acele etme patron," diyor yıllardır babamın yanında çalışan adam. Mutfaktan bir pepperoni turtası ve Stevie onu dilimlemeye başlıyor.

"Daha sonra da burada olacak mısınız?" diye soruyor babam kırmızı önlüğünü .

"Evet, buralarda olacağım."

Sırıttıyor. "Güzel. Bir şeyler ye, olur mu? Florida yemekleri bok gibi olmalı. Sıska görünüyorsun."

Bu çok komik.

Ve ben çocukluğumdan beri aynı cümleyi kullanıyor.

Bugünlerde bir öküz kadar sağlamım. Ağırılık odasında geçirdiğim onca saat sadece gösteriş için değil. Tek elinizle kemikleri toz haline getirebilecek gibi görünürseniz insanlar sizinle daha az dalga geçer ve daha çok itaat eder. Benim işimde kullanışlı bir özellik.

Kapı kapanırken Steely Dan'in *Do It Again* şarkısının ilk notaları çalıyor. Gino'nun klasik müzik kutusunun müziği büyükbabamın zamanından beri hiç değişmedi. Bu noktada bir değişiklik yapmak saygısızlık gibi geliyor, özellikle de büyükbabamın amfizemi iki yıl önce onu en iyi şekilde etkilediğinden beri.

Ergenlik çağında burada çalışmaya başlayan, daha sonra uyuşturucu satıcılığından üç yıl Rikers'ta yatan ve o zamandan beri düzgün kalmaya yemin eden Stevie Mancini, tezgâh boyunca uzanan vitrine biberli turtayı eklerken bana dostça bir baş selamı veriyor.

"Ne alırsın, Monte? Beş dakika beklemek istersen mutfakta biraz calzone pişiyor. Sosisli ve biberli."

"Teşekkürler, belki sonra," diyorum buzdolabından bir bira alırken.

Gino's'ta tezgahın arkasında durmak kendi yatak odamda durmak tanıdık. Herhangi bir yerde çalışmam yasal olmadan önce her yaz ve tatilde burada çalışıyordum.

Buzdolabı açık olduğu için biramın yanına bir cannoli alıyorum. Nico'nun masasında daha fazla kahkaha kopuyor. Yanında oturan kız Livy adında kızıl saçlı sevimli bir kız. Birkaç yaş küçüktü, Nico'nun sınıfındaydı ve onu hiç iyi tanıımıyordum. Göğüsleriyle Nico'nun kolunu okşuyor, sonra da elini Nico'nun saçlarının arasından geçiriyor.

Kardeşimin salyalarının aktığını görmekte anormal bir şey yok. Kızlar her zaman Nico'ya tapmışlardır. Neredeyse bana taptıkları kadar.

Diğer kız çok daha tanıdık, her ne kadar onu son gördüğümünden beri şişelenmiş bir sarışın olsa da. Rochelle Rossi benimle aynı yıl mezun olmuştu ve her zaman dikkat çeken bir baş belasıydı. Bir keresinde bir futbol maçından sonra beni tribünlerin altında köşeye sıkıştırmış ve dizlerinin üzerine çöküp sakso çekmek için ısrar etmişti. Zil zurna sarhoştum ve zar zor hatırlıyorum.

Son duyduğuma göre Derek Bianco ile birlikteymiş ve ortaokulda Cadılar Bayramı gecesi spor salonuna girdiğim için beni ispiyonladığından beri o heriften nefret ediyorum. Her zaman kin tutmam ama tuttuğum zaman da iki yüzlü çakallara karşı tutarım. O zamandan beri, her zaman yeraltı kumar sahnesinin kenarlarında takılıyor ve herkesin işini çalmaya çalışıyor. Kız arkadaşını masanın üzerine yatırarak biraz intikam almak beni rahatsız etmez.

Rochelle gülmeyi bırakıyor ve bana bakarken daha dik oturuyor. ona da geleceğim.

Önce, gözlerim duvara çivilenmiş çerçeveli fotoğraflarda oyalanırken cannoli'yi cilalıyorum. Babam oraya Anı Duvarı diyor. Kendisi orada onurlu bir yer edinmeden çok önce babası bu adı vermişti.

Ortadaki fotoğrafta büyükbabam, muhtemelen müzik kutusunda çalan şarkının yepyeni olduğu zamanlarda çekilmiş soluk bir sahneden gülümsüyor. Karısı yanında oturuyor. Büyükannemi hiç tanımadım. Babam lisedeyken kanserden ölmüş. Fotoğrafta ikisi de genç. El ele tutuşuyorlar. Mutlu görünüyorlar.

Büyükannem ve büyükbabama şükranlarımı sunmak için biramı kaldırıyorum ve bakışlarımı Vinny Tello'nun resmine kaydırıyorum. Vinny Amca kaşlarını çatıyor, sanki fotoğrafçı onu hiç beklemediği bir anda şaşırtmış gibi. Hava dumanlı görünüyor ve Vinny'nin altın halkalı parmakları bir avuç iskambil kâğıdını kavırıyor.

Vinny Amca ve babam eskiden çok iyi arkadaşlardı. İki kız kardeşle evlendiler ve Vinny Amato ailesinde yükselirken yıllar boyunca sıkı fıkı kaldılar. Aralarındaki gerginlik Vinny kardeşimle beni kanatları altına aldığı anda başladı. Babam her zaman mafyanın sınırlarında yaşadı, asla bir üyesi olmadı. Oğullarının bu işlerin içinde olması onu hayal kırıklığına uğrattı ve Nico ile ben onu ne kadar uzak tutmaya çalışsak da o yine de bir şeyler duyuyor.

Vinny Amca'ya gelince, sivillere anlatılan hikaye onun Newark'ta araba bir araba hırsızlığının kurbanı olduğu yönünde. Gerçekte ise büyük patron için bir suikast işindeydi ve kirli, eski bir depoda göğsünden ölümcül bir kurşun yedi.

Bu üç yıl önceydi ve o zamandan bu yana yaşanan büyük değişimleri kimse tahmin edemezdi. New York'un en büyük iki suç ailesi, her ikisi de patronlarını kaybettikten sonra kargaşa içinde kaldı.

Ve şehrin mafya tahtı için mücadele devam ediyor.

Richie Amato'nun resmi de duvarda asılı, çünkü asılı olmasaydı bazı insanlar çılgına dönerdi. Amato ve Barone aileleri arasındaki ittifak bozulduğunda, bu bölge Amato gruplarına sadık kaldı. Büyük patron hakkında konuşmak akıllıca değil, o solucan olduktan çok sonra bile

Yemek, bu yüzden Richie Amato hakkındaki düşüncelerimi kendime saklıyorum ve ona saygısızlık etmekten kaçınıyorum.

Son cannoli ısırtığı boğazıma yapışıyor ve Nico'nun masasına gitmeden önce bir yudum birayla onu kovalıyorum.

Son boş sandalyeye oturduğumda kardeşim "Eve hoş geldin," diyor. "Disney Dünyası nasıldı?"

"Beklediğimden farklı değil," diye cevap veriyorum ve anahtarlarımı masanın üzerine atıyorum.

Nico'nun omuzları gergin, gözleri ciddi. "Tatilde planladığın her şeyi yapabildin mi?"

"Elbette." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve rahatlıyorum. "Her zaman öyle değil miyim?"

Bu arada, iki kız benimle kardeşim arasındaki tüm bu alışverişin şifreli olarak gerçekleştiğinden tamamen habersizdi. Eyaletin Disney World ile aynı bölgesinde bile değildim. Başka birinin felaketini temizlemek için gönderildim. Pis bir iş ama iyi para kazandırıyor.

Nico bakışlarımı tutarken gözlerini kırpmıyor. "Ben de seninle gelirdim."

Ben de ona dik dik bakıyorum. "Bir son dakika gezisiydi."

Homurdanıyor ve başını çevirip kapıya bakıyor. "Bir dahaki sefere," diye söz veriyor karanlık bir tonda.

Hayır. Hayır. Ama bir şey demiyorum.

Kardeşimin bir kez vurulduğunu görmüştüm. Kolunda bir sıyrık vardı ama beni başka hiçbir şeyin sarsamadığı kadar sarsmıştı.

"Disney'e mi gittin?" Livy öyle diyor. Şimdi kardeşimin kaslı ön kolunu bir kedi yavrusuymuş gibi okşuyor. "Ne kadar eğlenceli. Küçük Dünya yolculuğu favorim. Ya da belki korsan yolculuğu. Tekneli olan."

Rochelle, "*Bütün* gezintileri seviyorum," diyor. Sol elinin dördüncü parmağında parıldayan bir elmas var. Bu çok komik çünkü diğer eli az önce dizimin üzerine düştü. "Senin favorin hangisiydi Monte?"

"Bir ata binmek söz konusu olduğunda her zaman seçici değilimdir," diyorum. "Bazen hareket halinde olmak yeterince iyidir."

Nico çifte anlamı anlıyor ve kahkahalarla gülüyor.

Rochelle de anlıyor ve eli kalçamın üzerinde kuzeye doğru ilerliyor.

Livy hiçbir şey anlamıyor ve bana cam gibi, boş bir gülümseme veriyor.

"Biliyor musun?" Rochelle parmakları sikime yaklaşırken şöyle diyor. "Her zaman buranın bodrumunun neye benzediğini görmek istemişimdir. Bir tur atabilir miyim?"

Bu kızla ilgili hiçbir şey etkileyici değil. Ucuz görünüyor ve lisedeyken sıkıcı, aptal ve kötü biriydi. Ama nefret ettiğim bir adamın yüzüğünü takıyor ve elimden daha heyecan verici bir şey becermeyeli çok uzun zaman oldu. Meşguldüm ve dikkatimin dağılmasını istemedim ama sekiz aydır sikişmemiş olmak çok saçma. Bu seriyi bozmanın zamanı geldi.

"Elbette." Masadan geriye doğru itiyorum. "Bodrumda bir tur hemen geliyor."

"Ah, ben de gelebilir miyim?" diyor hiçbir şeyden haberi olmayan Livy. Ayağa kalkmaya başlar.

Nico onu kucağına çekiyor. "Bence burada kalıp bana eşlik etsen daha mutlu olursun."

Ben Rochelle'i koridorda, tuvaletin önünden geçirip gıcırdayan merdivenlerden aşağı indirirken Livy kıkırdıyor ve boynuna sokuluyor. Bu sırada Rochelle bir parmağını kot pantolonumun kemer halkasına takılı tutuyor.

Bodrum katında, tavandaki lambanın zincirini çekerek parlak sarı bir ışık patlaması yaratıyorum. Penceresiz odanın duvarları hâlâ internet icat edilmeden önce büyükbabam tarafından döşenmiş ahşap panellerle kaplı. Restoran malzemeleri kutuları uzak duvar boyunca yığılmış. Eski bir bilardo masası merdivenin altına itilmiş ve odanın ortasında duran yeşil keçe kaplı kart masası sayısız gangster kart oyununa ev sahipliği yapmıştır. Bu

Burası muhtemelen çoğu insana biraz eski püskü görünüyor ama buraya her geldiğimde eski bir dostu ziyaret ediyormuş gibi hissediyorum.

Rochelle etrafına bir göz atar ve burnu tiksintiyle kırışır. Ne bekliyordu ki, bir saray mı? Yüz yıllık bir şehir binasının lanet olası bir bodrum katı.

İğrenmekten bahsetmişken, sürdüğü parfüm bir ayıyı boğacak kadar güçlü. En azından benim aletim aldırıyor.

Avuç içi kotumun önünü okşuyor ve dilini şişkinliğin üzerinde gezdiriyor. "Şimdi bana ne göstereceksin?"

"Bilmiyorum. Yaratıcı olalım." Boynumun arkasına uzanıyorum, tişörtümü başımın üzerinden çekiyorum ve kart masasının üzerine atıyorum.

Rochelle'in gözleri göğsümü görünce parlıyor. Takma kirpiklerini kırıştırıyor.

"Gerçeği duymak ister misin, Monte?"

Muhtemelen hayır, ama ben "Devam et" diyorum.

Dudaklarını yalıyor ve kıkırdıyor. "Yedinci sınıftan beri sana karşı büyük bir aşk besliyorum. Hiç geçmediğini biliyor muydun?"

Bilmiyordum. Umurumda da değil.

"Livy ile bu civardayken uğramamız gerektiğini söylediğinde kabul ettim çünkü seninle karşılaşmayı umuyordum. Her zaman seninle karşılaşmayı umuyorum."

Konuşmayı kesmezse bu hiç gerçekleşmeyecek. Hızlı bir başka bir şeye ne zamanım ne de ilgim var, o yüzden sadede gelebilirim. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkardım.

Rochelle'in yüzü kaşlarını çatarak buruşur. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye yakınıyor. "Yani, birbirimizi ilkokuldan beri tanıyoruz."

Oh, hayır.

Yüzüm taşa dönüyor ve ses tonum sertleşiyor. "Dinle, bu hiç fark etmez eğer biz aynı paylaşıyorsak

ya da seninle daha dn tanışmış olsaydım. Savaşa asla kalkanım olmadan girmem. Anladın mı?"

Sıkıntısını dışa vuruyor. "Peki."

Ama aynı zamanda atletini de çıkartıyor, yani en azından işler ilerliyor.

Birden telefonum çalmaya başladı. Alışkanlıkla, cevap vermeye niyetim olmadan arka cebimden çıkardım.

Ta ki ekranda yanıp sönen ismi görene kadar.

OYUNCU KIZ

Hah. Bu beklenmedik bir şey.

Geçen yıl, mafya babası Albie Barone'nin ölümü dul eşini Sicilya'daki köklerine geri döndürdü. Ona, bir meleğin tatlı yüzüne, bir porno kraliçesinin olgun vücuduna ve bir teknoloji ineğinin tuhaf beynine sahip olan en küçük Barone kızı da katıldı.

Sabrina.

Adının yankısı zihnimde dolaşırken, etkisi hem güçlü hem de anlık oluyor.

Rochelle'e "Geri ekil," dedim. "Buna bakmam lazım."

Gözleri düzleşir ve alt dudağı dışarı çıkar. Eğer surat asmanın işe yarayacağını düşünüyorsa, o zaman başka bir şeyi var demektir. Devam et ve lanet olası bir kriz geçir, umurumda değil.

Rochelle'e sırtımı dönüyorum, böylece telefona cevap verirken surat asmasını izlemek zorunda kalmıyorum. "Sabrina?"

"Selam, Monte. ?"

Onun sesini tekrar duymak bir sarsıntı. Her nereden sesleniyorsa, çok gürültülü. Gürültülerin karışımında, sakın bir ses hoparlörden net olmayan talimatlar veriyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Bir sorun mu var? Sen iyi misin?"

Ne de olsa Sabrina Barone her gün durup dururken beni aramıyor.

"şey," diyor, sonra duraklıyor.

Bekliyorum. Yüksek sesle bir nefes ve sonra bir monologa patlıyor.

"Anni ve bebeği görmek için Colorado'ya giden bir uçakta olmalıydım ama bunun yerine JFK Havaalanı'nda siber saldırı çılgınlığının ortasındayım ve Daisy Atlanta'da beyaz trüflü hamburger yapıyor ve görünüşe göre siber saldırıyı kim başlattıysa parama olan tüm erişimi de kapatmış, bu yüzden *lütfe*n buraya gelip hiçbir şey yapmıyorsan beni havaalanı cehenneminden kurtarabilir misin?"

Az önce kulağıma boca edilen kelimeler yığınının işlemek için birkaç saniyeye ihtiyacım var. Çoğu önemsiz ayrıntılar. Önemli olan tek şey Sabrina'nın burada, New York'ta olması.

Ve bana ihtiyacı var.

Sessizliğimi kötüye işaret olarak algılıyor ve panikliyor. "Monte? Alo?"

"Ben buradayım. Ve hayır, hiçbir şey yapmıyorum. Sıkı durun. Şimdi çıkıyorum ve en kısa zamanda orada olacağım."

Arama biter bitmez arkamı dönüp Rochelle Rossi'nin öfkesiyle yüzleşiyorum. Kırmızı dantelli push up sütyeninin içinde aval aval bakarken gözleri şişmiş ve dudakları öfkeli bir çizgiye bastırılmıştı.

"Üzgünüm, gitmem gerek," diyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum.

Ellerini kemikli kalçalarının üzerine koyuyor. "Yani bu Sabrina sürtüğünün peşinden gitmek için beni ekecek misin?"

Sabrina'yla daha önce tanıştığından bile şüpheliyim. Ama onun böyle saçma sapan konuştuğunu duymak hâlâ hırlamak istememe neden oluyor.

"Kapa çenenin," diye mırıldandım ve gömleğimi tuttum. "Git müstakbel kocana ağla."

Saçlarını savuruyor ve göğsünü şişiriyor. "Bil diye söylüyorum, bunun için başka bir şansın olmayacak."

"Ne kötü. Asit kişiliğine sahip daha zehirli bir amcığın nereden bulacağım?"

"Siktir git, Monte!" Fırlatacak bir şey için sağa sola sallanır ve sadece bir bilardo ıstakası bulur. fırlatır ve sopa bacağına çarpmadan önce iskambil masasından seker.

Tişörtümü giyip merdivenlere yöneldim. "Stevie'ye söyle, zahmetin için benden sana bedava bir dilim pepperoni versin."

"Sikeyim seni uuuuu!" diye tekrar uluyor. Çığlığının sesi beni merdivenlere kadar kovalıyor. Hemen ardından gelen bir gürültü, atacak daha sağlam bir şey bulduğunun işareti.

Anahtarlarım masanın üzerinde bıraktığım yerde. Nico da hâlâ orada, ama şimdi Livy'nin suratını yalamakla meşgul. Dilini Livy'nin ağzından "Nereye gidiyorsun?" diye soracak kadar uzun süre ayırıyor.

"Havaalanı ," diyorum ve anahtarlarımı kapıyorum, tam o uzaktan bir patlama sesi daha geliyor. "Bodruma inersen dikkat et. Bir trol serbest dolaşıyor."

"Ne trolü?" Livy çenesine bulaşmış pembe rujuyla soruyor. Nico onun daha fazla aptalca sorusunu ağzıyla kesiyor ve ben de ön kapıdan kaçmak için özgür oluyorum.

Arabam iki blok ötede park halinde, bu da bana zor durumdaki genç kızla olan ilişkimin karmaşık doğasını çözmek için birkaç dakika bırakıyor.

Barone ve Amato mafya savaşları patlak vermeden önceki dönemde, iki aile güçlerini birleştirmişti. Görevlerimden biri de Sabrina Barone'yi şehirde dolaştırmak ve azgın erkek kalabalığının ağzının suyunu engellemekti.

Özel olarak, sürekli ona mastürbasyon yapma dürtüsüyle boğuştum. Onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Düşüncelerimi kendime sakladım ve aletimi pantolonumun içine soktum. Sabrina'nın kendine Brooklyn Baronu diyen kindar bir mafya babasının kızı olması uslu durmak için yeterli bir sebep olabilirdi ama benim başka sebeplerim de vardı.

Luca Connelly benim en iyi arkadaşım ve kız kardeşiyle evli. İkisi de Sabrina'ya karşı çok korumacı. Her neyse.

Onu korumam gerekirken onu yoldan çıkarmayı düşünmek bile bana her zaman biraz adice gelmiştir.

Yine de o kızı şiddetle arzuluyordum ve sadece cazibesi bile şansımı denemem için beni ikna etmeye yetebilirdi.

Keşke Sabrina... Sabrina olmasaydı.

SABRINA

yanılmışım. Burada betonun durmak, sıkışık terminalin ortasında durmaktan kesinlikle daha serin değil.

Tipik yapışkan yaz başı sıcağına ek olarak, polisler ve turuncu yelekli havaalanı çalışanları çılgın trafiği yönlendirmek için cesurca çaba sarf ederken, kaçan yolcuları için yer kapma yarışına giren araçların karmaşası yaşanıyor.

Bir zamanlar Monte'nin büyükbabasına ait olan eski mavi Chevy Impala'yı görebilmek umuduyla gözlerim gelişigüzel dizilmiş arabalara takılı kalıyor.

Sonra hala aynı arabayı kullanıp kullanmadığını bile bilmediğim aklıma geldi.

Konuşmamızın üzerinden bir saat geçti ama havaalanına ulaşmanın bugün için hiç de kolay olmadığına eminim.

Bir damla ter ensemden aşağı süzülüyor. Uzun kahverengi saçlarımı omzumun üzerinden itiyorum ve keşke elimde onları toplamak için bir toka olsaydı diyorum.

Yaklaşan arabalara göz kulak olurken herkesin yolundan çekilmek için elimden geleni yapmama rağmen, arkadan itilip tökezliyorum ve sol ayak bileğimin üzerine sertçe düşüyorum,

Ki bu benim kötü ayak bileğim. Bir acı tıslamasıyla nefesimi içime çekiyorum.

"Özür dilerim," diyor bir genç çocuk sokağa fırlayıp arabalardan kaçmaya başlamadan hemen önce.

Sırt çantamın ağırlığını ayarlarken, koyacak başka yerim olmadığı için eşofmanımın belimdeki düğümünü sıkıyorum. Açlık, sıcak ve genel kargaşanın yanı sıra regl dönemimin ikinci günündeyim ve son ibuprofen dozumu çoktan yuttum.

Yeni bir kramp dalgası karnımın alt kısmını sıkıştırıyor. Çantamda tam olarak bir tampon daha kaldı. Durum çok yakında çaresiz hissettirmeye başlayacak.

Ve bir anda aklıma yeni bir oyun fikri geldi.

Regl döneminizin yaklaştığını hissediyorsunuz ama ateş püskürten bir ejderha sizinle köpük banyosu, ısıtma yastığı ve kutu çikolataların olduğu sıcacık bir sığınak arasında duruyor. Ejderhayı öldürdüğünüzde ödülünüz büyük bardaklarda zencefil çayı, aşk romanlarıyla dolu bir kütüphane ve kabarık, büyük boy bornozlarla dolu bir dolapla rahatlamak olacak.

Bu kesinlikle niş bir kavram. Erkekler, kadınların hayatlarının regl dönemimiz etrafında ne kadar döndüğünü asla anlayamayacaklar. Ondan korkarız, dehşete düşeriz, planlarımızı ona göre yeniden düzenleriz. Ancak bu fikrin doğru kitle tarafından benimsenebileceğini düşünüyorum. Oyun dünyasına her geçen gün daha fazla kadın katılıyor.

Hâlâ kafamda genel hatları belirlemeye çalışıyordum ki, sert ve tanıdık bir ses beni hayallerimden uyandırdı.

"Kimi , Oyuncu Kız?"

Etrafımda dönerken, yanlışlıkla sırt çantamla yeni gelene vurmayı başardım, ancak acı hissetmediğinden eminim.

Monte Castelli her zamankinden daha kaslı. Ve ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Tam boyuna geldiğinde, başımın üstünde yükseliyor.

Onu görmek bütün gün başıma gelen en güzel şeydi. Tüm hafta boyunca. Hatta son altı aydır.

Hiç düşünmeden, sanki o bir cankurtaran simidiymiş ve ben de çırpınan bir Titanik kurbanıymışım gibi onu yakaladım. Kollarım gövdesini sarıyor ve sıkıyor. Yanağım göğsünün ortasındaki sert kasla çarpışıyor.

Sıcak ve katı. Sabun ve kekik gibi kokuyor. Evinde gibi hissediyor.

Ve şimdi onu bırakmakta zorlanıyorum. Ona sımsıkı sarıldığımda ani bir ağlama dalgası için adet hormonlarını suçlayacağım.

Saniyeler geçti ve ben hala tutunmaya çalışıyorum.

Sol şakağımın altında kalp atışlarının sabit gümbürtüsüyle yüzüm göğsüne gömülüyor.

Eminim ona neden savaştan dönen bir sevgiliye sarılır gibi sarıldığımı merak etmeye başlamıştır. Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şeyi merak ediyorum. Biz 'sarılma' düzeyinde bir arkadaşlık paylaşmıyoruz. Her zaman sözlü atışmalarla, göz devirmelerle geçen ve genellikle hınç olarak tanımlanabilecek bir yakınlığımız oldu.

Önemli değil. Monte Castelli görenleri kendine hayran bırakıyor ve uzun zamandır birini gördüğüm için bu kadar heyecanlanmamıştım. Dehşete kapıldım, uzaklaştığımda burnumu çekiyordum.

Daha da büyük bir dehşete kapıldım, o fark etti.

"Ne oldu?" Monte yüzüme daha yakından bakmak için eğiliyor, gözlerimi görebilmek için çenemi yukarı kaldırıyor. Ağlamıyorum, tam olarak değil, ama ruh halimin duygusal olarak dengesiz olduğunu iddia edemem.

Monte'nin yüzünü kaplayan ani gök gürültüsüne bakılırsa, yanlış bir fikre kapılıyor. Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum çünkü burnumdan su damlayacak diye çok endişeleniyorum.

"Biri sana dokundu mu?" Olası suçluları bulmak için her yöne ters bakmaya başlar.

Trafiği yöneten polis de, kolunda aynı derecede sevimli beyaz saçlı karısıyla birlikte yürüyen beyaz saçlı sevimli adam da Monte'nin şüpheli bakışlarından kurtulamıyor.

"Hayır, öyle bir şey değil." Başımı salladım. "Gözüme biraz duman kaçtı."

Koyu renk gözlerindeki tehditkâr parıltı kayboluyor ve gergin kasları gevşiyor. Şimdi onu iyice görebildiğim için, bakmaktan kendimi alamıyorum. Monte'nin görünüşü her zaman Vahşi Olmak İçin Doğmuş olarak özetlenebilir.

Kaslı kolları daha da kalın. Giydiği gri tişört göğsünün ve omuzlarının belirgin hatlarını gizleyemiyor. Çenesinde bir miktar koyu gölge var. Boynunda üzerinde haç ve İtalyan boynuzu olan altın bir zincir asılı. Onu tanıdığımdan beri ikisini de takıyor.

Monte'nin üstün görünüşü her yerde baş döndürür ama aynı zamanda çok daha hileli bir niteliğe sahiptir. Eğer buna bir isim vermeniz gerekirse, sanırım diyebilirsiniz. Bu cazibenin içinde uçucu ve neredeyse karşı konulmaz bir şey var. Sağ yanağındaki morluk izi bir şekilde onun cazibesini daha da artırıyor.

Bu arada ben de burada çöplükten uyumsuz kıyafetler çıkarmış, üstü başı perişan, kırmızı gözlü bir köpek yavrusu gibi duruyorum.

Monte hızlı ve kurnaz bir tavırla beni aşağı yukarı süzüyor. On üç yaşımdan beri bana bakılıyor ve neredeyse bir gecede çift D cup'a kadar şiştim, bu yüzden erkeklerin akılları oluklara gittiğinde nasıl ve aval aval bakacaklarını çok iyi biliyorum.

Ama Monte bana hiç öyle bakmadı ve şimdi de öyle bakmıyor. Bana bir doktor gibi bakıyor, sanki sıkıntıma bir teşhis koymaya çalışıyormuş gibi. Sanırım idare edebileceği kadar kız arkadaşı var. Ya da belki de ben ona göre değilim. Bunun her zaman hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığı olması ne garip.

Monte görünür bir şekilde zarar görmediğimden emin olduktan sonra rahatlıyor. "Buraya kadar o pembe sırt çantasından başka bir şeyle mi uçtun?"

"Hayır." Omzumdaki sırt çantasının ağırlığını itiyorum. "Ben uçtum tüm yol buraya ile bir muazzam

fazla bagaj ücreti olarak bana küçük bir servete mal olan aşırı doldurulmuş bavul."

"Harika. Nerede o?"

"JFK Havaalanı ekosisteminin derinliklerinde bir yerlerde, varış noktalarına asla ulaşamayacak binlerce başka bagajla birlikte. Hafif histerik bir bilet acentesi tarafından müsait olduğunda aranacağım söylendi, ki bu muhtemelen yarından önce olmayacak. Her neyse, artık buradan gidebilir miyiz lütfen? Yol arkadaşlarımla arasına karışmaktan bıktım ve başka bir Gavin tarafından rahatsız edilmek istemiyorum."

"Gavin kim?" Monte bir o yana bir bu yana bakarken gözleri kısılır.

"Boş ver. Eminim şimdiye kadar zombilerin eline düşmüştür."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"!" Kırmızı, terli yüzlü ve neon yelekli bir kadın parlak turuncu bir sopayla bize el sallıyor. "AYAKTA DURMAK YASAK!"

Monte beni kaldırımdan uzaklaştırıyor. "Burası tam bir hayvanat bahçesi. Arabaya kadar yürümek için park etmek zorunda kaldım."

"Yolu göster. Her şey bundan daha iyidir."

Otomatik olarak caddeye en yakın pozisyonu alıyor ve biz tüm çılgın korna seslerini ve bağırıışları geride bırakırken yakınımızda duruyor.

"Neden topallıyorsun?" diyor on saniye sonra.

"Bileğimi kırdım."

"Şimdi mi?"

"Sekiz hafta önce. Hâlâ biraz ağrıyor ve fizik tedavimi ihmal ediyorum." Yüzüne bakmak için başımı arkaya eğmem gerekiyor, ancak kaşlarını çatarak aşağıya baktığını görüyorum.

"Sabrina, arabaya yürüyerek gideceğimizi söylerken şaka yapmıyordum."

". Sadece benden koşmamı istemeyin."

Bu bilgiyi sindiriyor ve iç çekerek tek dizinin üzerine çöküyor. "Atla."

"**Neye** atlayayım?"

"Bana. Seni taşıyacağım."

"Saçmalama."

"Böyle gece yarısından önce arabaya ulaşamayız. Sırtta taşıma zamanı."

Hayal gücümün kuvvetli olduğunu düşünmeyi severim, ancak Monte Castelli'nin sırtına binip gezintiye çıkmayı bir türlü hayal edemiyorum. Görüntü basitçe şekillenmeyi reddediyor.

"Monte, yapamam."

"Neden endişeleniyorsun ki? Tanrı aşkına seni düşürmeyeceğim."

"Etek giyiyorum!"

"Kapüşonunu beline bağla. İyi olacaksın."

"Korkarım sırt çantamı düşüreceğim."

"Ver onu bana. Onu da taşıyacağım."

"Ama dizüstü bilgisayarım içinde."

"Kahvaltıda dizüstü bilgisayar yediğimi mi sanıyorsun? Ver şu lanet şeyi bana. Hadi gidelim."

Acıdan dişlerimi gıcırdatmayı ve arabaya kadar topallayarak gitmeyi tercih ederdim. Ama Monte her şeyi bırakıp beni almaya gelecek kadar kibardı, bu yüzden ilk beş dakika içinde tartışmaya başlamak şımarıklık gibi geliyor.

En azından devasa bavulum gelene kadar, dünyevi tüm eşyalarımı içeren sırt çantamı isteksizce ona veriyorum. Monte onu hemen göğsüne takıyor ve bana sabırsız bir bakış fırlatıyor.

"Um." Sol bacağımı yerden on santim yukarı kaldırıyorum.

Parmaklarını iki kez şıklatır. "Hadi ama, çöreğim. Ben Matterhorn değilim. Stratejiye gerek yok. Atla."

Derin bir nefes alarak avuçlarımı omuzlarına koyuyorum. Son derece geniş omuzları.

Monte'nin sırtına yaslandığım anda kollarını dizlerime doluyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve o ayağa kalkarken utanç verici bir korku çılgılığı atıyorum.

"Biraz inancın olsun," diyor Monte hızlı adımlarla uzaklaşırken. "Seni bırakmayacağıma yemin ettim."

"Benim inancım var," diye homurdanıyorum.

"Bu durumda, beni boğmaktan vazgeçmek için inancını kullanabilir misin?"

"Özür dilerim." Boynuna sıkıca dolanmış olan kollarımı gevşetiyorum.

Endişe azalırken Monte'nin gücüne hayran kalıyorum. İnatla yürürken hiç soluğa kalmıyor. Kısa boyluyum ama tüy kadar hafif de sayılmam.

Kız kardeşlerim bana her zaman 'şehvetli' der ve fiziğimi kışkandıklarını iddia ederlerdi. Onlar için söylemesi kolay. Daisy ve Anni hem salkım söğüt gibi hem de zarifler. Ben ikisi de değilim. Göğüslerim, kalçalarım ve kığım var. Yine de Monte homurdanmadan beni kaldırdı.

Çıplak kalçalarımın onun beline kilitlendiğini fark ettiğimde yüzüm ısınıyor. Her adımda kaslarının esnemesini hissediyorum. Sert vücudunun sıcaklığı tenime sürtünüyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu uzun zamandır gördüğüm en hareketli an. Uzun zamandır. Ve kirli yerlere gitme eğiliminde olan aşırı aktif bir zihnim var.

Doğal olarak, Monte ile seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğim zamanlar oldu. Sonuçta ben de insanım. Hormonlarım var. Monte muhteşem ve dedikodulara göre nasıl memnun edileceğini biliyor.

Ben anlatamam. Yatak odası yeteneklerim biraz eksik. Bunu bana kesin bir dille söylediler ve bunun doğru olduğuna inanmak için her türlü sebebim var.

Teoride, her şeyin tam olarak nereye gittiğini ve ne olması gerektiğini biliyorum. Ancak seksin gerçekliğinin varsayımsal olandan farklı bir deneyim olduğu ortaya çıktı. Sonuç olarak, ahlaksızlığıma sadık kalmak çok daha kolay hale geldi.

birilerini tekrar hayal kırıklığına uğratma riskini almaktansa. Bir kere yeterince aşağılayıcı.

Her neyse, Monte beni belli belirsiz sinir bozucu bir tanıdıktan başka bir şey olarak gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi, bu yüzden endişelenecek bir şeyim yok.

Tüm iğrenç düşünceleri zihnimin gerisine ittiğimde, üzerimdeki baskı kalkıyor ve rahatlayabiliyorum. Taşınmak o kadar da kötü değil. Bir kere, hayatı uzun bir insan olarak görebiliyorum. Burası oldukça hoş.

"Ata binmek böyle bir duygu olmalı," diyorum.

"Değil," diye yanıtlıyor Monte adımlarını bozmadan.

"Nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü daha önce at sırtında bulundum."

"Bunu hayal edemiyorum."

"Nasıl olur?"

"Seninle ilgili hiçbir şey taşralı çocuk diye bağırmıyor."

"Ve hiçbir zaman da olmayacak. Ama babam her yaz üç haftalığına beni ve Nico'yu kuzenlerimizi ziyaret etmemiz için Wyoming'e gönderirdi. Yaşları bize yakın olan dört çocuk. Babalarının büyük bir çiftliği vardı. Ata binmek zorunluydu."

Şimdi bu gizemli kuzenler kabilesini gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Kafamda hepsi kovboy şapkalı Monte'ye benziyor. Konsept ilgi çekici.

Bu arada, gözlerim davranış sorunu yaşıyor. Monte'nin kalın kollarını yakın mesafeden incelemek için bu fırsatı değerlendirmekte ısrar ediyorlar. Adamın süper kahraman kolları var ve ilk kez eski püskü bir deri ceketle örtülmemişler.

Ani ve çok güçlü bir düşünce bana uzanıp o güçlü kollardan birine dokunmanın ve görüldüğü kadar sert olup olmadığını test etmenin harika bir fikir olduğunu söylüyor. Neyse ki boşa elim yok.

"Neden gömleğimi yumruklarınla sıkıyorsun?" Monte sorar.

"Öyle ?"

Evet, öyle yapıyorum. Gri kumaşı tutuş şeklimle, muhtemelen her şeyi şekilsiz bir şekilde geriyorum. Bu yine de irademle yaptığım savaşı kaybetmekten ve bir ucube gibi kaslarını okşamaktan iyidir.

"Bana güvenmiyor musun?" Monte diyor ki. "Bak, araba burada ve seni bir kez bile kaldırıma düşürmedim."

Beni nazikçe yere bırakırken "Sana güveniyorum," diye mırıldanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, bacaklarımı onun belinden çözmek beni biraz nefessiz bırakıyor.

Monte sırt çantamı teslim ediyor ve klasik mavi Impala'nın yolcu kapısını . Menteşeler korkunç bir gıcırtı çıkarıyor. "Atla."

Genelde arabasında hep arka koltukta otururdum. "Buraya oturmamı mı istiyorsun?"

Eğlenceli bir homurtu çıkarır. "Artık senin şoförün değilim, Oyuncu Kız."

"Anlaşıldı." Arabaya bindim ve çıplak kalçalarım sıcak deri koltukla temas edince irkildim. Bugün ilk kez pileli mini etekle dünyayı dolaşmayı seçmemiş olmayı dilemiyorum. Kapüşonumu altına seriyorum ve kısa eteğimi elimden geldiğince kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum.

Monte direksiyonun arkasına geçerken kendimi çok dikkat çekici hissediyorum. Bacaklarıma bakıyor, başını bir kez sallıyor ve emniyet kemerini takıyor.

"Devam et ve söyle," diye iç geçiriyorum kendi emniyet kemerimle boğuşurken. "İsteddiğini biliyorum."

Kontak anahtarını çeviriyor ve motor gürlüyor. "Ne dedin, Sabrina?"

"Kıyafetlerimle dalga geç. Seni en sevdiğin hobinden mahrum etmeyeyim diye her şeyi buraya kadar geldin."

"Seni kırmak istemem ama gardırobunu yargılamaktan daha çok hoşlandığım çok az şey var."

"Öyle duydum ama sana bedava bir atış hakkı veriyorum, bunu kullanmalısın."

Ön kolunu direksiyona dayıyor, dönüyor ve bana daha dikkatli bir değerlendirme yapıyor. Bakışlarının sıcaklığı altında kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve düşüncelerimi tahmin etse şaşırmazdım.

"En azından kalabalığın içinde seni fark etmek kolay oldu," diyor. "Ben daha açık bir hakaret bekliyordum. Büyüdün mü

Ben yokken yumuşak mı?"

"Hayır. Aslında hâlâ rüküş bir çizgi film karakteri gibi giyindiğini görmek içimi rahatlattı."

"Ouch. Artık durabilirsin."

"Ama fare kulakların nerede? Her tuhaf kıyafeti tamamlamanın yolu var."

"Size en az üç düzine kez bunların fare kulağı değil kedi kulağı olduğunu açıkladım. Ama trendler değişti. Onları ben getirmedim. Bu arada, seni kim dövdü?"

Arabayı geri vitese takarken yumuşak bir ses tonuyla "Düştüm," diyor.

"Ha! Diğer adam neye benziyordu?"

Yüzünde bir gölge dolaşıyor. Cevap vermemesi, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Monte Castelli'nin kim olduğu konusunda hiçbir yanılısamam yok. Ne de olsa yüksek profilli bir mafya ailesinde doğdum.

Gizli, erkek merkezli, aşırı derecede şiddet içeren, kurallar ve kararnamelerle dolu bir kulüp. Kız kardeşlerim ve ben kadın değil de erkek olsaydık, hiç şüphe yok ki uzun zaman önce bu kaosu içine dahil edilmiş olurduk. Hal böyleyken, gerçeğin tüyler ürpertici olduğunu anlamak için yeterince şeyi bir araya getirdim.

Mafya, acımasız katillerle dolu acımasız bir alemdir.

Monte de bir süredir bu işin tam ortasında.

Belki de bu bilgi bir korku ya da en azından ihtiyat unsuru aşılmalıdır. Babamın evinde büyürken, hayatımızın sınırlarında tehditkâr gölgeler gibi dolaşan pek çok erkekten gerçekten korkuyordum. Bir keresinde, Anni

babamızı öfkkelendirmiş ve korumalarından birine onu emretmişti. Geçmişe dönüş hala midemi bulandırma gücüne sahip.

Ama Monte'den korkma fikri mantıksız geliyor. Elbette, geçmişte didişmişliğimiz var. Ve büyük olasılıkla benim son derece sinir bozucu olduğuma inanıyor. Yine de bana el kaldıran birinin dişlerini hemen kıracağından da eminim.

Ne paradoks ama.

Burada, benden hoşlanmayan ama aynı zamanda aradığımda imdadıma koşan ve saçımın teline zarar gelirse havaalanını yakacakmış gibi davranan bir adamın yanında oturuyorum. Tam bir bilmece.

"Hey, Monte?"

Direksiyonu düzeltiyor ve otoparktan çıkarken gözlerini ileriye odaklıyor. "Evet, Sabrina?"

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler. Ciddiyim. Sana borçluyum."

Dudaklarında geçici bir gülümseme beliriyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Umarım o gerçekten meşgul değildiniz."

"Hayır. Aslında çok sıkılmıştım, bu da bana yapacak bir şey verdi."

"Mükemmel. Can sıkıntınızı gidermek muhtemelen bugünkü en büyük başarımdır."

Homurdanıyor. "Aç mısınız?"

"Kendimi güçsüz hissettiğim ve küçük karanlık noktaların gözlerimin önünde dans edip durduğu noktaya kadar."

"Torpido gözünde yarım paket barbekü cipsi var. Ama biraz daha dayanabilerseniz, babamın pizzası beklemeye değer."

"Ah, evet," diye inliyorum, kulağa yüzüsüzce seksi gelen bir şekilde.

Bana doğru keskin bir bakış atıyor ve ben de utancımı gizlemek için boğazımı temizliyorum.

"Yani, bekleyeceğim. Gino's en iyisidir ve uzun zamandır gerçek pizza yemedim."

"Sicilya'da pizza nasıl biter?"

"New York pizzası demek istemiştim. Camı açabilir miyim? Şehri koklamam lazım."

Kaşlarını kaldırıyor ama omuz silkiyor ve otoyol trafiğine katılmak için hızlanıyor.

Yüzümü açık pencereye çeviriyorum ve derin derin içime çekiyorum. Şu anda egzoz dumanından başka kokacak bir şey yok ama yine de iliklerime kadar işleyen bir zevkle dolup taşıyorum. Gözlerim bağlı olsa bile bedenim yine de evde olduğunu hissediyor.

"MERHABA NEW YORK!" Geçen arabalara bağıriyorum. "SENİ ÖZLEDİM!"

Monte kıkırdar ve başını sallar. "Sen hala bir parça işsin, seni çılgın kız."

MONTE

M Sabrina'yı sırtıma alıp arabaya götürmeyi teklif ettiğimde niyetim asıldı.

Ama bacaklarını belime doladığımda göğüslerinin sırtıma baskı yaptığını hissettiğimde cinsel dürtülerimin nasıl kendiliğinden alev alacağını hesaba katmalıydım. Her şey yolundaymış gibi davranıp aptalca ata binmekle ilgili gevezelik ederken sikim kotumun fermuarını zorlayacak kadar sertleşti ve taşaklarım ağrımaya başladı.

Artık yapacak bir şey yok, olan oldu. En azından sonunda Gino'nun yerindeyiz.

Kapıyı açık tutup Sabrina'ya içeri girmesini işaret ediyorum. Bir saniye sonra ortalık karışıyor.

"Bakın kim !" diye bağırıyor babam. Brooklyn seyahatinden dönmüştü ve Sabrina'yı sıcak bir şekilde karşılamak için istiflediği soyulmuş domates konservelelerini hızla bıraktı.

"Selam, Sal." Onun hızlı kucaklamasına doğru eğiliyor ve ona sırtıyor.

Ona gülümsüyor. "Kimse bana New York İmparatoriçesi'nin şehre döndüğünü söylemedi. Nasılsın, ufaklık?"

Sabrina cevap vermeye fırsat bulamıyor çünkü Nico buraya hücum ediyor. Ağabeyim ona ulaşmak için beni itip kakıyor. Sabrina'yı tutup kahkahalar atarak etrafında döndürmesi bende açıklanamaz bir şekilde kıskançlığa yakın bir his uyandırıyor.

Havaalanından arabayla gelirken Sabrina camdan dışarı eğilip bir turist gibi şehrin simge yapılarını işaret ederken durmaksızın sohbet ediyordu. Sonra aniden vites değiştirdi ve icat etmeyi planladığı menstrüasyon temalı oyunun uzun bir açıklamasına ve ona nasıl Crimson Cave adını vermeye karar verdiğine başladı.

Bu arada ben de ona ayak uydurmaya ve ara sıra homurdanarak cevap vermeye çalışıyordum. Ama asıl zorluk, koltuğunda sürekli kıpırdanırken çıplak bacaklarına gizlice bakmaktan vazgeçmek için gösterdiğim üstün çabaydı.

Dikkatini dağıtmamak için arkada oturmasına izin vermeliydim. Onun yerine, birkaç santim . Bir dakika içinde kendimi en sevdiği tatlı ikram edilen ama ona dokunmaması emredilen aç bir adam gibi hissettim.

Sabrina Barone hâlâ kendi sınıfında. İçinde kaybolmak için kat kat uzun kahverengi saçları, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş yumuşak ela gözleri ve geniş, yumuşak dudaklı ağzıyla, gülümserken de somurturken de sevimli olmanın ötesinde.

Ve konu vücuduna gelince hiç başlamayayım bile. Şekli tam bir eğlence evi. Çirkin bir göğüs, kıvrımlı kalçalar ve kendi hayran kulübünü hak eden bir popo. Kıvrımlarını tuhaf kıyafetlerle örtmeye çalışsa da eski bir pinup kızı gibi görünüyor. Aynı zamanda son derece zeki ve keskin bir zekâyâ sahip.

Yine de Sabrina'nın kırılganlığı beni hep hazırlıksız yakalıyor. Beni kontrol altında tutan da bu. Çok korunaklı, çok naif. Kanlı canlı bir alete dokunduğuna bile inanmıyorum. Sabrina'nın tüm hızlı cevaplarına rağmen, dünyada hareket etme biçiminde utangaç belirsizlik var, neredeyse ondan korkuyor gibi.

Havaalanı terminalinin önünde kollarıma atıldığında betonun içinde eriyebileceğimi düşündüm. Benden istese bu kız için lavların içinden geçebileceğime dair çılgınca bir düşünce geçti aklımdan. Hiç tereddüt etmeden.

Şimdi arkama izlediğimde, hayran kitlesini bulduğu çok açık. İçeri girdiğimizden beri babam gülümsemeyi bırakmadı. Sabrina'nın korumalığını yaptığım günlerde onu sık sık buraya getirirdim. Gördüğü herkesi etkilemeyi başarırdı. Sert bir karakter yargıcı olabilen babam, onu evlat edinmeye hazır görünüyor. Onu bir masaya götürüyor ve en sevdiği şeylerle büyük bir eve dönüş ziyafeti sunacağına söz veriyor.

Nico'nun bile neredeyse başı dönüyor. Sabrina'nın karşısındaki sandalyeye çökerken odada olduğumu fark ettiğinden bile emin değilim. İkisi bir anda anlaşılmaz video oyunu referansları içeren hızlı bir sohbeta dalıyorlar. Kardeşimin aksine ben oyun oynamayı pek sevmem. Dışlanmış hissetmeye alışık değilim. Bundan pek hoşlanmıyorum.

Ama ilk defa bir arkadaşımız olduğunu görüyorum.

Kızgın bir arkadaş.

SIKTIR.

Rochelle hiç gitmedi.

O ve Livy aynı masada toplanmış sahneyi izliyor. Rochelle'in alev alev yanan gözleri, Nico'yla gülüşen Sabrina'ya görünmez hançerler fırlatıyor. Rochelle eğilip Livy'ye bir şeyler söylüyor. Livy çok daha az düşmanca görünüyor. Sabrina'ya meraklı bir bakış attıktan sonra omuz silkiyor ve Nico'nun yanındaki sandalyeye oturuyor.

Nico tanıştırırken gözlerimi Sabrina'dan ayırmıyorum. Livy gülümsüyor ve Sabrina da utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Göğsüm sıkışıyor ve adı konmamış bir güç kalbimi sıkıştırıyor.

Kimse duygusal ve romantik olmakla suçlayamaz çünkü . Ama bu kızın gülümsemesini görmek

beni dışarı çıkarmakla tehdit ediyor. Ona karşı her zaman temkinli oldum ve öyle kalmaya niyetliyim.

Öyle olsa bile, benim de sınırlarım var. Günaha karşı daha önce başarıyla mücadele etmiş olmam, her zaman mücadele edeceğim anlamına gelmiyor.

"Ah!" Sabrina gözlerini kısarak telefonuna bakıyor ve masaya vurmaya başlıyor. "Siparişim teslim alınmaya hazır."

Havaalanı trafiğinde sıkışıp kaldığımız sırada Sabrina'ya banka kartımı uzattım ve ihtiyacı olan her şey için Gino'nun sokağının aşağısındaki eczaneden sipariş vermesini söyledim. Bu siber saldırı karmaşası çözülene kadar parasız kalacak ve bavulunun ne zaman bulunacağı belli değil. Bu arada, en sevdiği şampuan ya da başka bir şey olmadan acı çekmek zorunda kalmamalı.

"Gidip getireyim," dedim. "Hemen dönerim."

Zaten kapıya doğru gidiyordum. Omzumun üzerinden bakarken ağabeyimle göz göze geliyorum ve ben herhangi bir dramı yatıştırma görevinin ona ait olduğunu belirtmek için başımı sallıyorum. O da bana sırtarak başıyla karşılık veriyor.

Bu sırtışın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama benim yokluğumda kedi kavgası çıkmadığından emin olduğu sürece umurumda değil.

Rochelle hâlâ arka masada somurtarak telefonunda geziniyormuş gibi yapıyor. Burada kalması için bir sebep yok. Ait olduğu yere, Queens'e dönmeli ve o Bianco puştuyla düğününü planlamaya devam etmeli. Eğer yüzüme bakıp öfke nöbeti kadar aptalsa, çirkinleşmek zorunda kalacağım.

"Bekle," diyor Sabrina. "Siparişime dudak nemlendiricisi eklemeyi unuttum. Dükkkândan biraz alabilir misin?"

"Evet, bunu yapabilirim."

"Tercihen kiraz kokulu. Çok teşekkür ederim, Monte. Size gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Başka bir şey var mı?"

"Madem sordun, tarçın aromalı sakızları olup olmadığını da kontrol edebilir misin? Her marka olur."

"Tabii. Bu mı?"

"Um," diyor, düşünüyor.

Elimi kapı kolundan da çekebilirim.

"Ne oldu?" Toplayabildiğim kadar sabırla soruyorum.

Sabrina güzel bir gülümsemeyle parlıyor. "Şu altı paketlik küçük mısır gevreği kutularından var mı diye bakabilir misin? Onları Sicilya'da hiç bulamadım."

Yemin ederim, bu noktada sadece beni çalışıyor.
İşe yarıyor.

"Biliyor musun Sabrina? Çikolata filmindeki kıza benziyorsun."

Yüzü sevimli bir şekilde buruşuyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Elbette biliyorsun. 'Altın bir kaz istiyorum, HAYIR!' gibi şeyler söyleyen kız."

"Bilmesem, şımarık olduğumu ima ettiğinizi düşünürdüm ve duygularım incinirdi. Ama madem çikolatadan bahsediyoruz, Toblerone çikolatalarını gerçekten çok isterdim. Regl dönemimde canım hep onlardan çeker. Biraz bulabilir misin?"

"Toblerone çubukları," diye homurdanıyorum ve başımı tıslayarak sallıyorum.

"Al." Babam bahşiş kavanozundan aldığı bir avuç dolusu banknotla yanıma geldi. "Pislik gibi davranmayı bırak da kıza çikolatasını getir."

Pislik ben miyim?

BEN MI ?

Babam bana bir bakış fırlatıyor. Sal Castelli'den daha büyük ve güçlü olabilirim ama babamın beni onaylamayan bir bakışla susturamayacağı bir gün asla gelmeyecek.

Sabrina'ya, "Ben dışarıdayken senin için başka bir şey var mı?" diye sormadan önce sesimdeki tüm alaycılığı çıkarmaya dikkat ediyorum.

Uzun bir süre soruyu düşünür. "Aklıma bir şey gelirse sana mesaj atabilirim."

"Bunu sen yap," diye mırıldanıyorum ve kaçıyorum.

Sabrina'nın siparişinin beklediği en yakın CVS'ye yürümek iki dakikadan az sürecek. Ama Gino'dan dışarı adımımı atar atmaz telefonum çalıyor. Luca arıyor, ben de hızımı yavaşlatıp cevap veriyorum.

"Babalık sana nasıl davranıyor?" Ona soruyorum. "Uyuyabiliyor musun?"

"Çok değil," diye itiraf ediyor ama sesinde bir gülümseme var. "Annalisa emzirdiği için daha zor zamanlar geçiriyor, bu yüzden elimden geldiğince bebeği almaya çalışıyorum."

Bebekler ve emzirme benim için yabancı kavramlar ve takip eden hiçbir sorum yok.

Luca için gerçekten çok mutluyum. Güzel karısı ve yeni doğan kızıyla küçük kasaba rüyasını yaşıyor. Sadece onun yanımda olmasını özlüyorum. Hayatın pahasına güvenebileceğin dostlar bulmak zordur.

Luca boğazını temizliyor. "Sürpriz bir ziyaretçiniz olduğunu duydum."

"Evet, Gino's'ta mutlu bir şekilde bir masaya yerleşti. Ben onun en sevdiği çikolataları almak için alışveriş yaparken babam da onun için tüm menüyü hazırlamakla meşgul."

Kıkırdıyor. "Sabrina'ya benziyor. Bugün destek olduğun için teşekkürler. Sabrina hiçbir uyarıda bulunmadan çekip gittiğinde Anni annelerini sinir krizi geçirmekten zorunda kaldı."

"Sabrina bir yetişkin," diye hatırlatıyorum ona. "İsteddiği zaman istediği yere gidebilmeli."

"Doğru," diyor. "Ama herkes onu hâlâ ailenin kazaya meyilli bebeği olarak görüyor ve Vittorio için içine girdiğinde her durum daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor."

Bu haber pek de fantastik değil. Vittorio Messina ile sadece bir kez karşılaştım. Bilindiği üzere Sevgililer Günü Katliamı'nın olduğu gündü. Sabrina'nın babası Albie Barone, kendisine ihanet edildiğine karar vermiş ve geçen yıl Sevgililer Günü'nde Luca da dahil olmak üzere Amato ailesinin tüm fertlerini ortadan kaldırmaya teşebbüs etmişti.

Başarılı olamadı. Birkaç saat sonra Albie'nin beyni Long Island'daki malikanesinde bir duvarını süslüyordu. Vittorio

Sicilya'nın en korkulan mafya babası ve Sabrina'nın amcası Messina, kaosu çözmek için devreye girdi. Vittorio Sicilya'ya döndüğünde Sabrina ve annesini de yanında götürdü.

"Sabrina güvende olacak," diyorum Luca'ya. "Anni'ye küçük kız kardeşinin benim korumam altında olduğuna dair güvence ver ve bu siber saldırı saçmalığı çözülür çözülmez onu ilk uçakla sana göndereceğim."

Bu herkesin üzerinde anlaşılabileceği bir plan olmalı. Ve hayatımdaki bu geçici pürüzün bir an önce giderilmesini görmek için hevesli hissetmeliyim.

Peki Sabrina'nın uçağı havalanırken el sallama düşüncesi neden ağzımı ekşi bir tatla dolduruyor?

Florida işinden kalan adrenalini suçlayacağım. Başka bir sebebi olamaz.

Luca'nın tarafında ani bir ağlama patlaması olur. Ses tonu bir anda değişiyor.

"Bakın kim uykusundan uyanmış," diyor. Kızını teselli ederken bebek gibi konuşmasını dinlemek bir yolculuk.

"Ellerin dolu gibi görünüyor," diyorum. "Sabrina'nın durumunda bir değişiklik olursa seni haberdar ama şimdilik her şey kontrol altında."

"Pekâlâ dostum," diyor bebek sakinleşirken. "Sana çok fazla patronluk taslamasına izin verme."

"Hiç şansın yok," diye alay ediyorum, bir metre boyundaki bir video oyunu perisi tarafından zorbalığa uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olduğum düşüncesiyle eğlenerek.

Aramayı sonlandırmak için tıkladığım anda telefonuma bir mesaj geliyor.

Sabrina alışveriş listesine bir ekleme daha yapmayı düşündü.

Bir paket kart isterim. Karıştırma alıştırmayı yapmalıyım. TEŞEKKÜRLER!!!

Metnin altına bir sıra pembe kalp eklemiş.

İç çekerek eczanenin kapısını itip açıyorum ve Sabrina'nın isteklerinin gözden geçirilmiş listesini zihnimde sıralıyorum.

On beş dakika sonra, dudak nemlendiricisi, tarçınlı sakız, küçük mısır gevreği kutuları, çeşitli tuvalet malzemeleri, tamponlar, altı Toblerone ile dolu üç alışveriş torbasıyla eczaneden çıkıyorum.

ve birkaç paket iskambil kağıdı.

Sonra, Sabrina'nın o pembe sırt çantasına çok fazla kıyafet sığdıramayacağından emin olduğum için, caddenin karşısına geçip bir hediyelik eşya dükkanına giriyorum ve iki 'New York'u Seviyorum' tişörtü ile bir çift kadın spor şortu alıyorum. Şortun arkasında BIG APPLE BOOTY yazıyor ama siktir et. Stoklarında sadece bunlar vardı.

Gino'nun yerinde babam Sabrina'nın masasına yemek servisi yapmakla meşgul. Nico'nun dikkati, dev tüylü goblinlere yeşil lazerler ateşlediği bir dizüstü bilgisayar ekranına odaklanmış durumda. Dizüstü bilgisayar anime çıkartmalarıyla kaplı, bu yüzden Sabrina'ya ait olduğunu tahmin ediyorum. Livy kardeşimin koluna asılmış, onun hangi goblin öldürme oyununa daldıysa onu izlerken, Rochelle arka masada kollarını kavuşturmuş, öldürücü bir kaş çatmayla suratını buruşturarak tek başına .

Sabrina ise bir elinde iri bir stromboli tutarken diğer eliyle bana el sallarken son derece neşeli.

"Dönmüşsün," diyor. "Çikolatamı aldın mı?"

Bütün poşetleri yakındaki boş bir masaya bırakıyorum. "İstediğin her mübarek şeyi aldım, Sabrina."

Gazoz bardağından sarkan pipeti emiyor. Daha heyecan verici şeyleri emerken nasıl görüneceğini hayal etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Pipet ağzından çıkıyor ve başını eğerek bana sevgiyle gülümsüyor. "Çok teşekkür ederim. Bazen gerçekten bir prens oluyorsun, Monte Carlo."

"Size göbek adımı hiç söylemediğime eminim."

"mi? Ben beğendim. Çok şık."

"Hayır, sevmiyorum. Tüm okul boyunca başımın belasıydı ve hâlâ kin besliyorum." Mutfak personelinin pizza hamurunu açmasına yardım etmeyi yeni bitirmiş olan ve şimdi de bir siparişi kutulayan babama dikkatle bakıyorum.

"Bu annenin fikriydi," diyor. "Beni suçlama."

"Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum," diyor Sabrina, Nico'ya bakarak. "Adının bu kadar hassas bir nokta olduğu konusunda beni uyarmalıydın."

"Ona söyledin mi?" Kardeşimi masanın altından tekmeliyorum. "Ben yokken başka neyi ifşa etme ihtiyacı hissettin?"

"Ha?" Oyununu oynamaya devam .

"Sakin ol," diyor Sabrina. "Önemli bir değil. Nico bir keresinde telefonda bundan bahsetmişti."

Sinirim her saniye daha da artıyor. "İkinizin bu kadar sıkı dost olduğunuzu bilmiyordum."

"Elbette, her konuşuruz. En azından ayda bir kez. Değil mi, Nico?"

Kardeşim sonunda oyundan başını kaldırdı. "Ne?"

"Konuşuyoruz," diyor Sabrina. "Biz arkadaşız. Sen bana bir şeyler anlatıyorsun."

"Elbette." Dikkatini tekrar ekrana verir.

"Diğer yandan sen." Uzanıp göğsümü dürtüyor. "Samimi arkadaşlık çabalarımın birçoğunu acımasızca geri çevirdin."

"Acımasızca *reddedildi*," diye göz devirerek alay ediyorum.

"Reddedildim. Arkadaşlığımı reddettin. Ama , sana bir sözlük uygulamasının linkini göndereceğim, böylece kendini geride bırakılmış hissetmezsin."

"Sabrina, kelime dağarcığım konusunda yardıma ihtiyacım yok. Ama hafızan için yardıma ihtiyacın var. Seni reddetmedim. Aramış cevap verirdim. Aramadın."

"Hikayeler anlatıyorsun, Monte Carlo. Temas halindeydim."

"Bana öyle demeyi kes. Birkaç kez bana yorum yapmadan rastgele karikatür memleri ve TikTok videoları gönderdin."

"Onlar sohbet açıcılardı. Hepsi senin tarafından görmezden gelindi." "*Sohbet açıcı* olduklarını nereden bilebilirdim ki? *Açıcılar* mı? Sadece aramalıydınız."

Nico bana ders vermek için gözlerini tekrar ekrandan ayırıyor. "Bu hiç hoş değil. Neden onu görmezden geldin?"

"Onu görmezden gelmiyordum. Ben - ne biliyor musun? Bu konuşmadan defolun ve iblisleri öldürmeye ya da her neyse ona geri dönün."

"Öğle yemeğini atladın mı?" Sabrina yüzünü buruşturuyor. "Her zamankinden daha da huysuzsun."

Öğle yemeğini atladım. "Huysuz değilim. Ben asla huysuz olmam." "Al." Bir pizza dilimi aldı ve benim yüz. "Birkaç lokma yiyin, ruh haliniz düzelecektir."

Pizza ağzıma çarptı. Ve gerçekten acıktım.

Dilimi ondan kapıp dört ısırıkta mideye indirdiğimde Sabrina zafer sırtışına bürünüyor.

"Şimdi daha iyi misin?" diyor ben hâlâ çiğnerken. İçkisini uzattı. "Yıkamak için bir yudum al. Şekeri kullanabilirsin."

İşbirliği yapmamın tek nedeni susamış olmam. "Şuna cevap ver," diyorum yarısı boş bardağı koyarken Aşağı. "Madem Nico'yla bu kadar iyi arkadaşsınız, o zaman seni havaalanından kurtarması için aradığın kişi neden o değildi?"

"Alfabetik sıra. Kişi listemde ilk senin adın çıktı. Bu arada, bir ya da iki geceliğine kanepeni işgal edeceğim. Nico çoktan onay verdi. Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki hayır, kanepede yatman doğru değil. Benim yatağımda uyuyacaksın."

Bu yanlışı çıktı. Hem de çok yanlışı.

Nico öyle bir gülmeye başlıyor ki neredeyse sandalyesinden düşecek. Babam köfte kahramanlarını paketlemeyi bırakıyor ve sert bir uyarı olarak boğazını temizliyor. Sabrina kocaman, masum gözlerle bana bakıyor.

"Kanepede uyuyan ben olacağım demek istedim!" Bütün oda benim lanet olası bir sapık olduğum sonucuna vardığı için bağırıyorum. "Sabrina benim odamı alabilir. ben *olmadan*."

En azından bu iletişimsizlik bardağı taşıran son damla oldu. Rochelle için. İğrenç stilettolarıyla buraya geliyor ve Livy hariç herkesi görmezden geliyor.

"Hadi gidelim," diyor. "Buradaki yemekler berbat zaten."

Livy Nico'ya daha da yaklaşıp. "Ben kalıp takılacağım."

Rochelle'in burun delikleri alevlenir. "Her neyse," diye mırıldanır ve çıkışa doğru sallanır.

Gittiğine sevindim ama şimdi Sabrina kaşlarını çatıyor.

"O kız çok boktan bir yalancı, Sal," diyor babama. "Yemekleriniz muhteşem. New York'tan ayrıldığımdan beri bu kadar iyi yemek yememiştim."

Babam kıkırdıyor ve o anki müşterisi için tabağa iki pizza dilimi bırakıyor. "Teşekkürler, ufaklık."

"Kötü arkadaşlardan kurtulduk." Ağzıma bir sarımsak düğümü atarak son ayrılışın şerefine kadeh kaldırıyorum.

"Belki de Rochelle Rossi'nin sana olan takıntısının sonu budur," diyor Nico.

"Öyle olmak zorunda," diye katılıyor Livy. "Yani, o ve Derek Ekim ayında evleniyorlar."

Sabrina düşünceli bir ifadeyle her kelimeyi dikkatle dinliyor. Bu bana kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettirmemeli.

Ne de olsa Sabrina benim değil, ben de onun değilim. Ona bir açıklama borçlu değilim. Ama tek yaptığımın üç eyaleti dolaşıp sikimi sokacak bir yer aramak olduğunu düşünmesi fikrinden nefret ediyorum.

"Onunla seks yaptın mı?" Sabrina aniden ve çok yüksek sesle soruyor. Sanki bu düşünce aklına gelmiş ve ağzından çıkması gibiydi.

"Tanrım." Sarımsak düğümünde boğuluyorum.

Babam da dahil olmak üzere herkes benim cevap vermemi bekliyor.

"HAYIR!" Yüzüm alev alev yanarken bağıriyorum. "Onunla seks yapmadım!"

"Bağırmana gerek yok," diye azarlıyor Sabrina ve içkisini tekrar bana doğru itiyor. "Biraz daha soda al."

İtaat ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. En azından sodasının kalanını boşaltmak bana kendime gelmem için birkaç saniye kazandırdı.

Ben iyileşirken babam kızarmış mozzarella ve bruschetta tabakları getiriyor. Sabrina, Luca ve Anni'nin kız bebeklerinin son fotoğrafını göstermek için telefonunu uzatıyor.

"Adı Jane," diyor Sabrina sevgi dolu bir gururla. "Annalisa'ya çok benziyor. Onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum."

"Ne melek ama!" Livy bir an için görüyor ve elini kalbine götürüyor. "O çok değerli."

Babam fotoğrafı inceliyor ve sırtıyor. "Gerçekten çok tatlı bir kız. Luca harika bir kızla evlenerek ve bu küçük mucizeyi yaratarak iyi bir iş yapmış."

Belki de babam Luca ve Anni'geleneksel bir aşk hikâyesi olmadığını unutmuştur. Evlilikleri bir mafya ittifakının parçası olarak ayarlandığında birbirlerine katlanamıyorlardı. Şimdi o kadar derin bir aşk yaşıyorlar ki, bu biraz mide bulandırıcı olabilir.

"Her neyse," diyor babam, "bu iki Luca'dan biraz ders almalı."

"Ne dersi?" Ben soruyorum.

Bana doğru suçlayıcı bir parmak sallıyor. "Yuva kurmayı düşünebilirsin. Ölmeden önce dede olmak istiyorum."

Hala yemek yiyor olsaydım, yemeğimi tükürürdüm. Fikirler 'yerleşmek' hakkında ve üretmek küçük Monte

Gençler benim radarımda yok.

"Sanırım bugün fırına çok yakın duruyorsun," diyorum babama. "Beynin eriyor gibi görünüyor."

Babam saçımı kabaca karıştırmak için uzandı. "Nereden geldiğini unutma ve biraz saygılı ol."

Neyse ki içeri bir çift müşteri girdi de beni daha fazla taciz edecek vakti . Nico hiç yardımcı olmuyor. Livy, bugün o sevimli Castelli bebeklerini yapmaya başlamayı umursamayacağını ima eden özlem dolu geyik gözleriyle ona bakarken o oyununu oynamaya geri döndü.

"Son seviyedeyim," diye duyuruyor Nico ve ekrana daha da yaklaşıyor.

"Şelaleye dikkat et," diyor Sabrina. "Vampir piranadan kaçamazsan işin biter."

"Siktir et hepsini." Nico hayal kırıklığı sandalyesinde arkasına yaslanır. "Ben öldüm. Oyun bitti. Bunun ne zaman çıkacağını söylemiştin?"

"Hâlâ test aşamasındayım ve yaz sonuna kadar bir alıcı bulmayı umuyorum."

Nico başını sallar. "Bu iyi bir oyun. Oynamaya sonra duramadım."

Sabrina'nın bu övgü karşısında heyecanlandığı belli. "Amaç da bu zaten."

"Bu *senin* oyunlarından biri miydi?" Ben sordum.

"Evet. Nico benim için beta testçisi. Sana söylemedi mi?"

Maçı kaybettikten sonra Livy tarafından teselli edilen kardeşime bakıyorum. Boynunu öpüyor ve sonra kulağına bir şeyler fısıldıyor. Nico onun söylediklerinden oldukça etkilenmiş görünüyor.

Nico Livy tarafından teklif edilmekle meşgulken Sabrina ayağa kalkıyor ve yan masaya geçerek alışveriş torbalarını karıştırmaya başlıyor. O daha fazla uzaklaşmadan ben bütün poşetleri kollarıma alıyorum.

Ellerini kalçalarına koyuyor. "Eşyalarımı alabilir miyim lütfen?"

"Senin eşyaların mı?

Parasını ben ödedim."

"Sana geri ödeyeceğimi söyledim."

"Paranı istemiyorum. Başka bir şey istiyorum."

"Tamponlarım orada. Onlara acilen ihtiyacım var." "Önce bir soruya cevap ver."

Poşetlerden birini almaya çalışıyor ama ben onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Ne tür bir sapık fidye için tampon tutar?" diye yakınıyor.

"Evet. Gerçekten alfabe mi Nico yerine beni aradın?"

Bu soru onu duraksatıyor. Egomu dizginleme arzusuna karşı dürüstlikle boğuşurken kıpırdanıyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. İlk seni aradım çünkü seni aramayı ben seçtim."

Ona sırtıtıyorum. "Yani bir bakıma ben kazandım, değil mi?"

Dişlerini sıkıyor, gözleri parlıyor. Aslında bir oyun oynamıyor bile, kaybetme düşüncesine hala dayanamıyor.

"Evet. Sen kazandın, Monte Carlo. Şimdi babana ispiyonlamadan önce bana tamponlarımı ver."

Daha fazla gecikmeden çantaları teslim ediyorum.

Sabrina arkadaki tuvalete gitmeden önce bana pis bir bakış fırlatıyor. Topallayarak uzaklaşırken kışına bakmayı bırakacak kadar onurlu değilim.

O banyoya girip kaybolduktan sonra Nico'nun yine beni izlediğini ediyorum. Sırtışı geri döndü.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum ve iki pizza dilimi daha kapıyorum.

Kardeşim gülüyor.

SABRINA

T o AKUSTİK içinde Bueski kiracı bina başka bir şey. Burada uzanıp karanlık tavana göz kırparken, kulaklarım gıcırtilar ve uzak oluşan bir konser yakalıyor. Neredeyse eski, perili bir malikanede olduğumu hayal edebiliyorum. Bu fantezi daha gerçekçi olurdu. Eğer ve ağlamaklı Feryat . ŞEHİR SİRENLER olur dur engel oluyor.

Ayrıca diğer yatak odasında Nico ve Livy'nin birbirlerinin beynini düzme gürültüsü var. Bu gerçekten perili havayı dağıtıyor.

Her neyse, heyecanlanmak için başka nedenlerim de var. Bir kere, şu anda yattığım yatak Monte Castelli'ye ait.

Ondan yatağını bana vermesini istemedim.

Bana yatağını vermesini beklemiyordum.

Ama bana yatağını vermekte *ısrar* .

Monte, başka herhangi bir seçeneğin bir suç olarak kabul edileceği gibi davrandı.

hakaret etti ve ben de onunla pek tartışmadım. Ne de olsa beni havaalanından almıştı. Bana tampon, sakız ve çikolata aldı. Hatta birkaç tişört ve

rahat bir şort alayım ki bu gece içinde uyuyabileyim. Bunu ben bile düşünmemiştim ama o düşünmüş.

En azından nazik bir ziyaretçi gibi davranabilir ve onun istediği yerde uyuyabilirim.

Daha önce, garip bir şekilde minnettarlığımı ifade etmeye çalıştım ama Monte sadece başını salladı ve dar şifonyerini karıştırırken kafasını kaldırmadı. Ben New Yorklu turist pijamalarımınla yatağına oturup beklerken o birkaç parça eşya çıkardı.

Monte oldukça kısa ve kabalık sınırında bir sesle, "Hadi uyu," diye mırıldandıktan sonra aceleyle odadan çıktı. Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapattı.

Bugünden önce Monte Castelli'nin nerede uyuduğunu tahmin etmeye zorlansaydım, duvar posterlerinden çıplak kadınların baktığı, boş bira şişeleri ve rastgele silah mermileriyle dolu loş bir mağaradaki dağınık yatağı tarif ederdim.

Her yanlış.

Monte bir temizlik manyağı. Ya da en azından benden çok daha düzenli. Yatağı askeri bir hassasiyetle sıkıca yapılmış, dağınıklığın tek parçası derhal bir dolap sepetine attığı buruşuk bir gömlek ve tek duvar sanatı beş ilçenin dev bir haritası.

Yanağımı yastık kılıfına bastırduğымda içime çekme hatasını çoktan yapmışım. Kolonyasının sarsıcı kokusu beni gurur duymadığım bir şekilde etkiledi. Havaalanında sırtıma binerken bacaklarımın onun beline dolanışına geri döndüm ve karnımın alt kısmında bir sıcaklıkla birlikte derin bir çekilme hissettim. Sonra arabayı Manhattan'a doğru yönlendirirken ön kol kaslarının etkileyici esnemesini hayal ettim ve Monte kokulu yastığı ağza alınmayacak bir şey için kullanmadan önce ondan uzaklaşmam gerekti.

Monte'nin yatağında yatmıyor olsaydım, onun vücudu hakkındaki düşüncelerden kaçınabilirdim. Monte her zamanki gibi küstah, alaycı, kibirli bir adam. Onunla nerede durduğumdan asla emin olamıyorum. Şakalaşma seanslarımızın çoğundan sonra

bir şekilde üstünlüğü ele geçirdiği hissine kapılıyor.

Olaydan sonra, her zaman onu topuklarından vuracak daha iyi karşılıklar düşünüyorum ama o zaman çok geç oluyor. Tek yapabildiğim ne söylemeliydim diye kara kara düşünmek oluyor. Hepsinden önemlisi, her geçen daha da kızışması gerçekten bir adaletsizlik.

İkinci bir adaletsizlik de en sevdiğim vibratörün şu anda havaalanında rehin tutulan bir bavulun dibinde olması. Nerede olursam olayım onu kullanacak kadar azmış durumdayım. Hiç şüphe yok ki epik bir orgazm, devam eden adet kramplarını kovmaya ve uyku sorunuma yardımcı olur.

Kabarık yorganı tekmelediğimde, odanın tek penceresine yerleştirilmiş klima titreyerek açılıyor ve ardından soğuk hava üflemeye başlıyor. Klima olmadan bu oda oldukça rahatsız edici olabilir. Şehirde yaz geceleri genellikle yapışkan ve nemli olur.

Ne kadar derin nefes almaya ve sükuneti çağırmaya çalışsam da zihnim hala koşturuyor. Uzun günün tüm görüntüleri tekrar oynamaya ve birbirlerine çarpmaya devam ediyor. Çoğunda Monte yıldızları var.

Beni meşgul edecek kargaşam ve cinsel hayal kırıklığımdan başka bir şey olmadan tavana bakmanın gerçekten pek bir anlamı yok. Son zamanlarda kart numaralarını sever oldum. Kartların dokunulabilir hissi, dijital dünyada kaybolmuş eski moda bir sahip. Onları ellerimde karıştırmak, gergin enerjimi harcamak için her zaman hoş bir yol olmuştur. Belki de şu anda bu kadar sinirli hissetmemek için ihtiyacım olan şey budur.

Monte tüm alışveriş listemi tamamladığında beni şaşırttı. Şansımı zorladığımı biliyordum. Her zaman zorlarım. Yine de söz konusu o olunca kendime engel olamıyorum. Belki de bu karakter kusurunun üstesinden gelmek için daha fazla çaba göstermeliyim. Aksi takdirde sonsuza dek vibratörümle baş başa kalabilirim.

İçinde oyun kartları olan alışveriş çantası bir yerde bırakılmıştı. Parmaklarım poşetin üzerinde

Komodinin üzerinde küçük bir masa lambası var ama onu yakmak için bir düğme ya da ip bulamıyorum, bu yüzden telefonumu alıp el feneri özelliğine basıyorum.

Küçük ışık havuzu Monte'nin odasını ürkütücü bir mağaraya dönüştürür. Aşağıdaki sokakta bir yerde başka bir siren çığlığı duyulur ve sonra kaybolur. Yan odada Livy "Kral sensin!" diye bağırıyor. İşte bu!" Her hece duvara çarpan bir gümbürtüyle senkronize olur.

Şimdi alışveriş çantasını görebiliyorum. Komodinin uzak tarafında yerde duruyor. Yataktan çıkmadan ona ulaşabileceğimden eminim.

Kolum geriliyor. Parmak uçlarım plastik torbanın sapını sıyrıyor.

Yerçekimi bir kez daha can düşmanım olduğunu kanıtlıyor ve Monte'nin yatağından fırlayıp yere düşüyorum. Kulağımı delen çığlığım istemsizdi. Ne yazık ki, biraz dikkat çekiyor.

Enerjik seks sesleri çığlık atarak durur. Ayak sesleri gürleyerek geliyor. Kapı açılır ve koridordan gelen ışık odayı aydınlatır.

Kapıda bir Yunan Tanrısı duruyor.

Hayır, bir İtalyan Tanrısı.

Gladyatör omuzlarına sahip, 1.80 ve sağ elinde bir silah sallanırken üzerinde sadece bir şort olan biri.

"Sabrina!" diye gürlüyor Tanrı, Monte Castelli'nin sesiyle. Üç uzun adımda odayı geçiyor ve ben kucağımda yastığıyla sersemlemiş bir halde yerde otururken yanıma çömeliyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Gerçekten öyleyim. Yatak yere yakındı ve düşmek için fazla uzağım yoktu. Tüm uzuvlarım hala bağlı. Zarar görmedim.

Monte masa lambasını yaktı. Yeni duş almış olmalı. Nemli siyah saçları alnına dökülüyor. Altın zinciri hâlâ boynunda. Bunu son derece ilginç bulmamın muhtemelen

Altın haçın, göğsünün kusursuz bir şekilde tanımlanmış kaslarıyla tezat oluşturmalarıyla ilgili.

"Ne oldu?" Nefes nefese kalmış bir Nico şimdi kapıyı dolduruyor. Kasıklarının üzerinde bir yastık tutuyor ama onun dışında çıplak.

"Ne oldu?" Aynı derecede nefessiz kalan Livy sevgilisine katılırken yankılanıyor. Çarşafa sarılı bir toga giyiyor.

"Hiçbir şey!" Kolumu havada sallıyorum. "Ben sadece bir aptalım. Herkes yaptığı işe geri dönsün ve ben burada yokmuşum gibi davransın."

Monte bana bakıyor, başını sallıyor ve sonunda silahını masaya bırakıp büyük bir el pençesi uzatıyor. "Kalk bakalım," diyor beş yaşındaki bir çocuğa söylenebilecek bir tonda.

"Büyütülecek bir şey değil," diye mırıldanıyorum, ama ayağa fırladığımda ağırlığım kötü ayak bileğime biniyor ve irkiliyorum.

Monte bir kaşını kaldırıyor ve doğruluyor. Sonra kardeşinin kapı aralığında kaldığını ve Nico'nun aletinin aramıza çizgili bir yastık kılıfından başka bir şey girmedğini fark ediyor.

"Buradan defolup gider misin?" Monte havlıyor. "Kimse bu boku görmek istemiyor."

"Özür dilerim," diyor Nico utangaç bir ifadeyle ve kapı aralığından çıkmaya başlıyor.

Livy kıkırdıyor ve kollarını onun boynuna doluyor. Toga çarşafı kayıyor.

"Ve sesi kısık tutun," diyor Monte. "Jersey'de sizi duyabilirler."

Nico gözlerini devirir. "Bak kim konuşuyor. Sanki on kat daha kötüsünü yapmamışsın gibi-"

Sesi aniden kesilir. Kardeşinin ölümcül bakışının muhtemelen düşünce akışını kaybetmesiyle bir ilgisi vardır.

Bu çok kötü oldu. Aslında paylaşacağı hikayeyi duymak istiyordum.

"Böldüğüm için gerçekten özür dilerim," diyorum. "Siz devam etmekte özgürsünüz çocuklar."

Bu, orgazmı teşvik etmek için uygun bir uğurlama gibi görünüyor. Livy gülümser ve Nico'yu yatak odasına geri çeker.

Nico Castelli hakkında komik bir şey var. O da en az ağabeyi kadar yakışıklı ve yırtık pırtık. Ve biz her zaman çok dostane ilişkiler içinde olduk. Sonuçta, onunla Monte'den çok daha fazla hoş sözler ettiğime eminim. Nico asla hayal kırıklığıyla çığlık atmama ya da olası geri dönüşler için kara kara düşünmeme neden olmuyor.

Peki ben kardeşinin çıplak göğsünü gördüğümde salyalarımı tutmakta , Nico sadece yastık kalkarıyla orada durduğunda neden geri çekildim ve gözlerimi kaçırdım?

Bilmiyorum. Bu bir gizem.

Ama şimdi Monte ile baş başa kaldım ve bana o klasik "*Neden bu kadar tuhafsın?*" bakışlarından birini atıyor ve kendimi bir böcek kadar uzun hissetmeme *neden* oluyor.

Bu I Love New York tişörtünün altına sütyenimi giymediğime sevindim. Genelde sütyenle uyumam. Ama bu geç gece karşılaşması, karıncalanan, dikleşmiş meme uçlarım sergileniyor olsaydı daha da garip olabilirdi.

Dik şeylerden bahsetmişken.

BAKMA, BAKMA, BAKMA!

Faydası yok. Yine de yaptım. Baktım.

Gözlerim (HAİNLER!) Monte'nin geniş göğsünde tam bir tarama yapıyor ve aşağıya doğru kayıyor. Ya şortunun içine bir çift çorap tıktırmış ya da orada başka bir şeyler oluyor. Eğer o şort kendiliğinden on santim kadar aşağı kayarsa cevabı bulmuş olacağım.

"Hey." Monte parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Karanlıkta takla atmayı bitirdin mi yoksa?"

"Takla atmıyordum." Yanından geçip alışveriş torbasını yerden alıyorum ve destesini çıkarıyorum. "Ama herkesi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Hane halkı. Neden buraya silahla koşuyordun? Klima tarafından saldırıya uğradığımı mı düşündün?"

Silahı masanın üzerinden aldı. "Alışkanlık. Sen çılgık atıyorsun. Ben de silahı alırım."

Yan odada, güzel zamanlar yeniden başladı. Yatak yayları gıcırıyor. Livy'nin sesi inliyor, "Oh evet, aynen böyle. Sen gerçekten kralsın."

Edepsiz konuşmalarında daha yaratıcı olmaya çalışmalı. Sürekli kendini tekrarlıyor.

Monte bitişikteki duvara doğru yürür ve yumruğuyla duvara vurur. Livy çok önemli bir ana gelmiş olmalı. İnlemeler daha da artar.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Monte odadan çıktığını görünce "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Susadım ve bir bardak su istiyorum. İzin var mı?"

Koridordan küçük mutfağa kadar beni takip ediyor. Kışımda BÜYÜK ELMA ÇATALI yazdığının aşırı farkındayım. Bu ideal değil.

Mutfağa ulaştığımda sıkışıp kaldım çünkü bardakların nerede tutulduğu ya da var olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla, iki bekar kardeşin normal bardaklara yok.

Monte lavabonun üstündeki dolabı açıyor ve uzun bir bardak çıkarıyor. Musluğu açıyor ve suyun ağzına kadar dolmasını izliyor.

"Musluk suyu mu?" Diyorum ve sonra bir züppe gibi konuştuğumu fark ediyorum. "Seni öldürmez." Bunu kanıtlamak için suyun yarısını içiyor. bardağı doldurup vermeden önce.

Az önce içtiği bardağa dudaklarımı değdirmekten acınası bir heyecan duyuyorum. Monte kalçasını lavaboya yaslıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Suyu yavaşça yudumlarken bardağın kenarından onu izliyorum. Yangın merdivenine açılan uzun pencereye doğru bakarken gözlerinde uzaklara dalan bir bakış var.

Monte geçen yıl boyunca herhangi bir metamorfoz geçirmedi. Aslında o da aynı. Ve yine de ben

Yüzündeki morluğu sorduğumda çenesinin sertleştiğini hatırlayınca, içinde her zaman yanan tehlikenin şimdi yüzeye daha yakın olduğunu inkar edemem. Onu, benim doğduğum dünyayı dolduran acımasız adamların arasında hayal etmek için fazla hayal gücüne gerek yok.

Teoride, mafyadan nefret ederim. Kan ve intikam dolu bir hayat ve ceset sayısı çok fazla. Her iki kız kardeşimin de kendilerini kurtarmayı başarmış olmaları beni derinden rahatlattı. Daisy muhtemelen eline hiç silah almamış neşeli bir hamburger şefiyle evli. Ve Annalisa'nın evliliği bir mafya ittifakı olarak başlamış olsa da, o ve Luca başarılı bir şekilde çıkış yapan birkaç kişiden biri.

Ama burada, güçlü elleri beni ürpertecek şiddet eylemleri gerçekleştirmiş bir adamın yanında dururken, yine de tahrik oluyorum. Bunu açmak biraz zaman alacak.

Lavaboda kalan suyu döküyorum ve boş bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Daha sert bir şeyiniz var mı?"

Gözleri tekrar bana kaydı. "Buzdolabında biraz kola var. Keyfine bak."

"Kafein şu anda ihtiyacım olan son şey. Zaten uyumakta güçlük çekiyorum."

Monte homurdanıyor. "Belki de bugün o kadar çok çikolata yememeliydin."

"Uygun miktarda çikolata yedim." "Ne için uygun, bir Noel elfi için mi?"

"Neden bu kadar karşıt olmak zorundasın? Alkol stoğunu paylaşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Kutu şarabım ve mimozalarım yeni bitti. Daha sert bir şeye tahammül edebileceğinden şüpheliyim."

"Sanki benim tolerans seviyem konusunda uzmanmışsın gibi."

Monte başka bir dolabı önce kurnazca gözlerini üzerimde gezdiriyor. Büyük dikdörtgen bir şişenin vidalarını açıyor. "Babamın babamın bir bir viski damıtımevi sahibi bir arkadaşı

Tennessee'den. Adam birkaç ay önce bu boktan bir kasa gönderdi. Memelerini yaktığında şikayet duymak istemiyorum."

Şişeyi geri uzatıp bir yudum aldığında, " büyüleyici bir dönüşü," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturur, ağzını siler ve şişeyi uzatır. Gözlerinde bir meydan okumanın ışıltısı parlıyor. İnatçılık sağduyuya galip geliyor. Onun barbar hareketini taklit ediyorum ve şişeden doğrudan içiyorum.

Binlerce güneşin sıcaklığı ağzımda patlıyor. Volkanik lavlar boğazımı yakıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve şişe parmaklarımdan kaymaya başlıyor.

Neyse ki Monte bir çitanın reflekslerine sahip ve ben yere düşürmeden önce şişeyi elimden kapıyor.

Ve şimdi gülüyor.

Ben burada durmuş boğazımdaki etler sıyrılırken öğürüyor ve nefes nefese kalıyorum, o ise sanki bir komedi kulübünde ön sırada oturuyormuş gibi kıkır kıkır gülüyor.

Tam ona kısık sesle göt herif diyecekken, Monte zayıf bir kefaret girişiminde bulunuyor. Küçük bir centilmenlik jestiyle su bardağını doldurup bana uzatıyor.

Bir bardak suyu hiç bu kadar hızlı içmemiştim. Bitirdiğimde nefesimi toplamam gerekiyor ama en azından boğazımdaki ateş azaldı ve artık ölmek istemiyorum.

"Seni uyarmıştım," diyor kendini beğenmiş bir bakışla.

"Sen kazanmadın," diye mırıldanıyorum. Başka bir kelime daha boğulmadan önce işkence görmüş boğazımı temizlemem gerekiyor. "Memelerim hâlâ sağlam."

"Kazanacak bir şey yok Sabrina. Neden bu kadar oyun takıntılısın?"

"Bilmiyorum. Neden bu kadar seks takıntılısın?"

Gözlerini deviriyor. "Sanki sen benden on kat daha fazla seks göndermesi yapmıyormuşsun gibi."

"Bu tamamen abartı," diye itiraz ediyorum.

Ama içten içe ürperiyorum.

Samimiyetle ilgili takıntılarım sohbet konusu olamaz. Özellikle de Monte gibi saçma sapan seksi bir adamla.

Ayrıca, o haksız değil.

Seks beni büyülüyor. Bu takıntının rahat olduğum insanların yanında konuşmanın içine sızmasına izin verdiğim için suçluyum. Hayallerimin dışında seksten nasıl zevk alacağımı bilmeyi *gerçekten* çok isterdim ama . Denedim. Hep başarısız oldum.

Ancak, bu kesinlikle Monte Castelli ile paylaşmak istediğim bir yaşam kesiti değil. Aman Tanrım, acımasızca dalga geçerler.

Monte gözlerini kaçırarak tartışmayı bitiriyor. Belki de bir sinire dokunduğunu hissediyordur. Zorlamamayı seçtiği için minnettarım. Birkaç hafif sözlü atışmaya rağmen, bu öğleden sonra onu havaalanından aradığımdan beri gerçekten çok sakın.

"Sorunuza cevap vereceğim," diyorum. "Ama oturmayı hak ettim."

Kaşlarının arasında bir şaşkınlık kırılgılığı beliriyor. "Kanepe açık."

Oturma odasındaki kanepeye doğru yürürken kutudan iskambil kâğıtlarını çıkarıyorum. Oturup bacaklarımı altına kıvrırken ellerimdeki ağırlıkları güven veriyor.

Monte diğer uca çöktü. Kanepe onun ağırlığı altında gıcırıyor. Artık kafası daha az karışık. Sadece meraklı.

Sezgisel bir hassasiyetle, elimdeki kartları üst üste başlıyorum. "Çocukluğumun geçtiği ev pek de keyifli bir yer değildi. Babam anneme pislikmiş gibi davranırdı. Ona oğulları yerine kızlarını verdiği için kızardı ve biz üç kızı da çok kızardı. Etrafta her zaman babamın çevresinden adamlar olurdu ve sanki her an korkunç bir şey olacaktı gibi ortam sürekli gergin ve sıkıntılıydı."

Desteyi ikiye bölüp kucagımda karıştırmak için ara verdiğimde Monte sadece bekliyor. Koyu renk gözleri, ben kartları düzgünce bir araya getirmeyi bitirene kadar sabırla bana dikili kalıyor.

"Kız kardeşlerime ne kadar yakın olduğumu biliyorsun. Anni ve Daisy benim her şeyim. Mutsuz olmadığım ve asla sevilmediğimi hissetmediğim için kız kardeşlerime teşekkür etmeliyim. Ama Anni buz pateninde rekabetçiydi ve son derece bağımsızdı. Daisy ise milyonlarca arkadaşıyla herkesin favorisiydi. Ve üçümüz hep bu noktada durduk. Daisy tatlı, güzel kız kardeş. Anni güçlü, yetenekli kız kardeş. Ben sadece genetik artıklarla sıkışıp kalmış, inek, büyük göğüslü bir yardımcıyım. Ama oyunlarda iyiyimdir. Hayatın kuralları yoktur. Ama oyunların vardır. Oyun dünyası nasıl kazanacağımı bildiğim tek yer."

Kartları ellerimde havalandırıyorum, tekrar bir araya getiriyorum, desteyi ikiye bölüyorum, etkileyici bir hızla karıştırıyorum ve sonra desteyi dar sehpanın üzerine mükemmel şekilde yayıyorum. Yaptığım işten memnunum.

Monte'ye "Birini seç" dedim.

Kartlara bakıyor. "Ne için?" "Hızlı bir Blackjack eli."

"Hayır, teşekkürler." Esniyor. "Oyun oynamayı sevmiyorum." "Peki." Destenin ortasındaki bir kartı çeviriyorum.

Kupa papazı. Eğer sonraki kart As ise, el Blackjack olur. Sayılır. Bazı insanlar tek başınıza oynuyorsanız bunun sayılmayacağı konusunda ısrar edebilir. Yenecek kimse yok.

Yine de başka bir kart çeviriyorum.

Monte kartı görünce homurdanıyor. "Maça dokuzlu. Bunun ne anlama geldiğini ben bile biliyorum." Ölüm kartı.

Batıl inançlarım çok derin değil ama var. Özellikle de şu anda, ölüm kartını çekmek bana bazen villanın bahçelerinde yaşı kadını hatırlatıyor.

Bir gün annem ona acıdı ve bir kase caponata için onu içeri davet etti. Kadın masanın üzerine bir deste yıpranmış iskambil kağıdı serdi ve bana fal bakmayı teklif etti.

Falcılık saçmalığı kesinlikle bir hileydi. Dolandırarak turist aramak için kasaba meydanında dolaştığı biliniyordu. Yine de merak ettim ve kartlarımı okumasını istedim.

"Geleceğinde aşk var. Ama Kupa Kralı ölüme yabancı değildir."

Anne kadının sözlerini çevirmekten hoşlanmıyordu ve rahatsız oldu. Kısa süre sonra yaşlı kadını kapı dışarı etti ve hakkında mırıldandı.

Sihir yoktur. İster üç yüz yıllık bir Sicilya villasında ister Monte Castelli'nin oturma odasında açılıyor olsunlar, kartlar sadece kağıt parçalarıdır. Ve kadının sözleri de sadece kelimelerdi. Falcılık sadece bir oyundur.

Yine de, kartları ters çevirip hepsini avucumda toplarken belli belirsiz bir ürperti omurgam boyunca ilerliyor. "Annen nerede, Monte? Hayatta olduğunu biliyorum. Nico ondan bahsetti. Ama sen hiç bahsetmiyorsun."

Cevap vermekte ağırdan alıyor, ki bu onun için pek alışıldık bir durum değil. "bildim bileli babamla sarsıntılı bir evlilikleri vardı. Nico mezun olana kadar dayandılar. Sonra Seattle'a taşındı. Kız kardeşi de geçen yıl ona katıldı. O ve ben hiç ve pek konuşmuyoruz. Sadece ben, Nico ve babamız varız." "Büyükbabanı özleyorsun olmalısın. Onunla bir kez karşılaştım. Gino gerçekten iyi bir adama benziyordu. Sal tıpkı onun gibi."

Monte göğsüne bakar. Dövmelerden oluşan yamalı bohçanın arasında küçük bir kelime var. Kalbinin hemen altında, sol tarafta örümcekli bir yazıyla 'GINO'S' yazıyor.

"Ve ben ikisine de hiç benzemiyorum," diyor ama bu gerçeğe gülüp geçiyor. Eliyle geniş bir hareket yapıyor. "Bu duvarlarda çok fazla Castelli tarihi var. Büyükbabam hayatının çoğunu burada geçirmiş. Çok hastalandığında

Babamın Queens'teki evinde yaşaması onun için daha iyiydi. Ama evi bana ve Nico'ya devrettiği için çok mutluydu." Parmaklarını dizine vuruyor. "Aşağı Doğu Yakası apartman tarihinin bir parçasını dinlemeye ne dersin?"

"Kesinlikle."

"Bu bina yeniyken, bir daire bunun yarısı büyüklüğünde olurdu. Aileler kalabalıktı ve geçimlerini sağlamak için pansiyoner almak zorundaydılar. Bundan çok daha küçük bir yere bir düzine kadar insan tıkkış tıkkış sığardı."

"Bunu hayal etmek zor." Onun bu yönünü seviyorum. Samimi ve rahat. Her zamanki ateşli şakalaşmalarımızdan hoş ve muhtemelen kısa süreli bir değişiklik.

Monte kanepeye yaslanır ve başını geriye atar. Dalgınca boynundaki zinciri ayarlıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Kontrol etmek istersen Tenement Müzesi sokağın hemen ."

"Belki yaparım." Alt dudaklarını dişleriyle sıyrıyorum ve koltuktaki pozisyonumu ayarlıyorum. "Monte, sana beni rahatsız eden bir şey söyleyebilir miyim?"

Başını yavaşça bu yöne çeviriyor ve alnına bir tutam saç daha dökülüyor. Hâlâ tıraş olmamış. Sadece bir çift bol siyah şort giyiyor. Gözümün önünde bundan daha seksi bir resim canlanamazdı herhalde.

"Eğer istersen" demeden önce çenesinin esneme biçiminde bir temkinlilik izi var.

"O gün Luca'nın arabasında söylediklerim için özür dilerim. Yalan söyledim. Resmine gerçekten bakmadım."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kahretsin, daha açık konuşmama gerek kalmayacağını umuyordum. Öyle bir şansım yok.

Derin bir nefes alıyorum. "Şehre giderken Luca'nın arabasındaydık," diye hatırlatıyorum ona. "Sen arka koltuktaydın. Aletinin fotoğrafını gördüğümü ima ettim. Oyun tasarımı camımdaki bir kız gösteriyordu etrafta , iddia ediyordu iletildi

Bir arkadaşımın arkadaşından. Ama adını duyduğumda bakmayı reddettim. Saygısızlık gibi geldi. Yani, biz meslektaş gibiyiz."

"Biz meslektaş değiliz."

"O zaman ortaklar. Ne dersiniz deyin. Kimse mahremiyetinizi bu şekilde ihlal etmemeliydi. Fotoğrafi ilk olarak kime gönderdin?"

Bir kahkaha patlatır. "Hatırlıyorsam ne olayım. Eminim karşılığında bir şey almışımıdır."

"Ne kadar sevimli. Özür dilememe izin veremez misin?"

"Özür dilemene gerek yok. Bir yıl önce sikimin fotoğrafını görmüş olman beni rahatsız etmiyor."

"Ama aletin resmi görmedim. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

". " Omuz silkiyor. "Sen kaybedersin."

Bu konuşma hızla saçma bir hal almaya başladı. "*Keşke* görebilseydim demedim."

"Güzel, çünkü sana bir teklif yapmayacağım."

Bu adam. Son sözü söyleme fırsatına karşı koyamıyor. Bir şey söylediğime pişmanım. Elimdeki iskambil destesini kafasına fırlatmak geliyor içimden ama bu fikir pratik değil. Her yere uçarlardı ve muhtemelen ona isabet bile etmezlerdi.

"Eminim sen de benim çıplak fotoğrafıma bakmazdın," diyorum.

Gözleri yavaşça yüzüme doğru kayıyor. Karanlık derinliklerindeki sıcaklık titreşimi nefesimi kesiyor. Kanepenin yanından hiç kıpırdamadı ama sanki santim santim yaklaşıyor. "Bundan *gerçekten* emin misin Sabrina?"

Sesi erimiş şehvete dönüştüğünde, hiçbir şeyden emin olamıyorum. Aramızdaki titreşim riskle çatırdıyor ve kalbim göğsümün duvarına çarpıyor.

Monte sırtarak ve eğlenerek tepkimi bekliyor. Oyunlardan hoşlanmadığını söylediğinde yalancının teki. Şu anda bir tane oynuyor.

Bu, üç saat sonra uygun bir cevap düşüneceğim anlardan biri olmaya mahkum. Şu anda zihnim boş ve nabzım hızlı atıyor.

Saat geç oldu ve ben onun bölgesindeyim. Eğer sadece beni kızdırmaya çalışıyorsa, başardı. Eğer kararları kendisinin verdiğini açıkça belirtmek istiyorsa, bunu göreceğiz.

"Evet." Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarımı tutuyorum. "Eminim, Monte. Bana bu şekilde saygısızlık etmezdin."

Kanepeden kalkmadan önce kartları masanın üzerine, silahının yanına koyduğumda sessizliği sinir bozucu. Titremiyor olmam küçük bir mucize.

Bir erkekten sivri bir bakış ya da müstehcen bir söz duymak yeni bir şey değil. Sadece ondan değil. Flört etmeye çalıştığına bile inanmıyorum. Sanırım beni sinirlendirmek için bir seçeneği olduğunu hissetti ve bunu kullandı.

"Yorgunum," diyorum. "Sanırım uyumayı bir kez daha deneyeceğim." "Bunu sen yap." Monte bir battaniyeye uzandı.

bir koltuğun üzerinde. "Umalım da bir sonraki çabamız işe yarasin. Bugün senin kahramanın olmak beni çok yıprattı."

Monte'nin herhangi bir şekilde benim 'kahramanım' olduğunu şiddetle reddetmek dilimin ucunda. Ama beni siber saldırı Armageddon'undan kurtarmak için havaalanına koştu. İstedğim her şey için titizlikle alışveriş yaptı. Beni eve getirdi. Bana odasını verdi. Çığlıklarımı duyunca silahıyla içeri daldı.

Daha ne bekleyebilirdim ki? "İyi geceler, Monte Carlo."

"İyi geceler, Oyuncu Kız."

Gidişimi izleyip izlemediğini asla bilemeyeceğim. Yatak odasına çekilirken bir daha arkama dönmüyorum. Kapıyı hızla kapatıp tahtaya yaslandığımda, rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir iç çekiyorum. Bu sefer kilidi çeviriyorum.

Nico ve Livy sonunda kendilerini tüketmiş olmalılar. Hafif bir kıkırdama dışında, komşu oda sessizdir.

Monte'nin güçlü vücudunun hatlarını hayal etmeden onun yatağına tekrar tırmanmak imkansız. Bu yatak

uzandığı, uyuduğu yer. Bu yatak aynı zamanda sikiştiği yer.

Bu son düşünce sarsıcı. Kızları buraya geri getirdiği neredeyse kesin. Ve bu olduğunda, eminim kanepede battaniyeyle oturmuyordur.

Göğsümdeki ani ağırlık şüpheli bir şekilde kıskançlık gibi hissettiriyor. Lambayı kapatıyorum, yastığına sıkıca sarılıyorum ve diğer kızları merak ederken karanlığa göz kırpiyorum. Güzeller mi? Onlardan hoşlanıyor mu? Onları boşalttığında Livy gibi coşkuyla bağırıyorlar mı?

Eminim öyledir. Ne de olsa dedikodu dinlerim. Monte'nin yetenekleri var.

İşte yine o pis zihnim. En sevdiğim vibratörden ayrılma endişesini suçluyorum.

Kollarım Monte'nin yastığına dolanıyor. Sağlam bir ağırlığı olan gerçek kuş tüyü yastıklardan biri. Suçluluk duygusuyla derin nefes alıyorum. Monte'nin yastığı tarafından derinden tahrik edildiğimi itiraf etmektense Beşinci Cadde'de üstsüz koşmayı tercih ederim.

Utanç yakıyor. Ya da belki de arzudur. Durum ne olursa olsun, dönüyorum ve yastığı bacaklarımın arasına itiyorum, yastık değilmiş gibi davranıyorum. Üstüne bindiğim Monte'ymiş gibi davranıyorum, onun sert vücuduna sürtünüyorum, gittikçe daha da yükselmeyi vaat eden sıcak ağrının yükselişi arasında. Kaçmaya çalışan iniltileri bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Eminim siz de benim çıplak fotoğrafıma bakmazdınız."

"Bundan gerçekten emin misin Sabrina?"

Sırtıma aldığım için bacaklarımı ona dolamanın nasıl bir his olduğunu şimdiden biliyorum. Heyecan verici. Güçlü. Ezici.

Konu kendimi boşaltmak olduğunda, her türlü dünya rekorunu kırabilirim. Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve elim zonklayan tatlı noktaya baskı uygulamak için bacaklarımın arasına dalıyor. Kaslarım geriliyor. Kreşendo yükseliyor ve biraz daha yükseliyor. Tüm düşünceler silinip gidiyor. Dalga çarpıyor ve beni götürüyor. Yüksek sesle inlediğimi duyduğumda, alkışlıyorum

Bir elimle ağzımı kapattım ve titreyen bir sessizlik içinde sarsıntıları atlatmaya çalıştım.

Tükenmiş ve tatmin olmuş bir halde yatağa uzandım, kendimi hem muhteşem hem de ahlaksız hissediyordum.

Ne de olsa az önce başkasının yastığını siktim.

Bu gece Aşağı Doğu Yakası'nda yaşayan en hasta insan ben olabilirim.

Ama iyi tarafından bakmayı seçeceğim. En azından artık uyuyacak kadar yorgunum.

MONTE

B Her şey bir yana, Long Island beni hep sıkıştır. Ancak Silvio'nun ana üssü Suffolk County'de olduğu için bugün yola çıkmaktan başka çarem yoktu.

Arada sırada, siber saldırı serpintisinin üçüncü gününde olduğumuz için tüm uçaklardan arındırılmış parlak yaz gökyüzüne bakıyorum.

Ayrıca Sabrina'nın üçüncü günü.

En azından bavulu dün geldi, böylece BIG APPLE BOOTY şortu dışında giysi seçenekleri var. Kendime bunun büyük bir rahatlama olduğunu söylüyorum. O şortun kıçına şekli bana çok fazla fikir verdi.

Kimi kandırıyorum ki?

Ne giyerse giysin aynı fikirlere sahip .

Gino'dan ayrıldığımda, Sabrina dün bütün gün oyun tasarımları üzerinde çalışırken klavyesine düzensiz bir şekilde vurmak için kullandığı masayı çoktan mutlu bir şekilde kolonileştirmişti.

Bugün onu kendi başına bırakma konusundaki tedirginliğim ancak babamın ona göz kulak olacağına dair verdiği sözle hafifledi. Nico bütün gün yarış pistinde bahis oynayacak ve Albie Barone'un kızının, onun ilgisini çekebileceğinin farkındayım.

yanlış insanların dikkatini çekiyor. Sabrina'nın babası uzun bir düşman listesi kazanmıştır ve geçen yılki mafya savaşında yaşanan kayıplar herkesin zihninde hâlâ tazedir.

Babam endişelenmek için bir neden olmadığına yemin ediyor ama bazen fazla iyimser oluyor. Yapmaması gerektiğı halde insanlara şüpheyle yaklaşıyor. Acı gerçek şu ki, sırtınızdaki gömleğı bir yılan verebilirsiniz ama yine de ısırılırsınız çünkü karşınızda lanet olası bir yılan var ve onların yaptığı da bu.

İşin iyi tarafı, Sal Castelli çok sevilen biri. Kimsenin onun pizzacısında olay çıkarmak için bir neden icat edeceği oldukça şüphelidir.

Babam Sabrina'yı mümkün olduğunca uzun süre yanında tutmaya hevesli görünüyor. Gino'ya girdiğinden beri sanki hep istediğı kayıp kızıymış gibi davranıyor. Onun için yemek yapıyor, ona hizmet ediyor ve ne zaman gözlerimi devirsem, ukalaca bir laf etsem ya da bir şekilde Sabrina'nın hevesli hizmetkârı olmayı başaramasam bana bağılıyor.

Dün Pazar günüydü ve Gino's erken kapandı. Sabrina'nın aklına ailece film gecesi yapma fikri geldi. Babamın bütün akşam üst kattaki dairede takılmaya hevesli olacağını düşünmemiştim ama yanlışmışım.

Nico bile etrafta kaldı. Dördümüz oturma odasındaki mobilyaların üzerine yayıldık, pizza ve kanat yedik ve Sabrina'nın kafamız karışır diye anlatmak zorunda hissettiğı *Ready Player One*'ı izledik.

Birkaç kez babama baktım, onu uyuklarken yakalamayı umuyordum. Ama o her zaman gülümsüyordu ve uyanıktı. Sonra hep birlikte en son ne zaman Gino'nun dışında takıldığımızı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Film bittiğinde, kanepede yanımda oturan ve video oyunu Paskalya yumurtaları hakkında bildiğı her şeyi paylaşmanın arasında büyük miktarda şeker tüketen kız için minnettarlık hissettim.

Sabrina nihayet gittiğinde, onun gidişine üzülen tek kişi babam olmayacak. Dürüst olmak gerekirse, Sabrina çok talepkâr. Biraz olgunlaşmamış. Ve başlattığı tartışmayı kazanana kadar konuşmayı asla bırakmaz. Ama son derece eğlenceli olduğunu inkar etmenin bir yolu yok. Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en seksi kız ve gözlerim pek çok yeri ziyaret etti. Dahası, kendi çekiciliğinin farkında değil.

Geçen gece kendisinden 'inek, iri göğüslü bir yardımcı' olarak bahsettiğinde neredeyse koltuktan düşüyordum. Sanırım genetik artıklar hakkında da bir şeyler söyledi. Tamamen ciddiymi, ki bu çok şaşırtıcı. Bu kız hiç aynaya bakmıyor mu? Böyle anlarda gerçekte teması olup olmadığını merak ediyorum.

Ona biraz gerçeklik gösterebilirdim. Onu susturacak ve düz yürümesini engelleyecek bazı yeni deneyimler yaşatabilirdim. Bunu yapacağımdan değil ama düşünmesi bile eğlenceli.

Ancak şu an misafirimi sikmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmek için iyi bir zaman değil. Ağzı bozuk gangsterlerle dolu bir odada bekliyorum ve sabırsızlığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Burası eskiden bir bilyardo salonuydu, sonra bir striptiz kulübü oldu ve şimdi sıradan bir bar. Silvio'nun yağmalamak için yerel bir projeye ihtiyaç duyduğu her seferinde yeni bir rönesans geçiriyor.

"İşte buradasın," diyor Mike Silvio, sanki onu bekleten ben değilmişim gibi davranmak için nihayet içeri girdiğinde.

Barın arkasında sayım yapan çalışana küçümseyici bir el kaldırıyor. On dakika önce oturduğumdan beri adamın üç kez gizlice içki içtiğini gördüm. Bahse girerim pahalı olanları seçiyordur ve hatta bahse girerim bunu her zaman yapıyordur. Kötü alışkanlıklarla ilgili bir şey bu; çoğalma eğilimindeler.

Barmen Silvio'ya gergin bir bakış attıktan sonra kaçar. Silvio'nun kaptanlarından üçü gürültülü bir dart tadını çıkarıyordu ama Silvio'nun başını sallamasının ardından onlar da dağıldı.

Bir saygı gösterisi olarak ayağa kalkıyorum ve Silvio ahşap bir sandalyeye oturmadan önce sırtıma şefkatle vuruyor.

"Dün buraya geleceğini sanıyordum," diyor. "Bir işim ."

Bilmesi gereken tek şey bu.

Sabrina'nın adını bu konuşmaya katmamın imkanı yok.

Neyse ki Silvio hayatımın detaylarıyla ilgilenmiyor. Masanın üzerinden büyük bir zarf geçirirken göz kırpmıyor. "İyi iş başardın. Artık etraftaki en iyi infazcı sensin. Florida'daki adamlarım çok etkilendi."

Bu komik, çünkü onların pisliğiydi.

Zarfı naylon büzgülü bir torbaya atıyorum. "Yolculuktan keyif aldım. Timsahları bile besledim."

Silvio şakayı anlıyor ve sırtıyor. Altın dişi, suya bakan pencereden içeri giren güneş ışığını yakalıyor. "Bu bataklık timsahları fareler için çok iştahlı."

"Öyle," diye katılıyorum. "Ve Florida'daki fare sorunu halledildiği için, yakın zamanda başka bir ilaçlama görevlisi tutmaya gerek olacağını sanmıyorum."

"Asla bilemezsin." Silvio'nun sandalyesi, cüssesini kaydırırken gıcırıyor. Şişman bir parmağını sallıyor. "Amcan seninle gurur duyardı. Ben ve Vinny aynı zamanda dünyaya geldik, bu yüzden sık sık suç ortağı olurduk. Onu özledik. Kiki'nin Seattle'a taşındığını duydum."

"Evet, kaybettiği için çok üzüldü ve yeni bir başlangıç yapmak istedi. Annem de onun tek kız kardeşi. Nico artık yan yana yaşadıklarını söylüyor."

Silvio ellerini karnının üzerinde kavuşturur. "Kardeşinden bahsetmişken, pistte bahisleri yönetmene yardım ederek çok iyi bir iş çıkarıyor. Sanırım daha önemli bir iş için hazır."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hiçbir şey belli etmeden, düşünceli bir duraksama ile sakin davranıyorum.

"Belki yakında," diyorum omuz silkerek. " imdilik biraz daha sertle meye ihtiya ı var."

Nico bu sözlerin a zımdan çıktığını duysa çılgına dönerdi. Do ruyu söylemiyorum bile. Küçük kardeşim çok güçlüdür. Sadece Sevgililer Günü Katliamı'nda kolunda açılan kurşun deliği gözümün önünden gitmiyor. Elimden geldiğince onu mücadelenin dışında tutaca ım.

Silvio homurdanıyor ama ba ını sallayarak onaylıyor, sanırım onu ikna ettim. Adamlarından biri kapı aralığında hevesli ve tedirgin görünüyor. Bunu toplantıyı bitirmek için bir işaret olarak kabul edeceğim.

Ayrılmadan  nce Silvio'ya bir iyilik yapıp içki zulasına göz kulak olmasıyla ilgili bir yorum yapabilirdim. Ama kendi adamlarını kontrol edemiyorsa bana ne?

Hepimiz hırsızız, her birimiz. Mafya hayatının temel kuralı, alabildi in zaman alabildi ini almaktır. Sadece kiminle u ra ıp kiminle u ra amayaca ınızın farkında olun. Ve sakın yakalanmayın.

Dışarıda, okyanustan gelen esinti havaya tuzlu bir tat veriyor. Bugün m kemm l bir plaj havası var. Aklıma çılgınca bir fikir geldi: Sabrina'yı şehirden alıp temiz hava almak için Jones Sahili'ne g t rmeliydim. O da ben de onu oraya götürmekten keyif alırız.

Ama ipli çantamın içindekilerin ağırlığı bana yapmam gereken bazı i ler olduğunu hatırlatıyor.

Söz konusu olan, h k met gözlemcilerinin dikkatini çekmeyecek şekilde para karıştırmak olduğunda, bu görevi uzmanlara devretmek daha iyidir.

 nce eski Queens mahallemi ziyaret ediyorum ve uluslararası kara para aklama içine girmiş eski bir tefeci olan Jimmy Sox'u arıyorum. Alaca ı yüzde on ama bu temiz bir transfer için makul bir fiyat.

"Aynı yere mi gönderiyorsunuz?" Jimmy sorar ve astım spreyini emer.

"Evet." O bir dizüstü bilgisayara gözlerini kısarak bakarken ve bazı tuşlara tıklarken bekliyorum. "Tüm bu siber saldırı saçmalığı bitene kadar beklemeli miyiz?"

"Hayır, bu Karayip bankalarıyla hiç sorun yaşamadım." Bir tuşa daha basıyor ve kapağı kapatıyor. "Görünüşe göre transfer düzgün bir şekilde gerçekleşiyor. Hesapta görünmesi için birkaç saat bekleyin."

"Teşekkürler." Elini sıkmaya gerek yok çünkü Jimmy mikrop düşmanıdır.

"Her zaman," diyor ve inhalerinden bir nefes daha alıyor. Arabama döndüğümde, işi aradan çıkarmak için hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Yolda bir torba altın daha var.

Saniyeler içinde, alıcının zaten yanıt verdiğini gösteren üç nokta beliriyor. Beklerken ağzımdan sinirli bir iç çekiş çıkıyor.

O kovboy kostümlü orospu çocuğunu uçsuz bucaksız batı krallığında hayal edebiliyorum. Büyük ihtimalle şu anda tam olarak orada bulunuyor. Ev üssünden plan yapmayı ve oğullarını kas çalışması için dışarı göndermeyi tercih ediyor. Bir zamanlar bu adamdan nefret etmek yerine ona hayranlık duyardım. Artık daha iyi biliyorum. Ama yine de ona ödeme yapmam gerekiyor. Bir ailenin borcunu üstlenmeye gönüllü olduğumda yapılan sözleşme buydu. Eğer başarısız olursam, bu adamdan hoş olmayan bir ziyaret bekleyebilirim. kendi kuzenlerim.

Uyarı için teşekkürler. Yabancı olma. - Cass Amca

Bunu hep yapıyor, sanki bağlantımızı unutmuşum gibi mesajlarını imzalıyor. Keşke unutulabilseydim. Şimdilik telefonu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve geniş ailemin dengesiz üyelerini görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Bu angarya işi aradan çıkardıktan sonra, bir yeraltı kumarhanesi işleten eski bir lise arkadaşımı ziyaret ettim.

ailesinin parke döşeme işi. Bu mahallede hala biraz nüfuzum var ve bir ücret karşılığında ona çok sayıda oyuncu gönderiyorum. Parayı ödemekten mutlu oldu ve gelecek haftaki oyun gecesi için uğramamı söyledi.

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona, düşünmeyecek olsam bile. Oyunların benim için tek cazibesi, aptalları paralarından ayırmanın bir yolu olması.

Köprüden geri dönerken ve Manhattan'ın gölgeli silüetinin yaklaşmasını izlerken, Sabrina'nın sözleri yankılanıyor.

"Hayat bir dizi kuralla birlikte gelmez. Ama oyunların var. Oyun dünyası nasıl kazanacağımı bildiğim tek yer."

Beni bu hale getiren şeyin ne olduğuna dair dürüst bir bakışa hazır değildim.

Sabrina tik. Ve ona hayatta bir ezik olduğunu hissettiren her kimse nefesini kesmeyi gerçekten isterdim. Babası bir ödül değildi ve kızlarına sanki tek değerleri evlilik ittifakları için piyonlarmış gibi davranıyordu ama Sabrina'nın baba sorunlarının tüm hikayeyi anlatmadığını hissediyorum. Eğer zorlasaydım bana geri kalanını da anlatabilirdi ama saat çok geçti, çok yakınında oturuyordu ve ben onunla sohbet etmekten çok daha fazlasıyla ilgileniyordum.

Aşağı Doğu Yakası'na geri döndüğümde, Gino's'a geri dönmeden önce iki blok ötedeki bir simitçiye doğru yürüyorum.

Neil Diamond müzik kutusundan *Brother Love'ın Traveling Salvation Show*'unu alıyor, üç inşaat işçisi tezgâhta sipariş veriyor ve Sabrina bu sabah onu bıraktığım masada oturuyor. Ama şimdi şüpheli bir şekilde tanıdık gelen kalın mavi bir fotoğraf albümünü dikkatle karıştırıyor.

"Bu Monte bir derede çıplak mı dolaşıyor?" diye soruyor.

Ne oluyor lan?

Babam pizza dilimlerini tabaklara yerleştiriyor ve aynı onun sorusunu yanıtlıyor. "Evet, dört yaşındayken sürekli kıyafetlerini çıkardığı ve durdurulamadığı bir dönemden geçti."

Sabrina resme bakar ve sayfayı çevirir. "Bak, yine yaptı. Bu kez ormanda çıırılçıplak duruyor ve kırmızı plastik bir kürek sallıyor."

Babam kıkırdıyor. "Bu fotoğraf Vinny amcasının Catskills'deki kulübesinde çekildi."

"Ah, neden burada gerçekten kirli mavi bir battaniyeyi tutarak ağlıyor?"

"Battaniyeye Bay Bluey derdi," diyor babam. "Ne zaman yıkamak için almaya kalksak, sanki ateşe verilmiş gibi çılgılık atmaya başladılar."

"Çok şirin." Sabrina bir sayfa daha çevirir. "Sanırım bu onun okuldaki ilk günü olmalı. Üzerinde sarı ördekler olan bir beslenme çantası taşıyor ve korkmuş görünüyor."

"!" Bağırıyorum.

Herkes yukarı bakar. İnşaat işçileri bile arkalarını dönüyor. Bana bir göz atıyorlar, kaşlarını çatıyorlar ve pizza dilimlerini beklemeye geri dönüyorlar.

"Merhaba Monte," diyor Sabrina. "Neden orada dikiliyorsun? Oturabilirsin."

Oturmaya iznim olduğunu biliyorum. Yine de bir sandalye çekip tam karşısına çöktüğümde saygınlığımın birkaç parçasını kaybetmiş olabileceğimi hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Babamın Queens'teki evindeki dolapta gömülü olması gereken aile fotoğraf albümünde bir sayfa daha çevirirken soruyorum.

Sodasını yudumluyor ve bir sayfa daha çeviriyor. "Çocukluk anılarınızı inceliyorum. Burada saçına ne oldu?"

Babam tezgâhın arkasından çıkarken, "Okulda saçını bir makasla kesiyordu," diyor.

"Neden?"

"Kafasının bir beyzbol topu kadar pürüzsüz olmasını istediğini söyledi."

Odadaki herkes (*HERKES!*) alaycı kahkahalara boğulur.

"Neden ona eski fotoğraf albümünü gösterdin ki?" Babama homurdandım.

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Sakin ol. Çocukken nasıl biri olduğunla ilgili sorular soruyordu, ben de cevap vermenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm."

Sabrina fotoğraf albümünü incelemeye ara verir ve işaret eder. "Nereden buldun bunu?"

Elimdeki devasa yumuşak krakeri tamamen unutmuştum. "Sokakta buldum."

"Bana simit aldın, değil mi? Kendin için almadın. Onları sevmediğini biliyorum."

"Sana onu sokakta bulduğumu söylemiştim."

"Taze pişmiş ve yağlı kâğıda sarılmış mı?" Sabrina çubuk krakere uzanıyor ama ben onu uzanamayacağı bir yerde tutuyorum.

Ağzı bükülerek somurtuyor. "Simidimi almak için ne yapmam gerekiyor?" diye sızlanıyor.

Aklıma inanılmaz derecede birkaç öneri geliyor ama babam kollarını sertçe kavuşturmuş bir şekilde bir metre ötede dururken bunları kesinlikle söyleyemem.

"İşte simitin, prenses." Aptal şeyi ona uzattım.

Güzel bir gülümsemeyle kendimi hemen bir pislik gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim, Monte."

Bana şu eski şeker reklamlarını hatırlatıyor. Önce ekşi tadı vardır, sonra tatlı. Sabrina'nın özeti bu. Tam sizi hayal kırıklığıyla patlamanın eşiğine getirdiğinde kalbinizi eritmeyi başarıyor.

Sabrina simitten bir parça koparıyor ve albümün sayfalarını çevirirken dudaklarının arasına sıkıştırıyor. Aklım doğrudan çukura gidiyor.

"Bu ödölü ne için kazandın?" diye soruyor. Dili alt dudağındaki bir tuz parçasını yalamak için dışarı fırlıyor.

I Yapma. lanet olsun Bakım hakkında a

Kupa Çünkü Ağzı beni hipnotize etti. "Ne?"

Fotoğraf albümünü kaldırıyor. "ve elinde bir ödülle poz veriyorsun ama ne yazdığını okuyamıyorum."

Babam omzunun üzerinden bakıyor. "Yetenek gösterisi. Birincilik ödölünü kazandı. Ne söylemiştin?"

"Bunu hiç hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum. Yalan söylüyorum.

Sabrina simidini bırakıp yeni bir ilgiyle beni inceliyor. "Monte, şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum. Dinleyelim bakalım."

"Hayır. Tek seferlik bir şey olmalı."

"Mütevazı davranıyor," diyor babam ve elini omzuma atıyor. "Oğlumun harika bir boru seti var. Kesinlikle aradığını bulamamış."

"Neden bahsediyoruz biz?" diyor bana eziyet etmek için tam zamanında olay yerine gelen kardeşim.

"Monte'nin şarkı söyleme yeteneği," diyor Sabrina. "Bir yetenek yarışmasını kazandığı zamanı hatırlıyor musun?"

Nico, Sabrina'nın yanına oturur ve fotoğraf albümüne göz atar. "Elbette. Bu okuldaydı. Birinci olmuştu. *That's Amore* şarkısını söylemişti."

"Öyle mi?" Sabrina bir kova dolusu kucığına düştü.

"Evet," diyor Nico, ölümle tehdit eden bakışlarımı neşeyle görmezden gelerek. "Şimdi sadece duşta şarkı söylüyor. Onu duymamış olmana şaşırdım."

"Neden duşta şarkı söylediğini duymadım?" Sabrina soruyor. "Göster bana."

"Devam et, Monte," diyor Nico. "Göster ona."

Toplum içinde olmadığımız zamanlarda onu boğmayı unutmamalıyım.

"Şarkı söyle," diye emrediyor Sabrina. Masaya vurmaya başlar. "Şarkı söyle! Şarkı söyle! Söyle! Söyle!"

Hain küçük kardeşim de . "Şarkı söyle! Söyle! Söyle! Söyle!"

Tezgâhta oturan Stevie, her kelimeyle birlikte yüksek sesle el çırpıyor. "Şarkı söyle! Şarkı söyle! Söyle! Söyle!"

Bu inşaat İşçiler, ÇENELER damlama
ile pizza yağı, ilahi söylemeye başla.
"Şarkı söyle! Şarkı söyle! Söyle! Söyle!"

"!" Babam kollarını sallıyor. "Bunu halledeceğiz." Müzik kutusuna doğru yürüyor. Daha ilk notayı duymadan ne yaptığını anlıyorum. Ve kolayca reddedebilirdim işbirliği yapmak.

Bunun yerine, iyi bir sporcu olmaya karar verdim ve ayağa kalkarak ayın gözünüze çarpması hakkında şarkı söyleyen yaşlı Dean Martin'e katıldım. Babam yalan söylemedi. İş sahneye çıkmaya geldiğinde paslanmış olsam da, yetenekli bir şarkıcıyım. Kendimi müziğe o kadar kaptırıyorum ki nerede olduğumu unutuyorum ve şarkının sonunda son notayı söylerken gözlerim kapanıyor.

Alkışlar patlıyor. Sabrina o kadar çok alkışlıyor ki ellerini incitme tehlikesi .

"Harikasin," diye övgüler yağıdırıyor.

Utangaç biri değilimdir ama ondan bu sözleri duymak yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Tezgâhın arkasına kaçıyorum ve ilgi odağından uzaklaşmak için kendime bir soda alıyorum.

Bir fincanı doldururken gözlerim Anı Duvarı'ndaki büyükannem ve büyükbabamın resminin altındaki küçük yuvarlak bir takılıyor.

Teresa Teyze uzun zaman önceki düğün gününde ışıltı ışıldı. Kocasının resimde yer almamasına sevindim. Bu öğleden sonra mesajıma cevap verecek kadar hayatta olduğu için zaten oraya ait değil.

Cassio Tempesta'nın bir iş için New York'a uçup bir gelinle ayrılmasının üzerinden neredeyse otuz yıl geçti. Babamın tek kız kardeşini Gino's'un meşhur bodrum katındaki kart oyunlarından birine geldiğinde fark etti ve geri kalanı tarih oldu. altı yıl içinde Teresa

dört sağlıklı oğul doğurdu. Ve sonra çok genç yaşta, çok trajik bir şekilde öldü.

Bir kiliseye adım atmayalı çok uzun zaman oldu ama talihsiz teyzemin fotoğrafına bakarken içimden haç işareti yapmak geliyor.

"Bu akşamki kart oyunundan önce üstümü değiştireceğim," diyor Sabrina. "Göz korkutucu görünmem gerek."

İçimde kötü bir his dolaşıyor ve bir açıklama için babama bakıyorum. "Bana düşündüğüm şeyi kastetmediğini söyle."

Tezgâhın arkasındaki yerine döndü ve bir peynirli turtayı dilimlemeye başladı. Kaşları çatık, yüzü gölgeleniyor. "Pete Vecchio ve Bruce Tarantella öğle yemeği için uğradı. Sabrina'yla tanışınca çok sevindiler. Pete bu akşamki kart oyunundan söz edince Sabrina nasıl davetiye alabileceğini sordu. Pete güldü ve özel misafiri olabileceğini söyledi. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu."

ifade oldukça ölümcül olmalı çünkü babam ben daha tek bir öfke sözcüğü bile söylemeden hemen araya girip güvence veriyor.

Sesini alçak tutarak, "Bu gece tüm eski dostlar geliyor," diyor. "Bruce geçtiğimiz yılın çoğunda kalp pili nedeniyle yattı ve Pete de kalça ameliyatından sonra hâlâ iyileşme sürecinde. Herhangi bir sorun çıkmayacaktır."

Onun iyimserliğini paylaşmıyorum. Eski gangsterler olabilirler ama hala gangsterler. Gangsterler para konusunda açgözlüdür. Ve ne kadar yaşlı ve yıpranmış olurlarsa olsunlar, güzel bir kızın yanında kibar kalacaklarına güvenilemez.

"Orada olduğu her saniye odada kalacağım," diyorum babama. "Ve kimse benimle tartışmasa iyi olur."

Bir gülümsemeyle savaşıyor. "Kimse buna cesaret edemez, evlat."

Masada Sabrina, Nico'yu aile fotoğrafları hakkında sorguya çekerken onunla sarmaş dolaş. Sandalyemi geri aldığımda ikisi başını kaldırıp bakıyor.

"Şarkı söylemek seni çok yormuş olmalı," diyor Sabrina dilini çıkararak. "Solgun görünüyorsun."

" değilim. Ama bu kart oyunlarına bin dolar yatırılıyor. Bankan hala bozuk."

"Biliyorum. Çok acı verici. Neyse ki Nico bana borç para verdi."

Sinirim kardeşime dönüyor. "Ciddi misin?" Omuz silkiyor. "Sabrina benden yardım istedi."

"Neden endişeleniyorsun Monte?" Sabrina diyor ki. "Kazanacağım ve ona faiziyle geri ödeyeceğim." Ayağa kalkar ve sırt çantasını alır. "Doğa çağırıyor. Nico, fotoğraf albümünü saklamasına izin verme. Bakmayı daha yeni bitirdim."

Banyoya doğru yürüyüşünü izliyorum. Tüm bu hayal kırıklığının ortasında bile pembe beyaz çizgili eteğinin ne kadar kısa olduğunu takdir edebiliyorum. Banyo kapısı kapandığında kardeşimin kafasının arkasına bir şaplak atıyorum.

"Bu ne içindi lan?" diye yakınıyor.

Cüzdanımdan bir tomar para çıkardım. "Al." Paraları kucağına bırakıyorum. "Sana borçlu kalmasını istemiyorum."

Kahkahalarla patlar. "Anladım. Onun sadece *sana* borçlu olmasını istiyorsun, öyle değil mi?"

"Küçük kardeşim, unutma ki seni hala Eğer bana karşı sinirlenmeye devam edersen kaldırımı öp."

"Siz ikiniz," diye mırıldanıyor parayı cebine koyarken. "Yemin ederim."

"Bu da ne demek şimdi? Onun telefon kankası olan sensin."

Bana bir bakış fırlattı. "Biz sadece arkadaşız. Ne zaman konuşsak seni soruyor. Ve nasıl kurnaz olunacağını bilmiyor."

Şu anda bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Duymamış gibi yapacağım. Endişelenecek bir sürü başka şey var.

SABRINA

W Monte Castelli'nin bu kadar neşesiz bir kural tanımaza dönüşebileceğini kim bilebilirdi?

Son on beş dakika, bu akşam Gino'nun bodrumundaki kart oyununda ne söylememe ve yapmama izin verildiğine aralıksız bir nutuktan ibaretti.

"Eğer kazanırsanız," diyor, "hiçbir koşulda böbürlenmeyin."

"Kazanırsam mı? Kazandığım *zaman* demek istiyorsun." Kart destesini kestim ve kusursuz bir karıştırma işlemiyle paketi eski haline getirdim.

Monte tüm dikkatimin kendisinde olmadığını varsayıyor ve koltuktan kalkıp doğrudan önümdeki sehpanın üzerine oturuyor. O kadar yakın ki dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor. Kolonyasının kokusu beynimi biraz sersemletiyor.

Öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayıyor, yüz ifadesi son derece ciddi. "Beni dinlemen gerek Sabrina."

Monte şu anda sinirlerimi bozuyor olabilir ama gergin ve samimi olduğu zamanlarda da son derece sevimli.

Gino's Pizzeria tişörtünün kaslarının şeklini gizleyemediğini fark ederken, "Yemin ederim dinliyorum," diye onu temin ediyorum.

Gürültüyle nefes veriyor ve bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. Duruşuyla ilgili her şey "BU KIZLA NE YAPACAĞIM?" diye bağıyor.

Gerçekten, paniklemiş tavrı aşağılayıcı. Tüm hayatım mafya bozuntularıyla geçti. Onlarla başa çık. Profesyonel katilleri kışkırtacak ya da kazandıklarımı şişko suratlarına çarpacak kadar aptal değilim. Diploması en iyi yeteneğim olmayabilir ama gerektiğinde nasıl kullanacağımı bilirim.

"Bunlar iyi adamlar değil," diyor.

"Mafya patronları asla öyle değildir."

İç çekiyor. "Kadınları tek kullanımlık oyuncaklar olarak görüyorlar." "Ben Farkındayım. Benim Baba tutuldu a döner kapı .

Şehrin her bölgesinde metresleri var ve Long Island'da da birkaç tane var. Eminim bu grup da farklı değildir."

Elini sinirli bir hareketle savuruyor. "Belki de gömleğini değiştirmelisin."

Aşağı bakıyorum ve hiç göğüs dekoltesi görmüyorum. Her şey örtülü. "Gömleğimle ne sorunun var?"

"Gangsterlerle oyun gecesi için biraz fazla dar."

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama asıl sorun gömleğimin biraz dar olması değil, göğüslerimin biraz büyük olması. Sahip olduğum her gömlek aynı şekilde esneyecek. Neyse, hangi yüzyıldayız?"

"Bir grup azgın pislikle birlikteyken yılın bir önemi yoktur."

"Azgın" mı? İğrenç. Bu adamlar yetmişli yaşlarında olmalı."

Monte'nin çenesi gerilir. Sonra başının arkasına uzanır, gömleğini çeker ve hızla çıkarır.

Karnım çırpınıyor ve nabzım hızlanıyor. Monte'nin dairesinde yalnızız, birbirimizden birkaç santim uzakta oturuyoruz ve o şimdi kıyafetlerini çıkarıyor.

"Al." Gömleği kucağıma bıraktı. "Bunu giyebilirsin."

Çıplak g gs n n görüntüsü son derece dikkat dağıtıcı. "Söz konusu bile olamaz. Harlequin desenli eteğime ve taytıma uymuyor."

"Ne olmuş yani? Kıyafetleriniz hiç uymuyor."

"Elmaslar Kraliçesi'nin havasını yakalamaya çalışıyorum.  zg n m ama g mleğiniz uygun bir katkı sağlamıyor."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor ve ayağa kalkıyor. Huysuz bir şekilde mutfağa doğru yürüyor, buzdolabını açıyor, bir bira çıkartıyor, elinin keskin bir hareketiyle açıyor ve içindekileri boğazından aşağı dökmeden önce kapağını yere fırlatıyor.

Bu arada ben de manzaranın tadını çıkartıyorum. Geniş sırtı bir heykel kadar kusursuz. Kalasında kılıfında duran silah gömleği tarafından gizlenmişti ama şimdi açıkça görülüyor. Birayı tutan kolu, omzunun hemen altındaki sol pazısındaki en büyük dövmesini gösteriyor. İtalyan bayrağının renkleriyle süslenmiş büyük bir ha. Üst kısmında kemerli bir şekilde *Famiglia* yazıyor. Başlık, alta   *tutto* sözcükleriyle bitiyor.

Aile her şeydir.

Bu Monte için sadece boş bir slogan değil. Babası ve kardeşiyle olan etkileşimini, onlar için hayatını feda edebileceğini anlayacak kadar gördüm.

"Yine de gömleğin bende kalabilir mi?" diye sordum. Teninin sıcaklığı h l  kumaşa yapışıyor. Ellerimde tutarken derin bir arzu kıpırdanıyor ve zonkluyor.

Birasını bitiriyor. "Ne için?"  nk  onun gibi kokuyor.

Çünkü ona sarılmak, kucaklamak ve belki de içinde uyumak istiyorum.

Bunda sapıka bir şey yok.

"Hatıra" dedim. "Neden bir Gino's Pizzeria gömleği istemeyeyim ki?"

"Tamam, sende kalsın." Bira şişesini çöpe atıyor. "Zaten bende bir düzine kadar var."

Telefonundan bir ping sesi geliyor ve iç çekerek kontrol ediyor.

" geldi mi?" Ben soruyorum.

Monte'nin kaşlarını çatmasına rağmen heyecanlanmadan edemiyorum. Online oyunların sonsuz seçeneklerine kafayı takmış olsam da, eski bir bodrum katında geleneksel poker turlarının çok basit ve çekici bir yanı var.

Ayrıca, Monte'yi etkileme fikri hoşuma gidiyor. Beni iş başında görmesini ve eklektik moda anlayışına sahip çaresiz bir sakar olmaktan daha fazlası olduğumu anlamasını istiyorum. Bir konuda gerçekten iyiyim.

Neredeyse tüm poker deneyimim internet üzerinden oldu, bu yüzden bu oyun farklı olacak. Babam hevesli bir poker oyuncusuydu. Bir keresinde onun oyunlarından birine katılmak için yalvarmıştım. Adamlarının önünde benimle alay etti ve hepsi gülüşerek beni odadan kovdu. Bir daha asla istemedim.

Aşağıya, Gino'nun yerine dönmeden önce Monte başka bir gömlekle örtünüyor. Ne yazık, yine de sanırım en iyisi bu. Oyun boyunca odada kalmaya niyetli. Gözlerimi kartlarımdan ve onun vücudundan ayırmakta zorlanırdım. Ancak, heybetli ön kol kaslarını sergilemek için dirseklerine kadar kıvırdığı bu yeni düğmeli siyah gömleğiyle oldukça gösterişli görünüyor.

Monte merdivenleri bir panter hızıyla iniyor. Ben biraz daha yavaşım, korkuluklara tutunuyorum, sert ayak bileğime dikkat ediyorum, beni aşağıya kadar taşıma teklifini reddediyorum. Beynimi oyun moduna almam gerekiyor ve Monte Castelli'ye bayılmak buna engel olacak.

Sokak saatlerdir karanlık ve Gino's'un 'Kapalı' tabelası çoktan ters çevrilmiş. Stevie bizi içeri almak için tezgâhı temizlemeyi bırakıyor. Diğer yolcular arkada oturuyor; muhtemelen mafya askeri olmak için rahminden çıkmış, asık suratlı üç adam. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

Beni gördüklerinde yüzleri asılıyor ama Monte'nin başını sallayışına karşılık verip pizzalarını yemeye devam ediyorlar.

Stevie, Monte'ye, "Baban aşağıda," diyor ve bana dostça bir göz kırpmıyor. "İyi şanslar, Sabrina."

"Teşekkürler, Stevie."

Monte bodrum merdivenlerinin kapısında duraksıyor ve şüpheli bir ifadeyle bana bakıyor. "Geri çekilebilirsin. Aslında, keşke yapsan."

"Çok fazla endişeleniyorsun." Karnını dürtüyorum. Parmağımı karın kaslarına sıkıştırmadığım için şanslıyım. O şey çok *sert*.

Monte kapıyı açar. Erkek sesleri birbirine karışıyor. aşağıdaki oda. Bir kahkaha patlaması oldu. Monte yüzümü tarıyor. Korkup kaçmamı dilediğini biliyorum. Bir yanım onu memnun etmek için bunu istiyor.

Onun yerine gözümü dikip hareket etmesini bekliyorum. Kısa merdivenleri yavaşça iniyor ve hemen arkasında olduğumdan emin olmak için kontrol ediyor.

"İşte onur konuğumuz," diye bağırıyor Pete Vecchio, diğer üç adamla birlikte büyük yuvarlak bir masaya oturmuş bile.

Diğer adamlardan sadece biri tanıdık. Bruce Tarantella ile bu öğleden sonra Pete ile birlikte öğle yemeği için Gino'ya geldiklerinde tanıştım. Masada olmamasına rağmen Sal de burada. O hiç çalmaz. İçki arabasındaki şişeleri diziyor. Bakışları oğluna odaklanıyor. Yüzündeki endişe ifadesi beni bir an duraksattı.

Ancak Monte şimdi silahını sert görünümlü, çelimsiz bir adama teslim ediyor ve o da bana dönüyor.

Monte hemen aramıza girdi. "O taşımıyor." Adam gözlerini kısıyor ama başını kaldırmak zorunda kalıyor.

Monte'nin bakışları. "Kuralları biliyorsun Castelli. Tüm silahlar kasaya girecek ve kapıdan giren herkesin üstü aranacak."

"Ona dokunmayacaksın," diye hırlıyor Monte. "O yüzden geri çekil."

"Whoa." Pete barışmak için elini kaldırdı. "gerek yok. Carlo, kız iyi."

Carlo görevden çağrıldığı için oldukça mutsuz görünmektedir ama patronuna itaat eder. Monte'nin silahını kilitli bir dolaba koyar ve ardından duvara yaslanıp herkese ters ters bakmaya başlar.

Krupiyenin adı Frank ve dostane mafya kart oyunlarını denetlemediği zamanlarda Atlantic City'deki bir kumarhanede çalışıyor. Pete Vecchio ve Küçük Pete adında zayıf, sessiz bir adamın arasına oturuyorum. Monte babasına içki arabasında katılıyor ve Monte isteksizce bir bar taburesine oturmadan önce ikisi birkaç kısa kelime konuşuyor. Birkaç adam daha gelir ve masaya oturmalarına izin verilmeden önce Carlo tekrar harekete geçer.

Diğerlerinin artık Koca Pete diye hitap ettiği Pete Vecchio, ben poker fişlerimi düzgünce dizerken bana sırtlıyor.

"Adil bir uyarı," diyor göz kırparak. "Güzel olmanız kazanmanıza izin vereceğimiz anlamına gelmiyor."

Yanıt olarak ellerimi masanın üzerinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin ol Koca Pete, böyle bir şey yaparsan çok aşağılanırım."

Koca Pete güldü ve başparmağını salladı. "Bu kızı sevdiğimi biliyordum."

Diğer oyuncular da Koca Pete'in kahkahalarına katılır. Mafya hiyerarşisi içinde bu kalabalığın havasını onun belirlediği açık.

Babamı tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Tanıyor olmalı. Bütün bu adamlar muhtemelen tanıyordu. Brooklyn Baronu Albie Baronekafası uçurulmadan önce onlarca yıldır New York mafyasının besin zincirinin en tepesinde yer alıyordu.

"Burada Seven-Card Stud oynuyoruz," diyor Frank, yorumunu açıkça tek yeni gelen olan bana yöneltiyor.

Karşımda oturan Eddie D. adında bir adam, "Texas Hold 'Em saçmalığı yok," diye ekliyor. Boynundaki altın zincirler tekneyi batıracak kadar kalın, gömleğinin düğmesiz üst kısmından endişe verici miktarda tel tel göğüs kılları görünüyor ve periyodik olarak bir oksijen tüpü emiyor. Ama bana gülümsüyor, altın dişi ve her şeyiyle, ben de gülümsüyorum.

"Kuralları biliyorum," diyorum.

Frank o kadar hızlı çalışıyor ki hareketleri neredeyse . Tekniğini kışkırtıyorum ve onu gözlemlemekten fayda sağlayabilirim. Bu beklemek zorunda. Şu anda kartlara odaklanmış durumdayım.

Bu grup açıkça birlikte oynamaya alışkın. Oyun hızlı bir tempoda ilerliyor. Kartlar düşer, ani kararlar verilir, çipler pota atılır. Seven-Card Stud'da bazı kartlar açık, diğerleri kapalı durur. Bu, oyunculara hangi kartların hala tedavülde olabileceğini hesaplama fırsatı verir.

Yüz yüze oyun, çevrimiçi oyundan tamamen farklı. Beklediğimden daha gerginim. Kafamı kaldırdığımda Monte'nin bir bar taburesinde kambur durduğunu ve karanlık gözlerinin her hareketime sabitlendiğini görmem de yardımcı olmuyor. Konsantrasyonum kısa süreliğine bozuluyor.

Bahis turları beklediğimden daha hızlı geçti. Beşinci turda pas geçiyorum ve küçük bir yığın yirmi dolarlık fişi kaybediyorum. Ayakta kalan son iki kişi Big Pete ve Eddie D. Big Pete karşılaşmadan galip olarak çıkıyor.

Şişman eli çip yığını süpürürken bana "Sanırım sen benim yeni şans tılsımımsın" diyor.

Kodaman bir mafya babasının birkaç yüz dolar kazanınca bu kadar sevindiğini görmek çok eğlenceli. Para onun için üç kuruş olmalı, belki de daha az. Her şey zaferle, kazanmanın heyecanı ile ilgili.

Bunu kesinlikle anlayabiliyorum.

Frank yeniden dağıtıma başladığında, oyun dışında her şeyi unutuyorum. Etrafımda oturan adamlar sanal oyuncular kadar uzak hale geliyorlar. Tek gördüğüm kartlar.

Masa. Dikkat etmeye deęer tek ses fiřlerin dūřuřudur. Monte'nin bile o an için zihinsel olarak bir kenara bırakılması gerekiyor. Beynim ezberliyor ve hesaplıyor. Bu sefer pas geçmeyeceęim. Elime gūveniyorum.

Son hesaplaşma turu ben, Big Pete ve Bruce arasında. Big Pete'in iyi bir eli olsun ya da olmasın asla pas geçmediği sonucuna vardım.

Bu sefer iyi bir eli yok. Elindeki tek şey bir ift Vale.

Bruce'da 3'lū var. Ama bende floř var. Ben kazandım.

Bu biraz şaşkınlık ve biraz da eğlenceyle sonuçlanır. Koca Pete belki de onun yerine *benim* řans *meleğim* olduğu şakasını yapıyor. Fiřleri topladıktan sonra, gūzlerim Monte'ninkilerle birleşti.

Seksi sırtışı dikkatimi dağıtmakla tehdit ediyor. Her geçen gūn daha da yakışıklı olduğuna inanıyorum.

Bu eęlenceli gerçeęi daha sonra, gangsterlerle dolu bir poker masasında oturmayı bitirdięimde dūřūnmeme izin vereceęim. Bu gece Monte'nin yataęına onun gūmleęi ve vibratőrūmle girip her tūrlū seks senaryosunun oynanmasına izin verebilirim.

Koca Pete bir tur rom ve kola shot istiyor. Sal bu isteęi çoktan tahmin etmiř ve bir tepsi bardakla hazırdır. Bu oyunlar onlarca yıldır bir Gino's geleneęidir ve Gino'nun kendisinin sorumlu olduęu zamanlara kadar uzanır. Monte'ye babasının oyunlara katılıp katılmadıęını sorduęumda, Monte bu sorunun komik olduęunu dūřūndū. Sal Castelli'nin asla kumar oynamadıęını sūyledi. Ne hayatta ne de kartlarla.

Frank bir sonraki ele hazırlanmak için kartları karıştırırken merdivenlerin ūstündeki kapı açılır.

"Partiyi mahvediyorum," diye gūrlər derin bir erkek sesi ve ardından aęır ayak sesleri duyulur.

Birkaç selam sesi duyuluyor ama Koca Pete'den bir kızgınlık tıslaması duyuyorum. Monte daha dik oturuyor, kaşları çatılmış. Bakışları bana yūneliyor ve hiç . I

Bir mesaj vermeye çalıştığı hissine kapılıyorum ama zihin okumak benim yeteneklerimden biri değil.

Yeni gelen pahalı bir takım elbise giyiyor ve bolca altın takıyor. Siyah saçları arkaya doğru kaymış, neredeyse kafasına yapıştırılmış ve masadaki yaşlılardan en az yirmi yaş daha genç. Soğuk gözleri odanın envanterini çıkarıyor ve bir ilgi kıvılcımıyla üzerime dikiliyor.

"Hangi cehennemdeydin Lenny?" diyor Eddie D, tankından bir nefes daha oksijen çekmeden önce.

"Chicago." Lenny parmaklarını çıtlattı. "Uçaklar kalkmadığı için eve kiralık bir arabayla uzun yoldan dönmek zorunda kaldım."

Carlo, yeni gelenle yüzleşmek için sinsice ilerlemeden önce Koca Pete'e bir bakış atar. "şunu."

Lenny kıkırdıyor, ceketinin altına uzanıyor ve bir tabanca çıkarıyor. "Al bunu."

Carlo silahı kapar ama sert bakışını bozmaz. "Ve bıçağı."

Lenny homurdanıyor, sağ pantolonunun paçasını yukarı çekiyor ve ayak bileğine bağladığı bıçağı çıkarıyor. "Dikkat et de kendi taşaklarını kesmeyesin."

Başa çıkılması gereken bir sonraki sorun ise masada gerçekten yer olmaması. Düzenli bir oyuncu olmayan olduğum için, kenara çekilmemin emredilmesini bekliyorum.

Bu en kötü sonuç olmayabilir. Lenny denen adam içeri girdiğinden beri Monte'nin gerginliği iyice artmıştı ve Monte gergin bir tip olmaktan çok uzaktı.

Ama Küçük Pete sandalyesinden kalkıp uysalca, "Yerime otur Lenny. Zaten fişlerimin yarısı bitti ve ara verecektim."

Koca Pete derin bir nefes verir ve Eddie D'yle şifreli bir bakış alışverişinde bulunur, o da omuz silkmektedir. Küçük Pete sandalyesinden kalkar kalkmaz Lenny de sandalyeye düşer. Kolonyası ağır ve nahoş. Beni daha yakından değerlendirmek için hemen dönüyor.

"Ne güzel bir manzara değişikliği," diyor ve kişisel alanıma resmen çok fazla girerek eğiliyor. "Peki sen kimsin?"

misin, tatlım?"

Geri çekilme dürtüsüne karşı koyuyorum ve tek bir kelimeyle cevap verirken başımı dik tutuyorum. "Hiç kimse."

Aynı zamanda Monte yüksek sesle "O benimle" diyor.

Lenny gülmekten kırılır. "Görünüşe göre birileri mülkiyet belgelerini biraz erken hazırlıyor."

Monte'nin çenesi öfkeyle bükülür. Sal bir elini oğlunun omzuna vuruyor ve ona sessizce bir şeyler mırıldanıyor. Monte bize bakmaya devam ediyor ve babasına hiç tepki vermiyor.

Koca Pete kalın kollarına yaslanıyor ve diğer tarafımdaki adama hitap etmek için başını benden ötesini görecektir şekilde hareket ettiriyor. "Lenny, bu Sabrina. Ziyarete geldi."

Lenny'nin omuzları rahat bir omuz silkmeye esniyor. "Her şeyin bir vardır. Sanırım buna oyuncu kulübüne bir kadın davet etmek de dahil." İğrenç bir kıkırdamaya başladı ama hemen sustu ve bana doğru kıllı bir el uzattı. "Lenny Lombardo. Lombardo İnşaat'ı duydun mu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ve elimi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde onun elinden çekiyorum. Çok sert sıkılmıştı ve benim morarmış gibi hissediyordum.

Gözleri üzerimde öyle bir geziniyor ki, keşke Monte'nin uyarılarını ciddiye alsaydım diyorum. Lenny Lombardo hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama tehlikeyi sezebiliyorum. Ve Koca Pete'in yüzündeki çatık kaşları ya da diğer oyuncuların onun beklenmedik varlığından rahatsız olmuş gibi görünmelerini kaçırmadım.

"Soyadınız nedir, Küçük Bayan Sabrina?" Yüzüklü parmaklarının arasında bir cips yuvarlıyor. "Bir İtalyan güzelini gördüğümde tanırım."

"Barone," diye cevap veriyorum otomatik olarak ve gülümsemesi kayboluyor.

Çünkü ben bir deste kâğıda dokunmuş en büyük moronum.

Uyarı işaretlerini fark etmeliydim. Koca Pete yapmadı söz benim son isim için a Sebep. Bu aynı

Monte'nin koltuğunun ucunda, tek bir yanlış hamleyle aksiyona dalmaya hazır bir şekilde beklemesini sağlıyor.

Lenny Lombardo, "Buralarda bu oldukça yaygın bir isim," diyor. Yumuşak ses tonu gözlerindeki yeni öfke kıvılcımını silemiyor. "Artık kim olduğunu biliyorum. Albie Barone'un kızıydın, değil mi?"

Koca Pete boğazını temizliyor. "Aynı zamanda Vittorio Messina'nın yeğeni."

Lenny etrafına dikkatle bakar. "Sicilya Yılanı'nı bu odada göremiyorum. Sen görüyor musun?"

Bruce sandalyesini masadan geriye itti. "Eğer oynamayacaksak ben gidip sıçacağım." Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. "Özür dilerim."

"Olur böyle şeyler," diyorum, odadaki ani gerginliğin kaybolmasını umarak.

"," diyor Koca Pete. "Hâlâ oynuyoruz." Bruce omuz silkiyor ve söyleneni yapıyor.

Ama Lenny Lombardo kolunu sandalyemin arkasına doğru kaydırıyor. Bayat nefesi öğürmek yeterli. "Sevgililer Günü Katliamı'nın olduğu gün bir kardeşimi kaybettim. Bomba patladığında Greasy Vito'da lazanya yiyordu. Kendini savunma şansı bile olmadı."

Tabii ki Sevgililer Günü Katliamı'nı biliyorum. Rakip mafya patronu ve yakın ortağı Richie Amato tarafından ihanete uğradığından şüphelenen babam, Amato'nun tüm krallığını yok etmeye karar verdi. Büyük bir Amato aile toplantısının başlayacağı restorana bir bomba yerleştirildi. Anni'nin kocası Luca, Richie Amato'nun yeğeni, o gün oradaydı. Monte ve Nico da oradaydı. Bomba patladığında dışarıda oldukları için şanslıydılar ve bir tetikçi hayatta kalanları öldürmeye kalkışmadan önce saklanacak bir yer bulmayı başardılar.

Lenny Lombardo yanıtlımı bekliyor gibi görünüyor, ben de aklıma gelen tek uygun şeyi söylüyorum. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Gözlerinin kısılmasından, ukalalık ettiğimi düşündüğü anlaşılıyor. Ukalalık yapmıyorum. Babamın sadist bir canavar olduğu gerçeğine karşı çok hassasım.

"Korkarım bu borcu ödemeye yetmez," diyor ve midem alt üst oluyor.

Koca Pete masaya bir yumruk indirir. "Saçmalamayı kes, Lombardo. O gün hepimiz insan kaybettik. Ben bile bir yeğenimi kaybettim. Ama bu küçük kızın bununla hiçbir ilgisi yoktu, o yüzden çeneni kapa ve lanet olası kartlarını oynat."

Lenny'nin sırtışı buz gibi ve gözleri yüzümden ayrılmıyor ama birkaç santim geri çekiliyor. "Devam et ve anla, Frank. Ben hazırım."

Frank kartları yüksek sesle karıştırmadan önce Koca Pete'in başını sallamasını bekler. Bir kere. İki kez. Üç kez. Kartların çıkardığı yırtılma sesi sessiz odada uğursuzca yüksektir.

Kalbim güm güm atıyor ve belli etmeden birkaç derin nefes almaya çalışıyorum. Bir sonraki el için kendimi affettirmeye çalışıyorum. Bu artık eğlenceli değil. Yukarıda, Monte'nin dairesinde, güvenli bir yerde olmayı ve üzerime soluyan yağlı gangsterlerin olmamasını tercih ederim.

Lenny cipsleriyle uğraşırken sandalyesi benimkine çok yakın duruyor. "O kadar gergin görünme tatlım," diyor kulağıma. "Eğer kendini bir boşlukta bulursan, her zaman deri ticaretinde bir anlaşma yapabiliriz."

Daha sözleri kayda geçmeden, istenmeyen bir el kalçama konuyor ve hızla eteğimin altına kayıyor. Boğazımdaki safra yükseliyor. Odadaki sesler giderek azalıyor. Neden donup kaldığımı açıklayamıyorum.

Lenny Lombardo'nun aniden sandalyesinden nasıl kaybolduğunu da açıklayamam. İlk başta tek gördüğüm, adamların bağırışları arasında çırpınan uzuvlardı.

Gözlerimin önünde tam bir kaos vardı. Monte, Lenny Lombardo'yu yere yatırmış, boğazını sıkıyordu.

Monte'nin hızına ve gücüne hayranlık duymak garip bir an. Buraya warp hızıyla atlamış olmalı.

İşkencecimi boynundan yakalayın.

"CASTELLI!" diye kükrüyor Koca Pete.

Lenny'nin gözleri şişiyor ve yüzü morarıyor. Kolları ve bacakları işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor.

Monte ise yere çömelmiş, kalın bir ön kolunu Lenny'nin boynuna sıkıca dolamış ve istediği kadar orada tutmakta hiç zorlanmıyor.

Şimdi tüm silahların neden kapıda toplandığını anlıyorum. Bir grup asi mafya adamını bir bodruma tıkarsanız, kıyametin kopma ihtimali çok yüksektir.

Şiddetin merkezinde büyümüş olmama rağmen, şiddet eylemlerine nadiren şahsen tanık oldum. Bu, yakın ve kişisel. Korku kaslarımı kurşuna çevirdi. Tek bir ses bile çıkaramıyorum. Her saniye sonsuzmuş gibi geliyor.

Bağrıışmalar ve Lenny Lombardo'nun boğulurken çıkardığı korkunç sesin arasında bir de kahkaha patlaması yaşanıyor. Bu insanlardan bazılarının tuhaf bir mizah var. Bruce kesinlikle uluyor. Eddie D o kadar eğleniyor ki oksijen maskesini yüzüne geri takması gerekiyor.

Bodrum kapısı uçarak açılır. Daha önce Gino'da pizza yerken gördüğümüz gardiyanlar gürleyerek merdivenlerden aşağı inerler. İkinci adam tökezliyor ve selefini ayağından düşürüyor. İkisi birden havalanır ve çatlak beton zemine büyük bir gürültüyle inerler. Bruce öksürük girmeden önce neşeyle cıgılık atar.

Koca Pete "Orospu çocuğu" diye mırıldanır ve Carlo'yu işaret eder, bu endişe vericidir çünkü Carlo silahların bekçisidir. Monte, Lenny Lombardo'yu öldürmeyi bırakmayı reddederse vurulabilir.

Bu yeni ve dehşet verici düşünce beni donmuş trans halimden ayağa fırlayıp "DUR!" diye bağırarak kadar uzaklaştırıyor.

Mucizevi bir şekilde, herkes dinler.

Bruce gülmeyi bırakır. Merdivenlerden düşen iki adam ayağa kalkar, sersemlemiş görünmektedirler, birinin burnu kanamıştır. Monte, Lenny Lombardo'yu tutuşunu gevşetir, o da yuvarlanıp soluk soluğa kalır ve sonra pahalı takım elbisesine kusar.

Sal, Monte'ye doğru yürür ve oğlunu öfkeyle ayağa kaldırır. Bu sırada Carlo dolabın kilidini açmayı ve bir silah çıkarmayı başarmıştır. Henüz korkutucu bir yere nişan almamıştır ama Monte'ye dik dik bakmasından bunun bir anda değişebileceği anlaşılmaktadır.

Monte'nin önünde canlı kalkan olarak durmak için beni harekete geçiren şey cesaret değil. Tüm bu durum bir bakıma benim hatam. Hayatım boyunca ait olmadığım yerlere gitmemem konusunda uyarıldım ve bu gece nedenini hatırlayamayacak kadar inatçıydım. Monte yaralanırsa, suçlu ben olurum.

Ama görünüşe göre Monte'nin insan kalkanına ihtiyacı yok. Beni koca gövdesinin arkasına itmek için hırçınlaşıyor. Artık neler olup bittiğini iyi göremiyorum ama Sal'in mantığın sesi olmaya çalıştığını duyabiliyorum.

"Tamam," diyor Monte'nin babası. "İşler bir an için biraz kızıştı. Herkes rahatlayabilir. Her şey bitti."

Lenny Lombardo hala nefes alıyor ve yerde yuvarlanıyor. Tamamen iyileşmesini dört gözle beklemiyorum.

Seslerin mırıltısı artıyor ama hâlâ pek bir şey göremiyorum çünkü Monte koruyucu gözetiminden kaçmama izin vermiyor. Bodrum duvarı ile Castelli'nin kas kalesi arasında sıkışmış durumdayım. Burnum neredeyse sırtının ortasına bastırılmış durumda ve beni inatla sertleşen bir koluyla yerinde tutuyor. Ne zaman etrafına bakmaya çalışsam, yer değiştiriyor ve beni daha da sıkı bir şekilde hapsediyor.

Farklı koşullar altında, ona bu kadar yakın olmak hoşuma giderdi. Sıcak ve mükemmel kokuyor, amber ve çam gibi. Kıçının sert kasları karnıma bastırıyor. Ne yazık ki, şu an gerçekten azmanın zamanı değil.

"Bence en iyi fikir Monte'nin Sabrina'yı eve götürmesi," diyor Sal. "Sence de öyle değil mi Koca Pete?"

Koca Pete yüksek sesle iç geçirir. "Evet, bu muhtemelen doğru. O pislik tekrar ayağa kalktığında gürültü yapmaya başlayacaktır. Kahretsin, biz de çok iyi bir oyun oynuyorduk."

Koca Pete, davetsiz bir serserinin gelip sorun çıkarması yüzünden poker gecesinin mahvolmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatmaya devam ederken Sal, Monte'ye "Git buradan," diye mırıldanıyor. "Talimatlar için dairede bekle."

Monte itiraz etmiyor. Bir kolunu belime doluyor ve beni yukarı çıkarırken yanına çekiyor. Fişlerimi toplamaya ya da veda etmeye bile fırsatım olmadı.

Stevie elinde bir süpürgeyle Gino's'un ortasında durur ve ağzı açık yüzünde alarm ifadesi belirir. "Ne oldu böyle?" diyor.

Monte muhtemelen kaba olmak istemiyor ama şu anda kimseye bir şey açıklamak için duraklamıyor. Stevie'yi görmezden geliyor ve hızla ilerliyor, yüzüm gömleğine yapışmış ve kolu belimde kıpırdamayan çelik bir bant gibi beni sürüklüyor.

Apartman merdivenlerine ulaştığımızda, Monte benim narin ve yavaş merdiven çıkma tekniğimle uğraşacak havada olmadığına hemen karar veriyor ve beni omzunun üzerinden atıyor. Beynim hala son olayların travmasıyla sersemlemişken, o kadar şaşırıyorum ki itiraz bile edemiyorum.

Belki de Monte itfaiyeci olmalıydı. Omzunda yetişkin bir bedenle dar merdivenlerden yukarı fırlamak gibi bir yeteneği var. Zor nefes almıyor bile. Ayrıca, bir patates çuvalının nasıl hissettirdiğini hiç merak etmemiştim ama şimdi sanırım oldukça iyi bir fikrim var.

Daire kapısına vardığımızda, elle taciz edilmenin etkisiyle başım dönüyor, sonra bir yaşam ve ölüm mücadelesini gözlemliyorum, sonra taşınıyor yukarı çoklu

merdivenlerden baş döndürücü bir hızla çıktım. Çok fazla şey var ve ben hiçbir zaman uyum sağlayamadım.

Artık serbest bırakılmak için kıvranıyor olmama rağmen Monte, dairesine girene kadar beni bırakmıyor. Başım dönüyor ve ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum ama Monte çenemi avuçlarının arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor yüzünde beliren ilk endişe belirtisiyle.

Pek sayılmaz. Kusmak istiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ağlamaya başlamamak için büyük bir umutla. Burnumdan akan sümük olmadan bu zaten yeterince utanç verici. Sertçe yutkunuyorum ve yine de gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissediyorum. "Monte, çok özür dilerim."

"Dur." Çenemi serbest bırakıyor. "Otur. Sana bir bardak su getireyim."

Aslında lavabonun üstündeki dolaptan boğaz yakan viskiden bir yudum almayı tercih ederdim ama şu an istekte bulunmak için uygun bir zaman değil.

Monte bir su bardağı doldurup getirirken titreyen bacaklarım beni kanepeye taşımayı başarıyor. Beni izliyor, ben de birkaç yudum içiyorum çünkü istediği bu gibi görünüyor. Yutkunmak ve nefes almak gibi basit eylemler sakinleşmeme yardımcı oluyor.

"Şimdi ne olacak?" Kalp atışlarım artık çılgınca olmadığına soruyorum.

Eliyle çenesini ovuşturup oturuyor. Bugün tıraş olmuş. Yine de yüzünde hafif bir koyu kıl izi var. Muhtemelen bir hafta içinde tam bir sakal bırakabilir. Sakalla kesinlikle seksi görünürdü.

Şu anda üzerinde durmak için yanlış bir konu olabilir.

"Lenny Lombardo yaratılmış bir adam," dedi ve kaşlarını çattı.

alnındaki olukları derinleştiriyor. "Eski Amato ekibinin bir parçası."

Mafya davranış kurallarının tüm ayrıntılarına hakim olmasam da, bu durumun ne olduğunu anlıyorum.

anlamına gelir. Bu, alt kattaki pisliğin neredeyse dokunulmaz olduğu anlamına geliyor. Bu protokolü görmezden gelen olursa bunun sonuçları olacaktır. Ben bile mafya cezalarının sert bir azar ve İK yazısından ibaret olmadığını biliyorum.

Durum daha da vahimleşti. Monte neredeyse bir adamı boğarak öldürüyordu. Benim yüzümden.

Cesur davranıp Monte'nin dizinde duran elime uzanacak kadar mutsuzum. O da dayanışma için bileğimin arkasına vuruyor ve dalgın dalgın duvara bakıyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, bu işte beraberiz. Bunu ona söylemek üzereydim ama sonra haberin onu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettireceğini düşündüm. Ne de olsa New York'a geldiğinden beri hayatını pek de iyileştirmiş sayılmam.

Bir avuç gergin, sessiz an geçti. Telefonu çaldığında ikimiz de sıçradık.

"Buradayım," diyor telefona ve sonra sadece dinliyor.

Ayrıntıları anlayamasam da, Sal'in sesinin diğer uçta bir dizi talimat verdiğini duyacak kadar yakınlım.

Monte, "Anladım," diye yanıtlıyor ve ardından, "Birkaç dakika içinde buradan . Arka çıkıştan çıkacağız, o zamana kadar partiyi içeride tutun. Çıkarken hiçbirisiyle karşılaşmak istemiyorum."

Sal başka bir şey ve Monte iç çekerek, "Ben de seni seviyorum baba. Nico'yu bilgilendir. Ona bu gece buraya gelmemesini söyle."

Monte ayağa kalkar ve telefonu arka cebine geri koyar. "Toparlan," diyor. "Bu gece şehirden ayrılıyoruz."

"Ama-"

"Üç dakika Sabrina," diye tersledi. "Tüm alacağın bu kadar, elini çabuk tutsan iyi edersin."

Yüzündeki ifade uzlaşmaya yanaşmadığını açıkça ortaya koyuyor. Gerekirse beni yine omzunun üzerinden atacak. Ben bazı var iken karmaşık ve değil

Monte tarafından bedensel olarak ele alınmakla ilgili tamamen nahoş duygular, kesinlikle tekrar bagajım olmadan olmak istemiyorum, bu yüzden taşınmam gerekiyor.

Sinirlerimin bir kez daha tavan yapmasıyla ayağa kalkıyorum. "Silahına ihtiyacın yok mu? Aşağıda bırakmışsın."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Bir tane daha var. Şimdi dediğimi yap. Biz ."

MONTE

SO güven dolu, endişeli gözleriyle beni öldürüyor. Onu Impala'nın yolcu koltuğuna oturtup New York'tan hızla uzaklaştığımdan beri bana bakıyorlar.

York City.

"Babanla Nico'nun iyi emin misin?" diye üçüncü kez soruyor. Ya da belki dördüncüydü.

Batı Pennsylvania manzarası karanlıkta uçarak geçiyor. "Nico her ihtimale karşı babamın Queens'teki evinde güvende. Ve kimse Sal Castelli'ye zarar vermeye cesaret edemez. Bu Noel Baba'ya suikast düzenlemek gibi bir şey olur."

"Ama baban mafya üyesi değil ki" diyor.

"Tabii ki değil. Mafya diye bir şey yok Sabrina."

Bunun bir şaka olduğunu anlaması gerekiyor ama fark edemeyecek kadar sıkıntılı. Uzun saçlarının uçlarını parmaklarına doluyor ve pencereden dışarı bakıyor, dizüstü bilgisayarını açıp video oyunları bile oynayamayacak kadar dikkati dağılmış durumda.

"Özür dilerim Monte," diyor göğsümün suçluluk duygusuyla daralmasına neden olan sessiz, kederli bir sesle.

Boğazımda ani bir sıkışma oluyor. "Bu senin hatan değil."

Lenny Lombardo gibi bir kokarca, Sabrina ile aynı havayı soluyacak konumda olmamalıydı. Onun gitmesini engelleyebilirdim ve engellemeliydim de. O bodruma girdiğimiz andan itibaren derin bir huzursuzluk duysam da, Lombardo ortaya çıkana kadar durumun gerçekten çirkinleşmek üzere olduğunu hissetmemiştim.

En azından soyadından bahsetmemesi onu uyaracak kadar ileri görüşlü olabilirdim. Koca Pete onun kim olduğunu biliyordu ama başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Geçen yılki savaşın yaraları hala iyileşiyor ve dikişleri açmanın en hızlı yolu Barone ismini telaffuz etmek.

Şiddet gerektiğinde, en iyisi soğukkanlılıkla ve hesaplanmış bir planla işin üstesinden gelmektir. Asabi dürtülerimi yenecek kadar olgunlaştığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama aşağılık bir pisliğin Sabrina'ya pis ellerini sürmesini izlemek zorunda kalacağımı hiç hesaba katmamıştım.

Ona dokundu.

ONA DOKUNDU!

Yüzünün şok ve dehşetten küle döndüğünü görmek, beynimi kör edici beyaz sıcak öfkeyle kısa devre yaptırmak için gereken tek şeydi.

Odanın öbür ucuna daldığımı, Lombardo'yu yakaladığımı ve kolumu nefes borusuna doladığımı zar zor hatırlıyorum. Sabrina'nın sesi beni gerçeğe döndürdüğünde ve az önce bir şeyler yapmamı gerektirecek büyük bir hata yaptığımı fark ettiğimde bile pişman değildim.

Babama ve kardeşime yaşattığım keder için üzgünüm.

Sabrina'nın suçlunun kendisi olduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmasına da üzüldüm.

Ama o piç kurusuna bir ders verdiğim için üzgün değilim. Kalabalık bir odada üzerine işedi ve kustu ve bu asla yaşayamayacağı bir aşağılanma değil.

Bu da beni şimdiki getiriyor.

Lenny Lombardo pek çok şakaya konu olur ama aynı zamanda yirmi yıl kadar önce büyük patron Richie Amato tarafından şövalye ilan edilmiş bir adamdır. Amato imparatorluğu darmadağın olmuşken ve net bir lider ortaya çıkmamışken Lombardo'nun nerede durduğunu söylemek zor. Hem Silvio hem de Gianni ile konuşmam gerekecek.

Ama kendi kaderim hakkında sonra endişelenebilirim. İlk önceliğim Sabrina'yı güvende olacağı Colorado'ya götürmek. Lombardo'nun öfkelenip onun peşine düşme ihtimali pek yok ama şimdilik onun ulaşamayacağı bir yerde olduğundan emin olmayı tercih ederim. Luca artık mafya dünyasında aktif değil ama o hâlâ . Ablası ve eniştesinin çatısı altında Sabrina'ya hiçbir şey olmayacak.

Sabrina geriniyor ve esniyor. Gecenin bir yarısıdır ve gökyüzü bir süre daha karanlık kalacaktır.

"Neden biraz kestirmeyi denemiyorsun?" Ben önerdim. "İstersen arka koltuğa bir battaniye ve yastık attım, onları alabilirsin."

"Yastık mı?" diyor garip bir gıcırtyla. Boğazını temizliyor. "mı kastediyorsun?"

"Evet. Son birkaç gündür bunun üzerinde uyuyordun. Geceler. Sorun nedir?"

"Sorun değil." Avuçlarını uyluklarına sürüyor, gergin olduğunda yaptığı bir şey bu. "Yastığınla ilgili neden bir sorun olsun ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Söyleyecek bir şey yok. Yastığın harika. Yastığınızdan büyük keyif alıyorum."

Otoyolda büyük bir tırın yanından geçerken yüzü başka tarafa dönük, yolcu camını inceliyor. Yüzünün görünmesini engelleyen bir saç perdesi var ve kızarıp kızarmadığını görmem için çok karanlık, ama bu yastık konusu hakkında çok heyecanlandığı ve bir şekilde şakanın içinde olmadığım izlenimini edindim.

"Tamam," diyorum çünkü ekleyecek başka bir şeyim yok. Omuzlarım tutuldu ve genel bir yorgunluk çökmeye başladı

ama gece boyunca sürmeye kararlıyım.

Sabrina camdan dışarı bakıyormuş gibi yapmayı bırakır.
"Yorulduysan bir süre ben sürebilirim."

"En son ne zaman araba kullandın?"

"Tarihi takvimde işaretlemedim ama birkaç saatliğine
otoyolda dümdüz gitmek çok zor olmasa gerek."

"Bekle, ehliyetini kaybetmemiş miydin?"

"Hayır, ehliyetimi kaybetmedim, Bay Yol Polisi."

"Huh. Bir trafik mahkemesi durumu hatırlıyor
gibiyim."

Sinirli bir şekilde elini sallıyor. "Çünkü Manhattan'da
nereye park edeceğinize, araba kullanacağınıza ve nefes
alacağınıza dair üç milyon kural var. Kimse hepsini doğru
düzgün tutamıyor ve polisler konfeti gibi ceza dağıtıyor."

"Bu konfetiden kaç parça topladın?" "Babamı uzun bir
cinsiyetçi tirada göndermeye yetecek kadar
anahtarlarımı kalıcı olarak almadan önce kadın sürücüler
hakkında."

Sabrina babasından bahsedildiğinde her zaman yüzünü
buruşturur. Ondan sık sık bahsetmez ve bahsettiğinde de
söyleyecek güzel bir şey bulamaz.

Kötü anılarla boğuşurken ondan gelen titrek bir iç çekişi
duymak içimde bir düğmeye basıyor. Gözlerimi yoldan ayırıp
hızla onu incelemeye koyuluyorum. Otoyol ışıklarının tek tük
parıltısı profiline sadece alaycı bakışlar sunuyor, ancak bu
kızın gerçekten çarpıcı olduğunu saklamak mümkün değil.
Parmaklarım yüzünün narin hatlarını izlemek için kaşınıyor ve
boğazının sütununu keşfetmeden önce dolgun dudaklarında
oyalanıyor ve sonra daha aşağı iniyor.

Ya da belki de New York'tan kaçışımızın adrenalini
buharlaştırmaya başladığı için kafam iyice karışıyor.
Geleceğimde biraz kafein olmalı.

"Pittsburgh'un yaklaşık otuz mil dışındayız," diyorum.
"Benzin almak ve kahve içmek için bir yerde duracağız."

"Güzel. Umarım simitleri vardır." Telefonunu kontrol
ediyor. "Ayrılış haberimiz henüz Sicilya'ya ulaşmamış olmalı.
Annemden gelen çılgınca bir mesaj yok."

New York'u geride bırakırken Luca'yı arayıp son durumu bildirdim. ne kadar onu mafyayla ilgili herhangi bir şeye dahil etmekten nefret etsem de, Sabrina onun baldızı olduğu için ona söylemem gerekiyordu. Ama denizaşırı akrabalarına bir şeyler anlatmak için acele edecek değildi ya.

"Annenle konuştuğunda ona endişelenmemesini söyle."

Sabrina homurdanıyor. "Sanki bir işe yarayacakmış gibi. Ben onun açık ara en az yetenekli Çocuk Yani endişe verici geliyorile ve bölge."

Kendini küçümsediğini duymak hoşuma gitmiyor. Sabrina komik, yaratıcı ve odaklandığında istediği her şeyi yapabilecek kadar zeki. Keşke garip, kapalı yetiştirilme tarzı onu aksi yönde ikna etmeseydi.

"Sicilya ilişkilerinden bahsetmişken," diyor, "neden New York'tan kaçmam gerektiğini duyduğunda Vittorio'nun ne kadar öfke nöbeti geçireceğini düşünüyorsun?"

"O *senin* amcan. Sen söyle."

Parmaklarını ısıltılı telefon kılıfına vuruyor. "Vittorio Messina sürprizlerden hoşlanmaz. Çoğu insanı da sevmez. Annemi üzdüğüm için mutsuz olacak ve Sicilya'yı ondan izin almadan terk ettiğim için daha da kızacak."

"Bunun nesi var? Orada tutsak mısın?" "Tam olarak değil. Ama istediğimi yapmakta da tam olarak özgür değilim. Lütfen. Amcamın rahmetli babamla paylaştığı talihsiz bir özellik de kadınlara karşı çağdışı bir bakış açısına sahip olması. Hâlâ bekâr olmam onun için kabul edilemez bir durum ve beni bir evlilik anlaşması yapmaya ikna etmek için elinden geleni yaptı. Hatta bunun annemi memnun edeceğini iddia ederek beni suçlu çıkarmaya çalıştı. Bana Sicilyalı talipler sundu. Ben bunların hepsine karşı çıkınca, Amerikan seçeneğini öne sürdü."

Sabrina'nın yozlaşmış bir mafya varisine bir gayrimenkul gibi pazarlık edilmesi fikri kanımı o kadar kaynatıyor ki beynim geçici olarak karışıyor.

Bu yüzden son yorumunu kaydetmem birkaç saniyemi aldı.

"Hangi Amerikan seçeneği?" Midem bulanarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "New Yorklu bir aile değil. Adını unuttum. Batıda bir yerdeler. Belli ki bu ailenin mafya prensesi gelinler peşinde koşan bir grup güçlü kuvvetli oğlu var ve Vittorio beni seçmem için cesaretlendirdi. Sanki araba almak için alışveriş yapıyormuşum gibi konuştu." Sırt çantasını kucağına çekti ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Tempo. Sanırım isimleri buydu. Ya da belki Tempa'ydı."

Hayır, isimleri bu değil.

"Tempesta." Parmak eklemlerimin direksiyon simidinde yeni bir öfkeyle gerilmesini izliyorum.

Başını yana çeviriyor ve gözleri irkiliyor. "Evet, işte bu. Onları tanıyor musun?"

"Adlarını duymuştum." Paylaşmak istediğim tek şey bu. Onun endişelerini artırmaya gerek yok.

Daha fazlasını söylememi bekliyor ama on saniyelik sessizlikten sonra vazgeçiyor. "Her neyse, Vittorio'nun reddetmemden çok memnun olduğunu sanmıyorum ama en azından babamın yapacağı gibi beni boynumdan tutup mihraba sürükledi. Sanırım beni bir gelinliğin içine sokma arayışından vazgeçti."

Bu konuda bahse girmezdim. Vittorio Messina kurnaz bir piçtir ve hayır cevabını kabul etmeye alışık değildir.

"Ne yapmak istiyorsun Sabrina?" Dizüstü bilgisayarının kapağını açarken soruyorum.

Boş ekrana bakıyor ve bir dakika boyunca soruyu düşünüyor. Acaba kim ona umutları ve hayalleri hakkında soru sorma zahmetine giriyor?

"New York'ta kalmak istiyorum," diyor sonunda. "Oyun tasarım programımı bitirmek. Gezegendeki en popüler video oyununu yazdıktan sonra Comic-Con'un rakipsiz kraliçesi olarak kutlanmak ve sonra kendi

Sonsuz atıştırma malikarlar sağlamak için kişisel simit arabası satıcısı. Mtevezı hedefler."

"Hayattan tek istediğin bu mu?"

Bu sefer daha da uzun bir duraklama oluyor ve görünmez bir bariyer oluşturduğunu hissedebiliyorum. "Hayır, tek istediğim bu değil Monte Carlo. Ama geri kalanı gecenin bir yarısı saçma sapan ateşli bir sözde arkadaşla tartışılamayacak kadar kişisel ve tahminlerini kendine saklarsan memnun olurum."

"Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?" Sırtarak söylüyorum.

İğrenmiş bir bakış gönderiyor. "Duyduğun tek kısım bu mu?"

"Göze arpan kısım buydu."

"Seksi olduğunu biliyorsun. Ama egonu daha fazla şişirmekten çekiniyorum yoksa bu arabada hepimize yer kalmayacak."

Biraz kakhaha atıyorum ve yüzümdeki ukala gülümseme devam ediyor.

Evet, ortalamanın üstünde olduğumun farkındayım. Ve evet, Sabrina'nın da bunun farkında olduğunun farkındayım. Kurnazlık yaptığını düşündüğü zamanlarda kollarıma ve göğsüme a bakışlar atarken yakaladığım zamanların sayısını .

Ancak bu konuyu detaylı bir şekilde incelemeye zorlamam konusunda endişelenmesine gerek yok. Bu tehlikeli konu. Özellikle de yolda birkaç gün baş başa kalma ihtimaliyle karşı karşıyayken.

Sabrina konuşmanın bittiğinden memnun, klavyeyi tıkırdatmaya başlıyor. Ekranına baktığımda tek gördüğüm, bana eski Yunanca kadar anlamlı gelen, hızla gelişen bilgisayar kodlarının sonsuz satırları. Yine de Sabrina'nın konsantre olduğunda ne kadar sevimli olduğunu inkar etmek mümkün değil. Yumuşak kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve parmakları klavyenin üzerinde gezinirken dudaklarını birbirine bastırıyor. Gözlerimi ondan ayırıp yolda tutmak için biraz irade gerekiyor.

İyi zaman geçirdik ve Pittsburgh'a vardığımızda bir benzin istasyonunun yanında bulunan yirmi dört saat açık bir lokantada durduk.

İstasyon. Sabrina menüde simit görünce seviniyor ama sonra sadece bir fincan kahve sipariş ettiğimi duyunca kaşlarını çatıyor.

"Yemek yemen ," diye itiraz ediyor.

"Saat sabahın üçü," diye belirttim. "Aç değilim."

"Frittata Florentine alacak," diyor Sabrina ve kirli lamine menüyü yıpranmış garsona uzatıyor. "Bu onun en sevdiği kahvaltı."

"Uh huh," diye homurdanıyor garson kız ve gıcırtilı beyaz spor ayakkabılarıyla yola çıkmadan önce avuç içi büyüklüğünde bir not defterine öfkeyle bir şeyler karalıyor.

Kahve bir dakika içinde geliyor ve Sabrina'nın sipariş ettiği sıcak çikolatanın üzerine bir top krem şanti ve bir maraschino kirazı ekleniyor.

"En sevdiğim kahvaltının ne olduğunu nereden biliyorsun?" Kahveme bir paket şeker atarken soruyorum.

"Sal," diye açıklıyor. "Baban senin hakkında konuşmaya bayılıyor. Senin de yemek yapabildiğini söylüyor, sen Nico da."

"İlkokuldayken ailenin restoranında çalışmaya başlayınca bu kaçınılmaz oluyor." Kaşığı yavaşça vurarak kahvemi karıştırıyorum ve şanti yığınının içinden kiraz sapını çıkarmasını izliyorum.

Başını kaldırıyor, gözlerimin her hareketini nasıl incelediğini fark ediyor ve seramik kupayı dudaklarıma götürürken tatlı bir gülümsemeye boğuluyor. "Kirazımı yemeye ne dersin Monte?"

İşte bu, sabahın üçünde Pittsburgh'daki bir lokantada bir ağız dolusu kahve içerken neredeyse boğularak ölmemin hikâyesidir.

Sabrina garsona işaret edip bir bardak su istedi. Ayrıca içkimi masanın her yerine tükürdüğüm gerçeğini düzeltmem için bana bir peçete uzatıyor.

Sabrina'nın olayı bu. Çoğu zaman naif ve masum olarak karşımıza çıkıyor ve tek yapmak istediğiniz onu evrendeki her sapıktan korumak . Sonra hiç

Kusurlu bir Jack-In-The-Box gibi ortaya çıkacağı ve neredeyse kendi kahvenizde boğulacağınız kadar çirkin bir şey söyleyeceği konusunda uyarıyor.

Şu anda açıkça başarısından gurur duyuyor. Kirazı peçetenin üzerine koyup sıcak çikolatasını pipetle yudumlarken sırtıyor, ben de dökülen kahveyi silip itibarımı toplamaya çalışıyorum.

Gerçekten bakire olduğunu ima edip etmediğine dair hiçbir fikrim yok. Sabrina'nın flört geçmişi biraz karanlık. Bir keresinde Nico'ya onu hiç biriyle görüp görmediğini sordum. Bir süre önce bir teknisyen kardeşe takıldığını hatırlamadan önce düşünmek zorunda kaldı ama tek bildiği buydu. Luca muhtemelen daha fazlasını biliyordur ama cevapla neden bu kadar ilgilendiğime dair şüpheler uyandırmadan soramam. Elimde sadece kendi gördüklerim var.

Sabrina'yı yere götürmek için nöbetçi olduğum günlerde, onun diğer insanlarla nasıl etkileşime girdiğini gözlemlemek için bolca zamanım oldu. Erkekler Sabrina'yı gittiği her yerde fark ediyor. Çoğu zaman ne kadar ilgi gördüğünün farkında değil. Ama karşı cinse büyük bir ilgi duyduğu çok açık. Bu ilgiyle ne yaptığı benim için hâlâ bir muamma. Erkekleri çok açık bir şekilde süzdüğünü ama sonra çekingenleştğini ve herhangi bir hamle yaptıkları anda geri çekildiğini gördüm.

Durum ne olursa olsun, o sadece konuşuyor. Benim yanımda cinsel içerikli alaycı yorumlar yapıyor çünkü bundan kurtulabileceğini biliyor. Blöfünü görürsem ne yapacağını merak ediyorum. Bazen cazibesi o kadar güçlü oluyor ki neredeyse çizgiyi aşmanın heyecanını tadabiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, altımda kıvranırken ve aklını yitirirken sikimi onun ateşli vücuduna gömmekten daha çok zevk alacağım bir şey yok.

Bu sırada Sabrina neşeyle sıcak çikolatasını yudumluyor ve simidi geldiğinde garsona gülümsüyor. Benim burada bir simitle boğuştuğumu asla tahmin edemez.

muazzam bir şekilde sertleşiyor ve ben onu sonuna sikerken göğüslerinin nasıl zıpladığını hayal ediyordum.

Tabağım da önüme düşüyor ve itiraf etmeliyim ki aniden açlıktan ölüyorum ve yemek yediğim için minnettarım. Anlaşılan gangster kavgası, bütün gece süren bir yolculuk ve sürekli cinsel gerilim iştah açmak için bir reçete. Hiç gecikmeden yemeğime yumuluyorum ve Sabrina'nın telefonu bir mesajla çaldığında neredeyse bitirmiş oluyorum.

Gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Uh oh. Anni uyandı ve mesaj atıyor." Bir tuşa basıyor, telefonu kulağına götürüyor ve bana endişeli bir bakış fırlatıyor.

Annalisa Barone Connelly iki kız kardeşine de hiç benzemez. Daisy aptallık derecesinde uysal ve Sabrina tatlılık ve yaramazlık dolu olsa da, Anni her zaman bir cehennem kedisi olarak bilinir. Kız kardeşlerine karşı fanatik derecede korumacı ve memnun edilmesi zor biri. Onun gözüne girmek biraz çaba gerektirir. Ancak Luca ile evliliği onu yumuşatmış gibi görünüyor ve artık dostuz. Umarım bu değişmek üzere değildir.

Sabrina'nın telefon konuşmasının sonundan, Anni'nin öncelikle Sabrina'nın güvenliğiyle ilgilendiği ve başka bir şey düşünmediği anlaşılıyor.

Sabrina beşinci kez, "Ben iyiyim," diyor. "Evet, söz veriyorum. Evet, şu anda yemek yiyorum. Hayır, henüz anneme söylemedim. Belki Colorado'ya gidene kadar bekleyebilir."

Gözleri bana kayıyor ve burnunu kıvrıyor. "O burada." Özür diler gibi yüzünü buruşturarak telefonu uzatıyor. "Seninle konuşmak istiyor."

Ağzımdaki lokmayı bitiriyorum ve telefonu açmadan önce bir yudum daha kahve alıyorum. "Selam Anni."

Kibarlıkla vakit kaybetmiyor. "Küçük kız kardeşimin bir mafya toplantısında ne işi vardı Monte?"

"Kongre değil. Gino'da bir kart oyunuydu. Ama haklısın. Ben onun gitmesine izin vermemeliydim. Bu çok oldu.

Tehlikeli. Özür dilerim."

Bu hızlı özür Anni'nin öfkesini dindirmiş gibi görünüyor ve sesi endişeli bir hal alıyor. "O gerçekten iyi mi?"

"Öyle görünüyor. Her zamanki gibi simit yiyor ve söylediğim her kelimeye asılıyor."

Sabrina sağ elini kaldırıyor, yavaşça orta parmağını uzatıyor ve ters ters bakıyor. Ona göz kırpıyorum. Elini bırakıyor ve kızarak başka tarafa bakıyor.

"Pekala," diyor Anni iç çekerek. "Bir değişiklik olursa bize haber verin."

"Yapacağım. Birkaç dakika içinde tekrar yola çıkacağız. Kız kardeşinizi sağ salim kapınıza kadar getireceğime söz veriyorum."

"Hey, Monte?"

"Öyle mi?"

"Keşke o pisliği öldürseydin, ama sanırım öldürmemen daha iyi oldu."

"Doğru," diye . "Onunla ilgileneceğim, Anni. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum. Ama emzirmem gereken bazı şeyler var, o yüzden bir dakika kız kardeşimle tekrar konuşmama izin verin."

Telefonu Sabrina'ya geri veriyorum. Anni'ye her şeyin yolunda olduğuna dair bir kez daha güvence veriyor.

"Ve tatlı küçük Janie'yi benim için öp. Ona Sabrina Teyze'nin onu çok sevdiğini ve kucağına almak için sabırsızlandığını söyle." "Ben de seni seviyorum Anni," derken gözleri biraz buğulanıyor. Lütfen benim için endişelenme. Yakında görüşeceğiz."

Bağlantı kesildiğinde Sabrina'nın yüzünde hüznü bir gülümseme vardır. Hemen telefonunu karıştırır ve bebek yeğeninin fotoğrafına sevgiyle bakar.

"Colorado'ya varmamıza ne kadar var?" diye soruyor gözlerini fotoğraftan ayırmadan.

"İki gün," diye tahmin ediyorum. "Bir noktada durup uyumamız gerekecek."

Kaşlarını çatarak yukarı bakıyor. "Belki de bunu şimdi yapmalıyız. "

"Hayır. En az altı saatlik enerjim kaldı. Hadi güçlenelim."

"Emin misin? Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Bayılmayacağım."

"Gözlerinizin altında derin yorgunluk halkaları var."

"Buradaki ışık yüzünden."

Aceleyle tabağımdaki son lokmaları çatallıyorum, cüzdanımdan hesabı karşılamaya yetecek kadar para çekiyorum ve masaya atıyorum.

"Gidelim," dedim.

"Simidimi bitirmedim." "Yanında götür."

"Benzin istasyonundan atıştırmalık bir şeyler alabilir miyiz?" "Ne isterseniz."

"Biz de bir şeyler içsek iyi olur."

"Tamam." Masanın yüzeyine iki kez vuruyorum. "ama. Yol sizi bekliyor."

Kımıldamıyor. "Ve daha fazla tampona ihtiyacım var. Diğer kutumu senin banyonda bıraktım."

AMAN TANRIM!

"Sana küçük kalbinin istediği kadar tampon alacağım. Artık gidebilir miyiz?"

Sonunda yarısı yenmiş simidini bir peçeteye sarıyor, sırt çantasını topluyor ve ayağa kalkıyor. "Ben hazırım."

"Harika. Önce bayanlar."

Bana daha önce ikram ettiği maraschino kirazını geride bıraktığını fark ettiğimde çoktan uzaklaşmıştı. Onu alıyorum, sapındaki eti ısırıyorum ve Sabrina'nın tatlı yuvarlak kışına bakarken dişlerimin arasında ezerek tatlı posa haline getiriyorum.

Ne diyebilirim ki? Kirazın tadını seviyorum.

Arabanın benzini doldurulduktan ve Sabrina kıyafetini değiştirmeye karar verdiği yirmi dakikasını tuvalette harcadıktan ve ben de onun son alışverişlerini içeren çantaları yüklendikten sonra, nihayet biraz daha yol almaya hazırız.

Sabrina artık kestirecek kadar yorgun olduğuna ama yolcu koltuğunda uyumayı tercih edeceğine karar verir

arkada uzanmak yerine. Sonunda benim yastığım ve battaniyemle yerleşecek kadar rahat edene kadar ayrıntılı bir yuva kurma süreci izliyor.

"Tatlı rüyalar, Monte Carlo," diyor ve gözlerini kapatıyor.

Otoyola döndüğümde gaza basıyorum. Motor hıçkırıyor ama ilerlemeye devam ediyor. "Ben rüya görmeyeceğim. Sen göreceksin."

"Tamam." Esniyor ve yastığının derinliklerine gömülüyor. "Monte?"

Kalın bir iç çekiyorum. "Şimdi ne var?"

"Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle, gözleri hâlâ kapalı.

Kalbim ters takla atıyor ve ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. Uyuyabilsin diye radyonun sesini ve tüm konsantrasyonumu uyanık kalmaya ve yola veriyorum.

Gökyüzü gün doğumunun pembeleşmeye başladığında Sabrina hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Sadece gözlerini dinlendirmediğini biliyorum çünkü uyanık olsaydı bu kadar uzun süre sessiz kalmasına yoktu.

Bir göz attığımda battaniyenin kaymış olduğunu, çıplak bir omzun ve mor bir atletin hafifçe yer değiştirmiş askısının ortaya çıktığını görüyorum. Kalın kahverengi saç katmanları yastığın üzerine yayılmış ve dudakları hafifçe ayrılmış.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Dinlenebildiği dinlenmeye devam etme şansını hak ediyor. Sağ elim uzanıyor ve battaniyeyi dikkatlice ait olduğu yere, vücudunun etrafına sarıyor. Geri çekilmeden önce, parmak eklemimin arkasını yumuşak yanağında nazikçe gezdirme dürtüsüne teslim oluyorum.

Şefkat ve şehvet anında çarpışarak ortalığı kasıp kavurur.

Sikeyim.

Klasik bir araç kullanmanın bir tuzağı da, aracın sınırlarını zorlayan ani bir ereksiyonu ayarlamak zorunda kaldığımda sürüşü yumuşak bir hız sabitleyicinin olmamasıdır.

Pantolonum. Yoldan sapmadan aletime biraz nefes aldirmek için küçük bir jimnastik başarısı gerekiyor.

Bu görev tamamlandıktan sonra, hâlâ mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için bakışlarımı Sabrina'ya çeviriyorum.

Öyle. Bir melek gibi.

Ancak, müstehcen düşünceler zihnimin kenarlarına sızmayı bırakmıyor, bu yüzden kendimi ona bakmayı bırakmaya zorluyorum.

Bir pizzacının bodrumunda uçarı bir psikopata ölüme yakın bir deneyim yaşatmamın üzerinden sekiz saatten az bir süre geçti.

Ama Sabrina kıpırdanıp uykusunda yumuşak bir iç çekerken, sikim de buna karşılık otomatik olarak esneyince, başımın belada olmasının tek nedeninin Lenny Lombardo olayı olmadığını anlıyorum.

Gerçekten büyük bir bela.

SABRINA

Monte gözlerini daha fazla açık tutamadığında durup bir otel söz verdi. Nihayet öğleden sonra Terre'nin hemen dışında bu noktaya ulaştı.

Haute, Indiana.

Bir sandviç dükkanında öğle yemeği yerken Monte neredeyse biftek kahramanının içine dalacaktı. Battaniyesi ve yastığıyla ön koltukta büzüşerek birkaç saat uyumayı , ama o çok yoruluyor ve bir molaya ihtiyacı var.

Öğle yemeğinde boğulmasından ya da kafasını çarpmasından korkuyorum, bu yüzden düşmesini engellemek için masanın üzerine katlanmış bir sweatshirt koyuyorum ve kabinin onun tarafına geçiyorum, o beni durduramadan kahramanını daha küçük parçalara ayırıyorum.

Ondan sonra, kadar sinirli.

Erken check-in yapmamıza izin veren, yakınlarda aile dostu ve ekonomik bir otel bulmamız büyük bir şans. Hatta iki bağlantılı oda bulmayı bile başardık.

Monte, benzin istasyonundaki alışveriş poşetleri de dahil olmak üzere son eşyalarımı odama , "Hiçbir yere gitme," diye homurdanıyor.

"Terre Haute'u sensiz keşfetme isteğimi bastırmaya çalışacağım," diye mırıldanıyorum ve bavulumu karıştırmaya başlıyorum.

Monte iki odamızı birbirine bağlayan kapıda duraksıyor. Bana attığı bakışlar o kadar yorgun ve bitkin ki, sürekli baş belası olduğum için üzülüyorum.

Ayrıca, beni korumak ve bana bakmak için insani olarak mümkün olan her şeyi yaptığı uzun bir gecenin ardından, duruşu bitkin, kırışık gömleğiyle orada dururken son derece kucaklanabilir. Gerçekten, adam şövalye ilan edilmeyi hak ediyor.

Ve ben de yorgun olmalıyım, bu da Monte Castelli'ye bakarken aniden gelen duygusal gözyaşı tehdidini açıklıyor. Acaba oraya koşsam, onu sevgiyle sıksam, minnettarlığımı ilan etsem, vücudumu onunkine dayasam ve... ne yapardı?

Boş ver. Bu yasak bir yere sapsak üzere.

"Söz veriyorum, burada kalacağım," diyorum. "Lütfen git ve biraz uyu."

Geniş bir esneme sesi çıkarıyor ve kolunu kaldırarak kapının pervazına yaslanıyor. Alnı elinin arkasına bastırıyor ve gözleri kapalı. Ne kadar yorgun olsun, görsel efekt son derece seksi.

"Şafak sökmeden yola koyulmuş oluruz," diye mırıldanıyor, sesi çok yorgun geliyor ve yatağa ulaşmadan yığılıp kalacakmış gibi görünüyor.

Belki biraz yardıma ihtiyacı vardır. Gömleğinin düğmeleri şu anki durumuyla idare edemeyeceği kadar karmaşık olabilir. Neyse ki gömleğinin düğmelerini açamayacak kadar yorgun değilim. Ya da kemerini çözemeyecek kadar. Eminim pantolonunun fermuarıyla da başa çıkabilirim. Pantolonunu açtıktan sonra kalçalarına doğru yuvarlamak kolay olacak. Eğer boxer'ını çıkarmak isterse, ona da yardım etmekten çekinmem.

Aletini görmek istemediğimde ısrar ettiğim gece pek de dürüst . Monte'nin siki, bildiğim kadarıyla

duydum, efsanelerin bir nesnesi. Bunun ne anlama geldiğini ve kendimi onun büyüklüğünde ve korkunç gücünde bir adamın merhametine bırakmanın nasıl bir his olduğunu her düşündüğümde iç kaslarım sıkışıyor. Dayanıklılığı inanılmaz olmalı.

Ve eğer uygunsuz zamanlarda kirli fantezilere bağımlı olan insanlar için bir cehennem varsa, o zaman tam olarak oraya gidiyorum. Umarım çikolataları vardır.

En azından Monte burada hormonal bir krizin ortasında olduğumu fark etmiyor. Eminim yüzüm kızarmıştır. Muhtemelen terli görünüyordur.

Başını çeviriyor ve tek gözünü açıp bana bakıyor. "Sonra görüşürüz."

"İyi " diyorum.

Gülümsüyor. İçim sıvılaşıyor. Onun gülümsemelerinden birini almaya asla hazır değilim. Görünmez bir şimşek çekirdeğimi yakıyor.

Monte dönüyor ve iki odamız arasındaki kapıyı kapatmaya başlıyor. "Bunu açık bırakacağım," diyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum ve geri çekilmesini izliyorum.

Kapı kapanır kapanmaz orta boy yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Monte'nin arabasının yolcu koltuğunda bir araya getirdiğim uyku pek kaliteli değildi ama yine de uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Ve gelmek istiyorum.

Adet dönemim neredeyse bitti. Yine de, bu duş için en uygun angarya. Reglim tamamen bitmiş olsa bile, beni Monte'den ayıran tek şey kilitli olmayan bir kapı. Ya ben yatağa uzanmış vibratörle kendimi becerirken içeri dalarsa? Bu korkunç olurdu.

Yoksa öyle mi? Kafamın içindeki şeytani ses alay ediyor.

Utanç dolu bir iniltiyle bir yatak yastığı kapıp yüzüme örtüyorum. Bu yastık nişastalı ve çok yumuşak, Monte'nin arabada bıraktığı yastık kadar güzel değil.

Onu yan odadan duyabiliyorum. Seslere bakılırsa spor çantasını ve kıyafetlerini karıştırıyor. Birbiri ardına gelen bir çift gümbürtü, muhtemelen ayakkabılarını yere düşürüyor. Sonra banyoya doğru ilerlerken kapı menteşelerinin gıcirtısı geliyor.

Yatmadan önce duş almaya karar verdiyse bu mantıklı olabilir. Arabada geçirdiğim onca saatten sonra kendimi oldukça bayatlamış hissediyorum ve eminim o da öyledir. Monte muhtemelen şu anda kıyafetlerini çıkarıyordur. Ya da çoktan çıplak olabilir.

Ben de rahatlıkla çıplak olabilirim. Tabii ki aynı odada olmayacağız, ama hayal gücümü kullanırsam tesadüf hala sıcak.

Yastığı fırlatıp atarak bavuluma koşuyorum ve tercih ettiğim seks oyuncağımı kat kat giysilerin altına gizlenmiş saten astarlı kutusundan çıkarıyorum. Odamı Monte'ninkine bağlayan kapalı kapıya son bir kez baktıktan sonra oyuncağımı ve rahat kıyafetlerimi ekteki banyoya taşıyorum.

Ucuz duş başlığının cildime inen küçük okların gücüyle sıcak su parçaları püskürtmesinin rahatlatıcı bir yanı yok. Ve kutu gibi duş kabini tam olarak geniş değil ama paylaşmayı hayal etmek için yeterli alan var. Bununla çalışabilirim.

Su sırtıma vururken kaygan duvara bakarak yalnız olmadığımı, müthiş bir erkek bedeninin varlığıyla yerimde sabitlendiğimi hayal ediyorum. Kaslarla bağlanmış kollar tarafından alt ediliyorum ve denesem de ayrılamıyorum. Başını eğiyor, ağzı kulağımın yakınında geziniyor. Taleplerini dile getirirken gırtlığından çıkan kelimeler uğursuz.

Son zamanlarda başına çok bela açtım. Beni korumak için hayatı tamamen alt üst oldu. Devasa ereksiyonu sırtımın küçük kısmına saplanırken konuşmaya, hareket etmeye bile cesaret edemiyorum.

Bana bir ders verecek. Bunu benim iyiliğim için yapması gerekiyor. Ve ben öğrenmeye hazırım.

Sert nefes alıyorum, beceriksiz parmaklarım sıcak pembe tavşan vibratörünün ayarlarını karıştırıyor. Oyunağı bacaklarımın arasına itip doğru açıyı arıyorum. O kadar sabırsızım ki yanlılıkla ayarı itme yerine titreşime çeviriyorum. Aletin başparmağı son derece hassas bir yerime dokunuyor. Duvara doğru inliyorum ve dalgalanma artıyor.

Saniyeler içinde titriyorum ve kolay orgazmı memnuniyetle karşılayarak olmasına izin veriyorum. Sıcak zevk dalgaları çoğalıyor ve sistemime şok dalgaları gönderiyor ama işim bitmedi. yutuyorum, yanağımı duş duvarına bastırıyorum, oyunağı itme moduna geri döndürürken parmaklarım her zamankinden daha titriyor.

Monte'nin kıkırdamasının hayali bir yankısı kulağımın dibinde titreşiyor. Kafamda, bacaklarımın arasındaki kirli işi yapan, pille çalışan sıcak pembe bir silikon parçası değil. O yapıyor.

İlk orgazm hoş bir yolculuktu. İkinci orgazm, çok daha derin, warp hızında bir roket saldırısı. Fantezi Monte saçlarımı boynumdan çekerken ve çok iyi bir kız olduğuma dair söz verirken, saldırıdan titreyerek ve dengesiz bir şekilde duş duvarına zar zor tutunarak bırakıldım.

Şimdi biraz suçlu olsam da son derece tatmin olmuş durumdayım. Doğru, Monte'nin duşta mastürbasyon yaptığımı bilmemesi ona zarar vermez. Ancak, huysuzca mırıldanması bir yana, gerçek bir prens oldu. Peki ben onun nezaketini nasıl ödüyorum? Boşalmak için onu kullanıyorum. Kendimden utanmalıyım. Dahası, Monte'ye olan minicik aşkımın fiziksel olmaktan biraz daha fazlası olabileceğini kabul edecek dürüstlüğe sahip olmalıyım.

Bu fikri didiklemek yerine ucuz bir motel sabunuyla köpürüp suçlarımı temizliyorum. Sonunda temizlendiğimde, en sevdiğim kiraz kokulu losyonla nemlendirildiğimde ve rahat pamuklu şezlonguma sarındığımda, kendimi çok daha az yozlaşmış hissediyorum.

Yan odada, Monte'nin odasında her şey sessiz. Kapının altındaki şerit karanlık ve umarım çoktan uyumuştur. Yüzündeki yorgunluk ifadesi gözümün önüne geldiğinde göğsümde tuhaf bir sızı oluşuyor.

Duştayken birkaç mesajı kaçırmışım. Nico her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için mesaj attı. Ona iyi olduğumuzu ve Terre Haute'un gece için durmak için fena bir yer olmadığını bildirmek için cevap verdim. New York'taki durumla ilgili sorumu şaşırmadım. Bu mesaj yoluyla paylaşılabilecek bir bilgi değil ve eminim Monte ona korkutucu olabilecek ayrıntıları paylaşmaması talimatını vermiştir.

Daisy de mesaj attı. Endişeli ve Daisy genellikle hamburger kamyonunu nereye park edeceğinden karmaşık bir şey hakkında endişelenmeyecek kadar neşeli. Monte'nin uykusu için son derece sessiz olma görevinde olduğumdan, kız kardeşimi aramak için banyoya girene kadar bekliyorum.

"Brina!" diye bağılıyor. "Anni bana neler olduğunu anlattı. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Monte de iyi. Şimdilik beni Colorado'ya götürecek ve sanırım oradan devam edeceğiz. Sen hala Atlanta'da mısın?"

"Bir gün daha," diyor. "Seni New York'ta göremediğim için çok üzgünüm."

"Şey," diyorum yavaşça. "Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Sicilya'ya geri dönmeyeceğim. Anni'yi ziyaret ettikten sonra New York'a döneceğim. Sonra da her şeyi yoluna koyana kadar seninle ve Koca Adam Bowie'yle kalmayı umuyorum." "Gerçekten mi?" diye ciyaklıyor.

"Bebeğim, Sabrina seninle yaşayacak. Bize!"

"Güzel!" Koca Adam Bowie arka planda cevap veriyor. "Ona yeni beyaz trüf mantarlı burgerlerden bahsettin mi?"

"Ona söyledim. Bir tane deneyene kadar bekle!"

Basit, kaygısız insanlar için söylenecek çok şey var. Daisy ve Koca Adam Bowie birbirleri için mükemmel olan ikiz güneş ışıklarıdır.

Daisy şu anda kendinden geçmiş durumda ve bana sunacağı tüm yemekler ve birlikte yaşayacağımız tüm eğlenceler hakkında planlar yapıyor.

Vedalaşırken, onun içini rahatlattığım için mutluyum ve Colorado'dan sonrası için bir planım olduğu için rahatladım. Daisy ve Big Man Bowie'nin küçük bir daireleri var, bu yüzden onlarla kalmak kalıcı bir çözüm değil ama oyun satışlarımdan birikmiş param var. Yakında bir tane daha satabileceğimden eminim. Kendi yolumu bulmamın zamanı geldi.

şimdi tek yapmam gereken yakın gelecekte anneme bu haberi vermek. Umarım beni hayatta kalmak için evlendirilmesi gereken çaresiz bir evlat olarak gören Vittorio Amca ile aramı düzeltebilir.

Bu son düşünceyi tamamlar tamamlamaz telefonum çalıyor.

Kötü mafya amcamın doğauşt gleri olmalı. Ekranda onun adına bakarken birkaç saniye boyunca felç oldum. Annemin ağabeyinden pek korktuğum söylenemez. Bana asla zarar vermez. Ama bu, onun kötü tarafında olma ihtimalinden zevk aldığım anlamına gelmiyor.

"Merhaba Vittorio Amca," diyorum, şiddetli bir azara hazırlanarak.

"Sabrina," diye karşılık veriyor düz, alaycı olmayan bir sesle. "New York'ta bazı sorunlar yaşamışsın."

Tanrım, mafya dünyasında iyi haberler çok hızlı yayılıyor.

"Artık güvendeyim," diyorum ona. "Anni'yi görmek için Colorado'ya gidiyorum."

"Annen davranışlarından dolayı çok zgn" demeden önce uzun, sessiz bir duraklama oldu.

Oh, Tanrı aşkına.

Gerçekten, annem üzüldüğü için zgnm ama ben evden kaçan bir ergen ve bana öyle davranılmasından bıktım.

Yine de bunu amcama yüksek sesle söylemek hata olur.

"Bunun için özür dilerim," diyorum. "Bunu telafi edeceğim."

Diğer uçtan ritmik bir metal şingirtisi geliyor. Vittorio'nun düşünürken yaptığı alışkanlıklardan biri de ağır halkalı parmaklarına vurmaktır. Etkisi her zaman sinir bozucudur, avlanma planları yapan bir kaplan gibi.

"Neredesin?" diye soruyor.

Sorusundaki uğursuzluğu pek sevdiğimi söyleyemem.

"Sana güvende olduğumu ." Ve Monte'nin adını saklamayı tercih ederim.

konuşmanın dışında. "Ama tüm uçaklar hala yerde olduğu için Colorado'ya gidiyorum."

"Her şey yaklaşık on iki saat içinde çözülecek," diyor kendinden o kadar emin bir şekilde ki, verdiği haberi sorgulamayı düşünmüyorum. Annemin yetişkinlik hayatının çoğunu Amerika'da geçirmiş olmasına ve amcamın hep Sicilya'da kalmış olmasına rağmen aksanı anneminki kadar kalın değil. Amcamın işinin mahiyetini tam olarak tahmin edemiyorum ve ilgilenmiyorum bile. Tek bildiğim, ne zaman onun adı geçse, insanların hemen son yediklerini kusmak üzereymiş gibi baktığı.

"Kiminlesin?" diyor, şuruplu sesi her heceyi uzatarak.

Nerede olduğumu ve kiminle olduğumu tam olarak biliyor olabilir. Ancak binlerce mil uzakta sıkışıp kalmış olması ve küresel bilgi sistemlerinin düzgün çalışmaması nedeniyle kendi sorularına cevap veremiyor olması daha muhtemel. Bu muhtemelen onu çıldırtıyor.

Vittorio gerçeği benden duymayacak. Monte'ye olan sadakatim, kontrolcü amcamı mutlu etme isteğimin önüne geçiyor.

"Uh-oh. Vittorio Amca, ayrılıyorsun. Kötü bir bağlantı olmalı. Anneme Colorado'ya vardığımda onu arayacağımı söyle. Tamam mı? Hoşça kal!"

Aramayı sonlandırıyorum. Sonra telefonumu kapatıyorum. Tekrar aramaya çalışırsa bilmek istemiyorum.

Ve Vittorio'ya orgazm sonrası coşkumu mahvettiği için biraz kızgınım. Artık rahatlamamıştım.

biraz gergin enerji.

Dizüstü bilgisayarım ve bir torba benzin istasyonu atıştırmalığı ile yatağın ortasında kamp kurdum ve henüz tam olarak ustalaşmadığım yeni bir oyuna daldım. Her zamanki mecazi favorilerimden farklı olarak, bolca ateş etme, banka soyma ve ata binme içeren hızlı tempolu bir kanun kaçağı kovboy oyunu. Canlı çevrimiçi oyunculara karşı oynamak yerine hikaye modunda oynuyorum çünkü bazen ekranımı dolduran bir grup amatörle uğraşacak sabrım olmuyor.

Engabeli arazide dört nala koşarken ve yerel şeriften kaçmaya çalışırken, Monte'nin kuzenlerinin çiftliğinde geçirdiği yazlar hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Monte Castelli'nin at sırtında engabeli çalılıklar arasında ilerlerkenki görüntüsü kolay kolay aklıma gelmiyor. Monte New York'un bir evladı, metro tünelleri kadar şehrin bir parçası. Aslında başka hiçbir yere ait değildir.

Belki de bu ortak bir noktamızdır. Ben asla Sicilya'ya ait olamadım. Sadece New York kalıcı hissettiriyor.

Sonraki iki saat boyunca oyun dikkatimi devam ediyor, ancak zihnim aksiyonun nasıl geliştirilebileceğine dair öneriler eklemeye devam ediyor. Yine de grafikler muhteşem ve hikaye çizgisi ilgi çekici. Bu deneyime sağlam bir B+ verebilirim.

Sonunda düelloları kazanmaktan yoruluyorum ve şu anda üzerinde çalıştığım oyunla ilgili notlarıma geçiyorum. Komşu odadan hâlâ ses gelmiyor ve buna seviniyorum. Monte'nin bariz yorgunluğunu her hatırladığımda içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Bir paket pudra çöreği almak için hareket edene kadar ne kadar uzun süredir aynı pozisyonda oturduğumu fark etmiyorum. Tüm bu süre boyunca bacaklarım dizüstü bilgisayar dizlerimin üzerinde dengede durduğu için çapraz duruyor ve kötü ayak bileğim özellikle sertleşmiş durumda. Dolaşımı iyileştirmek için ayağımı döndürürken, keşke ağrıyı hafifletmek için bir buz torbam olsaydı diyorum. Artı

Gatorade'im ılık. Gatorade'nin tadı en iyi, pipetle içerken buz kpleriyle zenginleştirildiğinde çıkar.

Pipete erişimim yok ama nereden buz alacağımı biliyorum. Daha önce koridorun sonunda bir buz makinesi görmüştüm. şeffaf plastik bir buz kovası, küçük bir kahve makinesinin yanındaki şifonyerin üstünde duruyor.

Koridorda yürüyüp kovayı buzla doldurursam Monte'ye verdiğim sözü tutmamış olur muyum diye düşündükten sonra tutmadığıma karar verdim. Motelden ayrılmayacağıma söz verdim ve ayrılmayacağım. Ayrıca, Monte mışıl mışıl uyuyor.

Dayanıksız pijama stmn altına sütyen giymediğim için Monte'den zorla aldığım Gino's Pizzeria tişörtünü giyiyorum. Soğuk otelin koridorlarında dolaşırken üzerimi örtmek için daha mantıklı olabilecek pek çok kıyafet var ama bunu seviyorum. Rahat, neredeyse dizlerime kadar uzanıyor ve Monte'nin kolonyasının çok cazip bir ipucu ile donatılmış olarak geliyor.

Monte kart anahtarını buz kovasının yanındaki şifonyerin üzerine bıraktı. İkisini de alıp olabildiğince sessiz bir şekilde ıkıyorum. Koridor boş ve sarımsı bir ışıkla yıkanıyor. Yakındaki odalardan diğer konukların hafif sesleri yankılanıyor. Bir kadının kahkahası. Bir saç kurutma makinesinin vızılıtı. En son i karartıcı haberlere ayarlanmış bangır bangır bir televizyon.

Pacman parmak arası terliklerim ucuz yeşil halıya yumuşakça iniyor ama Monte'nin kapısının önünden geçerken ekstra sessiz olmaya zen gösteriyorum. Odalarımız uzun koridorun en sonunda ve buz makinesi hemen ileride, burası ile asansör arasındaki orta noktada bir oyukta yer alıyor. Bu hiç zaman almayacak.

Kovayı yarısına kadar doldurduğumda etrafta hl kimse yoktu. Odamın kartlı anahtarı diğer elimde kalıyor. Yoksa Monte'nin odasının kart anahtarı mı? Birden emin olamıyorum. Aslında masanın üzerinde iki kart anahtarı vardı. Yüzde elli ihtimalle Monte'nin odasından dönmem gerekecek.

Monte'nin odasına girip onu yorganın üstünde çıplak uyurken bulma ihtimali karşısında ne hissedeceğimi düşünürken (çünkü bu benim fantezim ve ne istersem onu hayal ederim), buz makinesinin bulunduğu bölmeden dışarı adımımı atıyorum ve korkunç bir şokla karşılaşyorum.

Monte en yakındaki duvara yaslanmış ve üzerinde lacivert bir spor şortundan başka bir şey yok. Sağ elinden bir silah boş boş sallanıyor. Siyah saçları sevimli bir şekilde dağınık, New York'tan ayrıldığımızdan beri hala tıraş olmamış ve gözleri beni tepeden tırnağa tırıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" diyor pek de umursamadığım bir ses tonuyla.

Kovayı kaldırıyorum. "Impala'yı çalışıyorum ve Terra Haute'de drag yarışı yapıyorum. Neye benziyor?"

Homurdanıyor ve koridoru gözden geçiriyor. "Sana odada kalmanı söylemiştim."

"Lenny Lombardo ve mafyanın beni burada bulma ihtimali olduğunu pek sanmıyorum."

"aşkına, bunun hakkında konuşma."

"Mafya!" Sesleniyorum, sonra koridorda daha yüksek sesle bağıriyorum. "MAFYA! Gördün mü? Hiçbir şey yok."

"Çok şımarık olabiliyorsun," diye mırıldanıyor başını sallayarak.

"Ara sıra," itiraf ediyorum, gözlerim saçma bir şekilde geniş omuzlarında geziniyor. Hâlâ altın haçını ve İtalyan boynuzunu takıyor. Belki de onları hiç çıkarmıyor, duşta bile. "Her neyse, neden uyumuyorsun?"

"İşemek için kalktım. Odanın ışığı yanıyordu ama kapıyı çaldığımda cevap vermedin çünkü okul gezisine gitmeye karar vermiştin."

"Çok mu dramatik? Sadece biraz buz alacağım." "Ben sana buz getirirdim."

"Monte." Dişlerimi sıkıyorum, kızgınlığım çıplak göğsüne duyduğum hayranlığın önüne geçiyor. "Eğer bana bir çocuk gibi davranılmasını istiyorsam Sicilya'ya geri dönerim. Buz istemiştim. Buz aldım. Son."

Onun Çene keneler ve onun gözler flaş ama sonra o iç çeker. "Haklısın."

"Ne?"

"Beni duydun."

"I düşündüm o olabilir olmak a şeker halüsinasyon. Söyle Tekrar."

Gözlerini tavana doğru yuvarlar. "Haklısın, Oyuncu Kız. İstedğin kadar buz alabilirsin."

"Harika. Ben kazandım."

"Sen kazandın," diyerek gülümsedi.

"Şimdi şu şeyi kaldırabilir misin?" Ona doğru elimle işaret ederek sordum.

Kasıklarına dikkatle bakıyor. "Kolay değil. Bir tür yapışık."

"Komik," diye mırıldanıyorum, ama şimdi ben de onun kasıklarına bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, son bir dakika içinde o bölgeye zaten birkaç kez bakmıştım.

Elimden kovayı alıyor, silahını buzun üstüne bırakıyor ve hareket etmemi işaret ediyor. Sanki odama döneceğime güvenebileceğinden şüphe ediyormuş gibi tam arkamdan yürüyor.

"Güzel gömlek," diyor.

Oops. Onun zıpladığımı unutmuşum.

Ne çaresiz bir bakış. kızardı.

"Bu gömlek, şey, çok rahat," diye anahtar kartını kapımda kaydırırken. Kilit açıldığında rahatlıyorum çünkü zaten yeterince aptal gibi görünüyorum.

Monte beni odaya kadar takip ediyor, o içerideyken birden çok daha küçük görünüyor, özellikle de kapıyı kapatıp buz kovaşını şifonyerin üzerine koyduğunda. Yalnız olduğumuzun farkındayım.

Ve bir otel odasındayız. Ve o neredeyse çıplak.

Açık valizimin yanında duran iki plastik torbayı göstererek, "Atıştırmalık şeyler alın," diyorum. "I

hepsini yiyemezsin."

Torbalara bakıyor. Kalbim durdu.

SIKİM SIKİM SIKİM! HAYIR HAYIR HAYIR!

Kendi özensizliğim artık en büyük düşmanım. En son kıyafet avcılığımın sonu Minecraft desenli külotumu bavuldan dökmekle , aynı zamanda iki uçlu vibratörüm de göz önünde duruyor. Kutunun kapağı açılmış ve en sevdiğim zevk aletini tüm sıcak pembe ihtişamıyla ortaya çıkarmış.

"Dur, senin için getireyim." Onu iterek yolumdan çekiliyor, mahrem sırlarımı örtmek için bavulumun kapağını hızla indiriyor ve çantaları yerden alıyorum.

İki çantayı da göğsüne doğru iterken bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Her şeyi alabilirsin," diyorum. "Aç değilim." "Ben de aç değilim."

"Daha sonra acıkabilirsin. Git . Hepsi senin."

Başını sallıyor ve odalarımız arasındaki bağlantı kapısına yönelmeden önce çantaları yatağın üzerine atıyor. "İyi geceler, Sabrina."

"Silahını yanına al, Monte."

Arkasını döner, buz kovasını şifonyerin üzerinde bıraktığı yerde görür ve ıslak tabancasını çıkarır. "Artık saha gezisi yok," der.

"Söz vermiyorum," diye cevap veriyorum.

Birkaç santim kalana kadar yaklaşıyor. Burnum onun etkileyici göğüs kaslarının arasında hizalanıyor. Koyu renkli dövme cildini kaplıyor. Silahı tutmayan eliyle nazikçe çenemi yukarı kaldırıyor.

Karnımın altında bir sıcaklık havuzu oluşuyor. Bacaklarımın arasındaki ani ağrı o kadar şiddetli ki yüksek sesle inleme riskine girmektense nefesimi tutuyorum.

"Artık okul gezisi yok," diye tekrarlıyor Monte, geçen seferkinden daha sert şekilde.

"Tamam," diye fısıldıyorum çünkü şu anda onun her talebini kabul edebilirim.

Nefesi kesiliyor. Gözlerim daha aşağılarda gezinmek için yalvarıyor. Ancak bakışlarım onunkilere sabitleniyor ve ben kendimi toparlayamadan elini gevşetip uzaklaşıyor.

Başka bir şey söylemeden kapı arkasından kapanıyor. Bacaklarım sallanıyor. Yatağın kenarına oturuyorum ve Monte'nin az önce sertleşip sertleşmediğini asla bilemeyeceğim gerçeğinin yasını tutuyorum.

Oh iyi. Her şeye sahip olamayız sanırım.

Bu gece onu daha fazla üzmem istemiyorum. Ayrıca, biraz yorgunum. Kovadaki buzla uğraşmak bile istemiyorum. Yıkanmak için banyoya uğradıktan sonra serin otel çarşaflarının içine girip ışığı .

Tüm cinsel gerilim bir yana, Monte'nin yakınlarda olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Ona karşı hislerim çok güçlü duyguların bir karışımı. Arzu var. Hayal kırıklığı. Sevgi. Güven. Daha fazla arzu.

Beni öpmeye çalışsa, onu durduramayacağımı düşünmek hoşuma gidiyor. Beni öpmesini istiyorum. Sorun o değil. Sorun benim hala... *ben* olmam.

Kupa Kralım.

Yaşlı kadının anısı şu anda neden aklımdan çıkmıyor bilmiyorum. Belki de son olayların ölüm kartını rahatsız edici bir şekilde güncel hale getirmesinden kaynaklanıyordur.

Ama Monte yan odadayken korkmam mümkün değildi.

Bu gece için, huzursuz düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyor ve uykunun dostane boşluğunu karşılıyorum.

MONTE

T Sorun Kansas'ta başlıyor.

İhtiyacımız olan dinlenmeyle geçen bir gecenin ardından sabah beş olmadan tekrar yola koyulduk.

Illinois ve Missouri'den geçme yolunda ilerliyor. Kansas'ın büyük bölümünden de geçmeyi umuyorum.

Sabrina'nın bugün keyfi yerinde. İnternette ilerleyişimizi takip ediyor ve geçmekte olduğumuz Ortabatı bölgesi hakkında eğlenceli bilgiler paylaşıyor.

Sabrina, Columbia, Missouri'deki bir benzin istasyonunda bana "Burada giysileri ipte kurutmak yasadışı," diye bilgi veriyor.

"Neyse ki kuru giysilere ihtiyaç duyacak kadar uzun kalmayacağım." Kırmızı bir lolipopu gelişi güzel emen dudaklarını görmemek için gözlerimi benzin pompasının üzerinde dönen dijital rakamlara sabitliyorum.

Emiciyi indiriyor. "Kıyafetlerini gerekiyorsa Monte, onları hem yıkayabilir hem de kurutabilirsin. Sadece onları ipe asamazsın."

Sonra gülümsüyor, ne kadar mantıksız derecede seksi olduğunu göstermek için tasarlanmış gibi görünen bir sırtıişla içimdeki rüzgarı savuruyor.

Bugün Sabrina her yerinde Batman logosu olan siyah bir etek giymiş. Kırpılmış siyah bir tişörtün üzerinde göğüslerine basılmış pembe yüz, adını hiç duymadığım bir anime karakterine ait. Ayrıca çizgili siyah beyaz diz çorapları ve bir çift parlak pembe Converse giyiyor. Bu kıyafet başka birinin üzerinde olsa muhtemelen saçma olurdu ve iki kere bile bakmazdım. Ama kıyafetleri ona özelleştirilmiş bir zırh gibi yakışıyor ve bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sabrina ile bu kadar zaman yalnız kalmak kafamı ciddi şekilde karıştırıyor. Bir yandan, ona gerçekten değer veriyorum ve onu güvende tutmak için bir uzvumu bile kaybetmeye hazırım. Ama diğer tüm düşüncelerim çok daha uygunsuz.

Ve hızla durdurulamaz hale geliyorlar.

Dün gece o otel odasında ağzımı onunkinin üzerine kapatma isteğimi engellemek için inanılmaz bir irade gücü göstermem gerekti. Sanki bana ait olmak *istiyormuş* gibi gömleğimi giymesi de yardımcı olmadı.

Cidden, bu işkenceye daha ne kadar ?

İşsel bir savaş veriyorum ve kırılma noktasına gittikçe yaklaşıyorum. Böyle devam ederse çok yakında kendi ihtiyaçlarımla olan savaşı kaybedeceğim.

"Sorun nedir?" diye soruyor yolcu , son mola yerinden ayrılmamızdan bir saat sonra. Dizüstü bilgisayarını kapatıyor, yüz ifadesi endişeye dönüşüyor.

Öncelikle, hiçbir şey yapamadığım zonklayan bir ereksiyon konsantrasyonumu yok ediyor. Bir diğeri ise, bu sabah Nico, Lenny Lombardo'nun New York sınırları içerisinde alacağım bir sonraki nefesin son nefesim olacağı yönünde uluduğuna dair tatsız bir haber paylaştı. Müthiş.

Bu da yetmezmiş gibi, şimdi endişelenmem gereken yeni bir sorun var.

"Araba giderek daha da yavaşlıyor." Gösterge paneline kaşlarımı çatıyorum. Gerçek şu ki, bir süredir

Sabrina'yı sağ salim Colorado'ya götürdüğümde üstesinden gelebileceğim umuduyla yüzlerce mil boyunca bu sorunla uğraştım.

Geçen hafta Florida'dan dönerken aralıklı bir sürtünme sesi ve bazı ara sıra hızlanma sorunları fark ettim. Planım arabayı tamir için arkadaşımın dükkanına götürmekti. Ancak, sürpriz ziyaretim ve o zamandan beri olayların çığ gibi büyümesi arasında zaman yoktu.

Bir sonraki çıkışta otoyoldan ayrılıp kaputun altına bakmak için en yakın benzin istasyonuna giriyorum. Umarım şphelerimde yanılıyorumdur.

Öyle değiller.

n tarafın altına uzanmak meliyorum ve elimi çekmeden önce damlayı hissediyorum. Koyu kırmızımsı sıvı parmaklarımı kaplıyor. şanzıman sıvısı.

Sabrina şimdi arabadan ve yanıma çömelmiş durumda. "O da ne?"

Kalçaları benimkilere çarpıyor. Elinde bir tp vişneli dudak nemlendiricisi var ve onu dudaklarında gezdiriyor.

"Biraz şanzıman yağı almamız lazım." Ayağa kalktım ve ona yardım etmek için otomatik olarak elimi uzattım. "Sızıntının kaynağını bilmiyorum, bu yüzden şimdilik eklemeye devam etmek zorundayım."

Elini benimkinin içine sokup onu ayağa kaldırmama izin verirken kaşları atılıyor. "Bu ne kadar büyük bir sorun?"

Nasıl olduysa hl elini tutuyorum. "Sanırım iyi olacağız. Bugün Kansas'ın diğer tarafına varırız, sonra da yolculuğun son ayağından önce geceyi geçirmek için mola veririz."

Elini tutmaya devam etmek için ayartılmadan önce mümkün olduğunca rahat şekilde . Ve umarım hissettiğimden daha inandırıcı .

olarak, tamamen haksız değilim.

Kansas'ın neredeyse tamamını geçmeyi başardık. Ancak, umutlar ve dualar arızalı bir şanzımanı düzeltmez. Impala sonunda çöplüğe düştüğünde, hemen dışarıdayız.

Eyaletin kuzeybatı çeyreğinde Colby bir kasaba.

Bir çekici bizi yerel bir tamirciye götürdü. Mek nın sahibi bir klasik araba uzmanı ve hızlı bir arıza tespitinden sonra işi halledebileceğinden emin. Eğer  ncelik verirse iki katı fiyat teklif ediyorum ve o da başını sallıyor. Ama yine de, d kk nı gece için kapatmak üzere ve işin yarından sonraki güne kadar biteceğine dair söz veremiyor.

İdeal değil ama daha kötüsü de olabilir.

Ne yazık ki, bir yorgan kongresi nedeniyle şehirde motel odası sıkıntısı var. Boş yer olan tek yerde sadece bir oda var. Odada iki kraliçe yatak var ama yine de...

Sabrina'yla bir motel odasında iki gece yalnız kalacağım. Ve bu evrende ipleri kimin elinde tuttuğunu düşünmeye başlıyorum, gerçekten müstehcen bir mizah anlayışı ve bu kızı kucağıma bırakma kararlılığı var.

Sabrina banka kartını çıkardı ve ben itiraz edemeden resepsiyona uzattı. Görünüşe göre, ben başka şeyler için endişelenirken, siber saldırı sorunu çözülmüş. Uçaklar yeniden uçmaya başladı. Sabrina'nın bankası tekrar evrimii.

"Arabanın tamir masraflarını da ben ödüyorum," dedi. "Tartışmaya gerek yok."

Cehenneme kadar yolu var. Ve hayır, tartışma olmayacak çünkü arabamın parasını ödemiyor. Hikayenin sonu.

gökyüzü karanlık tarafından şimdi ve orada bir Meksika yemeği

motelin yanındaki restoranda yemeğe oturduk. Yemeğimizi beklerken, bunun bir kızla geçirdiğim ve onu beceremediğim en uzun süre olabileceği aklıma geliyor. Bu kilometre taşına, sınırda takıntılı hale geldiğim yasak kızla ulaşılmış olması tuhaf bir ironi.

Sabrina yemek saatini her iki kız kardeşini de mesaj yoluyla ayrıntılı olarak bilgilendirerek geçiriyor. Ben çok fazla bira içerek ve sikimi onun ağzında hayal ederek geçiriyorum.

Ancak beşinci biradan sonra kafam güzelleşmeye başlayınca bir hata yaptığımı anlıyorum. Zekamı köreltmek için iyi bir gece değil. Tuvalete gittikten sonra döndüğümde Sabrina'nın bir margarita sipariş ettiğini görüyorum.

Harika. İkimiz de sarhoş olup motel odamıza dönelim. Ne yanlış gidebilir ki?

Yerimi geri aldığımda gülümsemeye başlıyor ama yüzüme baktığında bu gülümseme şaşkın bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Seni kim kızdırdı?" diyor.

"Kızgın değilim." Bir bira daha için garsonu çağırıyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Gece bitmeden başka hangi kötü fikirlere kapılacağımı merak ediyorum.

Sabrina kaşlarını kaldırıyor ama yorum yapmıyor ve içkisini yudumluyor. Bir sonraki biram geldi. Otuz saniye içinde hepsini bitirip bir viski shot sipariş ediyorum ve bunu yapmamam için çok iyi nedenler olduğunu düşünmeden önce yutuyorum.

Barın üstündeki ekranlarda bir beyzbol maçı gösteriliyor. Royals, Yankees'e karşı. Bu sezon pek dikkat etmedim ve sıralamanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sabrina ikinci bir margarita sipariş ediyor. İçki içme yarışması yapmak istiyorsa, bu kazanamayacağı bir oyun. Bir devre daha başlıyor ve ben bir bira daha sipariş ederek bunu işaretliyorum.

"Monte?" Sabrina biraz çekingen bir sesle söylüyor. Eli ön kolumun üzerine düşüyor. Soluk pembe boyalı tırnaklarını kısa tutuyor, muhtemelen bilgisayarında yazarak çok zaman geçirdiği için. Elleri küçük ve güzel. Onunla ilgili her şey güzel.

Uzun zamandır gerçekten sarhoş ve artık içkimi tutmaya alışkın değilim. Kafamdaki düşünceler yağmurdaki taze boya gibi birbirine karışıyor.

Ama gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, odaklanmakta ve yüzündeki her ayrıntıyı fark etmekte hiç zorlanmıyorum. Ela gözlerindeki yeşil . Burnunun kenarındaki çillerin belli belirsiz sıçraması.

Öne doğru eğilmiş, beni bariz bir endişeyle izliyor. Kalın kahverengi saçlarından bir perde omzunun üzerinden düşüyor.

Yumuşak saçlarına dokunmak ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirmek istiyorum.

Onu burada, masanın altında parmaklamak ve yanaklarının utanç ve zevkten pembeleşmesini izlemek istiyorum.

"Üzgün görünüyorsun," diyor.

Cıvıl cıvıl garson kız yanımıza uğrayıp başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor. Sabrina kıza hızlıca gülümsüyor ve iyi olduğumuzu söylüyor. Eli kolumda kalıyor.

Sabrina daha da yaklaşıyor ve sesini alçak tutuyor. "New York'tan kötü haberler mi duydun?"

New York. Sabrina'ya dokunduktan sonra kışına tekme bastığım için manyak bir gangsterin beni vurmak için pusuya yattığı yer.

Anni haklıydı. O piçi öldürmeliydim. Ancak ben dürüst olmak gerekirse Lenny'yi düşünmüyordum. Lombardo'yu hiç görmedim.

"Hayır," diyorum Sabrina'ya ve kolumu çekiyorum. "New York'tan hiçbir haber almadım."

Ben vinil kabin koltuğuna yaslanırken o dudağını ısıırıyor. Su bardağım hâlâ dolu ve onu alıp her damlasını içiyorum. Sonra Sabrina'nın suyunu da içiyorum. Tamamen sarhoş değilim ama alkolü sistemimden ne kadar çabuk atarsam o kadar iyi.

Ben çalışırken Sabrina havadan sudan konuşmaya çalışmaktan vazgeçiyor. Telefonunda bir oyun oynuyor ve sonuncusu hâlâ yarısı dolu olmasına rağmen üçüncü bir margarita sipariş ediyor. Akşam yemeğimizin parasını ödemeye çalıştığında kızgın bir bakışa maruz kalıyorum ve onu geçersiz kılıyorum.

"Sana zaten bir ton borcum ," diye belirtiyor.

"Hayır, " diye cevap veriyorum.

Gözlerini devirir ve oyununa geri döner.

Motele doğru kısa yürüyüşümüzde ikimiz de sessizdik. Hafta içi bir gece, yakınlarda gece hayatı yok ve arabamız da yok, yani gidebileceğimiz başka bir yer yok. Keşke olsaydı. Günlerdir içimde kaynayan huzursuzluk hissi yavaş yavaş kaynama noktasına geliyor ve kendime güvenmiyorum.

Odamız küçük ve alanın büyük bir kısmını iki yatak kaplıyor. Bir banyoyu paylaşacağız ve iki metre arayla uyuyacağız. Kulaklarımın arasında ciddi bir vızıltı var ve bunu tedavi etmem gerekiyor.

Duvara monte televizyonu açıyorum ve kanallar arasında gezinmeye başlıyorum. Büyük bir televizyon hayranı değilim ve hiçbir şey çekici görünmüyor. Sonunda rastgele bir filmde karar kıldım ve sesi açtım.

Sabrina bir yatakta bağdaş kurmuş oturuyor ve dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyor. Ben diğer yatağa oturduğumda duraksıyor. Sandalyede oturmayı tercih ederdim ama sandalye yok.

"Kendini hasta falan mı hissediyorsun?" diye soruyor.

"Hiç de değil." Spor ayakkabılarımı çıkarıp spor çantamın genel yönüne doğru fırlatıyorum. "Neden?"

"Çünkü burada oturmuş *The Notebook*'u izliyorsun." "Kadar da bağlı değilim. Çevir şu lanet kanalı eğer istiyorum."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve iki yatağın arasındaki komodinin üzerine koyuyor. Ayakkabılarını çoktan çıkardı ve diz çoraplarını yavaşça, her seferinde bir tane olmak üzere aşağıya doğru yuvarlıyor, bu sırada nabzım yükseliyor ve kan sikime hücum ediyor.

Sabrina çoraplarını bir top haline düzgün çıplak bacaklarını . "Sanırım gidip duş alacağım. Önce banyoya ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Gözlerimi kaçırıyorum ve *The Notebook*'un sesini daha da açıyorum.

Komşu yataktan bana bakıyor, ne yapacağımı bekliyor. Başka bir şey söylemem için. Bir dakika geçti ve sonunda

sevimli kışını tuvalete götürüyor. Onu takip etme dürtüsü karşı konulmazdır.

Kapının kilitlendiğini ve duşun açıldığını duyunca rahat bir nefes alıyorum. Hâlâ kafam çok iyi.

Sabrina odada olmadığına göre, ben de bu fırsatı değerlendirip üstümü değiştirebilirim. Asla tişörtle uyumam ama şu an bir istisna yapmak için iyi bir zaman gibi geliyor. Göğsümün Sabrina'nın her zaman dikkatini çektiğini çok iyi biliyorum ve şu anda çok kötü bir ruh halindeyim. Onu bana aç bir bakış atarken ve ardından beni harekete geçmeye zorlayan şımarık, cinsellik yüklü bir söz söylerken yakalarsam, o zaman yapacağım.

Duş hala devam ediyor ve kısa duş almasıyla tanınmıyor, bu yüzden biraz zamanım var. Sarhoş ya da değil, babama bir telefon borcum var. Önce televizyonun sesini kısıyorum.

Cevap verdiğinde Gino's'ta tezgâhta çalışmaktadır ama Stevie'ye verdiğini söyler ve konuşmaya devam etmeden önce arka kapıdan çıkar.

"Sesini duymak güzel evlat," diyor ama ses tonundaki yorgunluk ve endişeyi fark etmeden edemiyorum.

"Seninkini de duymak güzel." Boğazımı temizliyorum ve sesimi ayık çıkarmaya çalışıyorum. "Arabada bir sorun çıktı, o yüzden bir gün daha burada kalacağız ama her şey yolunda."

"Sabrina mi?"

Kapalı banyo kapısına bakıyorum. "Evet. Kız kardeşini görmek için sabırsızlanıyor."

Duraklıyor. "Silvio daha önce buradaydı ve biraz sohbet ettik. Arkanı kolladığını bilmeni istiyor ve Lombardo'yu geri çekilmesi için uyardı."

Babamın sesindeki şüphe benim düşüncelerimi yansıtıyor. Hayatı boyunca mafya olan birinin sözü bir engerek yılanı kadar güvenilirdir.

"Bununla başa çıkacağım," diye homurdandım. "Öyle ya da böyle."

Babam bir an sessiz kaldı. "Bunu senin ya da kardeşin için hiç istemedim, biliyorsun."

Boğazımdaki ani sıkışma acı veriyor. Televizyondaki görüntü gözlerimin önünde yüzüyor. Kısa bir an için başım dönüyor. "Biliyorum baba. Özür dilerim."

"Yine de benim hatam," diye iç geçiriyor. "Bu pisliğin her zaman senin etrafında olmasını sağladım. Baban olarak daha iyisini yapmalıydım."

"Hey," dedim babama. "Hiçbir şey senin hatan değil. Ben kendi seçimlerimi yaptım ve hepsi bu."

Tekrar iç geçirir. "Kendine iyi bak evlat. O tatlı kıza iyi davran."

"Her zaman öyle değil miyim?"

Kafamın içinde olup bitenler hakkında ne kadar şey bildiğini merak etmeme neden olan bir kahkaha attı. Muhtemelen yüksek sesle itiraf etmek isteyeceğimden daha fazlasını.

Telefonun şarj aletini kurcalarken, sonunda fişe takmayı başardığımda düşün durduğunu fark ediyorum. Televizyonun sesini tekrar açıyorum ve spor çantamı beceriksizce kapatmaya çalışıyorum ki Sabrina banyodan çıkıyor.

"Kıyafetlerimi değiştirmeyi unuttum," diye mırıldanıyor ve önemli her şeyi zar zor örten bir havluyla (BİR HAVLU!) ortaya çıkıyor.

Saçları ıslak. Teni parlıyor. Sikim geçit töreni yapıyor.

Sanki bu kız bu sabah uyanmış ve kendine "*Bugün Monte'yi nasıl öldürmeliyim?*" diye sormuş gibi. Bu pekala işe yarayabilir.

Sabrina yere diz çöküyor ve hemen arkasında ölmekte olduğumdan habersiz bavulunu karıştırıyor.

Tamam, bu muhtemelen doğru değil.

Bir şekilde ne yaptığını biliyor olmalı. Asla kabul etmeyeceğimi düşündüğü bir cesaret. Bir irade savaşı. Bir oyun. Bir test. Aç bir köpeğin önüne ızgara bir pirzola koyup ona dokunmamasını emretmek gibi. Sonra da onu itaat edecek kadar iyi eğitip eğitmediğinizi görmek için odadan çıkmak gibi.

Testi geçememek, o lanet havluyu yırtıp atmak, saçlarını avucumun içine almak ve onu kendi isteğime göre eğmek istiyorum.

Ayrıca, nedense birkaç dakika öncesine göre daha sarhoş hissediyorum.

Bir kucak dolusu giysi toplar. Ayağa havlu kayar ve neredeyse düşer.

Sanki gerilimi arttırmak istercesine, ekranda bir seks sahnesi patlak verir. Sahne o kadar grafik değil, ancak odayı dolduran bir sürü nefes nefese kalma ve inleme var.

Sabrina ekrana bakıyor. Gözleri tekrar bana kayıyor. Yüzünde bir şaşkınlık parlaması var. Belli ki benim ateşli bakışlarımla karşılaşmayı beklemiyordu. Gözleri düşüyor ve sonra yavaşça yükseliyor, bu aptal şortun içinde çadır kuran aletimde kalıyor. Mükemmeldi. Şimdi odadaki herkes ereksiyon olduğumu biliyor.

"Sanırım filmin tadını çıkarıyorsun," diyor ve banyoya geri çekiliyor. O lanet havlu kışını zar zor örtüyor.

Defalarca günaha karşı direndim, Sabrina'nın adil bir oyun olmadığı mesajını almayı reddettiği için kendi sikimi azarladım. Havluyla etrafta zıplamasına katlandım. İnanılmaz göğüslerinin dar tişörtlerinin kumaşını nasıl gerdiğine bakmamak için elimden geleni yaptım. Uykudan uyandığında saçları dağınık ve dolgun dudaklarının köşelerini çekiştiren tembel, gizemli bir gülümsemeyle yanaklarındaki seksi kızarıklığı görmezden geldim.

Kumandayı kaptım ve televizyonu . Yapmam gereken şey ayakkabılarımı tekrar giymek ve bu yarı sarhoşluk hissi geçene kadar tempolu bir yürüyüşe çıkmak.

Sabrina nemli saçlarını düzgünce taramış olarak döndüğünde bu fikir hâlâ kafamın içinde amaçsızca dolaşıyor. Ve lanet olsun, yine benim gömleğimi giyiyor. Altında bir şey olup olmadığını anlayamıyorum. Bu şey onun üzerinde kısa bir gecelik gibi duruyor.

Yatağının kenarına ilkel bir şekilde oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "*The Notebook* 'tan sıkıldın mı?"

" gibi bir şey."

"Bu çok kötü." Dilini şaklatıyor. "Erkekler ara sıra hassas taraflarıyla temas kurmalı."

Tek pencereye doğru yürüyorum ve perdeleri iterek açıyorum. Bu oda çok boğucu. Pencerenin diğer tarafında karanlık gökyüzü ve aşağıdaki otoparkın ışıklarından başka bir şey yok.

"Sanki erkekler hakkındaki ilk lanet şeyi anlıyorsun."

O sinirlenene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum bile.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diyor.

Avuçlarımı pencere camına koyuyorum. Onun yansımasını görebiliyorum. yatakta oturuyor ama şimdi ayağa kalkarken yatağın yayları gıcırıyor.

"Monte," diye tersliyor.

"Orada kal," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Hemen yanıma geldi ve kolumu çekti. "Yorumunu açıklamak ister misin?"

Hayır, hiçbir şey açıklamak istemiyorum.

Yüksek sesle nefes veriyor ve kolumun altından geçerek benimle pencere arasına giriyor. Artık aramızda sıfır boşluk var. Vücudu benimkine sürtünüyor. Sıkılı dişlerimin arasından hava tıslıyor.

Vicdanımdan geriye kalanların derinliklerinden bir tür cırlak Jiminy Cricket sesi haykırıyor.

. *Sakın yapma. SAKIN ! Bu kız, diye* bağıyor cılız ses, *Sabrina!* O benim için çok özel, çok önemli.

Ve bunun bir önemi olamayacak kadar sarhoşum.

"Erkekler hakkında anlamadığımı düşündüğün şey nedir?" Şimdi kızgın, yanaklarına renk gelmiş ve sevimli bir kaş çatmayla ağzını büküyor.

Ama bir canavarı dürtüyor. Ve .

Ellerimi omuzlarının iki yanına kadar indiriyorum. Pencereye yaslandı, benim esirim. Ben izin vermedikçe hiçbir yere gitmiyor.

Bu farkındalık yüzüne korkudan ziyade hayal kırıklığı olarak yansır. Ne zaman korkması gerektiğini öğrenmemiştir. Bu yüzden bir bodrum katına girip bir grup ahlaksız adamla kart oyunu oynarken gülümsemek ve mini etek giymek aklına bile gelmiyor.

"Sen ve senin oyunların, Sabrina." Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum. Cehennem çukurlarından çağrılmış bir iblis gibiyim. "Rus Ruleti oynamak gibi kötü bir alışkanlığın var çünkü kendini silahta mermi olmadığına ikna etmişsin."

"Neden bahsediyorsun?" diyor ama dizimi bacaklarının arasına ittiğimde son hecede nefessiz bir gıcırtı var.

Sertçe nefes alıyor ama direnmiyor. Kafası karışmış, bana bakıyor. Bunun ne olduğunu, aşağılanmak mı yoksa tahrik olmak mı gerektiğini bilmiyor.

Patlayacak kadar sertleştim ve bu beni deli ediyor. Tek yapmam gereken kalçalarımı oynatarak kanıtları hissetmesini sağlamak.

Ona gülüyorum ve çıkardığım ses şeytani. "Sabrina Barone, o katil vücudunu parçalayıp seni kişisel oyuncağım haline getirmeyi ne kadar çok istediğimi hayal bile edemezsin. Kazanmayı seviyorsun, ha? Tebrikler, küçük kek. Şimdiye kadar mastürbasyon yaptığım en ateşli göt olma ödülünü kazandın. Ama her fırsatta beni baştan çıkarmaya çalışmayı bırak çünkü ikimiz de biliyoruz ki seni baştan çıkarıp nasıl kadın olunacağını gösterecek adam ben olamam."

Gözlerindeki ani değişim çok acımasız. O kadar yoğun bir acı parlaması ki, ruhum yere düşüyor.

Dizimi ellerimi bırakırken korkudan uyuşmuş durumdayım.

AZ ÖNCE NE YAPTIM BEN?

Çok tartıştık ve Sabrina'nın öfkesine yabancı değilim. Ama bu farklı. O sarhoş tiradının her kelimesini geri alma şansı için seve seve bir testerenin içine girerdim.

"Siktir git," diye fısıldıyor.

"Brina." Kalbim umutsuzca parçalara ayrılırken kollarından tutuyorum. "Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

İki eliyle göğsümü itiyor. "Hayır. S.git, MONTE!" Titriyor, o kadar zor nefes alıyor ki neredeyse nefesi kesilecek. Birkaç saniyeliğine ağzını kapatıyor ve konuşmaya çabalıyor. Bir nefes daha yutkunuyor ve bana acı dolu bir bakış fırlatıyor. "Görünüşe göre sandığın kadar anlayışlı değilmişsin. Tahmin et ne oldu, seni maço pislik? Başka biri *beni* çoktan *içeri aldı* ve bu konuda hiç de iyi değildi. Aslında o senden bile daha hıyar. Şimdi geri çekil!"

Son sözleri ne kadar güçlü olursa olsun, gözyaşlarının hücumunu maskeleyemez. Yüzünü gizleyip aceleyle uzaklaşıyor, hıçkıra hıçkıra banyoya giderken neredeyse takılıp düşüyor.

Kapı çarparak kapandı.

Ve ben burada sadece kendi sözlerim ve eylemlerimin korkunç yankılarıyla kalakaldım.

Bir süredir kanunun yanlış tarafındayım. Ahlaki pusulamın onarılamayacak kadar çatlak olduğunu söylemek doğru olur. Normal insanların dehşet içinde geri çekilmesine neden olacak şeyler yaptım.

Yine de o suçların hiçbiri bundan daha kötü değil. Masum bir kıza zarar verdim. Onu tehdit eden herhangi birinin kafatasını seve seve parçalayacak bir önemi . Az önce bana gerçek canavar benmişim gibi baktı.

Çünkü bu gece tam olarak .

Vicdan azabı felç edici. Oda anahtarını alıp dışarı çıkarken boğazımda düğümleniyor. Sığ bir balkon ikinci kat boyunca uzanmakta ve bakmaktadır. A

Hafif bir yağmur yağıyor ve sağlam korkuluklara yaslandığımda serin damlalar yüzüme çarpıyor.

Sarhoş ya da değil, söylediğim her kelime sonsuza dek hafızama kazındı. Eminim onunkine de kazınmıştır.

Sabrina'yla tekrar yüzleşebilmek için geceye bakıp alkolün etkisinin geçmesini beklerken ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Gözlerindeki ihanet ve inançsızlığa her geri dönüş taze ve haklı bir yara.

Sadece benim duygusuz hakaretlerime kızgın değildi, ne kadar korkunç olsalar da. Yanlışıyla ona bir şey hatırlatmıştım, hiç konuşmadığı ve unutmak istediği geçmişteki acı verici bir deneyim.

Yumruklarım ferforje parmaklığın ince çıkıntısının üzerinde kıvrılıyor. Yağmur şimdi daha sert yağıyor ve rüzgâr esiyor. Gömleğim sırlıklam olduğunda zar zor hissediyorum ama bütün gece burada kalamam. Sabrina istemediği sürece.

Çok sık gergin olmasam da o odaya döndüğümde endişe ve korkudan hasta oluyorum.

Sabrina sakince yatağında oturuyor. Bacakları yorganın altında ve yastıklarla desteklenmiş, dizüstü bilgisayar dizlerinin üzerinde açık.

Kapıyı arkamdan yazmayı bırakıyor ve bana içten bir bakış atıyor. Kıyafetlerini değiştirmiş ve parlak yeşil bir kapüşonlu giymiş, ona verdiğim Gino's Pizzeria ise yatağımın üzerinde katlanmış duruyor.

Odayı geçip başucunda dizlerimin üzerine çöktüğümde hiçbir sessizlik bu kadar yüksek olmamıştı.

"Özür dilerim," diyorum, sesim kısık. "Kahretsin, çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

İç geçiriyor ve dizüstü bilgisayarını göğsüne bastırarak kapatıyor. Gözleri kırmızı ve cildi lekeli. Kalbim kederle çarpıyor.

Sabrina saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve beni inceliyor. "Berbat görünüyorsun. Gidip sıcak bir duş almalı ve yağmurdan ıslanmamış bir şeyler giymelisin."

En azından artık ağlamıyor. Hak etmeme rağmen bana küfretmiyor da.

Onun isteklerine itaat ederek spor çantamı alıyorum ve banyoya çekiliyorum. Suyun sıcaklığı haşlanmanın hemen bu tarafında ve biraz kafam yerine gelene kadar düşün altında kalıyorum. Zaten olduğumdan, birkaç günlük sakal kirinden kurtulmak için çenemde bir tıraş bıçağı gezdiriyorum.

Havluyla kurulandığımda, kapüşonlu bir sweat giydiğimde ve dişlerimi fırçaladığımda kendimi normale yakın hissediyorum.

Sabrina uyuyordur diye banyonun kapısını yavaşça . Uyumuyor. Hâlâ dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Kapının açık olduğunu görünce kapağı kapatıyor ve tüm dikkatini bana vermek için dizüstü bilgisayarını komodine taşıyor.

Sefil bir şekilde diğer yatağa çöktüğümde eklemelerimin sertleştiğini hissediyorum. "Özür dilerim."

"Bunu zaten söyledin. Defalarca."

"Doğru." Elimi nemli saçlarımda gezdiriyor, kendimi açıklamak için daha iyi bir yol bulmaya çalışıyorum. Dürüstlük muhtemelen en iyisi. "Ama içtenlikle özür dilerim. Haddimi aştım ve hiçbir mazeretim yok. Sen çok güzel bir kızsın. Ve bazen bazı *düşünceler* aklımdan geçiyor ve sonra ne oluyor-"

"Aman Tanrım, DUR, sana yalvarıyorum!" Yorganı kısa bir süreliğine başına çekiyor ve sonra kızarmış bir bakışla kenara fırlatıyor. "Ben aptal değilim, Monte. İkimizin de ihtiyacı olan son şey, aletlerin neden sertleştiğine dair açıklamamanla acı çekmek. Anladım."

"Tanrım," diye . "Yaptığım şey bu değildi."

"Beni aydınlatmayı nasıl planlıyorsanız, yapmayın. Herkes bir gece için yeterince travma yaşadı."

"İyi. Kesinlikle travmana katkıda bulunmaya çalışmıyorum." Sertçe yutkundum. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Tam bir pislik olabiliyorsun." "Sanırım bunu tespit ettik."

"Ve bu gece kendini aştın."

"Son kez aşırı başarılı olmaya çalışıyorum."

Bir yastık kapıyor ve kafama fırlatıyor. "Hayır, tabii ki senden nefret etmiyorum. Pislik."

Katlanmış Gino's Pizzeria gömleğini elime aldım. "Bunu geri alabilirsin. Onu sana ben verdim."

Kollarını kavuşturuyor ve çenesini kaldırıyor. "Muhtemelen buna benden daha çok ihtiyacın var."

Gömleğimi istemiyorsa, alması için zorlamayacağım. Şimdilik gözden uzak tutmak için spor çantamın genel yönüne doğru fırlatıyorum.

"Bu acı verici garip konuşma şimdi bitti mi?" diye sorar.

"Pek sayılmaz." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve öne doğru eğildim. "Sana ne demek istediğini sormam gerek."

Yüzünü buruşturdu. "O kısmı hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordum."

"Sana kim zarar verdi, Sabrina?"

Temkinli bir gölge hüznle karışıyor. Belki de utanç. Kendine daha sıkı sarılıyor ve gözlerimin içine bakmıyor. "Birkaç yıl önce kötü bir ilişki yaşadım. Beni mahvetti."

"Bu da ne demek oluyor? Sana ne yaptı böyle?" Aklımdan bir düzine korkunç senaryo geçiyor. Hepsi de bende cinayet işleme isteği uyandırıyor.

Şimdiden sabırsızlıkla başını sallamaya başladı. "Sakin ol. Bana vurmadı. Ve her ne yaptıysak kendi rızamızla yaptık, o yüzden rahatla."

Hayır, rahatlayacağımı sanmıyorum. "Başka ne var?"

Omuz silkiyor. "O sadece manipülatif bir piçti, hepsi bu. Kendimi değersiz hissetmem için çok zekice yöntemleri vardı. Bak, bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

Bana güvenmesini sağlayamam. Ayrıca, bu gece zaten yeterince zarar verdim.

"Tamam." Başıma fırlattığı yastığı alıp nazikçe ona geri veriyorum.

Elindeki şeyi kabartıyor ve yan yatmadan önce başının altına sıkıştırıyor. "Gerçekten yorgunum."

"Işığı kapatmamı ister misin?"

"Eğer sakıncası yoksa."

Kapının yanındaki düğmeyi çevirmek için yürüdüm. Odada kalan tek ışık banyodan gelen belli belirsiz bir parıltı. Sabrina rahatlarken battaniyeler hışırdıyor.

"Hey, Monte Carlo?" diyor.

Birden iliklerime kadar yorulduğum ve ikinci yatağın yorganını çekiştirdim. "Evet?"

Yorganın altına daha da gömülüyor ve yüzünü diğer tarafa çeviriyor. "Sen gerçekten boktan bir sarhoşsun."

"Bilmiyor muyum?" diye mırıldanıyorum ve yatağın üzerine çöküyorum.

SABRINA

T Bir savaşın ardından Şey bu olmalı. Herkes yara bere içinde ve Őoku atlatmaya çalışırken sersemlemiş bir halde etrafta dolaşıyor.

Bugün, Monte ve ben aşırı kibar davranıyoruz ama istikrarsız bir zemindeyiz. Dün geceki patlayıcı tartışmanın yankıları hala havada asılı duruyor.

Artık kızgın değilim. Biraz utandım ama kızgın değilim. Onun da kızgın olduğuna inanmıyorum.

Ama asla geri alınamayacak Şeyler söylendi. Bu da bizi ertesi sabah garip bir araf durumuna sokuyor.

Motel odasının sınırları lanetli gibi geliyor ve yarına kadar burada sıkışıp kaldık. Bir blok ötede bir kahve dükkânı var ve Monte benimle oraya kadar yürüme hakkını talep ediyor, her ne kadar ısrar ettiğinde huysuzlanmasa da.

Onun yerine, neredeyse utangaç. Aşırı nazik. Gerçek Monte'nin tam tersi. Ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Kimse Monte Castelli'yi tereddütlü olmakla suçlayamaz. Eğer omzuna atıp iki kat merdivenden yukarı taşımak isterse, tam olarak bunu yapacaktır. Özür dilemeyen alfa enerjisi. Başka türlü olmasını istemezdim.

Ama bana karşı her zaman sınırları aşmayı reddetti. Bunu yapmasını dilediğim zamanlar oldu ama yine de güvenli bir mesafeyi koruyacağına güvenilebildiğim için kendimi rahat hissettim.

New York felaketinden sonra kaçtığımız son birkaç gün bize ciddi bir zarar verdi. Çok hızlı yakınlaşıyoruz. Arkadaştan fazlası, sevgiliden azı. Bunu, artık onaylanmış olan karşılıklı fiziksel çekimle birleştirdiğimizde, birimizin kırılması an meselesiydi.

"Burada mı kalacaksın?" Monte, bir latte ve atıştırmalıklarla köşedeki bir kabine yerleştikten sonra soruyor.

Sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Evet. Planım bütün gün çalışmak."

Onunla her şey normalmiş gibi konuştuğum için bariz bir rahatlamayla başını sallıyor. Gözleri biraz bulanık ama onun dışında inanılmaz iyi görünüyor. Sadece Monte eski bir kot pantolon ve soluk mavi bir tişörtle ortalıkta dolaşabilir ve bir şekilde Times Meydanı reklam panosuna aitmiş gibi görünebilir.

Kadınlar sürekli ona bakıyor. Tezgâhın arkasında çalışan kız da şu anda ona bakıyor. Bir müşterinin fincanını dolduruyor, gözlerini bir kez daha Monte'ye doğru çeviriyor ve sonunda dikkati o kadar dağılıyor ki eline sıcak kahve döküp bağırıyor.

"Şimdi ne yapacaksın?" Ona sordum.

Omuz silkiyor ve etrafını dikkatli bir gözle tarıyor. Bu onun değişmez rutini, gittiği her yerde tehdit seviyesini değerlendirmek.

"Bir şekilde meşgul olurum," diyor ve sağ başparmağını kemer halkasına geçiriyor.

Gözlerimiz buluştu.

Eğer o söylemeyecekse dün geceki dram hakkında tek kelime etmeyeceğim. Alaycı itirafı karşısında yaşadığım şok ve öfkenin yasadışı bir heyecanla birleştiğini itiraf etmekten çok utanırım.

Monte bana dokunmuş olsaydı, *gerçekten* dokunmuş olsaydı, ne yapardım?

Durmaması için ona yalvarabilirdim.

Ya da kaçabilirdim.

Ama bu vahşi çelişkinin özü de bu. Monte'nin bana dokunmasını umutsuzca istiyorum. Ve eğer dokunursa olacıklardan çok korkuyorum. Bunun onunla bir ilgisi yok. Takıntılarım benim sorunum.

Monte yarı çocuksu, yarı utangaç bir sırıtış atıyor. İyi ya da kötü, bu gülümseme kalbimin her santimetresinde hak iddia ediyor.

"Başını belaya sokma," diyorum ona. Bir

kaşını kaldırıyor. "Evet, sen de."

Göğsümün üzerine X işareti yapıyorum. "Kalbimin üstüne."

Bakışlarının göğüslerimin üzerinde gezinmesini engelleyecek disipline sahip değil. Hızlı, ama görüyorum. Ve şimdi gözlerindeki yoğun açlık parıltısını tanıyorum. Dün gece gördüğümün aynısı.

Ve evet, bugün giymek için bilerek en dar gömleğimi seçmiş olabilirim. Büyük göğüslerimi zapt etmekte zorlanan ve biraz göğüs dekoltesi gösterecek kadar geniş bir boyna sahip olanı.

Neden olmasın? Ne istersem giyebilirim.

Kapı açılır ve bir adam içeri girer. Terli, koşu için giyinmiş. Muhtemelen yirmili yaşların ortalarında ve fena görünmüyor ama Monte'nin yanında hiç kalır.

Adam muhtemelen ıspanak püresinden yapılmış iğrenç görünümlü yeşil bir içecek siparişini alıyor. Kasiyere gülümsüyor ve zararsız olduğu belli ama bu onu Monte'nin şüpheli bakışlarının hedefinden uzak tutmuyor. Ispanaklı içeceğini kucaklayarak aceleyle dışarı çıkarken bize doğru bakmıyor bile.

Monte ancak gözden kaybolduğunda rahatlıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Bir avuç dolusu yirmilik çıkardı ve

masanın üzerine atar. "Al bakalım. Bu, kahve ve kruvasanları bütün gün idare etmen için yeterli olacaktır."

"Teşekkürler ama banka erişimim yeniden sağlandı, unuttunuz mu?"

"Yine de al." "Sus payı olarak mı?"

Genellikle, alaycı ses tonumu yakalar ve alaycı bir şekilde karşılık verirdi.

Ama bugün sadece "Ben ısmarlıyorum" dedi ve uzaklaşmaya başladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Bunu yapacağım."

Acaba biri ona kot pantolonun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş midir? Muhtemelen.

Monte göz şekerimden mahrum kaldığıma göre, bilgisayar koduyla zombi öldürmenin harika dünyasına derin bir dalış yapıyorum. Gürültü önleyici kulaklıklarım, ben kendi yarattığım dünyada kaybolurken gerçek dünyayı unutmak için mükemmel. İlerlememden memnunum ama oyun tasarımı okuluna dönmeyi dört gözle bekliyorum. Burası benim ilgi alanlarımı paylaşan parlak insanlarla dolu ve yaratıcı enerjiyi seviyorum.

Arada içecek doldurmak için tezgâha yaklaşıyorum. Kasiyerin adı Katie ve latteler mesaneme çarptığında ve tuvalete gitmem gerektiğinde eşyalarımın göz kulak olacak kadar arkadaş canlısı.

"İşte yine erkek arkadaşın," diye işaret ediyor Katie tuvaletten son dönüşümde.

Elbette, Monte cam kapıların hemen dışında duruyor ve içeriği görebilmek için gözlerini kısıyor. Kaçmadığımı ve eyaleti terk etmediğimi kanıtlamak için ona el sallıyorum. Başını sallayıp uzaklaşıyor. Bütün gün beni kontrol edebilmek için mi köşede takıldığını merak etmeye başlıyorum. Ne kadar sevimli bir takıntı.

"Aşırı korumacı, değil mi?" Katie göz kırparak alay ediyor.

"Hepsi ve daha fazlası," diye kabul ediyorum, bir kez daha arka tarafının görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Monte beni takip edecekse ben de onun kışına bakabilirim. İşler böyle yürüyor.

"Şanslı kız," diyor Katie ve bana bir yulaflı kuru üzümlü kurabiye uzatıyor, ben de memnuniyetle kabul ediyorum. Monte'nin erkek arkadaşım olduğu varsayımını düzeltmedim. Bu çok büyük bir sorun. Ayrıca, Monte ve benim birbirimiz için ne olduğumuzu ifade edecek bir kelimem yok.

Kahve dükkanı beşte kapanıyor ve Monte çoktan bekliyor. Belki de kaybolup kendimi kapitone kongresinde bulacağımdan korkmuştur.

"Araba yarın sabah 10'da hazır olacak," diyor ve sırt çantamı otomatik olarak elimden alıp kendisi taşıyor.

"Güzel. Manzara değişikliği güzel olacak. Bu arada, arabanın tamir masraflarını hâlâ ben ödüyorum."

Homurdanıyor. "Yarın bunun için kavga ederiz." "Bekleyemem. O zamana kadar ateşkes ilan edelim." "Tamamdır. Sadece bu gece içkiyi bırak."

"BEN MI?" Yemin ederim, sırt çantasını düşürmesinden korkmasam onu kaldırımdan aşağı iterdim. Dizüstü bilgisayarım içinde ve onu kırma riskini göze alamam.

Hızır bir sırıtişla bana bakıyor. Bayıldığımı hayal edebiliyorum ama bunu kimse yapmıyor ve kaldırım kirli.

Dün geceki felaketimiz olan Meksika restoranından kaçınıyoruz ve yorgan kongresi tipi insanlara benzeyen neşeli yaşlı kadınlarla dolu sıradan bir hamburger ızgarası buluyoruz.

Hepsi çok mutlu ve çok hareketli, bu da restoranı oldukça gürültülü yapıyor. Bu en iyisi. İkimiz hala rahatsız bir yerdeyiz, ancak bunu aşmak zorundayız çünkü yarın yine bir araca hapsolacağız.

Ya ondan sonra?

Gerçekten bilmiyorum.

Kendi adıma, Anni ve küçük Jane'i görmek için sabırsızlanıyorum. Kız kardeşime sarılmadan ve o değerli kız çocuğunu kucaklamadan Colorado'dan ayrılmayı planlamıyorum.

Monte'nin planlarına gelince, tek kelime etmedi. Luca onun en iyi arkadaşı, bu yüzden ziyaret için kalması için iyi bir nedeni var. Bir de New York meselesi var. En kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum ama ne zaman bu konuyu açsam konuyu değiştiriyor.

Ne olursa olsun, ona veda etmeye hazır değilim. Buna hazır olabileceğimden emin değilim.

Akşam yemeği garip bir ilk buluşma gibi sona eriyor, ancak bittiğini görmek için istekli değiliz çünkü o zaman şimdi bir suç gibi hissettiren motel odamıza dönmek zorunda kalacağız.

Çok fazla yemek sipariş ediyoruz ve sadece yarısını yiyoruz. Önemsiz konular hakkında havadan sudan konuşuyoruz. Monte Sicilya hakkında sorular soruyor. Oraya hiç gitmemiş ama büyük büyükanne ve büyükbabasının geldiği köy benim daha önce geçtiğim bir köy.

Ona erken dönem yaşamı hakkında hevesli sorular sorduğumda şaşırmış görünüyor. Onun düşüncesine göre, yetiştirilme tarzı sıradan ve dikkat çekici değildi. Ama ben asla normal bir çocukluk geçirmedi. Long Island'da bir mafya şatosunda, varlığıma içerleyen zalim ve diktatör bir babanın parmakları altında büyüdüm.

Öte yandan Monte, sokak zekası ve bağımsızlık konusunda teşvik edildiği gürültülü ve genellikle sert bir mahallede büyüdü. İlkokuldan itibaren Gino'da çalışmış. Babasından ve büyükbabasından sevgi dolu bir saygıyla bahsediyor.

Ama amcası Vinny'den bahsedince ifadesi kararıyor. Anladığım kadarıyla Vinny, Monte ve Nico'yu mafyanın içine sokan. Vinny birkaç yıl önce vuruldu ve Monte açıkça bunu tartışmak istemiyor.

"Peki ya kuzenlerin?" Konuyu değiştirmenin bir yolu olarak söylüyorum. "Çiftliğin sahibi olanlar mı?"

Bunun daha zararsız bir konu olacağını düşünmüştüm, ama gözlerinin yukarıya fırlamasından ve omuzlarının gerginlikten kaskatı kesilmesinden anladığım kadarıyla yanılmışım.

"Artık yakın değiliz," diyor ve ayrıntı vermeyi reddediyor.

Tuvalete gidiyormuş gibi yapıp garsonu bulduğumda ve hesabı ödediğimde küçük bir zafer kazanıyorum.

Masaya döndüğümde "Neden kanaryayı yemiş kedi gibi görünüyorsun?" diyor.

"Çünkü yemeğin parasını ben ödedim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Vurgu için dilimi dışarı çıkarıyorum. "Ben kazandım."

Bana o klasik göz devirmelerinden birini yaptı. "Kazandığın şey ne? Beni besleme hakkını mı?"

"*Ne* kazandığımın bir önemi yok. Sadece kazandım. Kabul et." Sodamın son santimini pipetle yudumluyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve ağzıma odaklanıyor. İnatçı bakışları alev alev yanıyor, göğsüme iniyor ve sonra tekrar yüzüme çıkıyor.

"Hayır," diyor.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası zonkluyor. Gözleri gözlerimde kilitli kalırken kıpırdanma dürtüsüne direniyorum. Kızgınlığımı anladığı ve eğlendiği izlenimine kapılıyorum, dün geceki hesaplaşmanın parçacıklarını bana utanç verici bir şekilde geri veriyor.

"*Sen ve senin oyunların, Sabrina. Beni ayartmaya çalışmaktan vazgeç...*"

Monte tüm boyunca biliyordu ki ben onu istiyorum.

O

İnsanları anlıyor ve seksi benden çok daha iyi anlıyor. Onun söz konusu olduğu yerde, ben her zaman boyumu aşmışımdır.

Motele geri dönmek için can atmıyorum ama başka seçeneğim de yok. O da aynı derecede isteksiz görünüyor ve odadan neredeyse hemen etrafta durmak için ayrılıyor.

Dışarı çıkıp Nico'yla konuş. En azından bu gece yağmur yok, o yüzden dışarıda ıslanmayacak.

Bir daha dönmek üzere odaya döndüğünde saat neredeyse on bir olmuştu. Ben çoktan yatmış ve pijamalarımı giymiştim.

"Birazdan uyuyacak mısın?" diye soruyor spor çantasını karıştırırken ve bana bakmadan.

Telefonumda boş boş gezinmeyi bırakıp onun hareketlerini izliyorum. Gino's Pizzeria tişörtünü çantasına tıktırıyor ve keşke öfke nöbeti geçirirken ona geri vermeseydim diyorum. Onu geri istiyorum. Belki yarın cesaretimi toplayıp sorarım. Nedenini tahmin edecektir ama sanırım onun için bir gizem olmadığımı zaten anlamıştık.

"Evet, yorgunum." Telefonumu şarja takıyorum ve battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum.

Monte ışığı kapatıyor ve banyoya . Orada uzun süre kalmıyor ve iri gölgesinin yatağa tırmanışını izlediğimde görüşüm çoktan karanlığa alışmış oluyor. Ona bir şey söylemek istiyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayamadan uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, istediğimden daha geç uyumuşum ve güneş ışığı odaya süzülüyor. Monte uyanmış ve yeni duş almış. Yatağında oturuyor, üzerinde sadece bir kot pantolon var ve kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor.

Neden her zaman bu kadar seksi olmak zorunda? Saçının kötü olduğu bir gün bile yok çünkü ne kadar dağınıksa o kadar seksi oluyor.

Bu hiç adil değil.

Sessizce ona hayranlıkla bakarken kılımı bile kıpırdatmadım ama hormonlarımın azdığını duymuş olmalı ki başını kaldırdı.

"Araba hazır," diyor. "Mesajı yeni aldım."

Muhtemelen yuvasından sürünerek çıkan bir kemirgene benzediğimin farkında olarak doğruluyorum ve asi saçlarımı yüzümden itiyorum. "Onu almak için seninle gelebilir miyim?"

Kaşlarını kaldırarak beni inceliyor. "Yakın zamanda ayrılmaya hazır gibi görünmüyorsun."

Yanıldığını kanıtlamak için yataktan atladım. Kötü ayak bileğimin üzerine düştüm. Birkaç küfür savurdum. "Bana yirmi dakika ver."

Tek yapmam gereken dişlerimi fırçalamak, duş almak, saçımı kurutmak ve giyinmek. Daha büyük mucizeler oldu.

Birkaç dakika sonra duştan çıkarken büyük bir patlama sesi ve bir adamın bağırışını duyuyorum, ardından başka sesler geliyor. Derin sesler. Korku omurgamdan yukarı fırlıyor. İtiş kakış sesleri ve ardından uğursuz bir sessizlik.

"Sabrina," diye sesleniyor yan odadan tanıdık bir ses. "Hemen buraya gel."

Titreyen parmaklarımla bir banyo havlusu kapıp vücuduma sarıyorum. Kapıyı açtığımda bulacaklarım beni dehşete düşürüyor ama Monte'yi orada yalnız bırakamam.

Kapıyı açarken su damlıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Korkunç bir manzara bekliyor.

Geçen gece mafyanın bizi yol kenarındaki belirsiz bir motelde bulmasının mümkün olmadığına dair şaka yaptım.

için ne güzel bir zaman.

MONTE

Tkafamın arkasından birkaç santim ötede bir silahın çekicinin çıkardığı o kusursuz ses duyuluyor.

İlk düşüncem: *Ben öldüm.*

İkinci düşüncem: *Tamam, ölmedim çünkü hala düşünüyorum.*

Üçüncü düşüncem içimden gelen bir çığlık: *SABRINA!*

Ölmek artık söz konusu bile olamaz. Ölersem Sabrina kafama silah dayayan psikopatla yalnız kalacak.

Bu benim hatam. Bu yolculukta dikkatsiz davrandım. Odadan çıkmadan önce dışarıya üstünkörü bir göz atmayı bile ihmal ettim. Tek istediğim bir dakika temiz hava almak ve kafamı boşaltmaktı, böylece Sabrina'yı birkaç metre ötede duşta cırılçıplak hayal etmeyi bırakacaktım.

"Kımıldama kahraman," diyor arkamdaki adam. Ağır bir aksanı var. İtalyanca.

Kafama bir kurşun sıkmadan önce ayağa kaldırabilme tartıyorum. İnanılmaz değiller.

Adam öksürüyor. ekşi bir tütün kokusu yayılıyor. "Kız nerede?" diye homurdanıyor.

Beynimin içinde öfkeli bir düğmeye basıldı. Bu piç kafama silah dayıyor çünkü Sabrina için burada. Sebebi önemli değil. İyi bir şey olamaz.

Bir şey yapamayacak kadar korktuğumu düşünmesini sağlamak için asık suratlı, yenik bir ses tonuyla "Duşta," diyorum.

Ama son hecenin söylenmesinden bir saniye sonra yere düşüyorum ve vücudunun duvara tuğlaları çatlatacak kadar sert çarptığını hissedene kadar kendimi karnına fırlatıyorum.

İri yarı bir orospu çocuğu ama onu gafıl avladım. Silah bulutlara doğru çılgınca ateş ediyor. Ayrıca kesinlikle dövüş sanatları uzmanı değil ve herhangi bir direniş beklemiyordu. Belki de cenin pozisyonunda kıvrılacağımı ya da bayılacağımı sanıyordu.

Ciğerlerindeki nefes kısa süreliğine kesilmiş ve sırtı duvara dönükken, bileğini sıkıştırıp hiç vakit kaybetmeden büktüğümde tek silahını kaybetti. Daha ben onu kolunu sırtına kadar kaldırıp döndürmeden silah yere düştü. Çaresizlik içinde kafasını geriye doğru atıyor ve eğer bir metre daha kısa olmasaydı bu hareket muhtemelen burnumu kıracaktı. Onun yerine çeneme vuruyor, bu da beni kızdırıyor ve kolunu boynuna doğru çekiyorum.

Bir şey patlar. Muhtemelen omzunu . Ben umursamıyorum . Bu orospu çocuğunun gitmesi lazım.

Ben onu balkon korkuluklarından aşağı atmadan önce tek yapabildiği tutarsız bir çığlık atmak oldu. Katil adayım betona doğru uçtu ve sert bir gümbürtüyle yere çakıldı.

Acı dolu çığlıkları aşağıdan yankılanıyor, bu da ölmediği anlamına geliyor ve yanında arkadaş getirip getirmediğini bilmiyorum. Yapmam gereken şey silahımı ve Sabrina'yı alıp buradan gitmek.

Ancak, bu plan ikinci bir silahın ortaya çıkmasıyla yarıda kesilir. Ve bir üçüncüsü. Kısa bir süre içinde küçük bir silah ordusu ortaya çıkar ve hepsi de koyu renk takım elbiseli adamlara bağlıdır.

Neyse ki, ya da belki de değil, onlardan birini tanıyorum.

Vittorio Messina sürüden ayrılıyor. Luca bir keresinde Sabrina'nın amcasını Armani giyimli, altın mücevherlerle süslü bir Kont Drakula olarak tanımlamıştı. Tanım uyuyor.

Vittorio'nun kırpışmayan siyah gözleri yüzüme yapışmış durumda. "Yeğenim nerede?" diyor uğursuz bir ses tonuyla, ona duymak istediği şeyi söylemem gerektiği konusunda uyarıyor.

Bir kat aşağıda, 1 numaralı tetikçi çığlık atmayı bırakmıştır ve şimdi acınası bir şekilde hıçkırmaktadır. Vittorio'nun diğer arkadaşlarından biri korkuluğa doğru yavaşça adım atıyor, kenardan bakıyor ve bir dizi İtalyanca küfür savuruyor. Dildeki akıcılığım küfürle başlayıp küfürle bitiyor, bu yüzden Vittorio bazı emirler yağdırdığında ne dediğini anlamıyorum. Adamlarından ikisi başka bir yöne doğru kaçıyor, bu yüzden bahse girerim yerdeki kırık adamlarla ilgilenmek için talimatlar vardır.

Vittorio'nun çevresindekilerin benden olmadığı açık. Çığlık atan adam onların bir arkadaşı olmalı. Her neyse. Sabrina'nın amcasının ortaya çıkması, onun ciddi bir tehlike altında olduğuna dair tüm korkuları sildi ve tek umursadığım da bu.

Ama belki de artık en azından kendi cildimle biraz ilgilenmenin zamanı gelmiştir.

Vittorio motel odasının açık kapısını fark ediyor, bana oldukça vahşi bir bakış fırlatıyor ve adamlarından birine işaret ediyor. Bir tabanca namlusu belime baskı yapıyor ve Vittorio'yu odaya kadar takip etmeye zorlanıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum. Ve şimdi kafamda yine bir silah var.

"Onu korkutacaksın," diye tıslıyorum Vittorio'ya.

Beni görmezden geliyor. "Sabrina," diye sesleniyor. "Hemen buraya gel."

Banyo kapısı gıcırdayarak açılana kadar sadece birkaç saniye geçer. Sabrina sıırıslıklam olmuş ve bir havluya sarılmıştı. Onu bu kadar savunmasız ve korkmuş görmek içimdeki vahşi bir şeyi tetikliyor ve Vittorio'nun uşağından uzaklaşıyorum.

"Ondan uzak dur!" Kükrüyorum ve en yakındaki kara giysiye hamle yapıyorum.

Çabalarım için sağ yanağıma bir tabanca darbesi yedim. Yıldızlar görüşümü bulandırıyor.

Sabrina çığlık atıyor. "Monte!"

Ben yıldızları kırparak uzaklaştırmaya çalışırken o havlusuyla buraya koşuyor.

"Onu rahat bırakın!" Hâlâ bana silah doğrultmuş olan adamı itmeye çalışıyor.

Vittorio keskin bir emir verir. Adam silahını indirir ve bir adım geri çekilir.

Sabrina tam düştü. Güzel yüzü buruştu.

"Canını yakıyorlar," diyor usulca ve nazik parmak uçları hızla şişen yüzüme dokunuyor. Üzerinde hâlâ sadece bir havlu var ve saçlarından cildime su damlıyor.

Ona sarılmak, güven vermek, onu bu piçlerin meraklı gözlerinden istiyorum.

Ama ben bir şey yapamadan, başka bir misafir geldi.

"Sabrina!" Bir kadın sesi. Giulia Barone ite kaka odaya ve önündeki manzaraya bakakalıyor.

Sabrina annesine bakmak için dönüyor ama yanımdan ayrılıyor. "Anne! Neler oluyor?"

Annesi etrafı incelemeye devam ediyor ve bazı sonuçlar çıkarıyor. Sorunlu gözleri kısa bir süre bana takılıyor ve en yakındaki yatağa doğru yürümeden önce hızlı bir İtalyanca ile bağırmaya başlıyor. Yorganın tamamını çekip çıkarıyor ve hemen kızının omuzlarına örtüyor. Sonra bana pis bir bakış fırlatıp Sabrina'yı uzaklaştırmaya çalışıyor.

Sabrina direniyor ve onun yerine bana sarılıyor. "Sicilya'nın yarısının bu sabah bizi terörize etmek için neden buraya geldiğini açıklamak isteyen var mı?"

Annesi çılgınca el kol hareketleri yapıyor. "endişelendim.

Amcan New York'ta başını her türlü belaya soktuğunu

söylüyor, şimdi de ülkenin dört bir yanına bir adamla

kaçıyormuşsun." "Anne, o 'herhangi bir adam' değil. Kim

olduğunu çok iyi biliyorsun.

Monte öyle."

Sabrina'nın annesi gömleksiz halimi fark ediyor ve kızıyla ucuz bir motel odasını paylaştığıma dair kanıtları gözden geçiriyor. "Sana ne yaptı?"

"değil," diye açıklıyor Sabrina.

"Benim gözlerim var, *bambolina*. Koruma teklif etmesi gerekiyordu. Onun yerine seni bu halde bulduk ve sana hiçbir söz vermedi."

"Bu doğru değil!"

Annesi kollarını kavuşturdu ve öfkелendi. "Tabii ki doğru. Sen genç ve güzelsin ve o senden faydalaniyor çünkü bunu yapabiliyor."

"Hayır! Monte ve ben nişanlıyız."

Biz neyiz?

Annesi göz kırpmıyor. Sertçe kavuşturulmuş kollar gevşiyor. "Nişanlandınız mı? Ne zamandan beri?"

Sabrina donup kalıyor, bana bakıyor, sonra bütün tereddütlerini silkeleyip ayağa kalkıyor. Kabarık yorganı bir kraliçe pelerini gibi üzerine çekiyor ve tüm odaya bakıyor. "New York'a indiğim günden beri. Amerika'ya dönmek için neden bu kadar acele ettiğimi sanıyorsunuz? Monte benim nişanlım, bu yüzden herkesin geri gerekiyor."

Çok inandırıcı. Etkilendim. Ve bu noktada, bu neşeli gangster çetesini Avrupa'ya geri dönmeye ve bizi huzur içinde bırakmaya teşvik eden her türlü taktiğin hayranıyım.

Sabrina'nın annesi yumuşadı ama hâlâ kaşlarını çatıyor. "Yüzüğün nerede?"

"Hangisini istediğime karar vermek için acele etmiyorum."

"Peki neden her yere arabayla gidiyorsunuz?" "Romantik bir yolculuğa çıkıyoruz," diye açıklıyor Sabrina.

"Aşkımızı kutlamak için."

Bu kahkahamı gizlemek için öksürmek zorunda kalıyorum. Vittorio'nun ısıltılı siyah gözleri beni dikkatle izliyor, bu yüzden insanlar içeri girip bize silah sallamaya başlamadan önce güzel bir nişan balayı geçiren bir adam gibi görünmeye çalışıyorum.

Sabrina'nın annesi yeni bir ilgiyle beni inceliyor. "Hâlâ Luca'nın en iyi arkadaşı mısın?"

"Evet."

Bunu biraz düşünüyor. Sabrina'nın söylediklerine bakılırsa annesi Luca'yı çok beğeniyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi altı," diye cevap verdim.

Bu rakamdan memnun görünüyor.

Sabrina kolumdan çekiştirerek dizlerimden kalkıp ayağa kalkmam için beni zorluyor. "Monte'nin babası Gino's Pizzeria'nın sahibi. Ailesi New York'ta bir efsanedir."

Ha! Bu gerçeği biraz esnetiyor olabilir.

"Kızım ile evlenmek için neden izin istemedin?" Sabrina'nın annesi bana soruyor ama biraz .

Bir bahane bulmaya çalışıyorum ama Sabrina benden önce davrandı.

o.

"Anne, o o gerçekten Gerekli mi? I zaten dedi Evet.

İhtiyacı olan tek şey bu."

Giulia Barone başını sallar. "İzin istemesini istiyorum."

Sabrina bana bakıyor. Odadaki diğer herkes de öyle.

Bu bir komedi rutini gibi hissettirmeye başladı.

Sabrina'nın yüz ifadesi yalvarıyor. Cesaret vermek için kolumu sıkıyor. Belli ki bu saçmalığı kabul etmenin herkesin tansiyonunu düşürmenin en hızlı yolu olduğunu düşünüyor ve bu insanları benden çok daha iyi tanıyor.

"Sabrina'yla evlenebilir miyim?" Özellikle kimseye söylemiyorum. Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum.

Uzun bir sessizlik anı geçer.

Vittorio'nun adamlarından biri hapsirir.

Sabrina yaklaşıyor, kendini benimle ailesinin olası öfkesi arasında bir tampon olarak kullanıyor. İçgüdüsel olarak kolumu, hâlâ kabarık beyaz yorganla örtülü olan omuzlarından geçiriyorum. Bu otomatik çekme hareketi

Yakınlaşmak çok doğal geliyor. Göğsümdeki derin çatırtı eşit derecede koruyucu ve sahiplenici.

Sabrina için ne olduğumu bilmiyorum ama etiketin bir önemi yok. Yine de onun için savaşa giderim.

Sabrina'nın annesi Vittorio ile bakışır. Vittorio bir işaret vermiş olmalı, çünkü Sabrina rahatlamış bir gülümsemeye bürünüyor.

"Evet," diyor, daha da geniş bir şekilde gülümseyerek. "Monte, Sabrina'mla hemen evlenmen için sana izin veriyorum."

Hemen mi?

İngilizce değil onu önce Dil. Belki deo başka bir anlama geliyor.

"mi?" Sabrina yeni bir panikle yankılanır.

Vittorio mırıltılar için iki . onun Erkekler.

Onlar başını salla ve hızla odadan çıkın.

"Tören bu öğleden sonra yapılacak," diyor Vittorio.

"Ayrıntıları bir araya getirmek sadece birkaç saat sürer."

Sabrina'nın çenesi düşer. Belli ki bu beklediği bir sonuç değildi.

Ağzını kapatıyor ve inatla çenesini kaldırıyor. "Bugün evlenmem mümkün değil."

Vittorio kol düğmelerini düzeltiyor. "Tabii ki yapabilirsin."

Sabrina karnıma dirsek attı. "Hey tatlım, kış düğününü konuşmamış mıydık?"

"Öyle yaptık," diye katılıyorum. "Ben... kışı gerçekten seviyorum."

Dudaklarını büzüyor ve bana "*Yapabileceğinin en iyisi bu mu?*" der gibi bakıyor.

Şey, özür dilerim bok dışarı of ben, ama içinde son beş

Dakikalarca silah zoruyla tutuldum, mafyanın tekini balkondan attım, tekrar silah zoruyla tutuldum, tabancayla dövüldüm, nişanlandım ve şimdi de öğle yemeğinden önce koridordan geçirilmek üzereyim. Biraz başım dönüyor.

"Kız kardeşlerim burada bile değil," diyor Sabrina, sanki bu amcası için bir şey ifade edecekmiş gibi. "Ben evlenemem

Daisy ve Anni olmadan."

Omuz silkiyor, umursamaz bir tavırla. "İstersen daha sonra bir düğün daha yapalım. Sabah eve dönmem gerekiyor ve bu işin halledilmesini istiyorum."

"Anne," diye yakınıyor Sabrina. "Bu kesinlikle delilik."

Ama annesi şimdiden mutlu planlar yapmaya başlamıştır. "Merak etme," diyor. "Çok güzel olacaksın, *Cara*. Saçını ve makyajını yapacak birini bulabileceğimize eminim." Gözlerini bana çeviriyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Monte'nin yüzü için biraz buza ihtiyacı var. Ona şekilde vurmana gerçekten gerek var mıydı?"

Şimdi bir ses patlaması var. Sabrina bu şartlar altında düğün yapmanın mümkün olmadığını söylüyor. Annesi saçının güzel görüneceğine dair güvence veriyor. Vittorio İtalyanca hızlı talimatlar veriyor. Motel müdürü kafasını odaya sokuyor ve mülküne ne yaptığımızı bilmek istiyor ve bu arada, balkondan düşüp bacağını kıran adamla bir ilgimiz var mı?

Şişmiş yanağım fena halde acımaya başlıyor ama iki parmağımı ağzıma sokup kulak tırmalayan bir ıslık çalıyorum ve herkes olduğu duruyor.

"Dinle." Sevecen bir nişanlı gibi görünerek kolumu Sabrina'nın omuzlarına doluyorum. "Sabrina ve ben bugün alelacele bir düğün yapmak istemiyoruz, o yüzden bu kadar."

Sabrina başını sallar. "Doğru. İşte bu kadar. Bu benden başka kimsenin kararı değil. Sanırım Monte'nin de."

"Düğün mü?" Müdür boynundaki kırmızı bir deri kaşıyor. "Konferans salonunu kullanmak ister misiniz? Bugün müsait ama beş yüz dolar depozito ödemeniz gerekiyor."

Vittorio adamlarından birini müdürle anlaşmaya gönderiyor. Aslında ayak işlerine gönderecek adamı kalmadı. Ayrıca tüm bu dramadan sıkılmış gibi görünmeye başlıyor.

Şimdi bir parmağını çarpıtıyor. "Benimle gel, Monte." "Ben de geliyorum," diyor Sabrina.

"Hayır." Annesi onu uzaklaştırır. "Bırak erkekler konuşsun. Senin hazırlanmaya başlaman gerek."

Sabrina bu kez annesinin onu banyoya doğru yönlendirmesine izin verir. Omzunun üzerinden umutsuz bir bakış fırlatıyor. Bu düğün saçmalığıyla ilgileneceğimi bilmesini sağlamak için ona cesaret verici olduğunu umduğum bir baş selamı veriyorum.

Ama önce, Sicilya mafya kralıyla ayakkabı ve gömlek olmadan oturmayacağım. Vittorio'yu dışarıda takip etmeden önce alelacele onları giyiyorum.

1 numaralı tetikçi artık kaldırımda ağlamıyor. Yaralarına bakılması için götürülmüş olmalı. Onun adına üzıldüm. Vicdanım rahat.

Dört adet pırıl pırıl siyah Range Rover park yerinin uzak tarafında sıralanıyor. Daha önce orada değillerdi. Fark ederdim. Vittorio onlara doğru yöneldiğinde şaşırmadım, takip ettiğimden emin olmak için bir kez bile arkasına bakmadı. Vittorio'nun mafya ekibini küçük bir kasaba olan Kansas'ta gezdirmek için pahalı araçlardan oluşan bir filoyu nasıl bulduğu sorusu var ama sanırım milyarder bir mafya babasıysanız istediğiniz her şeyi elde edebilirsiniz.

İsteğe bağlı bir düğün hariç. Çizgi bir yerde çekilmeli.

Vittorio'nun adamlarından biri araçların başında nöbet tutuyor. Vittorio için arka kapıyı açıyor ve bana kaşlarını çatarak eliyle diğer tarafa geçip kendi kapımı açmam gerektiğini işaret ediyor.

Vittorio tırmanışımı izliyor. Esprilerimi minimumda tutmanın akıllıca olduğu zamanlardan biri olduğundan eminim, bu yüzden onun konuşmasını bekliyorum.

Acele etmiyor ve sessizce beni inceliyor, muhtemelen kıvrandığımı görmek umuduyla. Uzun süre bekleyecek.

Vittorio mücevherli parmaklarını dizine vuruyor. Sağ bileğinin arkasında derin bir yara izi var. Bu yara izi hakkında bir hikaye duymuştum.

sokak kavgası. Neredeyse elini kaybediyordu ve akciğeri de delinmişti. O gece bir arkadaşı boğazına aldığı bıçak darbesiyle ölmüştür.

Saldırganlar arasında önde gelen bir politikacının oğlu da vardı. Kimse tutuklama beklemiyordu ama Vittorio yine de adaletin tecelli etmesini beklememeye karar verdi. Vittorio hastaneden taburcu olduktan sonra bir hafta içinde Palermo'nun her yerinde düşmanlarının parçaları bulunmaya başladı. Politikacı gün sabah gazetesini eline aldığı anda altında oğlunun dilini ve iki elini buldu. Bundan sonra aklını kaybetti ve bir daha görülmemek üzere denize koştu.

Vittorio on sekiz yaşına bile gelmeden önce bunu yapabiliyordu. Şimdi biraz daha ölümcül olduğunu söyleyebiliriz.

"Monte Castelli," diyor kararını vermek üzere olan katı bir yargıcın sert tavrıyla. "Hakkınızdaki her şeyi zaten biliyorum. Aile bağlantılarınızı öğrenmem uzun sürmedi." Etkili olması için duraklıyor. "Tüm aile bağlantılarını."

Tam olarak şok olmadım. Sabrina'nın bana amcasının görücü usulü evlilik planları hakkında anlattıklarını da unutmadım. "Hepimizin katlanması gereken çarmıhları var. Benimkilerden bazıları Wyoming'de yaşıyor. Senin arkadaşların olduklarını duydum."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor ve kıkırdıyor. "Sana bir şey açıklayayım."

"," diye mırıldandım.

"Sabrina, Albie Barone'un evlenmemiş son kızı. Ve benim yeğenim. Tahmin edebileceğiniz gibi, çok potansiyel talibi var. Kız kardeşim en küçük çocuğunun yuva kurmasını umuyor. Sabrina'nın işbirliği yapmaması başıma bela olmaya başladı. Diğer tüm evlilik tekliflerini reddetti. Sabrina hiçbir uyarı yapmadan gittiğinden beri annesi kendinden geçmiş durumda. Aptalca nişan hikâyene inanacak kadar aptal değilim ama Sabrina

Belli ki senden yeterince hoşlanıyor. Artık onun kocası olabilirsin. Onu mutlu edebilirsin."

Bu bir ricaya benzemiyor.

"Peki, emrinizle düğüm atmayı reddedersem, en yakın gölün dibinde beton ayakkabılar bekleyebilir miyim?"

Yüzünde gergin bir gülümseme beliriyor. "Zahmet edeceğimi düşünerek kendini gururlandırıyorsun."

"Sabrina bugün evlenmek istemediğini söylüyor. Bu tartışmanın sonu olmalı."

"Dediğim gibi, Sabrina'nın başka birçok teklifi var. Şimdilik onu Sicilya'ya geri götüreceğim. Eğer işle ilgilenmezsen, başkası ilgilenir. Bu riski almak istiyor musun?"

Sözleri içime işledikçe kanım eriyor. Samimiyetten başka bir şey yapma ihtiyacı duyan bir adam olduğundan şüpheliyim ve yarım kalmış işlerden hoşlanmaz.

Bu şeytani herif kendi etini ve kanını bu kadar rahat pazarlık ediyor ve verdiği mesaj çok açık. Sabrina'yı elinden kurtarmak için zorla evlendirecek.

Bana verdiği seçenek işbirliği yapıp onu korumak. Ya da Tempesta'lardan biri gibi kaçık bir mafya babasına eş olarak hizmet etmesi için sürüklenip götürülmesini izlemek.

Bunun olmasına izin vermeden önce kılıcımın üzerine düşerim.

Bekliyor. Parmaklarını tekrar vuruyor. Sabrının sınırları var. Zamanının çoğunun yeğeninin iyiliği için harcanmasına izin vermeyecektir.

Güzel. İki kere düşünmeye gerek yok.

"Yapacağım," dedim. "Onunla evleneceğim. Ve eğer bunun bugün olması gerektiğinde ısrar ediyorsanız, o zaman onunla bugün evlenirim. Ama bu, New York'ta kalacağı, okula geri döneceği ve istediği her şeyi yapabileceği anlamına geliyor. Yeterince iyi mi?"

Eğer bir çingiraklı yılan gülümseyebilseydi, muhtemelen şu anda Vittorio Messina'ya benzerdi. "Daha azını beklemiyordum."

SABRINA

M Annem sanki beş yaşındaymışım gibi ıslak saçlarımdaki düğümleri taramakta ısrar ediyor. Kafam biraz meşgul olduğu için ona izin veriyorum. "Çok yakışıklı," diyor hülyalı bir gülümsemeyle.

"Sana nasıl baktığını görüyorum. Seni seviyor. Monte iyi bir koca olacak."

İlişkiler söz konusu olduğunda biraz basit olduğu için affedilebilir. Ne de olsa, öz babası onu Amerikalı mafya babası Albie Barone ile evlenmeye gönderdiğinde annem henüz ergenlik çağını bile atlatmamıştı. Kurbağa babamla evlenmek onun bildiği tek şeydi. Hala herhangi bir romantik düşünceye tutunuyor olması gerçekten şaşırtıcı ama .

Şimdi kendimi suçlu hissediyorum. Monte ve benim bugün evlenmeyeceğimizi duyduğunda mutluluk balonunun nasıl patlayacağını görmek beni heyecanlandırmıyor.

Ve kendime kızgınım. Bu benim büyük, düşüncesiz ağzımın sorun yarattığı ilk sefer olmayacaktı.

"Nişanlandık!"

Panikleyip aptalca bir şey söylemeyi bana bırakın. Yarı çıplak korumamla bir motel odasını paylaşmam için daha iyi bir neden bulamaz mıydım?

Belki de uçaklar yeniden uçmaya başladığı anda amcamın gergin annemi memnun etmek için hemen binlerce mil öteye uçacağını tahmin etmeliydim. Ve neden odanın parasını Monte'nin ödemesine izin vermedim? Vittorio'nun yerimi bulmasını çok kolaylaştırmıştım.

Dahası, şansın da yardımıyla (kötü şans ama yine de şans), buraya beş milden daha kısa mesafede bölgesel bir havaalanı var. Amcamın içinde annemin ve en sevdiği bir düzineden fazla kötü niyetli mafya üyesinin bulunduğu özel jeti bir saat önce iniş yaptı.

En azından buraya doğru yola çıktıklarını bildirmek için arayabilirlerdi. Bu hepimizi büyük bir sıkıntıdan kurtarırdı. Amcamın adamları tarafından tartaklanan Monte'nin yüzündeki morlukları her düşündüğümde midem bulanıyor. Ve sonra durumun ne kadar kötü olabileceğini fark ettiğimde daha da kötü hissediyorum.

"Belki de onları kontrol etmeliyiz," diyorum, Monte'nin amcamla özel bir konferansa kaçırılmış olmasından biraz daha fazla tedirgin olarak.

Ama annem dinlemiyor bile. Mırıldanıyor ve gülümsüyor. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve aynadaki yansımamıza gülümsüyor.

"*La mia bambina*," diye fısıldıyor ve biraz buğulu gözlerle bakıyor.

Annem ve kız kardeşlerim tarafından bebek gibi bakılmaya alışkınım. Ve onlara endişelenmeleri için pek çok sebep verdim. Bir yatta bileğimi kırdım, garajın duvarına çarptım ve Anni'nin düğün gününde apandisit krizi geçirdim. Kargaşa için bir mıknaş gibiyim.

Bugünlerde özgeçmişimde yeni var. Kart oyunu sayesinde New York'ta bir mafya kavgasının fitilini ateşledim, bu da beni şu anda kazara nişanlı olduğum Monte ile kaçmak zorunda bıraktı.

Ama bu karmaşayı ben yarattım ve düzeltmem gerekiyor.

"Kızları aramalıyız," diyorum ilhamla. "Onlara henüz haber vermedim."

Daisy pek yardımcı olmayacaktır. Muhtemelen sadece çok güzel bir gelin olacağımı söyleyecek. Ama Annalisa çılgına dönecek. Anni demir gibi iradesiyle bu çılgınlığa bir son verecek. Ve Luca bir avukat. Benim tatlı dilli, çekici kayınbiraderim Vittorio'yu ikna etmek için gerçek bir şans yakalayabilir.

"Tabii, onları ararız," diyor annem ve yanağımı tekrar öpüyor.

O banyodan çıktığında, duşa girmeden hemen önce lavabonun yanına bıraktığım ekose eteğim ve pembe üstümle değiştirmek için aceleyle banyo havlumu çıkardım. O zamanlar hayat daha basitti. Birinin nişanlısı değildim.

Odaya döndüğümde annem nedense yatakları düzeltmekle meşguldü. Yine mırıldanıyor. Kapı açıldığında ve düğün destanında yeni bir bölüm başladığında Anni'ye gizlice 911 mesajı gönderebilmek için telefonumu arıyorum.

Amcamla yirmi dakika geçirdikten sonra Monte bir dönüşüm yaşadı. Ben hararetle bugün evlenmemizin neden saçma bir fikir olduğuna dair yüz bir neden sıralarken, o Vittorio'yla birlikte içeri girdi, ellerini çırpı ve "Düğün yapmak için harika bir gün gibi görünüyor" dedi.

Sersemlemiş bir halde, kafasına doğrultulmuş bir silah olup olmadığını görmek için etrafı kontrol ediyorum. Silah yoktu.

Belki de o serseriler onu dövdüğünde beyin sarsıntısı geçirmiştir. Ancak, sağ yanağındaki renksiz şişlik dışında, herhangi bir baskı altında gibi görünmüyor.

Vittorio onun yanında duruyor ve telefonunu kontrol ediyor. "Her şey hallediliyor."

"Bir rahibe ihtiyacımız olacak," diye belirtiyor annem. O kadar çok gülümsüyor ki yüzü çatlayabilir.

Amcam kimseye karşı kullanmadığı nazik bir ses tonuyla, "Senin de bir tane olacak," diyor. "Evlilik cüzdanı tedarik ediliyor. Elbiseler ve yüzükler kısa süre içinde gelecek. Tören tam burada, konferans salonunda gerçekleşecek. Yerel bir İtalyan restoranı yemek servisi için ikna edildi. Burada iyi yemek ne demek emin değilim ama idare edeceğiz."

Monte'ye bakıyorum, itiraz etmesini bekliyorum. Orada öylece durup dinliyor, bir manken kadar sakın, yaklaşan nikâhımız planlanırken.

Amcam sonunda burada olduğumu hatırladı. "Sabrina, düğün menüsü için bir isteğin var mı?"

"Mutlaka biraz manicotti ekleyin," diye öneriyor annem. "Onun favorisidir."

Evet öyle, ama şu anda pek aç değilim.

"Oh, Monte canım," diyorum nişanlıma benzediğini umduğum bir ses tonuyla, "gidip konuşabilir miyiz?"

Sakin bir bakışla karşılık veriyor. "Korkarım hayır," diyor. "Burada olmamalıydım bile. Törenden önce gelini görmek uğursuzluk getirir. Her neyse, Vittorio'yla birlikte smokin bulmaya gitmem gerekiyor."

Bir an için o kadar şaşırıyorum ki, odanın öbür ucuna koşup onu sarsmak üzereyim, ta ki bu trans halinden çıkana kadar.

Sonra ürpertici bir kesinlik beni vuruyor.

Monte'nin bu sahtekarlığı kabul etmesi için Vittorio çok korkunç bir tehdit savurmuş olmalı. Mantıklı olan tek açıklama bu. Vittorio'yu tanıyorsam, muhtemelen tehdidini Monte'nin ailesine kadar genişletmiştir.

Eğer katılmayı reddedersem ya da tüm bu nişan olayının bir yalan olduğunu kabul edersem, Monte'ye ne olacak? Ya Nico ve Sal'a? Amcam anlayışlı bir adam değildir. Ona karşı gelmek, ölümü istemek olur.

Monte, seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm.

Onunla göz göze gelmeye ve bir şekilde hayatını asla tehlikeye atmayacağımı anlatmaya çalışıyorum. İşbirliği yapmazsam Vittorio'nun beni Sicilya'ya geri götüreceğinden hiç şüphem yok ama bu

Monte'nin güvenliğini yanında küçük bir mesele gibi kalır. Onu kurtarmanın tek yolu bu sahte evlilik anlaşmasını bir süre daha sürdürmekse, bunu yapabilirim.

Monte'nin zarar göreceği düşüncesi bile ciğerlerimdeki tüm nefesi . Kusmak istiyorum. Ya da bayılmak. Dizlerim sulanıyor ve en yakın yatağın köşesine çöküyorum.

Annem şimdi erkekleri odadan kovuyor. "Yapacak çok işimiz var," diyor. "Artık geline bakmak yok."

Monte kapıdan çıkarken, "Mihrapta görüşürüz bebeğim," diyor.

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. Öfkeli olmalı. Onun yerinde olsaydım, ben de öfkelenirdim.

Bir hafta önce Monte güzel, karmaşık olmayan bir New York hayatı yaşıyordu. Ama sonra Sabrina Kasırgası şehre geldi ve yatağını bırakmak, gangster Lenny'yle uğraşmak ve sonra da ülkenin öbür ucuna kaçmak zorunda kaldı. Şimdi de Kansas'ta bir yerde evlenmeye zorlanıyor. Ne boktan bir durum.

Adil olmak gerekirse, kimse bu olaylar zincirini tahmin edemezdi. Umarım beni affedebilir.

Tekrar yalnız kaldığımızda, annem önümde diz çöküp ellerimi tutuyor ve endişeyle yüzüme bakıyor. "Zaten Monte ile , değil mi?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum düşünmeden. "Günlerdir onunla birlikteyim."

Gözleri büyüdü. "Kendini hissediyor musun?"

Pek sayılmaz. Statümdeki değişikliğe ve Monte'nin karısı olmayı kabul etmezsem öldürüleceğim tehdidine alışmakta zorlanıyorum.

Ama şimdi annemin dehşete düşmüş ifadesini görüyorum ve çok farklı bir şeyi kastettiğini anlıyorum.

"Bekle. Hayır, anne, ben..."

Evet, var. Ama son zamanlarda ve Monte ile değil. Bunu bilmesine gerek yok.

"Monte ve ben seks yapmadık," diye onaylıyorum yanaklarım yanarken. "İki yatağın da içinde uyunmuş gibi görüldüğüne dikkat edin. Bunun bir sebebi var."

Etrafına bir göz atıyor, memnuniyetle başını sallıyor ve yatakta yanıma oturmak için hareket ediyor. "O zaman düğün gecen çok daha özel olacak."

Paniklemek için yepyeni bir neden keşfettiğimden habersiz, alnımdan öpmek için eğiliyor.

Monte'nin fantezi versiyonunu kendimi tatmin etmek için kullanmak başka bir şey. Bu fantezilerin gerçekleşme ihtimali ise bambaşka bir şey. Çünkü Monte benim beceriksizliğimin yatak odasına kadar uzandığını çok çabuk keşfedecekti.

Şu anda strese girilecek onca şey varken, sahte kocamı cinsel açıdan hayal kırıklığına uğratma ihtimali listenin alt sıralarında yer almalı. Bunun için daha sonra endişelenmem gerekecek.

Bundan kaçış yok. Anni ve Luca'yı aramak durumu daha da kaotik hale getirecek. Bugün için en önemli şey Monte'nin güvende olduğundan emin olmak. Vittorio evlendiğimizi görür görmez Sicilya'ya geri dönecek ve sonra evlilik durumunu düzeltmekle uğraşabiliriz.

Vittorio yeraltı dünyasının Noel Baba'sı gibi bir şeye dönüşür ve acımasız silahlı adamları da onun yardımcı elfleridir. Hepsi bir araya gelince, işleri hallediyorlar. Kısa sürede, aralarından seçim yapmam için bir sürü gelinlik teslim edildi. Bir kağıt parçası gösterildi ve imzamı atmam istendi. Sayfanın üst kısmında kalın harflerle 'Evlilik Ehliyeti' yazıyor ve yutkunuyorum ama Monte'nin önce imzaladığını şaşkınlıkla fark ederek ben de imzalıyorum.

Ne yazık ki kimse alışverişe çıkmadan önce bedenimin kaç olduğunu sorma zahmetine girmede. Çılgınca bir prova seansından sonra, sadece bir elbise hem kalçalarımın üzerine oturacak hem de göğüslerimi içine alacak ve ben de şansımı zorluyorum. Bavulumda askısız sütyen yok ama benimki gibi bir askı ile sütyensiz gitmek gerçekçi bir seçenek değil. Mama cuts the straps from an ordinary

beyaz sütyen ve bu iş görür. Odaya uzun bir ayna getirildi ve annem beni aynanın önünde durmam için itti.

"*Bellissima*," diye gıdaklıyor ve saçlarımla oynamaya başlıyor.

Bu elbise hiç benim tarzım değil. Çok göz alıcı ve çok açık. Omuzları açıkta bırakan dantelli kısa kollar kendimi açıkta hissetmeme neden oluyor ve göz kamaştırıcı miktarda göğüs dekoltesi sergileniyor. Eğer hapşırırsam, yüzde elli ihtimalle bir göğüs dışarı fırlayacak. Uzunluğu kısa bir insan için tasarlanmamış ve elbise ayaklarımın etrafında su birikintisi yapıyor. Topuklu ayakkabı söz konusu bile olamaz. Pembe Converse spor ayakkabılarımı giydiğimde annem kaşlarını çatıyor ama bir kırık ayak bileği riskini daha göze almak istemiyorum.

Vittorio'nun adamlarından biri bir tepsi meyve ve peynir getiriyor ve annem birkaç lokma yememi emrediyor. Midem yemek konusunda çok kararsız olsa da, onun üzülmesini istemediğim için birkaç üzüm ve iki küp peyniri boğazımdan geçiriyorum.

Daha sonra, Trixie adında bir kadın, kafasının üzerine yığılmış altı kilo sarı saç ve manikürlü ellerinde iki dev pastel kozmetik kutusu ile ortaya çıkıyor. Gereğinden üç desibel daha yüksek sesle konuşuyor ama yeterince kibar.

"Damat çok şanslı bir adam," diyor dilini şaklatarak.

"Tatlım, böyle bir vücutla bir

Sadece Kızlar'da öldürmek."

Annem banyonun kapısında duruyor ve Trixie'nin saçlarımda saç maşası kullanmasını izliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Anneme "Bu bir video oyunu," diyorum çünkü bu gerçeklerden daha basit.

Trixie gülümser ve asadan uzun bir bukle daha çıkarır.

Yarım saat sonra dönüşümüm tamamlandı. Uzun kahverengi saçlarım spiral buklelerden oluşan bir çağlayana dönüştü. Yüzümde sekiz kat daha fazla makyaj var.

daha önce hiç giymediğim kadar. Teknik olarak, bu dar gelinlik her şeyi örtüyor ama yine de kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim.

Trixie yaptığı işten memnun. "Büyüleyici. Müstakbel kocan seni görene kadar bekle. Hemen düşecek."

Evet, düşebilir ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

Trixie gelinin annesine biraz cazibe katmak için ısrar edince annemin dikkati kısa süreliğine dağılıyor. Telefonumu kapıp Monte'ye bir mesaj gönderiyorum.

İyi misin???

Amcamla odadan ayrılalı dört saat oldu. Tüm bu süre boyunca burada sıkışıp kaldım ve ona neler olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için derin bir huzursuzluk içindeyim.

Mesaja cevap verdiğini gösteren üç nokta beliriyor ekranda. Nefesimi tutuyorum.

Hiç bu kadar iyi

olmamıştı. Daha

fazla nokta görünecek.

Yakında

görüşürüz.

Konuşmakta özgür olmamalı. Vittorio'nun baktığını hayal edebiliyorum

omzunun üzerinden.

"Güzel annene bak," diyor Trixie.

Makyajlı olmasına rağmen annemin kızardığını görebiliyorum. Koyu renk saçlarında gri çizgiler var ve genelde saçlarını bağlı tutuyor ama şimdi omuzlarının üzerinden yumuşak bir şekilde kıvrılıyor.

Annemin her zaman, tüm çocukların annelerinin güzel olduğunu düşündüğü şekilde olduğunu biliyordum. O benim için güzel çünkü o benim annem. Ama şimdi ilk kez, yaklaşık otuz yıl önce babam onu yıkmadan önce olması gereken umutlu, sevimli kızın bir anlık görüntüsünü görüyorum.

Bugünkü çılgınlıkta bir umut ışığı varsa o da annemi mutlu etmiş olmamdır. Aşık olduğumu düşünüyor ve Monte'nin beni sevdiğine inanıyor.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun anne," diyorum. "Hayır," diyor başını sallayarak. "Ben yaşlıyım."

"Değilsin," diye ısrar ediyorum ve ellerini tutuyorum. "Hiç de yaşlı değilsin."

Villada, haftada bir gelen Cesar adında bir bahçıvan vardır. Yakışıklı, dul ve her zaman ona çiçek getiriyor. Onu izlediğini gördüm ve onun flörtöz tavırları karşısında kızardı ama asla karşılık vermedi. Sanırım . Ne kadar çok şey anlatabildiğimi duyunca şaşırabilir.

Kapının aniden sertçe çalınması midemi alt üst ediyor. Trixie açıyor ve Vittorio diğer tarafta duruyor. Arkasında iki adamı var.

"Herkes bekliyor," diyor Vittorio ve elinde şeftali renginde bir buket çiçekle öne çıkan adamlarından birine başını sallayarak.

Bir elimde buket, diğerinde uzun gelinliğim, amcamı birinci kattaki konferans salonuna kadar takip ediyorum. Yol boyunca bir yerlerde, benimle koridorda yürüyecek kişinin amcam olmasına karar verilmişti. Vittorio'nun adamları ona odaya kadar eşlik etmeden önce annem yanağımdan öpüyor ve ben amcamla kısa bir süre yalnız kalıyorum.

Kolunu uzatıyor ve ben kadar bekliyor. "Umarım bu senin için neşeli bir gün olur Sabrina."

Çiçek buketimi onun kendini beğenmiş suratında ezmek isterdim. Polene alerjisi var. Büyük kötü mafya patronu çiçeklere karşı hassastır. Ama Monte'nin hayatı böyle bir şey yapamam.

"Teşekkür ederim Vittorio Amca" demeden önce sıkılı çenemi açmam gerekiyor. Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım. Hiçbir kız daha iyi bir düğün günü geçirmemiştir."

Karanlık kıkırdaması, sahte coşkumu eğlenceli bulduğunu gösteriyor gibi. Ne sürüngen ama.

Konferans salonunun çift kapısı açılıyor ve amcam ben hareket edene kadar kolumdan hafifçe çekiştiriyor.

Oda çok büyük değil ama büyük bir izleyici kitlesi de yok. Annem dışında sadece amcamın çevresindeki konuklar var.

Birdenbire bu elbisenin vücudumu ne kadar gösterdiğinin farkına vardım. Beni gizlice süzen gözleri fark ettiğimde kaçmak istiyorum. Bu adamlar Vittorio'nun yeğenine asla açıkça saygısızlık etmezler ama yine de erkektirler ve erkekler meme gördüklerinde bakarlar.

Bu, koridorda şimdiye kadar yaşanmış en garip yürüyüş olmalı. Vittorio, kaçmaya kalkışırsam diye kolunu benimkinin içinden geçirirken, ben buketle hokkabazlık yapmak ve ayağım takılmasın diye bir tomar saten elbise kumaşını tutmak zorunda kalıyorum. Odadakiler pembe spor ayakkabılarıma bir an bakıyor ama yapacak bir şey yok. En azından bu sabah odam basılmadan önce bacaklarımı tıraş edecek zamanım oldu.

Vittorio beni koridorun sonunda Monte'nin yanına bıraktı. takılmasını önleme çabam yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, evleneceğim adama henüz iyice bakmamıştım.

Bu sabah Vittorio'nun adamlarıyla girdiği itiş kakıştan dolayı yüzü yara bere içindeyken, siyah smokiniyle hem şık hem de şeytani. Tipik gündelik kıyafetinden kesinlikle bir değişiklik Kot pantolon. Yine de o giyer ve smokin ile Hayır İPUCU bir rahatsızlık. Monte mükemmelin ötesinde görünüyor ve başka bir zaman olsa onu süzer ve görüntüsünü hafızama kazırdım. Ne zaman I ayarlamak benim elbise içinsürükleyin ve hem ayakkabılarımın altından, biraz bocalıyorum. Monte'nin eli dirseğimi tutup beni sabitlemek için uzanıyor. Başımı kaldırıyorum, gözleriyle karşılaşp sempati duymasını ve bu işte birlikte olduğumuzu anlamasını . Eğer biriyle zorla evlendirilmek zorunda kalacaksam, bu kişinin Monte olmasından çok memnun olduğumu bilmesini istiyorum.

Onu.

Monte aynı şekilde hissetmeyebilir. Gözlerini kaçırıp rahibe bakmadan önce bakışlarımı zorlukla karşılıyor.

Ufak tefek bir adam olan ve amcama gergin bakışlar fırlatırken ter içinde kalan rahibin ağır bir İspanyolcası var.

Aksan. Zavallı adama spontane bir nikâh kıymak için buraya sürüklenmeden önce neler söylendiğini ancak tahmin edebilirim. Sesi titriyor ve çok hızlı konuşuyor, belli ki bu işi bitirmeye hevesli.

Sadece o değil. Burada durduğum her saniye, aşırı seksi gelinliğimin içinde bir gösteri, tam bir eziyet. Klimanın sesi sonuna kadar açılmış olmalı ve oda neredeyse buz gibi. Her an dişlerim takırdamaya başlayabilir.

"Dur bakalım," diye bağılıyor Monte, tam törenin evlilik yemini kısmına geldiğinde rahibin sözünü sertçe kesiyor.

Odada şaşkınlık mırıltıları dalgalanıyor. Görünüşe göre Monte bunu yapamayacak. Belki de parlak bir bahane bulmuştur. Ya da belki de amcamı en kötüsünü yapması için cesaretlendirecek.

Monte'nin bir sonraki sözlerini beklerken hem rahatlamış hem de son derece korkmuş durumdayım.

Ama onda yok. Monte smokin ceketini omuzlarından çıkarıp dikkatlice omuzlarıma örtüyor. Ceket sıcak ve açıkta kalan tenimin çoğunu örtecek kadar büyük.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak ona minnettarlık dolu bir bakış atıyorum. O da göz kırparak cevap veriyor.

Bunu yapmak zorundayız. En azından bunu birbirimizle yapıyoruz. Bu acının çoğunu alır.

Ben yüzükleri unutmuştum ama doğal olarak Vittorio unutmamıştı. Parmağıma oldukça gösterişli bir pırlanta takılıyor ve Monte'nin parmağına kalın bir bant geçirirken ellerim sadece biraz titriyor. Sonsuz bir sözün kelimelerini tekrarlamam söylendi ve ben de yaptım.

Monte, sıra kendisine geldiğinde ",," diyor ve hepsi kadar.

Rahip terli alnını katlanmış bir mendille siler. "Şimdi gelini öpebilirsin."

Bu kısmı da unutmuşum. Monte'yi öpmek hoş olmayan bir şey değil. Sadece hiç hayal etmemiştim

Evlilik yemini etmemiz emredildikten hemen sonra bir oda dolusu insanın önünde bunu yapmak.

Monte çenemi yukarı kaldırıyor ve başını eğiyor. Dudaklarını kısa bir süre için dudaklarıma değdirmeden önce tepki verecek zamanım bile olmuyor. Bu bir öpücük sayılmaz. Daha çok, dikkatim dağınıkken dudaklarımız arasında yapılan iffetli bir gezinti gibi.

Ama iş bitti. Biz evlendik.

Annem telefonuyla fotoğraflarımızı çekiyor. Monte'yi kucaklıyor ve yanağından öpüyor. Yemek tepsileri getiriliyor ve odanın arka tarafına açık büfe tarzında yerleştiriliyor. Vittorio'nun adamları bir sırtlan sürüsünün tüm enerjisiyle yiyeceklerin üzerine çullanıyor. Monte, Vittorio tarafından uzaklaştırılıyor, bu çok kötü çünkü yeni kocamla gerçekten özel bir konuşma yapmam gerekiyor.

Bu arada, ceketini bende kalacak. Kollarımı kolların arasından geçiriyorum, göğüslerimi herkesin bakışlarından koruyacak kadar geniş olmasından memnunum.

Yuvarlak yemek masaları getiriliyor ve amcamın adamları bir hafta boyunca yemek yüzü görmeyecekmiş gibi karınlarını doyurmaya koyuluyorlar. Tekerlekli bir içki arabası da geldi ve şarap serbestçe akmaya başladı.

Dışarıdan ara sıra uzaktan patlama sesleri geliyor. Havai fişekler. Bugünün 4 Temmuz olduğunu tamamen unuttum. En azından bu, düğün tarihimi hatırlamamı kolaylaştıracak.

Annem adamlara ters ters bakıyor ve yanımdan ayrılmıyor. Beni yemeye teşvik etmek için elinden geleni yapıyor. Sonunda onu mutlu etmek için birkaç lokma alıyorum ama bir yandan da Monte'nin dönmesini bekliyorum. Amcamla yalnız kaldığı süre uzadıkça daha da endişeleniyorum. Telefonum odada unutulduğu için onu arayamıyorum bile.

Bu aptal elbiseyi istiyorum. Biraz kestirmek istiyorum. Dün olmasını istiyorum.

"Al." Annem telefonunu aniden kulağıma doğru itiyor. "Luca ve Anni seni tebrik etmek istiyor."

Aman Tanrım.

"Alo?" Dikkatle söylüyorum, kız kardeşimin çılgına dönmesini bekliyorum.

Neyse ki diğer uçta şimdilik kocası var. "Şey," diyor Luca, "bu kızaran gelin değil mi? Senin Kardeşim için dışarı çıkmak zorunda kaldı."

İnledim. "Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar deli?" "Öfkeden katatonik olmuş," diyor. "Emin değilim. önce Monte ya da Vittorio'yu boğmayı planlıyor. de."

Şu an için annem uzaklaştı ve erkekleri domuz gibi yedikleri için azarlıyor.

"Bu Monte'nin hatası değildi," diyorum Luca'ya, fısıltının biraz üstünde bir sesle. "Colorado'ya vardığımızda açıklayacağım ama lütfen ona kızma."

"Değilim," diye iç geçiriyor Luca. "Sen ?"

"Burada kan dolaşımımı engelleyen bir gelinlikle oturuyorum ve az önce yediğim manicotti'yi kusmamaya çalışıyorum. Ben harikayım. Ama anneme tek kelime etme. Şu anda romantik bir fantezi bulutunun üzerinde ve gerçek aşkımı bulduğumu düşünüyor."

Luca homurdanıyor. "Sen ve Monte. Hatırladığım kadarıyla, siz ikiniz sözlü bir savaş alanı patlak vermeden ancak merhaba diyebiliyordunuz."

"Haha. Git bebek yeğenime bak ve kız kardeşimden tüm silahları ve bıçakları sakla."

"İyi fikir. Düğün gecenizin tadını çıkarın, Bayan Castelli." Kıkırdamaya başladı, ben de telefonu yüzüne kapattım.

Annem tuvalete gittiğimde bana eşlik etmekte ısrar ediyor. Vittorio'nun iki adamı bizi takip ediyor.

"Gidin buradan," diye tısıliyorum onlara çünkü şu anda çok sinirliyim. Ayrıca, soldaki uşak Monte'ye vuran kişi, yani en sevdiğim kişi değil. Adamlar boş boş bakıyorlar çünkü ben Vittorio kadar korkutucu değilim. En azından ben işerken tuvalette dikilmiyorlar.

Monte'yi dışarıda konferans odasında dolaşırken görmeyi umuyordum ama o

Vittorio da ortalıkta yok. Onlar gelene kadar bir saat daha geçer.

Monte nihayet odaya girdiğinde hemen beni arıyor ve annem ağzıma daha fazla yemek tıkıştırmaya çalışırken beni bir masada otururken bulunca rahatlamış görünüyor.

Tabii ki hala buradayım. Nereye gideceğimi sanıyor ki? Mafya haydutları tarafından takip edilmeden tuvalete gitmeme bile izin verilmiyor.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kravatı yok ve gömleğinin birkaç düğmesi açık. O kadar saçma bir şekilde seksi ki, bir an için garip bir gurur duygusu kabarıyor, sanki o gerçekten benim kocamış gibi.

Monte ve Vittorio son birkaç saat içinde çok daha samimi oldular. Açık büfe masasında birlikte duruyor, sohbet ediyor ve masamıza oturmak için bu tarafa doğru yürümeden önce tabaklarını yemekle dolduruyorlar.

"Nerelerdeydin?" Monte'ye söylüyorum ve sonra sesimin gerçek bir eş gibi çıkmasından dolayı utanıyorum.

Monte yanında bir şarap şişesi getirmiş. Bir kadeh bana uzattı. "Konuşmamız gereken birkaç şey vardı."

Zaten sarhoş olduğuna dair bir işaret bulmaya çalışıyorum. Hayır, gözleri keskin ve hareketleri kusursuz. Tüm işaretler ayık olduğunu gösteriyor.

Vittorio tabağındaki dana etini vahşice kesiyor. "Sabrina, New York'ta yaşadığınız o küçük sorunu hatırlıyor musun?"

Lenny Lombardo'dan bahsetmiyorsa, başka ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. "Sanırım öyle."

"Bu sorun artık yok." Amcam şarap şişesini aldı ve kendine bir bardak doldurdu. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bir mafya cinayeti size hediye olarak sunulduğunda doğru görgü kurallarını merak ediyorum. Monte'ye gizlice bir bakış atıyorum. Spagetti çatalının etrafında yuvarlarken tamamen sakindi. Evliliğe zorlanmanın iştahını etkilemediği kesin.

Amcam ayağa kalkıyor ve kadehini kaldırıyor. "Sevgili yeğenim Sabrina ve yeni kocasına. *Selam olsun.*"

Odadaki herkes kadehini kaldırır. "*Selamlayın.*"

Üç katlı bir düğün pastası geldi ve bu kadar kısa sürede nereden gelebileceğini hayal bile edemiyorum. Görünüşe göre Vittorio Messina'nın talep üzerine temin edebileceği şeylerin sınırı yok. Düğünler. Ölü gangsterler. Gurme pastalar. Hepsi bir günlük iş.

Vittorio'nun tüm ekibinin geceyi motelde geçireceğini ve yarın erkenden uçacağını söylediğini duyduğumda hala tabağımdaki kek dilimini itiyorum. Yorgancılık kongresi sona erdiği için artık şehirde oda sıkıntısı yok.

Ancak yine de Monte ile aynı odayı paylaşacağım çünkü düğün gecemi neden yeni kocamla geçirmek istemediğimi açıklamanın bir yolu yok.

Annem henüz Sicilya'ya dönmüyor. Anni'yi ziyaret etmek ve küçük Jane'le tanışmak için bize Colorado'ya kadar eşlik edecek. Acaba Monte annem yanımdayken, o gidene kadar evli gibi davranmamız gerektiğinin farkında mı? Bu konuda özellikle endişeli görünmüyor, belki de değildir.

Evli olmaktan bahsetmişken, burada, konferans salonunda sonsuza kadar kalamayız. Annem zamanı not ediyor ve bana yaklaşıyor.

"Eminim kocanızla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorsunuzdur," diyor anlamlı bir gülümsemeyle. "Sen ve Monte'nin kalmanıza gerek yok."

Ne yazık ki Vittorio kulak misafiri olur ve kendi fikrini söylemeye karar verir. "Mükemmel. Sanırım hepimizin mutlu çifte iyi geceler deme vakti geldi."

Monte sandalyesini geriye iter ve bir anlığına kibar maskesi kaybolur, yerini ateşli bir nefrete bırakır. Onun işbirliği bir rol. küçümsüyor ve ben

Onu suçla. Vittorio sevdiği herkesi neredeyse tehdit etti.

Monte ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Nazikçe kalkmama yardım ederken yüzündeki tüm soğuk öfke kayboldu. Bütün gün özel olarak konuşma fırsatımız olmadı. Ona üzgün olduğumu ve onu ve ailesini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemem gerekiyor.

Birkaç dakika içinde ona istediğim her şeyi söyleyebileceğim çünkü sonunda baş başa kalacağız. Odamızda. Düğün gecemizde.

Odaya kadar yürürken sessizdi ama Vittorio'nun iki adamının bizi takip ettiğini fark edince kaşlarını çatı.

"Ne yapacaklar lan?" diye . "Kapıyı mı dinleyecekler?"

Arkamı döndüğümde bizi takip eden iki yarı, güler yüzlü olmayan adamı görüyorum ve bu fikir midemi bulandırıyor. Ancak Monte gerçeklerden çok da uzak olmayabilir ve bana çok kritik bir gerçeği hatırlatıyor.

Diğer herkes gerçek bir düğün gecesi geçirmemizi bekliyor.

Bu da beni çok önemli ve rahatsız edici bir soruyu düşünmeye itiyor.

Monte de bunu bekliyor mu?

MONTE

T Lanet olası odası. Buraya tekrar girmek Groundhog Day gibi. Şu noktada bundan kurtulabileceğimize inanmıyorum.

En azından bu sıkışık otel odası, son bulunduğumuz yerden, yani düğünümüzden bir adım önde. Hâlâ smokin ceketimin içinde yüzen Sabrina, kapıyı kilitleyip pencere perdelerini tamamen kapatmamı izliyor.

"Gerçekten bütün gece orada duracaklar mı?" diyor.

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve Vittorio'nun adamlarının odanın hemen dışında nöbet tuttuklarından oluyorum. "Öyle görünüyor."

Ona söylemediğim şey, bunun sadece bizim korunmamız için olmadığından emin olduğum. Muhtemelen mutlu yeni evliler gibi odada kalmamızı sağlamak için emir . Umalım da düğün çarşaflarını ya da benzer bir ortaçağ saçmalığını görmek istemesinler.

Sabrina başını sallıyor ve dudağının kenarını çiğniyor. Duruşu gergin ve yüzü endişeli bir şekilde banyo kapısının yanında duruyor. Gözleri bir an bana kayıyor, sonra sertçe yutkunup başka tarafa bakıyor.

Bu gece talepte planlayıp planlamadığımı merak ediyor olabileceği aklıma geldi. Sanki Vittorio'nun yardakçıları dışarıda beni dinlerken onun üzerine atlayacakmışım gibi. Hem de benimle evlenmesinin emredildiği gün.

Ben kapıyı ve pencereyi iki kez kontrol ettikten sonra ayakkabılarımı çıkarırken Sabrina olduğu yerde kalıyor. Televizyonu açıyorum çünkü buradaki ortam cehennem gibi garip. Bulabildiğim en zararsız şey ev alışverişi kanalı olduğu için onu açık bırakıp sesi kısık bir uğultuya getiriyorum.

Sol elimdeki altın alyansın görüntüsü, bu yeni gerçekliğin ayıltıcı bir hatırlatıcısı. Daha da büyük bir hatırlatma ise odanın diğer tarafında toplanmış, bir sonraki hamlemi bekleyen gergin kız.

En yakındaki yatağa oturup gelinin yüzüne bakıyorum ve ona açık açık bakıyorum. Koridorda yürürken onu ilk gördüğümde nefesim kesildi. Sabrina ne yaparsa yapsın ya da ne giyerse giysin her zaman son derece güzel bir kızdır. Ama gelin makyajının seksi etkisine hazırlıklı değildim.

Ve giydiği elbise. Vay anasını. Lanet şey vücudunun her muhteşem kıvrımına yapışıyor. Törene dikkatimi veremedim çünkü bir yandan azgın ereksiyonumu dizginlemeye çalışırken bir yandan da o elbiseyi yırtıp atma düşünceleriyle meşguldüm.

Beni şimdiki zamana geri döndüren yüzündeki ifadeydi.

Sabrina telaşlanırken, gelin buketiyle göğüslerini örtmeye çalışırken gözle görülür biçimde rahatsızdı. Bir oda dolusu erkeğin önünde seksi bir elbiseyle teşhir edilmekten nefret ediyordu. Gözlerini oyup kafalarını çıkarmadan önce defolup gitmeleri için hepsine kükremek istedim.

Onun yerine ceketimle üzerini örttüm. şeyi omuzlarına doladığımda, yüzündeki ifade

kaygısı ve minnettar bakışları beni neredeyse bitiriyordu.

Kadınların erkeklerden korkmak için sayısız nedeni vardır. Ve yetiştirilme tarzı sayesinde Sabrina, erkeklerin dünyaya yaşattığı en kötü şeylerden bazılarını gördü. Ama benden korkmasına asla gerek yok. Bunu anladığını sanıyordum. Belki de anlamamıştır.

"Brina?" Mükün olduğunca nazikçe söylüyorum.

Yerinden kıpırdamadan duruyor, kasvetli bir temkinlilikle beni izliyor.

Bir elimi gezdirip doğru kelimeleri seçmeye çalışıyorum. Geçen gece sarhoş bir ahmağı kendime benzettiğim ve onu gözyaşlarına boğduğum odada olmamız hiç yardımcı olmuyor.

"Hayatını mahvettim," diye ağzından geçiriyor. "Öyle değil mi?" "Ne?" Şok içinde ona göz kırpmıyorum.

"Saçmalama."

Burnunu çekiyor ve ceketimi vücuduna daha sıkı sarıyor. "Önce New York'ta seni canını kurtarmak için kaçmaya zorlayan bir mafya savaşı başlattım, şimdi de aileni amcamdan kurtarmak için seni evliliğe zorluyorum." Yere ve tekrar kokluyor. "Ben bir insan yıkım topuyum."

"Sen bir yıkım topu değilsin."

"O zaman bir dinamit çubuğu."

Ciddi bir konu olmasına rağmen, bir kahkaha atıyorum. Espri bir anda kayboluyor.

Sabrina'nın bu düğünün beni ve ailemi Vittorio'nun intikamından kurtarmak için yapıldığına inanıyor gibi görünmesi beni şaşırtmıyor. Ona gerçeği, amcasının onu bir sonraki uygun teklif sahibiyle pazarlık etmeyi planladığını söylemek, durum hakkında çok daha kötü hissetmesine neden olacaktır.

Kardeşim bir konuda yanıliyordu. Nico bir keresinde Sabrina' borçlu olduğu tek kişi olmak istiyorum diye şaka yapmıştı.

Bu doğru değil. Kendini hiçbir erkeğe mecbur hissetmesini istemiyorum, bana bile.

Sadece onu istiyorum.

Bu düşünce yeni bir şey değil ve onu beynimin bağırsaklarına çalışmak etkili olmadı. Bazen ona sahip olamazsam kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Yine de bu gece, o seksi gelinliğinin içinde burnunu çekerken ve amcasının adamları dışarıda beni dinlerken bu konuda harekete geçmeyi planlamıyorum.

Sabrina'yı acı içinde görmek başka hiçbir şeye benzemiyor. Aklımda kaba niyet olmadan yataktan kalkıyorum, yanına gidiyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Bana karşı hevesle eriyor. Yanağını göğsüme yaslıyor ve bir anlığına ona sarılmama izin veriyor. Aletimin parti zamanı olduğunu düşünüp fermuarı patlatmaya çalışmasına engel olamıyorum. Tek yapabildiğim onun bunu hissetmesini engellemeye çalışmak. Kafamı toparlamak için muhtemelen birkaç kez mastürbasyon yapmam gerekecek.

"Sen bir yıkım topu değilsin," diyorum ve çenemi yumuşak saçlarının üzerine koyuyorum. "Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

Başını sallıyor ve tekrar kokluyor. "Yüzün nasıl?"

"Bence bir silahın kabzasıyla yanağına vurulmak bir gelişme."

Sabrina başını arkaya eğip bana bakıyor. Burnunu kırıştırıyor. "Öyle değil."

"Bu durumda, biraz daha ibuprofen var mı? Bu şey acıtıyor."

Parlıyor ve beni serbest bırakıyor. "İbuprofen'imın hiç bitmemesi benim için bir gurur kaynağı."

Bavulunun yanına diz çöküp içindekileri karıştırmaya başladığında, parlak renkli giysi bir kenara atılıyor. Elime bir şişe tutuşturuyor, sonra kapıya gidiyor ve ben itiraz edemedenden kapıyı açıyor.

Vittorio'nun adamları şaşkınlıkla arkalarını dönüp odaya bakarlar.

"Biraz buza ihtiyacımız var," Sabrina. "Git ve getir."

Kapıyı tekrar suratlarına çarptığında hala bakıyorlardı.

Yüzümdeki yaralarla ilgilenmek ona

yeni bir amaç. Buz teslim edildikten sonra, buz torbası yapmak için bir banyo el havlusu kullanıyor.

"Uzan," diyor ve o şeyi yüzüme bastırmaya çalışıyor.

"Hayır, teşekkürler. Oturabilirim." Havluyu ondan aldım ve yanağıma doğru tuttum.

İyi bir hasta olmayı başaramadığım için ağzı sinirlenerek buruşuyor. Sonra iç geçiriyor. "Üzerimi değiştirmem lazım. Bu elbisenin ne kadar rahatsız olduğuna inanamazsın."

Sabrina smokin ceketini çıkarır, pijamalarını toplar ve banyoya girip kaybolurken aklımdan geçen her küfürlü yorum bastırılıyor.

Otuz saniye sonra tekrar ortaya çıkıyor. elbisesini giyiyor. Ve yüzünde gerçekten garip bir ifade var.

İçini çekiyor. "Annem fermuarı kapatmak için nefesimi emmemi istedi ve o zaman bile oldukça sıkıcıydı."

Bu bilgiyle ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Şimdi açamıyorum," diyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Kıyafetlerini çıkarmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Bak, yardım için annemi çağırırdım ama o zaman da 'Kocan seni neden soyamıyor' gibi sorular sorar, o zaman da açıklama yapmam gerekir."

"Sesini alçalt," diye homurdanıyorum ve görevimi yerine getirmek için ona doğru ilerliyorum.

Sabrina arkasını dönüp şifonyerin üzerindeki büyük dikdörtgen duvar aynasına bakıyor. Kızaran yansıması beni izliyor. Tanrıya şükür alkol alımımı bir kadeh şarapla sınırlamıştım. Yoksa muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp bütün gece ona tapınmak için yalvarırdım.

Boğazını temizliyor ve uzun, görkemli saçlarını bir kenara atıyor. "Gerekirse yırtabilirsin. Bir daha giyecek değilim ya."

Lanet olsun. Burası cehennem mi? Dokunulmaz rüya kızım benden kıyafetlerini yırtmamı isterken aletimin pantolonumun içinde patlamakla tehdit etmesi bunun olabileceğini gösteriyor. Tüm cesur izci çabalarım, fermuarın bir fiske kadar uzakta.

Bağcıkları çözüp alttaki fermuarı parmaklarımın arasına sıkıştırdığımda ellerimin titrememesine şaşıyorum. O şeyin sıkıştığı konusunda yalan söylemiyordu. Hafifçe çekmeye çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Daha sert çekmeye çalıştığımda da hiçbir şey olmuyor.

Parmak eklemlerim omurgasına değiyor. Gözleri sıkıca kapanıyor ve nefesi titrek bir şekilde dışarı çıkıyor. O kadar tahrik olmuş ki ayakta zor duruyor. Bu ikimiz için de geçerli.

Bu fermuar ciddi bir mücadele olmadan hiçbir yere gitmiyor. Onun önerisini kabul edebilirim. Bu kumaşı yırtmak kolay olmayacak ve onu yaralama riskini almak istemiyorum.

Spor çantam sadece birkaç adım ötede. Çantayı karıştırmamı izlerken Sabrina'nın alnı şaşkınlıkla kırışıyor. Bir sustalı bıçak çıkardığımda irkiliyor ve gözleri . Bıçağı açarken yaşadığı şokun tadını çıkarıyorum.

"Kımıldama," diyorum ve sessizce onaylamasını bekliyorum.

Sonra hızlı ama dikkatli bir şekilde elbisesinin arkasını açtım.

Kumaş yarıldı ve bıçağı düşürdüm. Gözlerimiz aynada buluştu. Onunkiler arzudan ağırlaşıyor ve alt dudaklarını emiyor. Enfes sırtının derisi birkaç santim ötede. Ellerim omuzlarına iniyor. Hareketsiz, bekliyor.

Çünkü bana güveniyor.

Bana her zaman

güvenebilir. Ne de olsa o

benim karım.... *OH*

FUUUUUUUCK.

Bu kelimeyi kullanmak için ne kadar da kötü bir zaman.

Karım. Eşim. Karım. Karım. Karım.

Her yankı, sikimi ham hayvani içgüdüyle dolduran bir nabız. Sağduyuya lanet olsun. *Karımı* becerme ihtiyacı evrimsel kodun bir parçası olmalı. Eminim bilimsel bir şeyler dönüyordur. Elden bir şey gelmez.

Ellerim omuzlarından kalkıp kollarından aşağı kayıyor ve harap elbiseyi zar zor ayakta tutan dantelli kolların yerini değiştiriyor.

Sonra elbise düşmeye başlar ve Sabrina sertleşir. Yüz ifadesi değişir, acılı ve utangaç bir hal alır. Gözlerini indiriyor ve vücudunu örtmeye çalışarak enkaz halindeki elbisesini sıkıca kavıyor. Ellerimi hemen onun üzerinden çekiyorum.

"Yapamam," diye nefes nefese kalıyor ve bana bakmayı reddediyor.

Ciddi söylüyor. Şaka yapmıyor ya da zorluk çıkarmıyor. Bu ani şiddetli kaygının bir nedeni var. Biri ona bunu yapmış, onu fena halde mahvetmiş ve kendi cinselliği konusunda derin bir rahatsızlık hissetmesine neden olmuş. Geçen gece bunu itiraf etti.

"Brina." Başımı eğiyorum ve çıplak omzuna şefkatli bir öpücük konduruyorum. Onu asla bir şey yapmaya zorlamayacağım. Sadece bana inanması umuduyla ona ne kadar harika olduğunu söylemem gerekiyor. *Ona* inanmak yerine.

"Özür dilerim , Monte," o zorlukla boğulmadan önce banyoya koşup kapıyı çarparak kapattı.

Orada uzun süre kalıyor, smokinimin kalıntılarını bir çift giymeme yetecek kadar uzun bir süre. Bu gece yatarken gömlek giymek için de iyi bir gece, sırf onu biraz daha rahat hissettirmek için bile olsa.

Vittorio'nun adamları kapının diğer tarafından iğrenç kahkahalar atıyor. Bu ses sinirlerimi bozuyor ve çenelerini kapatmaları için duvara vuruyorum.

Sabrina nihayet ortaya çıkar ve makyajı temizlenmiştir. Uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve

izgi film ejderhalarıyla kaplı kapüşonlu bir tişört ve bir çift ekose pijama şort giymiş.

Gözyaşı belirtisi yok ama üzerinde bir hü­zün havası var ve bunun bizim sahte düğünümüzle bir ilgisi olmadığından eminim.

Bana doğru hızlıca bir bakış attıktan sonra yatağına doğru ilerliyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Bundan şüpheliyim."

İç çekerek yatağına uzandı ve yüzünü bana dönerek bağdaş kurdu. "Monte, seninle flört ettiğimin farkındayım ve hep de ettim. Sana bir sürü karışık mesaj gönderdim. Geçen gece bunun için beni neden çağırdığına şaşmamalı."

"Kesin şunu," diye homurdandım. "Sarhoşken geçirdiğim öfke nöbeti için zaten özür diledim. Ve benim hatam olmayan şeyler için özür dilemek gibi bir alışkanlığım yok."

Yere bakıyor ve hımbıl çoraplarının lastiğini kurcalıyor. "Haklıydın," diyor zar zor duyulacak şekilde.

"Ne hakkında?"

"Seni kızdırıyorum ve damarına basıyorum çünkü senden çok etkileniyorum ama bana bir bedel ödetmeyeceğini biliyorum. Seninle güvende olduğum gerçeğinden faydalaniyorum ki bu gerçekten berbat ve adaletsiz bir durum." Burnunu çekiyor ve sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlasına dönüşüyor. "Daha fazlasını yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bunu çok düşünüyorum ve seninle farklı olacağını biliyorum. Ama ben sadece... sıkışmış durumdayım. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

"Sabrina." Boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. "Gerçekten konuşmaya devam edebilir ?"

Başını sallıyor ve gözlerini kaldırıyor. "Evet, sanırım yapabiliriz."

Belki ondan bazı derin kişisel bilgileri almaya hakkım yok ama mantıklı olma havasında değilim. Ve tüm hikayeyi bilmezsem ona yardım edemem.

Şimdi kelimeleri ağzımdan çıkarırken çenemin sertleştiğini hissediyorum. "Bana ondan bahset."

"Kim? Vittorio mu?"

"Hayır, Sabrina. Bana *ondan* bahset."

Beti benzi attı. "Neden? Ne yapacaksın?" "Bu *onun* ne yaptığına bağlı."

O ovalar onu eller üzerinde onu Bacaklar ve yüz buruşturuyor at a

Anı. "Bana fiziksel olarak zarar vermedi. Sana bunu zaten söyledim."

"Bu doğru mu?" "Evet."

"Yemin et."

"Yemin ederim. tecavüz etmedi, uyuşturucu vermedi ya da vurmadı. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır, şu an hiç mutlu değilim."

Yüksek sesle nefes veriyor. "Yüzünüze bakıp en utanç verici sırlarımı ağzımdan kaçırmak gerçekten hiç eğlenceli değil."

Kolay çözüm. Yataktan atlıyorum, duvara doğru yürüyorum ve ana ışığı kapatıyorum. Sonra televizyonu kapatıyorum. Şimdi sadece biz ve karanlık varız.

"İşte," diyorum, yataktaki yerime dönerek. "Artık yüzüme bakmana gerek yok."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor. "Sadece seni uyarıyorum, bu uzun bir hikaye."

"İyi bu gece başka planım yok."

Bir kahkaha atıyor ve birkaç derin nefes aldıktan sonra başlıyor.

"Öncelikle, ben büyürken çok fazla özgürlüğüm yoktu. Üniversitedeki ilk yılıma kadar bir erkekle öpüşmedim bile ve öpüşmek de o kadar. Babamın kuralları çok katı olduğu için pek kimseyle çıkmadım. Daisy ve Anni kuralların etrafından dolaşmanın yollarını buldular ama ben itaatsizlik etmekte tereddüt ettim. Üniversite boyunca evde yaşadım ve neredeyse hiç dışarı çıkmadım. Sosyal hayatım oyun dünyası etrafında şekilleniyordu ve kendimi ait hissettiğim tek yer orasıydı.

"Üç yıl önce Javits Center'da bir oyun kongresine katıldım. Jeffrey ile orada tanıştım. O zaten oyun dünyasında büyük bir isimdi ve ben de

Onunla yüz yüze tanıştığım için biraz şaşkındım. On yaş büyük, yakışıklı ve zeki biriydi ve daha önce hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmamıştı, bu yüzden gerçekten gururum okşandı ve kendimi kaptırdım. Tanıştıktan yaklaşık bir ay sonra ilk kez seks yaptık. Yani, o başkalarıyla birlikte olmuştu ama ben olmamıştım. İlk sefer pek iyi gitmedi. Sanırım çok gergindim. Hiç zevk almadım. İkinci sefer de daha iyi değildi, ondan sonraki de. Jeffrey'nin bir sürü şikayeti vardı. Seksin diğer kız arkadaşlarının hiçbirinde sorun olmadığını, bu yüzden benim sorununun ne olduğunu bilmediğini söyledi. Bazı fikirler edinmem için beni porno izlemeye teşvik etti ama sonra onları denediğimde benimle alay etti. Gezegendeki en frijit kız olmam gerektiğini söyledi ve bazı ilaçlar için bir doktora görünmem gerektiğini çünkü açıkça normal olmadığımı önerdi. Ne zaman ondan ayrılısam sürünerek geri gelir, bir şans daha vermem için yalvarırdı. Tahmin edebileceğiniz gibi, aynı kalıplara geri dönmesi hiç uzun sürmedi. Bana ayrı kaldığımız süre boyunca yattığı tüm kadınları anlatır ve biraz daha çabalarsam onu hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeçebileceğimi söylerdi."

Derin bir nefes almak için ve devam ettiğinde gözyaşları arasında güçlkle konuşabiliyor.

"Jeffrey'i azdıran şeyin beni aşağılamak, küçük düşürmek olduğunu anlamamın ne kadar uzun sürdüğünü itiraf etmekten utanıyorum. Bazen sırf kusurlarımı sıralamak için beni aynanın karşısına dikerdi. Ancak ağlamaya başladığımda dururdu. Eminim bu şekilde davrandığı ilk kız ben değildim ama muhtemelen en bilgisiz olan bendim. Bu sadece seksle ilgili de değildi. Oyun tasarımlarımın bir şaka olduğunu ve bu sektörde asla başarılı olamayacağımı söyledi. Ayrıca hayatta bir ezik olduğum ve kendi başıma asla bir yere varamayacağım için bana kendisinin bakması gerektiğini söyledi."

Konuşmayı keser ve odadaki tek gürültü duvar saatinin ritmik tik taklarıdır.

Jeffrey'nin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu çıplak ellerimle öldürdüğümü çok net bir şekilde hayal edebiliyorum.

Yaptığı şey şeytani bir şeydi, bu kadar hesaplı bir şekilde kızın kafasını karıştırdı. Onun güvenini ve masumiyetini aldı ve sonra kasıtlı olarak öz saygısını parçaladı. Sabırlı olmak ve ona kendini iyi hissettirmek yerine, onu kendisine bağımlı tutmak için planlar yaparken çok hasta ve acımasız bir şekilde onun için seksi mahvetmeye çalıştı. kötüsü de, o orospu çocuğunun ektiği şüphe tohumları hâlâ peşini bırakmıyor.

Bu acıyı onun yüzünde görmüştüm ama ne olduğunu tam olarak anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Bunu daha önce aynada, aramızdaki son sınırı silmenin eşiğindeyken benden uzaklaşıp kendini örttüğünde görmüştüm.

"Bir şey söyle," diye yalvarıyor. "Bu sessizliğe dayanamıyorum."

Boğazım acıyor ve "Bu ne kadar sürdü?" diye sormadan önce boğazımı temizliyorum.

"Sekiz ay boyunca gidip geldikten sonra sonunda ilişkimizi tamamen bitirdim. Beni aramaya devam etti ve beni yıpratmaya ve onu geri almaya çalıştı. Kimseye gerçeği söyleyemeyecek kadar utanıyordum. Sonra bir gece Anni beni ağlarken buldu ve ben de içimi döktüm. Size söyleyeyim, cehennemde ablam kadar öfkeli kimse yoktur. Ertesi gün Jeffrey'nin konuşma yaptığı bir seminere girdi ve eğer bir daha bana yaklaşırsa testislerini peynir rendesiyle parçaladıktan sonra ona kendi aletini yedireceğini söyledi."

Anni az önce ömür boyu sürececek bir hayran kazandı. *Jeffrey*'e çok daha kötüsünü yapmak istedim.

"O şimdi nerede?" Soruyorum. Sağ elim kıvrılıp istemsiz yumruk.

"Hapishane," diyor, sesi daha neşeli geliyor.

Beklediğim cevap bu değildi. "Ciddi misin?"

"Evet, şirketlerinden birinden zimmetine para geçirdiği için yakalandı. Bir süre orada kalacak. Bazı trajediler

mutlu sonlar var." Gölüyor ama kesinlikle zoraki. Gerçek kahkahasının sesini biliyorum ve bu o değil.

Kalbim onun için acıyor. "Sabrina, o adamın sana yaptığı şey çok kötüydü."

"Bunu biliyorum. Aptalca davrandım."

"Aptal olmaktan çok uzaksın. O sadece aşağılık, psikopat bir pislik. Ondan sonra kimseyle , değil mi?"

"Hayır, ama teknik olarak artık evliyim, sanırım bir mazeretim var." Zoraki bir kahkaha daha.

"Brina, tatlım, beni dinle-"

"Sabah kaçta yola çıkıyoruz?" Sözümü kesti, konuyu bilerek değiştirdi. Yatağa tırmanırken bir hışırtı sesi duyuldu.

"Erken," diyorum. "Sleepy Rock'a varmadan önce yaklaşık dokuz saatlik bir yolumuz var. Akşam yemeğinden önce orada olmalıyız."

"Anni ve Jane'i göreceğim için çok heyecanlıyım," diyor yorganın altından gelen sesler arasında.

Jeffrey meselesini daha fazla tartışmak istemediğine dair açık bir işaret verdi. Ama ona çok önemli bir şey söylemeden gecenin bitmesine izin veremem.

"Bir şey söylemene gerek yok," diyorum ona. "Ama güzel olduğunu söylediğimde bunu kastettiğimi bilmelisin. Çok güzelsin Brina, için de dışın da. Seni istediğim artık bir sır değil. Seni o kadar çok istiyorum ki birlikte olduğumuzda başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum. Sana hemen söyleyeyim, beni sarsacak ve telaşlandıracak güce sahip kızların listesi kısa. **Çok** kısa. Listede bir tek sen varsın. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın Sabrina. Asla."

Battaniye yuvasında yine burnunu çekiyor. İstese seve seve oraya girer ve bütün gece ona sarılırdım.

Bunun yerine diğer yatağa uzanıp bir süre tavanı izliyorum. Yorgun olmaktan çok uzağım ama telefonumun ışığıyla onu uyanık tutmak da istemiyorum

Bütün gün kendimi gerçeküstü hissettim. Bir noktada, tüm bu çılgın roller coaster'ın gerçekten yaşandığını kendime kanıtlamak için parmağımdaki yüzüğe dokunuyorum.

Tam göz kapaklarım ağırlaşmaya başlarken tatlı bir ses "İyi geceler Monte" diyor.

"İyi geceler bebeğim," diye fısıldıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

SABRINA

T Bugün doğaçlama yapmam gerekiyor. Annem evlilik hayatımla ilgili planlarım hakkında sorular sorup duruyor.

Herhangi bir evlilik hayatım olacağını öğrenmemin üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçtiği için cevaplar üzerinde fazla düşünmedim.

"Siz ikiniz nerede yaşayacaksınız?" diye soruyor.

"Ah, bir apartman dairesinde," diyorum. Güvenli cevap. Şehirde gerçekten başka bir seçenek yok. Kimin dairesi diye sormadığı sürece detaylandırmaya gerek yok. "Anne, manzarayı özölüyorsun. Colorado güzel değil mi?"

Pencereden dışarı bakıyor ve omuz silkiyor. " değil."

Monte dikiz aynasında gözümeye çarptı. Vittorio ve mafya askerlerinin bu sabah ayrılmasından sonra ikimiz de çok daha rahat nefes almaya başladık. Kansas'tan ayrıldığımızdan beri arka koltukta annemle oturuyorum. Tüm kargaşaya rağmen onunla vakit geçirme fırsatı bulduğum için mutluyum. Onu çok özledim.

Her geçen saat, annem Monte'ye daha da düşkün oluyor. Ona karşı kibar ve saygılı davranıyor. Onun harika olduğunu düşünüyor. Haklı da.

Ona Jeffrey'den bahsettiğim için pişman değilim. Sonunda her şeyi açıklığa kavuşturmak iyi hissettirdi. Ve aramızda olan onca şeyden sonra, ona böyle bir dürüstlük borçluydum.

Kız kardeşlerim bana defalarca o zehirli ilişki hakkında tek kelime etmemem gerektiği konusunda güvence verdiler. Hiç olmamış gibi davranabilirim.

Uzun bir süre bunu yapmaya çalıştım.

Daisy ve Anni iyi niyetliydi ve kız kardeşlerim benim için sadece en iyisini istiyor. Ne yazık ki rol yapmak iyileşmeme hiç yardımcı olmadı.

Ancak dün gece, karanlık bir odada acı verici bir itirafın ardından, beni çok uzun zamandır durgun ve korkulu tutan aşağılayıcı bir yük nihayet erimeye başladı.

Saatler süren yolculuktan sonra, öğle yemeği için rustik bir lokantada duruyoruz ve Monte'nin kolunu sandalyemin arkasına rahatça yaslayışına annem gülümsüyor. Ona birkaç santim daha yaklaştığımda karnımın derinliklerindeki gerginlik tatsız olmaktan çok uzak.

Dün gece elbisemi çıkarırken böyle hissettim. O anda onu çok istiyordum ve buna rıza göstermeye çok yakındım. Ama elbisem parçalanırken aynaya bir kez baktığımda, buz gibi soğuk bir dehşet dalgası iyi ve doğru hissettiren her şeyi söndürdü. Ve sonra ondan kaçtım.

"Kızartmaların güzel görünüyor," diyor Monte. Parmakları saçımın birkaç teliyle oynayarak hoş bir ürperti uyandırıyor.

Tabağımı ona itiyorum. "Al şunları. Ben tokum."

Bütün kızartmaları bir avuçta toplayıp ağzına tıkıyor. Sonra da sodamı alıyor.

"Güzel davranış, mağara adamı," diyorum.

Sodamı bitiriyor ve sırtıyor. Çok güzel ve o da bunun farkında.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve dizimi bilerek masanın altında onunkine çarpıyorum. Parmakları gür saçlarımın arasından geçiyor ve başparmağı enseme okşuyor. Elimdeki peçeteyi eziyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum.

"Anne, sana Monte'nin şarkıcı olduğunu söylemiş miydin?" Sahte bir masumiyetle söylüyorum. "Çok yetenekli."

Bu ifşanın bedelini ödetmek için boynuma daha fazla basınçla masaj yapıyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık patlıyor. Kalçalarım sıkıştı.

Monte'nin gizli yeteneğini duyunca annemin yüzü aydınlandı. "Hayır, bunu bilmiyordum."

"Evet, sahneye çıkmayı çok seviyor. Benim için zaman şarkı söyler, değil mi Monte?"

"Her zaman değil." Masanın altında, bacağı benimkine takılıyor ve dizlerimi ayırmaya zorluyor. "Ama Sabrina'nın bunun için bana yalvardığını duymak hoşuma gidiyor."

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama '*Bunu sen başlattın*' diyen bir sırıtışla hazır bekliyor.

Doğru. Yaptım. Onunla flört etmek çok eğlenceli ve Dün gece, önemli bir engeli aşmış gibi hissediyorum. Ve ona yakın olmak için her bahaneyi kabul edeceğim.

"Çok tatlısın," diyor annem, masada küçük bir savaşın patlak verdiğinden habersiz.

"Bu Monte." Elimi bacağına götürüyorum. Güçlü uyluk kasları avucumun altında esniyor. "Çok tatlı biri."

"Sadece senin için, tatlım." Elini aşağı indirip sırtımı okşuyor. Parmakları sütyen askımın dış hatlarını buluyor ve şakacı bir şekilde koparıyor.

İçimde dürtüsel bir heyecan dolaşıyor ve bu duyguyu seviyorum. Elim kalçasında daha yukarılara gidiyor.

"Belki bize bir gösteri yapabilirsin," diye öneriyorum ve elim daha da yukarılarda geziniyor.

Monte boğuk bir öksürük çıkarır ve öne doğru eğilir. Elleri yumruk haline gelir. "Başka bir zaman," diye boğuk bir ses çıkardı.

Güler yüzlü garsonumuz uğradı ve hesabı . "İçkisini tazelemek isteyen var mı?"

"Sanırım yeterince içtik," diyorum ve Monte'nin bacağını okşuyorum. "Sen yeterince içtin mi?"

Bana attığı bakış tehlikeli bir şekilde yakıcı, eğer ateşle oynamak istiyorsam onun bu konuda çok daha iyi olduğuna dair bir uyarı.

"Yaklaşamadık bile," diye mırıldandı. "Ama yola geri dönmeliyiz."

Ona "Ben kazandım" diyorum.

Bakışları ağzımda sabitleniyor ve tekrar yükselmeden önce göğüslerime doğru kayıyor. "Şimdilik," diye fısıldıyor kulağıma.

"Oh bak!" Annem pencereden bir şeyi işaret ediyor. "Hediyelik eşya dükkânı var!"

Monte buradan gitmek için can atıyor ama annemi durdurmak mümkün değil, çünkü hediyelik eşyalarla dolu şirin bir dükkân keşfediyor. Luca, Anni ve küçük Jane'in burada yaşıyor olmalarına ve Colorado Rockies formalarına çoktan sahip olmalarına rağmen Colorado tişörtlerine ve hatıra eşyalarına ihtiyaçları olduğuna inanıyor.

Monte kapının yanında, güneş gözlüğü vitrininin yanında duruyor ve biz alışveriş yaparken sabırsızlıkla anahtarlarını evirip çeviriyor. Yaklaşıp raftan mor çerçeveli bir güneş gözlüğü aldığımda gözleri beni takip ediyor.

"Bir hatıra seçmelisin." Güneş gözlüklerini deniyorum ve sonra rafa geri koyuyorum. "Yolculuk maceralarımızı hatırlamak için."

Monte sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağını oynatıyor. "Zaten bir tane var sanıyordum."

"Komik. Bakalım tarzınıza uygun yeni bir şey bulabilecek ?"

Bir çift ışıltılı çocuk boy prenses gözlüğü uygun görünüyor. Monte'nin tişörtünü çekerek onu kendi seviyeme indiriyorum, böylece gözlükleri yüzüne takabiliyorum.

"İşte," dedim. "Çok güzel görünüyorsun."

Gözlükleri çıkarıyor ve kaşlarını çatıyor. Geri koymadan önce elinden alıyorum.

"Bunları senin için alıyorum," diyorum. "Hatıra istemiyor musun?" dedi.

Etraftaki tişört raflarına anahtarlık raflarına bakıyorum.
"Gerçekten gözüme çarpan bir şey yok."

"Bir önerim var."

"Üzerinde Colorado Cutie yazan bir tişörte ihtiyacım yok."

"Düşündüğüm gibi değil. Benim aklımdaki
Burada satılıyor. Bunu yapmam lazım."

"Yapmak mı? Ne, sen de mi marangozsun?"

Anahtarlarını tekrar çeviriyor. "Daha çok bir kuyumcu gibi."
Gözlerimi deviriyorum. "Yalancı. Ne zamandan beri
mücevher yapmayı biliyorsun, Monte?"

"Ben bir uzmanım. Sadece bir tür
yapıyorum." "Hangi tür? Seçiciyimdir."

"Bunun için endişelenme."

"Neden?"

Kurt gibi sırtarak eğiliyor. "Çünkü inci kolyenin sana çok
yakışacağından eminim Sabrina. Takmaya hazır olduğunda
bana söyle yeter."

Yanaklarım ısınıyor ve dilim çalışmıyor. O gülüyor.

"Bunun içine doğru yürüdüm," diye mırıldanıyorum.

"Evet, yaptın," diye kabul ediyor, kendinden memnun bir şekilde.

Annemi bulmaya giderken, üzerinde adımın yazılı
olduğu bir anahtarlık görüyorum ve bunu es
geçemeyeceğime karar veriyorum. Anahtarlığı ve Monte'nin
yeni güneş gözlüklerini annemin mağazanın yarısını satın
aldığı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Kasanın arkasındaki
duvar sanatına daha yakından bakmak istiyor ama
Monte'nin bıkkınlıkla volta atmaya başlamak üzere
olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden ona yeterince
hediyelik eşyamız olduğuna dair güvence veriyorum. Monte
her şeyi bizim için arabaya taşıyor ve sonunda tekrar yola
koyuluyoruz.

Saat beşe doğru küçük Sleepy Rock kasabasının tabelalarını
görmeye başlıyoruz ve bundan otuz dakika sonra Luca ve
Anni'nin şirin evinin önündeki kaldırıma yanaşıyoruz.
Kasabaya yaklaştığımızda Anni'ye mesaj attım ve onlar çoktan
ön bahçede bekliyorlardı. Anni el sallıyor. Luca, içinde
yeğenimin olduğu küçük pembe bir tutuyor.

Bu noktada camdan dışarı sarkıyor ve Monte'nin sert otur komutlarını duymazdan gelerek manyak gibi el sallıyorum. Ben kapıdan dışarı fırlayıp kız kardeşime doğru çılgınca bir koşu yapmadan önce araba ancak fren yaparak durabiliyor. Anni benden daha hızlıydı ve arabanın yanında çarpıştık.

" özledim, seni özledim!" Ben onu sıkıyorum, o da beni sıkıyor.

"Ben de seni özledim Brina," diye gülüyor ön bahçede sendeleyerek dolaşırken.

"Seni görmeme izin ver." Kız kardeşimi görmek için geri çekiliyorum. "Anni, harika görünüyorsun. Işıl ışıl. Artık anne olduğuna inanamıyorum."

"Annalisa." Annem arabadan indi ve kız kardeşime bakarken gözleri buğuluydu.

Anni gülümsüyor ve kollarını uzatıyor. "Anne, burada olduğun için çok mutluyum."

Annem küçük bir çığlık atıyor ve ona doğru koşuyor. Anni ve Luca babamın cenazesinden sonra New York'tan ayrıldıklarından beri, bir yılı aşkın süredir birbirlerini görmemişlerdi. Annem ve ben ertesi gün Sicilya'ya taşındık ve ben tatillerde Colorado'yu ziyaret ederken, o geride kaldı.

Şimdi Anni'nin yüzünü ellerinin arasında tutuyor. Yanaklarını öpüyor ve İtalyanca sevgi sözcükleri fısıldıyor. Onların kavuşmasını izlerken içimden pek çok duygu geçiyor.

Geçmişte Anni ve Annem arasında mesafeli bir ilişki vardı. Anni her zaman çok atılgan ve bağımsız olmuştur, öyle ki insanları tedirgin eder. Katı ve geleneksel annemiz böylesine ateşli bir ortanca kızdan ne yapacağını asla bilemedi.

Onları bir arada gördüğümde kalbim yapış yapış bir su birikintisine dönüşüyor. Annem sevgiyle onun üzerine titrerken Anni bir kez olsun ilgiyle şımartılmasına izin veriyor.

Luca yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtışla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. İlk başta ona merhaba demeyi atlıyorum çünkü elinde tuttuğu minik kundak beni tamamen büyülüyor.

"Janie, büyükannen ve Sabrina Teyzenle tanış," diyor Luca ve Jane'in kirpikleri titriyor. Küçük kafasında bir siyah saç var ve ağzı küçük, değerli bir esnemeyle esniyor.

Kız kardeşimin çocuğunu görmek gözlerimin buğulanmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Hayatımda gördüğüm en mükemmel küçük insan ve ona karşı o kadar büyük bir sevgiyle doluyum ki nefes almakta zorlanıyorum. Her şeye sahip olmasını, gittiği her yerde ona tapılmasını istiyorum. Hayatının mükemmel olmasını istiyorum.

Luca Jane'i önce büyükannesine verir. Annenin gözyaşları Anni'nin bebeğini dikkatle kucağına alırken özgürce akıyor. İkisi birbirlerine bakıyor ve aralarındaki anlık bağa tanık olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Bu sırada Luca, arabanın kaputuna yaslanmış, sahnenin gelişimini izlerken gülünç derecede seksi görünmekten başka bir şey yapmayan Monte'yi selamlamak için yürür. Luca ve Monte, sadece erkeklerin yapabileceği türden, sert bir şekilde sırtlarını sıvazlayarak kucaklaşıyor. Luca, Monte'ye bir şeyler mırıldanıyor ama Monte cevap veriyor mu bilmiyorum çünkü annem adımı söylüyor.

Annem yeğenimi nazikçe kollarıma teslim ederken gergin hissediyorum. Yeni tanıştığım birinin bu kadar koşulsuz bir sevgi uyandırabileceğine inanmak zor, öyle ki patlamaya hazırım. Jane uyanık ve yoğun bir konsantrasyonla yüzümü tarayışı bana kız kardeşimi hatırlatıyor.

"Çok güzelsin," diye yumuşak bir sesle mırıldanıyorum. "Tıpkı annen gibi. Tatlı küçük Janie. Seni dünyadan daha çok seviyorum."

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Söylediklerimi anladığına inanmak gerçekçi değil ama yine de bir şekilde anladığından eminim.

Annem Jane'i tekrar kucağına almak için sabırsızlanıyor, ben de birkaç dakika içinde onun sıcak bedenini isteksizce bırakıyorum. Bu arada Luca, Monte'yi biraz daha yaklaştırmaya ikna etti ve Anni sonunda onu fark etti.

omzunun üzerinden atıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu doğru," diyor. "Bu

oldu." Kaşlarını çatarak parmağındaki yüzüğe bakıyor ve sonra dikkatini tekrar Monte'ye çeviriyor.

"Merhaba, Anni," diyor ve Anni'nin ona bariz bir kızgınlıkla yukarıdan aşağıya bakmasına tahammül ediyor.

Ama sonra iç geçiriyor ve ellerini kalçalarından indiriyor. "Seni görmek güzel, Monte," diye mırıldanıyor.

Ona sarılmak için koşmuyor ama sesi tamamen düşmanca da çıkmıyor. Muhtemelen Monte'ye hatırı sayılır bir borcu olduğunu hatırlıyor. Hem Monte hem de Nico Luca'nın yanında durmak için büyük bir kişisel risk aldılar. Sevgililer Günü Katliamı'nın gerçekleştiği gün Anni'yi babamın elinden kurtarmak için ağır silahlı düşmanlarla dolu bir eve saldırdılar. Monte ve Nico olmasaydı, hem Luca hem de Anni hayatta kalamayabilirdi.

Anni bunu anlayacak kadar pratik biri. Bu yüzden, düğün haberlerimizden dolayı öfkелendiği gerçeğine rağmen Monte'ye isteksizce başını sallamayı başarıyor.

Ancak anne, herkesin Monte'yi aileye uygun bir şekilde karşıladığından emin olacaktır. Jane kucağındayken bir ileri bir geri sallanıyor ve Monte'ye sevgiyle gülümsüyor. "Annalisa, keşke dünkü düğünde orada olabilseydin ama bak kız kardeşin ne kadar mutlu."

Tüm gözler birden bana odaklandı. Kendimden geçmiş bir şekilde mutlu görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Gel ve bebeği gör Monte," diye emrediyor annem ve o da itaatkâr bir şekilde yaklaşıyor. Anni de onlara katılıyor ve Luca öne çıkana kadar herkesten biraz ayrı durmak zorunda kalıyorum.

Luca kırılmış gibi yaparak, "Senden bir merhaba bile duymadım," diyor.

"Merhaba Luca." Ona yandan hızlıca sarılıyorum ve Anni tarafından dikkatle incelenirken endişeli gözlerle Monte'yi izliyorum.

Luca nereye baktığımı fark ediyor ve o hınzır sırıtışı belirliyor. Sanırım yolda bazı kötü sataşmalar olacak. Benim kayınbiraderim bir bir rezil alay kral ile a

şeytani bir mizah anlayışı var. Monte ile bu kadar yakın arkadaş olmalarına şaşmamalı.

Parmaklarını çıtlatıyor. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Annemi dinlemedin mi? Son derece mutluyum ve

Katil bir savaş lordu olan amcamın evliliğimizin sahte olduğundan şüphelenirse beni Sicilya'hapishanesine geri sürükleyip Monte'yi ortadan kaldıracabileceğine dair hiçbir tehdit hissetmiyorum." Luca başını ve neşelenmeden önce yüzüne kısa bir süreliğine ciddi bir endişe gölgesi düşüyor.

"Sanırım bunu yapmamız gerekecek.

Ziyaretiniz sırasında yaratıcı olun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Annem onu Jane'e hayranlıkla bakmaya teşvik ederken gözlerimi Monte'den ayırmıyorum. Bir süre küçük kıza bakıyor ve sonra gülümsüyor.

Luca bir eliyle çenesini ovuşturuyor ve çok zor bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi davranıyor. "Dört yatak odamız olduğunu hatırlarsınız. Bunlardan biri ebeveyn odası, biri şu anda çocuk odası ve iki tane de misafir odası var. Birini annen alacak, geriye bir yatak odası kalıyor."

"Matematikte çok iyisin Luca. Anni senin ne kadar yetenekli olduğunu biliyor mu? Dörde kadar sayabiliyor olman onun başını döndürüyor olmalı."

"Garip bir şekilde Anni diğer yeteneklerimden çok daha fazla etkilendi. Ama hala sadece bir yatak odası kaldı. Çekyatta mı yatacaksın yoksa Monte mi?"

"Mutlu bir yeni evli olmam gerekirken birinin kanepede uyumasını nasıl açıklayacağım?"

Başını salladı. "Demek istediğini anlıyorum. Sanırım annenizi aynı odayı paylaştığınıza inandırmanız gerekecek ve o gece yattıktan sonra ikinizden biri kanepede yatabilir."

"Bu işe yaramaz. Annem uykusuzluk çekiyor ve uyuyamadığında etrafta dolaşmaya meyilli. Kanepede uyduğunu fark edecektir. Monte ve ben aynı odada uyumak zorunda kalacağız."

Luca'nın kaşları havaya kalkıyor ve bana bakıyor.

Yüzüm savunmacı bir şekilde ısınıyor. "Bak, ben onun evinde kaldım ve günlerdir birlikte seyahat ediyoruz.

Bu yeni bir şey değil. Eğer ayrı yatarken yakalanırsak annem çok üzülür."

"Anlıyorum," diyor açıkça sırtarak.

"Bunu sana tekrar açıklamama gerek var mı?" Tıslıyorum. "Monte ve benim yeni evli olmamız gerekiyor. Burada tehlikede olan şeyler var. Ayrı odalarda uyuyamayız. Başa  ık."

Luca gülmekten kırılıyor. Kayınbiraderim istediği kadar kıkırdayabilir. Dinlememe gerek yok.

"Sen kendi işine bak," diye mırıldanıyorum ve onu orada tek başına gülmesi için bırakıyorum. Jane'e tekrar sarılmak istiyorum. Ben uzaklaşırken kahkahaları beni takip ediyor.

Luca kız kardeşimi fevkalade mutlu ettiği ve bana sevimli bir yeğen verdiği için çok şanslı çünkü bazen gerçekten sinirlerimi bozuyor.

MONTE

Luca, evin geri kalanı bebeğe banyo yaptırıp onu yatağa hazırlarken beni dışarıda verandada oturup bira içmeye davet ediyor.

Henüz özel olarak konuşma fırsatımız olmadı. Çünkü gelişimiz bir kasırga gibiydi ve bugün ev doluydu. Luca'nın kardeşı Cale eşi ve küçük kızıyla birlikte ziyarete geldi ve akşam yemeğine kaldılar.

Luca, "Pizza çok iyiydi," diyor ve tahta sallanan sandalyeye çöküyor.

Biranın kapağını kapattım ve diğer sandalyeye oturdum. "En iyisinden öğrendim. Daha adımı yazamadan babam bana hamur şekillendirtti."

Yemek pişirmeyi teklif ettiğimde Sabrina'nın annesi çok şüpheli davrandı. Sanırım iyi bir aşçıya benzemiyorum, ayrıca tüm mutfakları kendi kişisel alanı olarak görüyor. Onu bu fikre ikna eden şey, ben mutfakta onun Anni ve bebekle vakit geçirebileceğini söylemem oldu.

Arada sırada Sabrina ilerlememi kontrol etmek için içeri giriyordu. Yaptıklarımın onu etkilemeye çalışıyor olabilirdim.

mozzarella parçalama ve havada dönen bir turta yeteneği. Sanırım başardım.

Bir dilim mozzarellayı soyup atıştırması için ona verdiğimde gülümsedi ve benim içim pelteye döndü. Duvara yaslandı ve bir yandan peyniri kemirirken bir yandan da hamuru düzleştirmek için oklavayı kullanırken ön kol kaslarımın patlamasını takdirle izledi.

Evet, gösteriş yapıyordum ama ne olmuş yani? İyi olduğum tek şeyin gangsterleri boğmak olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Zamanı geldiğinde ona göstermek için can attığım pek çok başka beceri var.

Ne de olsa aynı odayı paylaşıyoruz. Bir yatağı paylaşıyoruz.

Ve öyle ya da böyle, onu ezerek ve kafasını zevk alan o lanet olası pisliği sileceğim. Ona karşı gerektiği kadar sabırlı olacağım ama o kız benim olacak. Bu kaçınılmaz.

Luca birasını yudumluyor ve sandalyesinden bana bakıyor. "Şimdiye kadar nasıl kaldınız? Umarım misafir odası rahattır."

"Şikayetim yok. Dün gece bebek gibi uyudum." "Bu berbat. Bebek her iki saatte bir uyanıyor."

"Kayınvaliden de öyle. Gecenin bir yarısı kaç kez koridorlarda dolaştı?"

"Bekle, o senin de kayınvaliden değil mi?" Luca soruyor ve kendi zekâsına gülmekten kırılıyor. "Ama evet, ne zaman kanepede gözlerimi kapatmayı başarsam, oturma odasına girip beni korkuturdu."

"Görünüşe göre daha zor bir gece geçirmişsin."

Omuz silkiyor. "Uykusuz gecelere alışkınım. Her neyse, uzun süredir ayrı olan iki sadık kız kardeşin arasına girmek bana düşmez."

Sabrina gecenin çoğunu Anni'nin odasında geçirdi. Kız kardeşiyle yalnız kalmasını sağlamak için arka planda kaldım ama ne zaman yanlarına gitsem yatağa yayılmış, birlikte kıkırdıyor ya da bebeğe yaltaklanıyorlardı. Bir keresinde dev bir küvet çikolatalı dondurmayı paylaşıyorlar ve televizyona bakıp gülüyorlardı. En son gece yarısından sonra kontrol etmiştim.

Sabrina'nın başı Anni'nin omzunda, kedi yavruları gibi birbirlerine sarılmış halde uykuya dalmışlardı.

Yatağa yalnız girdim ama uyandığımda Sabrina yanımda uyuyordu. Dışarı çıkarken onu rahatsız etmemeye dikkat ettim ve bitişikteki banyoda duş almak için acele etmedim. Odadan çıktığımda hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Bu geceki uyku düzeninin ne getireceğine dair hiçbir ipucu yok. Sabrina'nın kız kardeşiyle geçireceği zamana müdahale etmeyeceğim, bu yüzden beklemekte bir sakınca görmüyorum. Hazır olduğunda bana gelecektir.

Çimenli ön bahçeye uykulu bir yaz alacakaranlığının çöküşünü izlerken Luca her zamankinden daha sessiz. Doğru, adam dün gece berbat bir uyku çekmiş ama bu onu genellikle şakalar yapmaktan ve ağzını bozmaktan .

"Sorularınız varsa sorun," diyorum.

Kaşlarını çatarak bira şişesine bakıyor. "Vittorio seni neyle tehdit etti?"

"En kötüsünü hayal edin."

"Yeğeniyle evlenerek aile onurunu geri kazanmazsan seni köpekbalıklarının istila ettiği sularda bir helikopterden atacağını mı?"

"En kötüsü bu değil."

Şimdi beni daha büyük bir merakla inceliyor. "Neydi o zaman?"

Cevap vermeden önce ön kapının kapalı olduğundan emin olmak için başımı çeviriyorum. "Vittorio'nun Sabrina'ya talip olduğunu biliyor muydun?"

"Anni'ye bahsetti ama Anni gülüp geçti ve ilgilenmediğini söyledi."

"Vittorio'nun başka fikirleri var. Sabrina'yı çözülmesi gereken bir sorun olarak görüyor. Çözülmemiş sorunlardan hoşlanmaz. Eğer onunla evlenmezsem, Sabrina kabul etse de etmese de onun için bir koca seçmeyi planlıyor."

"Siktir," diyor Luca ve sönüyor. "Vittorio'ya hiç güvenmezdim ama bu yeni bir düşünüş."

"Bak, hepimiz düğün kırbacından ve senin ve Anni'nin heyecanlanmadığınızı biliyorum. O kızın benden daha iyisini hak ettiğini de biliyorum ama o güvende olacak Luca."

"Ne süre için?"

"Ne kadar sürerse."

Öne doğru eğildi ve bana oldukça uzun ve sert bir değerlendirme yaptı.

Anlıyorum ve .

Bu onun için zor bir pozisyon. Elbette en iyi arkadaşı benim ama Sabrina'yı küçük kız kardeşi gibi görüyor. İlişkiler konusunda sicilimin pek iyi olmadığını da biliyor. Sonuçta Sabrina'nın iyiliğini düşünen hiç kimse benden tek bir şikâyet duymayacak.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diyor kurnaz avukat sesiyle.

Yoğun bakışları altında irkilmiyorum. "Evet, biliyorum."

Biraz rahatlayacak ve sandalyesinde arkasına yaslanacak kadar ikna oldu. "Baban tüm bunlar hakkında ne düşünüyor? Ya Nico?"

"Şimdilik onlara sadece kısa versiyonu anlatıldı. Sabrina'nın Vittorio'nun tehdidinden haberi yok. Beni bir mafya kurşununa karşı koruduğuna ve amcasının ona yükleyebileceği en kötü kaderin Sicilya'ya dönme emri olduğuna inanıyor."

"Neden sadece ona söylemiyorsun?"

"Çünkü bana karşı kendini mecbur hissetmesini istemem. İşte bu yüzden."

Bu açıklama şimdilik onu tatmin etmiş görünüyor. Biralarımızı bitiriyoruz ve gökyüzü tamamen kararıyor. Luca sallanan sandalyesinde uyuklamaya başlıyor, ta ki Anni dışarı çıkana kadar.

"Hadi, uykucu." Elini uzattı. "Janie babasına iyi geceler dilemek istiyor, sonra da sanırım seni yatırmam gerekecek."

Luca yukarı izin veriyor ve sonra kollarını karısına doluyor. "Bu gece nerede uyuyacağım?"

Kollarını adamın omuzlarına doluyor ve onu öpmek için uzanıyor. "Ait olduğun yere. Hatta sana güzel bir

"Dün geceki kanepe sürgününü telafi etmek için sırt masajı."

Ona sırtıyor ve o kadar uzun, tutkulu bir öpücük paylaşıyorlar ki, burada sekiz metre ötede oturduğumu unuttuklarından eminim.

Komik, eğer bu ikisinin eskiden birbirlerini nasıl boğazladıklarına tanık olmasaydım, bunun mümkün olduğuna inanmazdım.

Sonunda bağlantıları kesiliyor ve Luca esniyor. "Görüşürüz Monte," diyor ve kolunu Anni'nin beline dolayarak onu eve geri götürmeye başlıyor. "Bu gece içeride kaldıktan sonra kapıyı kilitle."

Anni başını çeviriyor. Bana doğru gönderdiği bakış biraz şüpheli ama hiçbir şey söylemiyor ve kocasıyla birlikte içeride kayboluyor.

Burası çok sessiz. Wyoming'deki bir çiftliğin ya da Catskills'teki bir kulübenin derin, aşılmaz sessizliği gibi değil ama yine de benim zevkime göre fazla sessiz. Şehir karmaşası benim tercih ettiğim soundtrack.

Çok geçmeden hava o kadar kararıyor ki arabam kaldırımın kenarında iri bir gölgeden başka bir şey olmuyor. Gökyüzündeki tüm yıldızların hayata göz kırpışını izledikten sonra boş bira şişemi alıp eve dönüyorum ve ön kapıyı arkamdan .

Oturma odasında ya da mutfakta kimse yok ve çocuk odasından gelen hafif bir ninni müziği dışında her şey sessiz. O odanın önünden geçme vakti geldiğinde, parmak uçlarımda gizlice geçiyorum. Belki bu biraz abartılı ama en azından bebeği uyandırmaktan ben sorumlu olmayacağım.

Koridorun sonunda, misafir odasının kapısı yarıya kadar açık ve ışık yanıyor. Kapıyı sonuna kadar itiyorum ve Sabrina dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. Yatakta oturuyor, bacaklarını düzgünce yorganın altına sokmuş, dizlerinin üzerinde dengede duran bilgisayarıyla bir şeyler yazıyor. Üzerindeki pembe tişörtün üzerinde Nintendo oyun karakterlerinin resimleri var ve bir omzundan sarkacak kadar bol. Saçları açık ve yüzü makyajsız.

Bu kızda hayran olunacak o kadar çok doğal güzellik var ki, birkaç saniyeliğine onu gördüğümde çok şaşıyorum

bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sonra kapıyı arkamdan kapattım ve kilide bastım.

Sabrina boğazını temizliyor. "Yatağın dün geceki mı istiyorsun?" der. "İstemiyorsan "

Ayakkabılarımı çıkarırken beni izliyor. Gülümsemekten kendimi alıkoyuyorum çünkü ona güldüğümü düşünmesini istemiyorum. Gülmüyorum. O kadar tatlı ki, orada oturmuş, çok gergin olduğu gerçeğini gizlemek için rahat görünmeye çalışıyor.

Yatağın kenarına oturuyorum. "Yakında uyuyacak mısın?"

Dizüstü bilgisayarını göğsüne bastırıyor. "Muhtemelen. Yani, sadece biraz iş yapıyordum ama durabilirim. Eminim yorgunsundur."

Kesinlikle yorgun değilim. "Kulağa hoş geliyor. Gidip üstümü değiştireyim, sonra da ışığı söndürürüz."

Sabrina hâlâ dizüstü bilgisayarını tutarak başını sallıyor. Şu anda biraz utangaç bir hali var ama Sabrina istediğinde çok ateşli olabiliyor. Benim yanımda kendini daha fazla kadar rahat hissettiği için mutluyum. Dün öğle yemeğinde elini bacağıma koyup aletime bir santim yaklaştığında, bir ergen gibi pantolonumu kremleme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.

"Ben yatmaya hazırım," diyor, "sen sadece yapman gerekeni yap."

Onu öpme dürtüsü neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. "Pekala."

Spor çantamı bir omzuma atıp bitişikteki banyoya kadar olan kısa mesafeyi yürürken bana baktığını hissedebiliyorum. Dişlerimi fırçalarken, taşaklarımın patlamasını önlemek için mastürbasyon yapmanın bilgeliğini tartışıyorum.

Sabrina bu gece çılgınca bir şey yapmak istediğine dair yeşil ışık yakmadı. Öfkeli aletim ne kadar şikayet ederse etsin, ilk hamlenin ondan gelmesi gerekiyor.

Gerçek şu ki, biraz ürkek olabilecek tek kişi Sabrina değil. Benim romantik hayatım uzun bir

Arada bir kısa süreli kaçamaklarla bir dizi sıradan ilişki. ona karşı hissettiklerim kadar derin ve önemli değildi. Bunu berbat edemem.

Odaya döndüğümde ışık hala açıktı, ancak dizüstü bilgisayarını komodine taşımıştı. New Yorktan çıktıktan sonraki ilk benzin istasyonunda ona aldığım kocaman nane yeşili su bardağından yudumluyor.

Gözleri üzerimde geziniyor ve pipet ağzından çıkıyor. Başımın arkasına uzanıp, sırf çıkardığımda yüzünde belirecek ifadenin tadını çıkarmak için değiştirdiğim düz beyaz tişörtü yavaşça çıkarmadan önce bardağı yere bırakmasını bekliyorum.

Ve işte burada. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, ardından aç bir ilgi geliyor. Birdenbire spor salonunda geçirdiği o yorucu saatler çok daha değerli gelmeye başladı. Kaslar, erkeklerin kemiklerini kırmaktan daha fazlası için iyidir.

Elimde sadece bol bir naylon şortun altındaki boxer'ım kaldı. O yüklerden de seve seve kurtulurum. Tek yapması gereken istemek.

Ben içeri girdiğimde Sabrina yatağın kenarına doğru kayıyor. Göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Elimi üzerine koysam, kalbinin bir sinek kuşununki kadar hızlı attığını göreceğime bahse girerim.

Gergin bir şekilde uzun saçının bir kısmıyla oynuyor. Derin bir nefes alıyor. "Işığı kapatayım mı?"

"İşte, ben yaparım." İtiraz etmesine fırsat vermeden, komodinin lambasına ulaşmak için kolumu onun yanından uzatıyorum.

Çok yakınımda. Şampuanının kokusunu alabileceğim ve teninin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Kordona dokunup odayı karanlığa gömdüğümde hareketsiz kalıyor. Sanırım bu gece ihtiyacı olan şey bu olabilir, karanlığın örtüsü.

Geri çekilirken avucum bacağını sıyrıyor. Bu boy bir yatak, yani çok büyük değil ama yine de karşılıklı yatmamız için yeterince yer var. Aramıza herhangi bir engel koymayı önermedi, bu yüzden istemediğini varsayıyorum.

Yatağın üstünde saçma sapan miktarda yatak takımı var. Bu, Colorado kışında konukları kesinlikle sıcak tutacaktır ama yazın tüm bu saçmalıklara gerek yok. Hemen örtüleri soymaya başladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Sabrina diyor ki.

"Rahatlıyorum." Bir yastık alıp kabartıyorum. Bu da başka bir şey. Yatakta yaklaşık on yastık var. İsterse geri kalanı Sabrina'da kalabilir.

"Çitin altından delik kazmaya çalışan bir köpek gibi konuşuyorsun," diyor.

Ağır kabartılmış yastığın üzerine uzandım. "Kazmayı bitirdim."

Battaniyeleri yanıma doğru itiyor. "Üşüyeceksin."

"Hayır. Viktorya dönemi prensleri gibi kundaklanmaktan hoşlanmıyorum."

"Seni kundaklamaya çalışmıyorum."

"Bir daha düşündüm de, beni kundaklamasına izin verilen tek kişi sensin. Devam et."

Bir yastık yüzüme hafifçe çarptı.

Gülüyorum. "Hiçbir şey öğrenmedin mi? Beni susturmak için bundan daha fazlası gerekecek."

"Az önce eldiveni indirmiştin gibi görünüyor." "O zaman çenemi kapat Sabrina. Yoksa zafer ilan ederim."

"Sana yine yastıkla vurmamı *ister misin* Monte Carlo?"

"Sayılır. Bir yastıkla agresifleştiğinde çok sıcak oluyor." O güldürüyor. "Ben çok memnunum sen böyle hissediyorsun ,

Yastığına yaptıklarımı düşünürsek."

. **BEKLE AMINA KOYAYIM.**

"Bu ne anlama geliyor?" Aletim bunun iyi bir anlama geldiğine karar vermiş olsa da soruyorum.

Yavaş yavaş kıkırdamayı bırakıyor. "Demek ki senin yatağında uyurken kendimi tatmin ederken çok eğlendim."

Vay . Sikim devasa boyutlara ulaştı.

"Yapmadın," diye nefes alıyorum, ani bir baş dönmesiyle sarsılıyorum, tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyorum.

"Kesinlikle yaptım," diyor neşeyle. "Ve yastığın da çok istekli bir suç ortağıydı."

Konuşamıyorum. Sabrina'nın yatağında amını parmakladığı ve sonra yastığımı becerdiği zihinsel görüntüsü beni katatonik hale getirdi.

"Sonunda seni susturabildim mi Monte?" Dilini .
"Görünüşe göre ben kazandım."

"Sadece biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı," diyorum.
"Hâlâ oyunun içindeyim."

Sabrina'nın duymak istediği bu değil. Yana doğru yalpalayıp kucağıma düşerek saldırgan bir hamle yapmaya karar veriyor.

Hakkını vermek lazım. Dizlerini belimin iki yanına kilitleyecek kadar esneklik gösterip iki eliyle ağzımı kapattığında hâlâ sırtüstü yatıyorum ve bir nevi afallıyorum.

"Sen kaybettin," diyor tatlı bir şarkıyla.

Ben farklı düşünmek için yalvarıyorum.

Bu şimdiden o kadar iyi ki bir rüya olabilir. Ama rüyalar, erotik olanlar bile, onun yumuşak, kremi kalçalarının çıplak karnıma yayılma hissini içerecek kadar canlı değildir. Elleri kiraz kokulu losyon gibi kokuyor.

Bu gerçek. O burada. . Benim için aç.

Ve şort giymiyor. O bol geceliğin altında giydiği tek şey, patlamasına ramak kalmış sikimin birkaç santim uzağında otururken giydiği dayanıksız külot. Kendime gelmeliyim yoksa bu parti çok kısa sürecek.

Yavaşça elini ağzımdan çekiyorum. Sanki kendini nasıl bir pozisyona soktuğunu yeni fark etmiş gibi içinde bir titreme oluyor. Korkup kaçmak yerine olduğu yerde kalıyor ama koridordan gelen yavaş, ayak sesleri karşısında donup kalıyor.

Kapının altındaki ışık şeridini bir gölge keser. Sabrina'nın annesi odanın önünden geçip koridorda ilerlerken bilinmeyen bir şarkı mırıldanıyor. Işık söner ve Sabrina nefes verir.

Ellerim belini sarıyor. Sikim betona çivi çakacak kadar sert. Ama gitmiyor, direnmiyor.

"Ve sen kazandın," diye fısıldıyorum ve yumuşak bedenini istila etmek için can atan her kaya gibi sert santimi hissedene kadar onu karnımdan aşağı kaydırıyorum.

Ne beklediğini bilmiyorum ama keskin bir şaşkınlıkla nefesini içine çekti. Sikim şortumdan kurtulmak için zorlanıyor ve sadece külotunun koruduğu dar dikişe bastırıyor.

Onunla yavaş git. Yavaş, orospu çocuğu, !

Bu çok ileri gidemez, bu gece olmaz, ona dokunmama ilk kez izin vermiyor.

Ancak bu kadar çılgınca hissettirirken yavaş gitmek zor bir satış. Dişlerimi sıkarak, her doğal içgüdü daha fazlasını talep ederken kafamı bir arada tutmak için mücadele ediyorum.

Sabrina derin, titrek bir nefes alıyor. Ama inip yuvarlanmıyor, yaklaşıyor bile.

Avuç içleri göğsümde düzleşiyor ve kalçalarını hareket ettiriyor. İlk seferinde çekingen bir şekilde. İkincisinde daha güvenle.

"Tanrım," diye inliyor usulca, sikime .

Bu kesinlikle oluyor. İnmek istiyor. İnmesi *gerekiyor*. Artık yeni bir işim var; o kadar sert gelsin ki çözülsün.

Ellerim hala kalçalarında, külotuna bastırırken onu istediğim yerde tutuyorum. Karşılık olarak çıkardığı yumuşak ses beni neredeyse yok ediyor. Amını her okşayışında kalçaları sıkılıyor. Buna bayılıyor. Sağ gözüm üzerine bahse girerim ki o külot çoktan sırılsıklam olmuştur.

Bu kadar zor durumda olsam bile, kafamdaki tüm uyarılar susturulmuş değil.

Yine de ondan her şeyi almayacağım. Bu gece olmaz.

Ama Sabrina bunun ne kadar iyi hissettirebileceği konusunda bir eğitim alıyor. Ne kadar seksi ve güçlü olduğunu anlayacak.

Kalçaları ritmi buldu ve vücudu aletimin üzerine oturmak için yaratılmış gibi hareket ediyor. Beni istediği gibi kullanabilir, ne pahasına olursa olsun. Öyle ya da böyle boşalacak ve ben de onu oraya götüreceğim.

Odanın bu kadar karanlık olması çok kötü. Bana binmesini seyretme ayrıcalığı için başparmağıma bir çivi çakardım.

Sonra tekrar, onu görmek baş edebileceğimden daha fazla olurdu. Gömleğini sıyırır, göğüslerini deli gibi emer ve külotunu saniyeler içinde parçalardım. Kendi irademi bir şekilde sağlam tutabilmemin tek nedeni bunu karanlıkta yapıyor olmamız.

Sanırım karanlık onun için önemli. Görünmediğinde daha cesur oluyor.

Şimdi neredeyse inliyor. Nefesi bir dizi titremeye kaçıyor.

"İşte böyle bebeğim," diye fısıldıyorum ona yardım

ederken. İtmek. Gıcırdatmak. *Ağrıyor.*

İşkence. En .

"Devam et tatlım," diye ısrar ediyorum. "Oraya varacaksın."

Ellerim gömleğinin altına dalıyor ve yumuşak tenini buluyor. Şimdiye kadar icat edilmiş her pis eylemi yapmak istiyorum. Bana doğru sürünmesini, dizlerini halıya sürtmesini, adımı haykırmadan önce mahvolmak için yalvarmasını izlemek istiyorum.

Ve çok yakın. Hem de çok yakın.

Kalçalarının her yuvarlanışında bunu hissediyorum ve nefes alış verişi titredikçe gelgitin yükselişini hissediyorum. Her an zirveye ulaşabilir.

Koridorun ışığı tekrar yanar.

Sabrina irkiliyor ve tek görebildiğim onun kararmış hatları oluyor. Şimdi dikkati dağılmış, kapının altındaki ışığa bakıyor.

Annesinin yumuşak mırıltısı koridorun aşağısında bir yerden geliyor. Luca'nın derin sesi cevap veriyor.

Işık tekrar kararıyor ama Sabrina hâlâ , nefesini tutuyor.

Hayır, kendini sorgulamasına izin veremem. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve onu alacak.

Kollarımı beline dolayarak, onunla yüzleşmek için doğruluyorum. İfadesini görmek için çok loş ama vücudunu hissedebiliyorum ve bu fazlasıyla yeterli bir ödül.

Onu henüz öpmediğimi fark ettim. Düşün öpücüğü sayılmaz. Endişeli ve sertti ve formalite icabı dudaklarına zar zor dokundum.

Şimdi onu kucağıma aldım, istekli ve hazır. Beklediğime değdi. Bunu kanıtlayacağım.

Elleri geçici olarak omuzlarıma dokunuyor. Sağ elim onu yerinde tutmak için sırtına doğru kayıyor ve sol elim boynunda geziniyor, parmak uçlarım nabız noktasında geziniyor. Beklendiği gibi, kalbi gergin bir beklentiyle çırpınıyor.

İlk öpücük yumuşak ve yavaştı. Dudakları tatlı ve ben onları dilimle ayırıyorum. Boğazından gelen nefesli inilti, dikkatli niyetlerimi boşa çıkaracak güce sahip. Hâlâ omuzlarımda duran ellerinin yumruk şeklinde kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Dilim açgözlülükle ağzını keşfediyor. Doyamıyorum. Onun tadı, boğazında titreşen yumuşak zevk sesleri, istekli bir şekilde oluşu. Öpüşmeyi neden hiç sevmediğime dair hiçbir fikrim yok, her zaman bir sonraki hedefe ulaşmak için sabırsızlanıyorum.

Hâlâ sabırsızım, hâlâ aramızdaki tüm engelleri yıkmaya ve onu kendime almaya hazırım. Ama Sabrina'yı öpmek en sevdiğim hobiler arasında en üst sıraya yerleşti ve fikrimi asla değiştirmeyeceğim.

Dizleri kalçalarımın etrafında geriliyor. Sırtını dikleştiriyor ve göğüslerinin göğsümü sıyırması sayesinde beynim bir döngü içinde dönüyor.

Bu hem işkence hem de lanet bir mutluluk. Ona sahip olmayı, güneşin doğuşunu görecek kadar yaşamaktan daha çok istiyorum.

Ağırdan alacağıma, bu gece onunla seks yapmayacağıma dair kendime yemin ettim. Bu sözü tutacağım. Ama bu iş bitmeden önce çok güzel ve kirli olacak.

Sıcak ve uysal, tişörtünü başından çekmeme izin veriyor. Altında bir atlet var. Eğer o da giderse, duramayacağım. Neredeyse o noktaya geldim bile.

Ağzım boynuna gidiyor, sabun kokusunu içime çektikten sonra tenini nefesini kesecek kadar sert emiyorum. Kalçaları kıpırdıyor, amındaki acıyı bastırmak için boşuna çabalıyor. Bunu yapmasına gerek yok. Ona daha iyi bir yol göstereceğim.

Atletin bir askısı aşağıya doğru itiliyor. Sonra diğeri. Öylesine çıldırmış durumdayım ki, o şeyi ikiye yüzümü muhteşem göğüslerinin arasına gömebilirim. Bunun yerine kendimi kontrol edip onu sırt üstü yatırıyorum.

Bir dakikalığına ciddi olmam gerekiyor. Daha ileri gitmeden önce söylenmesi gereken bir şey var.

"Brina, dinle." Bacaklarını aralıyorum ve aralarına yerleşiyorum. "Beni her zaman durdurabilirsin. Ne yapmakta olduğumuzun bir önemi yok. Bir nedene ihtiyacın yok ve ben asla kızmayacağım. Eğer seni iyi hissettirmiyorsa zaman yapmak istemiyorum. Anladın mı?"

"Evet," diyor zayıf, nefes nefese bir sesle. "Anlıyorum."

Ellerimi pürüzsüz kalçalarında gezdiriyorum. Külotunun engeli benimle alay ediyor, onları yırtmam için bana meydan okuyor. Başka zaman, yapacağım.

Şimdilik şortumu çıkardım, sadece boxer'ımı bıraktım. Bileğini tutarak elini sikime götürüyorum. Elinin bir dokunuşu kararlılığıma zarar veriyor. Geri ısıırıyorum

Bir dizi küfürden sonra tekrar konuşabilmem için birkaç saniye beklemem gerekiyor.

"Bana yaptığın şey bu," diyorum boğuk bir fısıltıyla, sikim patlama noktasına kadar şişerken. "Tek yapmam gereken sana bakmak ya da seni düşünmek. Başka hiçbir kız beni senin gibi alt edemez. Her yarışmayı, her seferinde kazanacaksın. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok Sabrina. Sen benim sahibimsin ve bunu bilmenin zamanı geldi."

Ben konuştukça o da omurgasını dikleştiriyor ve inliyor.

Evet, bu onun için yeterli. Edepsiz konuşma ve övgü. Bunu kesinlikle kaldırabilirim.

Karanlıkta geniş bir sırtışın yüzümü kestiğini hissediyorum. Zafer çok tatlı ve neden olmasın ki?

"Aferin kızıma," diye onu temin ediyorum. "Ama şimdi senin yardımına ihtiyacım var. Bana nasıl gelmek istediğini göster. Yanlış cevap yok. Sınır yok. Sadece oraya ulaştığını hissetmem gerek. Bana yardım edecek misin?"

"Evet," diye soluk soluğa bağılıyor ve sikimi amına doğru yönlendiriyor. Aramızda hâlâ engeller var. Onun külotu. Boxerım. Bu onu rahatsız etmiyor. Kollarımı kavırıyor ve dizlerini daha geniş açıyor, külotuna doğru kabaaran sikimin yavaş, kasıtlı vuruşuyla inleyerek titriyor.

Ağırlığının büyük kısmını ondan uzak tutmak ve hareketlerimi daha iyi yönlendirmek için bir avucumu yatağın üzerinde düzleştiriyorum. Bir dizi sıkı itme hareketiyle amını kızdırırken sikim boksör pantolonumdan ayrılmakla tehdit ediyor. Dry humping hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

Bu işkence onu çılgına çeviriyor. Kıvranıyor, titriyor ve kalçalarını sallıyor.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye pantolon giyiyor ve vücudunu her itişe uyacak şekilde hareket ettiriyor.

"Çok seksisin." Boynunu öptüm. Sonra dudaklarını öpüyorum. "Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Neredeyse ölüyordum."

Resmen kıyafetlerimizle sevişiyoruz ve hiçbir şey bu kadar ateşli olmamıştı. Neredeyse geldi. Kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Titremeye başladı ve .

Bekle, bir şekilde aletim gevşemiş. Boxerım kalçamı geçmiş. Nasıl oldu bu? Bilmiyorum. Umurumda da değil.

İlahi müdahale bile o eşikteyken bitirmemi Ağzım onunkine kilitleniyor ve boşaldığında hâlâ öpüşüyoruz. Çıkardığı sesler, o tatlı nefes nefese inlemeleri sonsuza dek aklımda yaşayacak. Doruk noktası onu uçurumun kenarına gönderirken altımda titriyor.

Bu benim ve aletim için çok fazla. Ağır bir iniltiyle serbest bıraktığımda, geri çekilmeyi reddettiğimde, külotunun her yerine boşalırken inatla onu benim olarak işaretlediğimde orgazm artçı şoklarından hala titriyor. Külotunun her yerine. Sırılsıklam .

Ve üzgün değilim. Azıcık bile değil.

Zafer ve sahiplenme karışımı bir hisle, elimi ıslak külotuna sürterek tüm spermin ait olduğu yere iyice emildiğinden emin oluyorum.

"Bak ne oldu, Brina." Onu okşarken dilimi şaklatıyorum. "Seni öyle bir hale getirdim ki. Elimde değildi."

Elimin altında sarsılıyor. "Oh lanet olsun." Yumuşak bir çığlıkla titriyor ve ikinci kez boşalmak için elime sürtünmek için elinden geleni yapıyor.

Zaten kendimi çok beğenmiş hissediyordum ve şimdi bu his daha da yoğunlaştı. Sırıtişım o kadar büyük ki muhtemelen manyak gibi görünüyorum.

"Ah, bebeğim, bu gerçekten benim hatam. İşinin henüz bitmediğini bilmeliydim. Bunu senin için düzeltebilir miyim?"

"Evet," diye soluyor ve elimi itiyor. "Lütfen bunu yap, Monte."

"Akıllı kız. Her zaman tam olarak duymak istediğim kelimeleri biliyorsun." Elimini külotunun içine soktum ve ona dokundum.

Ağrıyan amı arzudan kayganlaşmıştı ve içine soktuğum iki parmağı almaya fazlasıyla hazırdı.

"Aman Tanrım," diye inliyor ve kalçalarını oynatarak elime biniyor.

"ok mkemmelsin," diyorum ona, parmaklarım ikinci bir orgazmı ikna etmeye çalışırken. "Sen benim ryamsın. Sikimi ne kadar iyi aldığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Monte." Adımı soluk soluğa söylüyor ve daracık amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

"şşşt, bırak olsun ve geçsin. İşte böyle. Sende bu var. Benim güzel kızım. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Bana inanıyor musun?"

"Evet." Heceleri zorlukla çıkarabiliyor. Paralanmakla çok meşgul.

Aletim canlanmaya başladı ve daha iyi zamanlar bekliyor ama beklemek zorunda kalacak. Bu onun için.

"ok harikaydın." Onu yavaşça öpüyorum ve ıslak parmaklarımı çıkarmadan önce son titremelerinin de geçmesini bekliyorum. "Tam bir mükemmellik."

Durmak istemediğimden eminim. Ama onunla ağırdan alma planıma sadık kalıyorum. Vücudunun üstünde kalırsam bunu asla başaramayacağım için, yuvarlanıyorum ve şortumu yukarı çekiyorum.

Sabrina hl nefesini tutmaya alışıyor. Hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi.

Kahretsin, onu şu anda görmek için neler vermezdim, kızarmış, terli ve dünyasını salladıktan sonra titriyor. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu anlayana kadar bekle. Birlikte her şeyi yapacağız.

Yan yatarak bir dirseğime yaslanıyorum ve onun ruh halini ölçmeye çalışıyorum. Ben eline uzanamadan aniden doğruluyor.

"Hemen döneceğim," diye geveliyor ve yataktan fırlıyor.

Sesine bakılırsa, bavulunu karıştırıyor. Tahmin etmem gerekirse, mevcut külotuna yaptıklarımın sonra muhtemelen yeni bir külot arıyordur derim. Bu

Sabrina'nın külotunu kirletme anısı ölene kadar aklımdan çıkmayacak.

Banyoya ko uyor. Karanlıktaki tek ses benim zafer kıkırdamam.

Çok geçmeden banyonun kapısı gıcırdayarak açılıyor ve sessizce yatağa geri dönüyor. Yata ın üzerinde diz çöküyor ve bana baktığını hissedebiliyorum.

"Uyanık mısın?" diye fısıldıyor.

"Sadece doksan saniyeli ine gitmi tin," fısıldıyorum.

"Oh." Yastıkların  zerine yerle iyor ve yorganı yukarı çekiyor.

"Hey." Uzandım ve parmaklarımı kolunun üzerinde gezdirdim. " yi geceler  p c   alabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtlıyor, sesi mutlu ve belki de daha fazlasını beklemedi im için biraz rahatlamı  geliyor.

Seks yapmadık, tam anlamıyla değil. Ama yaptığımız şeyin çok önemli olduğunu anlıyorum. Onun için. Ve benim için.

"Buraya gel." Onu kendime çekiyorum ve yüzünü nazikçe bana doğru çeviriyorum.

Ona verdiğim öpücük hızlı olmuyor ve dilinin tadına bir kez daha bakıyorum. Ama sonra battaniyeleri üzerine geri çekiliyorum.

Bir süre sonra,  rkek e mırıldandığım "Teşekkür ederim" sözlerini duyduğumda yatakta kendi tarafımda uyukluyordum.

Onu duymamı istediğinden bile   pheliyim ama  a kına döndüm.  a ırdım. Ona dokundu um için bana *teşekkür* m  ediyor?

Hayır. Hiç de öyle demek istemedi. Sabrina çok güzel ve istediği her erkeğe sahip olabilir. Ona nazik bir sabır ve saygıyla davrandığım, kendisini cazip hissetmesini sa ladığım için bana teşekkür ediyor.

G  s m o kadar sıkı ıyor ki sanki ci erlerime basılıyormu  gibi hissediyorum.

Bu kız, yemin ederim.

Bana yaptıklarını kelimelere nasıl d6keceğimi bile bilmiyorum. Onunla ilgili hi7bir şeyi değiştirmeyeceğimi s6ylerken d6r6st davranıyordum.

Hi7bir şey.

SABRINA

Anni'nin hoş bir dokunuşu ve mükemmel Fransız örgüleri dokuma yeteneği var. Saçım ile oynama şansını asla geri çevirmem.

"Kıpırdamadan otur," diye uyarıyor kız kardeşim. "Yoksa sağ taraf eğri olur."

Başıma dokunuyorum ve iki yanımdan aşağı doğru uzanan iki kalın örgünün ana hatlarını hissediyorum. Anni elimi itiyor ve ben de çenemi ellerime dayayarak karnımın üzerine yerleşiyorum. Hurda kumaş şeritlerinden bir araya getirilmiş en düzensiz renklere sahip yorganın üzerinde yatıyorum. Çimenlerin tatlı kokusu burnumu gıdıklıyor ve Bright Hearts Ranch'in neşeli manzarası önümde uzanıyor.

Çiftlik, kasabanın hemen dışında geniş bir arazide yer . Burası Luca'nın kardeşi Cale ve eşi Sadie'ye ait. Köpeklerden keçilere ve atlara kadar çeşitli kurtarılmış hayvanlar için pitoresk sığınak, daha mutlu bir yer hayal edemiyorum.

Açılır kapanır bir gölgelik, ev ile çocukların atlarla çalıştığı ağıl arasındaki çimenlik alanda bize rahat bir gölge sağlıyor. Sağıma baktığımda, farklı şekillerde köpeklerin olduğu çitle çevrili bir avlu görüyorum.

ve boyutları neşeyle etrafta dolaşıyor. Yakınlarda Sadie, kızıl saçlı annesinin karbon kopyası olan on sekiz aylık Margaret'in bitmek bilmeyen enerjisine ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor.

Yanımda, Jane küçük bedeniyle yorganın üzerinde bir top gibi kıvrılmış uyuyor. Üzerinde benim hediyem olan pembe bir 'Geleceğin Oyuncusu' tulumu var.

Anni'nin becerikli parmakları saçlarımda hızla ilerlerken, "Annem de bizimle gelmeliydi," diyorum.

"Evimi temizliyor," diyor Anni örgü kuyruğunu elastik bir bantla bağlıyor. "Israr etti."

Anni işini bitirir ve Jane'in diğer tarafına uzanır. Eli kısa bir süreliğine Jane'in başının arkasını okşuyor ve annesinin sevgi dolu dokunuşunu hisseden bebeğin uyuyan yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Janie," diye fısıldıyorum minik pembe bir kulağın kabuğuna. "Sen dünyanın en çok sevilen küçük kızısın."

Kız kardeşim bana gülümsüyor ve sonra dikkatini ağıldaki sahneye . Luca ve Cale Connelly arasında hararetli bir tartışma başlamıştı.

"Gerçekten kavga mı ediyorlar?" Soruyorum çünkü iki heybetli adam arasındaki el kol hareketleri ve itiş kakış biraz sert görünüyor.

"Sayılır," diyor Anni neşeyle. "Luca sözel yeteneklerini ağabeyini kışkırtmak için kullanmaktan hoşlanıyor. Görünüşe göre bu kez başarılı oldu."

Eskiden New York'un en korkulan mafya tetikçilerinden biri olan Cale Connelly, küçük kardeşini kafasından kavrar. Luca'nın saçlarını karıştırırken sırtıyor.

Güç konusunda hiç de beceriksiz olmayan Luca özgürlüğüne kavuşmak için mücadele ediyor ve öfkeli bir kaplan gibi kardeşinin etrafında dönüyor. Cale ona gülüyor.

Ama şimdi daha fazla dikkat çekiyorlar. Peggy, Bright Hearts Çiftliği'nin ufak tefek, saçma sapan bakıcısıdır ve ana evin bitişiğindeki küçük daireden çıkmaktadır.

Birkaç adım attıktan sonra durur ve Connelly kardeşlere 'korkunç, kabadayı çocuklar' oldukları için bağırır.

"Üzgünüm Peggy," diyorlar hep bir ağızdan.

Kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. Beyaz saçlarının telleri hafif esintide dans ediyor ve keskin gözlerini başka yere çeviriyor. Anni ona el sallıyor. Sonra Peggy'nin bakışları beni delip geçiyor, ben de tabaktaki tarçınlı kekten bir kare alıyorum. Buraya geldiğimde Peggy beni çok zayıf olmakla suçlamış ve pasta yememi emretmişti. Zayıf değilim ama seve seve pasta yerim.

İnsanların kavgaya etmeyi bırakıp yemek yemeye başlamasından memnun olan Peggy mutfağına geri dönüyor. Biraz rahatlamış hissettiğimi itiraf etmeliyim. Peggy biraz korkutucu.

Ritmik bir ses dikkatimi çekiyor ve gözlerim büyük kahverengi bir ata binen Monte'nin görüntüsüne kilitleniyor. Dizginleri çekip atı hızlı bir tırısaya yavaşlatana kadar hızlı hareket ediyorlar.

Tarçınlı kekin son lokmasını yutuyorum ve dirseklerimin üzerine yaslanıp manzarayı hevesle seyrediyorum.

Monte tipik bir kovboy değil. Yankees beyzbol şapkası ve spor ayakkabı giyiyor. Ama o atın üstünde oturup kararları vermekte çok iyi bir iş çıkarıyor.

Şimdi yavaş bir yürüyüşle ilerliyor ve Cale onun ağıla dönmesi için kapıyı açık tutuyor. Monte ağılin hemen içinde duraklıyor ve Cale'e bir şeyler söylüyor, o da başıyla onaylıyor. Monte atın boynunu okşuyor ve sonra atletik becerilerini göstererek eyerden rahatça atlıyor, ayaklarının üzerine düzgün bir şekilde toprağı iniyor.

Monte'yi süzmekle o kadar meşgulüm ki, Anni'nin yanındaki battaniyeye uzanana kadar Luca'nın gelişini fark edemiyorum.

"Kızlarım nasıl?" Büyük elini nazikçe Jane'in sırtına koyuyor ve sonra Anni'ye yaklaşıyor.

Oturuyor ve kocası hemen onun kucağını yastık olarak kullanmaya başlıyor. Kız kardeşimin umurunda değil gibi görünüyor. O

parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve Monte'nin atı ahıra geri götürmesini izliyor.

Anni, "Monte Castelli'nin bir at fısıldayıcısı olmasını beklemezdim," diyor.

Monte ahıra girip kaybolduğunda ve artık bakacak güzel bir şeyim kalmadığında hayal kırıklığına uğruyorum. "Kuzenlerinin çiftliğinde vakit geçirdiğinden bahsetti. Ata binmenin zorunlu olduğunu söyleyerek şaka yaptı."

Luca kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sana onlardan bahsetti mi?"

"Fazla değil. Artık onlara yakın olmadığını söyledi. Neden?"

Luca hemen her şeyi normal karşılayan bir adamdır ama Monte'nin kuzenlerinde onu rahatsız eden bir şey vardır. "Ben sadece meraklı biriyim," diyor ve karısına gülümsüyor.

"Monte'nin kuzenleri

"Orada işimi hallettiğimi görüyor musun?"

"*Neyi* hallediyorsun?" Ona sordum. "Birkaç dakika önce attan düştün."

",," diyor, açıkça kızgın.

"Ve kışının üstüne düştün," diye . "Kardeşin seni topraktan çıkarmak için yardım etmek zorunda kaldı."

Luca doğruluyor ve bana odaklanıyor. Sırıttıyor ve karnımda kötü bir kuşku kabarıyor. Çenemi tutamadığım için bedelini ödeyecekmişim gibi bir his var içimde.

"Evde kulak tıkacımız var mı?" diye sorar Anni'ye.

"Yok." Anni ona uyarıcı bir bakışla dirsek atar.

Luca omuz silkiyor. "Biri küçük kız kardeşe evimizdeki duvarların o kadar da kalın olmadığını ve bizimkinin yanındaki yatak odasında kalacağını hatırlatmalı."

Ağzım açık kaldı. Yüzümün kıpkırmızı olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Anni bana "Aldırma ona," dedi. "Şu anda kötülük yapıyor."

Luca çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi gülüyor. Jane'i de uykusundan uyandırmayı başarır. Küçük, değerli bir ağlama sesi çıkarır.

tatlı yüzünü öfkelenildi.

Anni, "Babam çok rahatsız edici," diye azarlıyor ve Jane'i kucağına alıyor. Ağlaması hemen kesilir.

"Çok özür dilerim Janie," diyor Luca. Gerçekten de çok pişman görünüyor, bu yüzden ona çok kızamıyorum ama kendi utancımın geçmesi biraz zaman alabilir.

Luca, Jane'in uykusunu böldüğü için onu çiftlikte yürüyüşe çıkarıp hayvanlara baktırarak telafi etmeye karar verir. Luca onu omzunda tutarken Anni de dikkatlice başına pembe bir güneş şapkası geçirir.

Luca kızına, "Sen ve ben bir okul gezisine ," diyor ve onu çimlerin üzerinde taşırken sürekli şekerli sesli bebek mırıldanmalarını sürdürüyor.

"Ne güzel," diyorum. "Sonunda tamamen tutsak bir izleyici kitlesi buldu."

Anni bir kahkaha attı. "Evet, artık konuşmayı hiç bırakmayabilir."

"Dün gece gerçekten o kadar gürültülü müydük?"

Kız kardeşim tereddüt ediyor, diplomatik bir cevap bulmaya çalışıyor. "Evimizin duvarları gerçekten çok ince."

Utanç dolu bir iniltiyle yüzümü yorganın saklıyorum.

"İyi tarafından bak," diyor Anni. "Anneme coşkulu bir yeni evli olduğuna inanması için her türlü nedeni verdin."

Ellerimi başımın üzerine koyuyorum ve çimenlerin içinde erimeyi diliyorum.

Ben görünmez olmaya çalışırken, Sadie ve Margaret geri döndüler.

"Brina, sorun ne?" diyor Sadie.

Kabalık etmek istemediğim için başımı battaniyeden kaldırıyorum. Ve nefes alamıyorum. "Görünüşe göre tüm Colorado eyaleti birden fazla orgazm olduğumu duymuş."

Sadie gülümsemeye karşı koymaya çalışırken ağzı seğiriyor. "Seni duymadım," diyor yardımsever bir şekilde.

"Harika," diye .

Burnumun önünde küçük bir yumruk beliriyor ve elinde yarısı ezilmiş sarı bir çiçek tutuyor. Margaret bana sevimli bir çocuk gülümsemesi veriyor ve çiçeği bırakıyor.

"Senin istiyor," diyor Sadie.

"Teşekkür Margaret," diyorum ve saçımdaki çiçeği sol kulağımın arkasına yapıştırıyorum.

Küçük kız ciyaklayarak piknik yorganının kenarına geliyor ve eğilip bir avuç ot koparıyor. Yırtık ot parçaları sonra önüme düşüyor.

"Teşekkür ederim Margaret," diyorum tekrar. Kıkırdıyor ve tombul kollarını havaya kaldırıyor.

Sadie "Birinin uyku vakti geldi" diyor ve küçük kızını kucağına alıyor. Margaret annesinin omzunun üzerinden bizi izliyor.

O ve Sadie eve çekilirken ona bir öpücük veriyorum. Kıkırdıyor ve yüzünü Sadie'nin omzuna saklıyor.

"Yani." Anni battaniyenin üzerinde benim seviyeme iniyor ve omzumu dürtüyor. "Çayı dök."

"Bütün çayımı içtim. Peggy'den biraz daha iste."

"Seni gıdıklamam mı gerekiyor? Sürekli seksten bahseden kızla ne yaptın?"

Ahırın kapısı açılır ve Monte, hemen arkasında Cale ile birlikte görünür. İkisi de farklı atları yönetiyor.

Monte'yi izliyorum ve kız kardeşim de beni izliyor.

"Seks yapmadık," diyorum ona.

"Tabii ki ," diye .

"Ben ciddiym. Başka şeyler de yaptık ve bunlar fevkalade eğlenceli şeylerdi ama işi yapmadık. Teknik olarak."

"Teknik olarak," diye yineliyor Anni ve sonra ürperiyor. "Bir daha düşündüm de, bana bunun ne anlama geldiğini söyleme. Sen hala benim küçük kız kardeşimsin."

Gözlerim Monte'nin üzerinde gezinmeye devam ediyor. Ağılın çevresinde dolaştırdığı kırmızımsı at aniden

durdu ve başını eğdi. Monte bekler, sonra atı her seferinde bir adım atması için ikna eder.

Burada kaç at olduğunu unuttum, ancak Sadie bana daha önce sayıyı söylemişti. Çoğunun kötü muamele gördükleri ve ihmal edildikleri kötü durumlardan geldiklerini söyledi.

Monte ağılın direğine asılı çuvalın içine uzanır ve bir havuç çıkarır. At havucu memnuniyetle elinden alır ve Monte de hayvanı güven verici bir şekilde okşar.

"Tüm evlilik kargaşası bir yana," diyor Anni, "ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun. Bu çok açık." Sesindeki endişeyi tam olarak atamıyor.

"Monte iyi bir adam," diyorum ona. "Gerçekten öyle."

Başını çeviriyor ve açık bir şüphecilikle onu inceliyor. "Bazen."

Sırt üstü dönüyorum ve tepedeki gölgelik boyunca uzanan mavi bakıyorum. "Beni iyi hissettiriyor, Anni. Biriyle paylaşabileceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde."

"Anlıyorum," diyor. "Ama kalbini kırarsa onu yok etmek zorunda kalacağım."

"Ne yaptığımı biliyorum. Söz veriyorum."

Kız kardeşim beni soru yağmuruna tutmayacak kadar insancıldır. Mesela bundan sonra ne olacak? Ve ne kadar süre 'evli' kalmamız gerekiyor? Ve New York'a döndüğümüzde ne yapacağız?

Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, onunla tekrar yalnız kalmak için sabırsızlandığım. Yatakta. Işıklar kapalıyken. Bu sefer daha sessiz olmaya çalışacağım.

Luca ve Jane çiftlikte yaptıkları kısa turdan dönerler. Eve dönmesi ve bir yığın avukatlık evrakını tamamlaması gerekiyor.

"Ama senin oğlan kalmayı kabul etti," diyor Luca, başını ağıla doğru sallayarak. "Cale'in atları çalıştırmak için onun yardımına ihtiyacı var ve onu daha sonra eve bırakacak."

Monte yine bir atın üstünde ve bu yöne doğru bakıyor. Dün geceki yatak odası maskaralıklarının buharlı anıları arasında saf şehvet dalgasına kapılmak için uygunsuz bir zaman. Bütün öğleden sonra burada takılmak ve 'kocam' hakkında ateşli kovboy fantezileri kurmak hiç de fena olmazdı. Ancak Anni ve Jane ile vakit geçirme fırsatını da geri çeviremem.

Monte elini sallayarak kaldırdı. Dün gece o parmaklardan hangisinin içimde olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum.

El sallıyorum ve Anni'nin piknik yorganını toplamasına yardım ediyorum. Luca'nın arabasına doğru yürürken, Monte'nin at sırtında dolaşan seksi kışını son bir kez daha görebilmek umuduyla omzumun üzerinden bakıyorum.

Tam olarak aynı yerde, eyerde hafifçe öne doğru eğilmiş. Beyzbol şapkasının kenarı gözlerini gölgeliyor ama bana baktığından eminim.

SABRINA

TCale'in kamyoneti nihayet evin önündeki kaldırıma yanaştığında gökyüzü ve ben anneme mutfağı temizlemesinde yardım ediyordum.

Monte elinde üç folyo kaplı turta tabağıyla içeri girdiğinde annem mutfak kapısını açmış beklemektedir. Sağ yanağında Vittorio'nun adamlarıyla girdiği çatışmadan kalma bir morluk var. Kot pantolonunun dizlerine ve gömleğinin önüne daha fazla kir bulaşmış. Beyzbol şapkası ters çevrilmiş.

Terli, seksi ve mükemmelin ötesinde görünüyor. Telefonum elimde olsaydı, fotoğrafını çekerdim.

"Bütün bunlar ne?" Annem elindeki yiyecekleri işaret ediyor. "Akşam yemeği yaptım. Buzdolabında senin için bir tabak patlıcan var."

"Peggy'den turtalar." Monte onları tezgâhın üzerine bırakıyor. "Peggy bir deri bir kemik kaldığımızı, bu yüzden daha fazla yememiz gerektiğini söylüyor."

Anne, ailesinin aç olduğunun ima edilmesine sinirlenmiş görünüyor. Bu tür suçlamaları çok kişisel algılıyor.

Monte Yankees şapkasını çıkarıyor ve bana gülümsüyor. Yumurtalıklarım kasılıyor.

"Sabrina," diyor annem ellerini sertçe çırparak. "Suyu boşa harcıyorsun."

Suçluyum. Monte'ye ağzım bakmakla o kadar meşguldüm ki mutfak musluğunu sonuna kadar açık bıraktım.

Monte tezgâha yaslanıyor, sadece birkaç santim ötemde. Kalın kollarını kavuşturuyor ve ben suyu kapatıp sarı bir bulaşık bezini katlarken koyu renk gözleri dikkatle bana sabitleniyor.

Monte'nin yemeğini buzdolabından aldıktan sonra annem "Otur," diye emrediyor. "Biraz rendelenmiş parmesan ister misin?"

Monte gözlerini kaçırmadan, "Elbette," diyor. "Teşekkürler."

Annesi mutlu bir şekilde masada ona bir yer hazırlıyor ve yemeğini bir çorba kaşığı rendelenmiş peynirle kaplıyor. "Sabrina yemeğe yardım etti," diyor gururla.

"Bu doğru mu?" Monte, asla utanç duymayan biri, bakışlarının kasıtlı olarak göğüslerimin üzerinde gezinmesine izin veriyor.

Pozisyonumu değiştiriyorum, ona daha iyi bir görüş sağlamak için yaklaşıyorum. "Patlıcan dilimlerini ekmek kırıntılarına batırdım."

Monte dilini şaklatıyor. "Bu seni çok kötü etkilemiş olmalı, Brina."

Ben de havasızlıktan boğuluyorum.

Bu sadece benim yapabileceğim bir şey olmalı. Kendimi savunmam gerekirse, dün gece kulağıma söylediği bazı sözleri gelişigüzel tekrarlamasına hazırlıklı değildim.

"Bak ne oldu, Brina. Seni öyle bir hale getirdim ki..."

Seksle beslenen bir öfke şimşegi karnımı ters çeviriyor. Kalçalarım birbirine kenetleniyor. Tüm olası cevaplar kafamın içinde karmakarışık bir çorbaya dönüşüyor.

Monte sırtarak tepkimi not ediyor. Eğilip yanağımdan öpüyor. Çimen, nemli toprak ve testosteron gibi kokuyor. Yüksek sesle inlemeye çok yaklaştım.

Bu arada, annem bu rahat sevgi gösterisini görünce gülümsüyor. Monte'nin sandalyesini çekip

ve ona oturmasını emrediyor. Monte'den oldukça ve birkaç lokma patlıcan parmesan yiyene kadar onun üzerinde gezinmeye devam ediyor.

Yavaşça çiğniyor ve bir ısırık yutuyor. "Sos gerçekten çok güzel. Sıfırdan mı yaptın?"

Neredeyse aşağı yukarı zıplıyor. "Belli oluyor!"

Başını sallıyor. "San Marzano soyulmuş domateslerinin tadını bilirim. Gino's'un vazgeçilmezidir. Babam ithal teneke kutuları brüt olarak satın alır."

Annem hayranlıkla bakıyor ve tezgahın üzerinde duran bebek telsizinden bir ağlama sesi gelene kadar yemesini izliyor. Sonra harekete geçiyor ve torunuyla ilgilenmek için odadan dışarı fırlıyor.

Akşam yemeğinden kalan ciabatta ekmeğinden ince bir dilim alıyorum ve kabuklu kenarını kemiriyorum. ". Ev yapımı sos onun sevgi dilidir."

Monte su bardağını yere bırakıyor ve ben kıpırdanmaya başlayana kadar bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. "Ben daha çok senin aşk dilinle ilgileniyorum."

Ekmeği ağzımdan uzaklaştırıyorum. "Dün gece bu konuyu tartışmamış mıydık? Bu arada, evdeki her yetişkin bizim *konuşmalarımız*1 duymuş gibi görünüyor."

Onun kaşları yukarı fırlar ve o düşünür bu yeni kahkahalara boğulmadan önce bilgi verdi.

"Bu kadar komik olan ne?" Öğleden sonra Luca'nın alaycı yorumlarının acısını hâlâ hissederek homurdanıyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor ve tekrar yemeğine dalıyor. "Çok tatlısın."

Monte tabağındaki kalan lokmaları bitiriyor ama tabaklarını almaya çalıştığımda lavaboya giderken beni atlatıyor. "Babam kirli tabaklarımı bir bayana verdiğimi görse kafama ne kadar sert bir tokat atardı biliyor musun? Onlarla ben ilgilenirim." Musluğu açıyor. "Luca ve Anni nerede?"

"Erken yattılar. Annem zaten saatlerce uyumuyor, Jane'e o bakıyor."

Tabağını fırçalıyor ve kurutma rafının üzerine koyuyor. "Sanırım bu demek oluyor ki sen tamamen bana kaldın, Oyuncu Kız."

Bu sözleri o kadar sakın söylüyor ki, sanki az önce büyük bir cinsel gerilim cehennemini ateşlememiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, ateş zaten bütün gün kaynamıştı.

Monte aniden gömleğini çıkarır. Onunla yüzünü siler. "Bütün gün çamur içindeydim, bu yüzden bir duş alacağım."

Çıplak bronz göğsüne anında takıldım. Kusursuz bir şekilde belirgin, rastgele koyu renkli dövmelerle süslenmiş. Altın haçı boynunda asılı.

Doğal olarak, Monte'yi daha önce gömleksiz görmüştüm. Ama o 'önceki' zamanda dudaklarını, dilini ve vücudunun benimkinin üzerindeki baştan çıkarıcı ağırlığını yakından tanıımıyordum.

"Bana katılmak ister misin?" diyor göz kırparak.

"Nerede?" Fısıldıyorum. Çünkü beynimdeki madde buharlaşmıştı.

Monte bir eliyle gömleğini toplar. Diğer eliyle de başparmağını kot pantolonunun kemerine sokup bir santim aşağı çekiyor.

"Duşta, Sabrina," diyor ve elini kot pantolonunun ön kısmında gezdirerek hatırı sayılır bir şişkinlik olduğunu gösteriyor.

"Şimdi mi?" Aklıma gelen en aptalca yanıt bu olabilir diye sordum.

Monte omuz silkiyor. "Ya da istersen sadece izleyebilirsin."

Oh, evet. Bunu çok istiyorum.

"Çamaşır yıkamam lazım," diye kaçırdım.

Ve , o anı öldürdüm. Benim sorunum ne?

Sanki Monte'nin sikiyle daha önce hiç tanışmamışım gibi. Vücudunun o kısmına büyük bir hayranlık duyuyorum ve

Son zamanlarda onunla heyecan verici deneyimler yaşadım.

Bütün gün onu düşündüm. Son ışıktaki her sahne kafamda durmadan tekrarlanıyor.

Monte ile birlikte olmak istiyorum.

hıncır sırtışını gösterip beni çıplak şeyler yapmaya davet ettiğinde hemen evet demek istiyorum.

Cesur olmak istiyorum. Seksi.

Sanki Monte'yle dün gece Neredeyse Seks yapmamışız gibi kız kardeşimin mutfağında tuhaf bir şekilde kızararak dururken bu aptal monologun kafamda dönüp durmasını istemiyorum.

Bunun yerine, "Senin kıyafetlerini de benimkilerle birlikte çamaşır makinesine atabilirim" diyerek sessizliği bozuyorum.

Acınası. Belki de bir flört koçu tutmalıyım.

"Teşekkürler," diyor Monte ve pantolonunu açıyor.

"Hayır, bekle!" Mutfakta soyunmasını engellemek için kollarımı iki yana sallıyorum. "Kıyafetlerini yatak odasında bırakabilirsin. Sen duştayken ben de onları benimkilerle birlikte yıkarım. Sonra yatağa gidebiliriz. Birlikte. Ya da başka bir şey. Belki de. Eğer istersen."

Normalde sözel becerilerim o kadar da kötü değildir.

Monte artık pantolonunu indirmek üzere değil. Gözleri dudaklarımda oyalanıyor. Sesi alçak ve çekici, baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor. "Tabii ki istiyorum. Bütün gün seninle birlikte olmak için bekledim."

Bir başka garip cevabımı beklemektense, mutfaktan çıkıp koridorun sonuna doğru ilerliyor. Söylemem gereken her şey için zihinsel olarak kendimi tekmelerken kalbim hızla çarparak lavaboda donup kalıyorum.

Cinsel içerikli şakalaşmalar Monte ve benim birlikte olduğumuzda en iyi yaptığımız şeydir. Neden şimdi gergin olayım ki?

Çünkü artık gerçek.

Sol elimdeki alyansı çeviriyorum. Normalde fazla takı takmam ve son zamanlarda takı tek nedeni

yüzüğü takmamın sebebi annemin onu parmağında görmeyi beklemesi.

Ben hala kara kara düşünürken annem mutfağa girdi. Janie'yi kucağına aldı ve buzdolabından Anni'nin özenle pompaladığı anne sütünden bir şişe almamı istedi.

"Kocan nerede?" Annem soruyor.

Hala o kelimeye alışamadım. *Koca*. Kulağa çok evcimen geliyor. Rahat. Samimi.

"Duştayım," diyorum şişeyi uzatırken. "Şimdi yatacak mısın?" diye soruyor.

"Yakında."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "İyi geceler."

Annem Jane'le mutfaktan çıktığında bir seçim yapmam gerekiyor. Ya burada, lavabonun yanında endişelenmeye devam edebilirim ya da gidip Monte'nin ne yaptığına bakabilirim.

Yatak odasının kapısı kapalı ama duş hala devam ediyor ve banyo kapısı, ona katılma konusunda fikrimi değiştirmem ihtimaline karşı biraz açık.

Kirli kıyafetleri kapının hemen dışında katlanmış bir yığın halinde bırakılmış. Gerçekten çamaşır yıkamam gerekiyor, bu yüzden kendi kirli kıyafetlerimin bulunduğu çantayla birlikte onları topluyorum ve koridorun sonundaki çamaşır odasına taşıyorum.

Döndüğümde Monte duştan çıkmıştı. Üzerinde sadece siyah bir şort var ve odanın ortasında durup telefonunu karıştırıyor. Kafasını kaldırıp gülümsüyor ve telefonu yatağın üzerine fırlatıyor.

Kapıyı kilitlediğimi görünce sırtışı biraz ukalalaştı. "Buraya gel, oyuncu kız."

Beklemeden elime uzandı ve beni kendine çekti. Kollarıyla beni sarıyor. Onun büyüklüğü beni her zaman şaşırtmıştır. Bir karış daha uzun ve kaslı bir kale gibi yapılı. Alnını alnıma bastırmak için boynunu öne eğmesi gerekiyor. Ellerinden biri sırtımda ve diğeri saçlarımı okşamak için yukarı kayıyor.

Kollarımı onun omuzlarına asmak için gerilmem gerekiyor. Elini sırtımın alt kısmına götürüyor ve beni daha da yaklaştırıyor, karnıma karşı sertleştiğini hissedecek kadar yakın. Başım dönüyor ve nefes alış veriş hızlanıyor.

"Yatmaya hazır mısınız?" Başparmağını gömleğimin eteğinin altına .

"Birkaç dakika içinde. Üzerimi değiştirmem gerek." Rahat görünmeye çalışmama rağmen sesim gıcırıyor.

Başparmağı yavaş daireler çizerek tenimin üzerinde geziniyor. "Yardı mı mı ister misin?"

Kendi ürkekliğime lanet ederek ondan ayrılıyorum. "Hemen döneceğim."

Bavulumu banyoya iterken Monte beni izliyor. Gülünç görüldüğüm den eminim ama yatar ken ne giyeceğimi bilmiyorum. Seçeneklere ihtiyacım var.

Lavabonun üzerindeki aynanın önünde dururken, kızarmış yansıma mla yüzleşiyorum. Hiçbir uyarı olmadan, susturmak için çok uğraştığım bir sesin duyuyorum.

Ses nefret dolu bir adama ait. Çok fazla abur cubur yediğim için beni azarlıyor. Vücudumu mahvedeceğim den şikayet ediyor. Yatakta onu memnun etmeye çalıştığım da gülüyor. Sert bir spot ışığı yakıyor ve bana aynanın karşısına geçmemi emrediyor, böylece bende yan lış olan her şeyden saklanamıyorum. Sonsuza kadar onunla kalmam için bana baskı yapıyor çünkü asla bir çocuktan daha yetenekli ya da bağımsız olamayacağım.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum ve istenmeyen sesi zihnimin girintilerine, güzel anıların katmanlarının altına geri itiyorum. Sonsuza kadar gömülü kalması için çaresizim. Ve biliyorum ki kalmayacak.

Jeffrey'nin verdiği hasar eskisi kadar çiğ ve acı verici değil. Ama yara izleri duruyor. Yara izlerinin doğası böyledir. Zamanla azal ırlar ama tamamen yok olmazlar, görünmez olanlar bile.

Neden her şey farklı olamadı? Neden önce Monte ile birlikte olamadım?

Önemli değil. Artık onunlayım. Bu gece de onunla olacağım. Monte beni güzel ve özel hissettiriyor.

Dikkatimi tekrar bavulumu veriyorum. Keşke seksi iç çamaşırlarının bu yolculukta işe yarayacağını tahmin edebilseydim. Ne yazık ki bulabildiğim en seksi şey göğüslerimi ortaya çıkaran nervürlü siyah bir atlet ve bir çift sıcak pembe vintage tarzı koşu şortu. Bilerek hiçbir yerde koşmasam da, bu şort kalçalarımı ve popomu çok iyi gösteren ince ve seksi bir kesime sahip.

Tam üzerimi değiştirecekken, önce bir duş alsam mı düşünmeye başlıyorum. Bu sabah duş aldım ve günüm fiziksel olarak yorucu geçmedi ama belki bir duş daha almalıyım. Öte yandan, saçlarımı kurutmam çok zamanımı alacak.

Diğer insanlar (muhtemelen) seks yapmak üzere olduklarını bildiklerinde ne yaparlar? Ya da seks gibi bir şey?

Muhtemelen dişlerini fırçalarken yoğun bir nevroitik iç savaş yaşamıyorlardır.

Sonunda, iki dakikalık hızlı bir duşla uzlaşıyorum ama saçlarımı bağlı ve kuru tutuyorum.

Monte yatakta bekliyor. Yine telefonu açık ama hemen kapatıyor.

İlk defa bir erkeğin gözlerindeki ateşle doğrudan yüzleşecek kadar gergin değilim. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindiğinde ve ifadesi açık bir şehvete dönüştüğünde çok mutlu oluyorum. Neredeyse ağzının suyu akıyor ve gür saçlarımdaki tokayı çıkarıp sallarken vücudumla neredeyse gurur duyuyorum.

Monte diz çöktü ve bana uzandı. "Çok güzelsin."

İşte geliyor, şüphenin ani gıdıklaması, istenmeyen bir davetsiz misafir. Tek ışık komodinin üzerindeki lambadan gelse de oda artık çok aydınlık geliyor.

Lambaya doğru hamle yaptım, niyetim onu kapatmaktı. Onun yerine, neredeyse masaya çarpıyordum. Çünkü tabii ki düşürdüm.

Monte'nin üstün refleksleri lambayı kurtarır. Yavaşça düzleştirir ve ardından anahtar kablosunu çeker. Oda

karanlığa gömölüyor. Rahatlayarak nefes verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Hadi bir oyun oynayalım," diyor Monte karanlığın içinde.

A Meraklı istek geliyor itibaren onu. "Mesela a video oyunu mu?"

"Hayır."

"Sen oyunları sevmezsin bile."

"Bunu seveceğim."

"Adı ne?" "Sessiz

Gece."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Korku temalı ya da Noel Baba temalı olabilir. Şu anda ikisi de garip bir seçim olurdu.

Monte'nin kolu belimi sarıyor ve beni yatağa çekmesine izin veriyorum.

"Kuralları bilmek istemiyor musun?" diyor ve beni nazikçe sırtüstü yatırıyor.

Kalbim çarpıyor ama iyi anlamda. "Kurallar nedir?"

Dizlerimi hafifçe ayırıyor ve ellerini kalçalarımın gezdiriyor. "Önemli olan tek bir kural var. Dilim amına ne yaparsa yapsın ses çıkaramazsın."

Şimdi nefes alamıyorum. Nasıl olduğunu unuttum. "Oh." Tek hece yüksek bir gıcırtı.

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diyor ve elleri daha yukarı çıkarak iç uyluklarımın yumuşak etine masaj yapıyor. "Bu şekilde dün gece yaptığımız gibi komşuları rahatsız etmeyeceğiz."

Sonunda sersemlemiş bir şekilde nefes almayı başarıyorum. "Oyunu nasıl kazanacağım?"

"Geldiğinde sessiz kalırsan, o zaman kazanırsın."

Bu noktada, üzerime çok sert nefes alırsa boşalabilirim. Bacaklarımın arasındaki sıcak vızıltı ateş gibi yükseliyor.

Monte hala onay bekliyor. "Oynamak isteyip istemediğini söyle."

"Oyununu gerçekten oynamak istiyorum, Monte."

Şortumu çekiştiriyor. "Bugün seni izliyordum. Çimlerde oturuyordun. Kız kardeşinle gülüşüyordunuz. Seni ağzımla becermeyi düşünmeden edemediğimden tamamen habersizdim. Bana izin verdiğin için teşekkür ederim."

Şortu bacaklarımdan aşağı kaydırmasına yardım etmek için kalçalarımı oynatıyorum.

Boğazımdaki kısık inilti otomatik.

"Çıkardığın seslere bayılıyorum," diyor ve ardından külotumu indiriyor. "Ama oyunun en büyük kuralını unutma. Kazanmak istiyorsun, değil mi tatlım?"

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Evet, kazanmak istiyorum. Monte bacaklarımı ayırıyor. Dili araştırıyor, Yavaşça, girip çıkıyor, klitorisimi kızdırmak için duraklıyor.

Bu his tarif edilemez. En yenilikçi vibratörden bin kat daha iyi. İnliyor ve titreşimin uğultusuyla birlikte yıldızları görüyorum. Yumruklarım yatak parçalarını yakalıyor ve sırtım dilinin daha fazla erişimini karşılamak için eğiliyor.

Daha önce kimsenin üzerime çıkmasına izin vermemiştim ve şimdi bunu her gün yapmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Monte'nin ağzı bir işkence ve haz aracı. Yumruklarımı yatak yorganından çözüyorum ve parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. Oyunun kuralları konuşmama izin vermediğinden, yaptığı şeyi ne kadar sevdiğimi ona ancak bu şekilde anlatabilirim.

Boşaldığımda çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Dilini acımasızca kullanıyor, ben çırpınmayı ve kıvrınmayı bırakana kadar bırakmayı reddediyor. Sesini duyduğumda hâlâ yeryüzüne doğru süzülüyordum.

"Sen kazandın, Brina." Her iki bacağının iç yumuşak öpücükler konduruyor. "Sen zaten bu oyunda bir profesyonelsin. Olacağını biliyordum."

Monte beni giydiriyor, külotumu ve şortumu tekrar giydiriyor. Neye ihtiyacım olduğunu, zonklayan orgazm geçtikten sonra bu kadar açıkta olmaktan nasıl huzursuz hissetmeye başlayacağımı doğru tahmin etmesi çok esrarengiz.

Ama eminim şimdi ne yapacağımı tahmin edemiyordur.

"I yapmadı gerçekten kazan." I otur yukarı ve yüz onu içinde karanlık. "Sen de oynamazsan gerçekten kazanamam."

Neredeyse ışığı tekrar açacaktım. Şu an yüzündeki ifadeyi görmek çok hoşuma giderdi.

O kadar şaşıyor ki, saniyeler geçmesine rağmen ondan bir cevap gelmiyor. Bu sefer biraz kendimi hissediyorum.

Elimi onun geniş göğsüne koyuyorum. ". Aynı kurallar geçerli. Ses çıkaramazsın."

"Siktir, Brina," diye inliyor ve yatağa geri yatıyor. "Şimdi başlıyorum," diye uyarıyorum ve şortunun kemerini açıyorum.

Aleti kalın, kocaman ve sert bir şekilde benim Elini.

"Sen değil ve sadece bir kim vardı

Bütün gün kirli düşünceler. Fantezilerimde, sen ağzıma boşalana kadar seni emdim. Ve sonra yuttum. Şimdi benim "Hayaller gerçek oldu, Monte." Titreyerek bir nefes verir.

Umarım kendi pis konuşmalarıma ayak uydurabilirim. Daha önce hiç başarılı bir oral seks yapmamıştım. Elbette, videolar izledim. Grafik açıklamaları okudum. Ama bu işi yapmakla aynı şey değil. Onu memnun etmeyi, bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmeyi çok istiyorum.

Dudaklarım sikinin başına değdiğinde Monte sertçe havayı içine çekiyor. Orada bir damla nem var ve tadına bakıyorum. Belli belirsiz tuzlu. Daha iyi yönlendirmek için elimi shaftın etrafına sarıyorum. Onu ağzıma almadan önce yukarı ve aşağı doğru yalıyorum. Tam olarak sığamayacak kadar büyük ve ben de ipuçlarımı ondan almaya çalışıyorum, sikini ağzıma sokup çıkarırken nefes alışının nasıl değiştiğine dikkat ediyorum. Elleri başıma dokunuyor, saçlarıma dolanıyor, istediği hızı bana bildirmek için hafif bir baskı uyguluyor.

Bu eylemin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç bilmiyordum. Onun güçlü bedeninden gelen tepkiyi hissetmek eşsiz bir zevk. O benden çok daha büyük ve güçlü. Yine de şu anda onu ağzımla esir tutuyorum.

Yaklaşıyor. Kasları geriliyor, hareketleri daha çılgınca bir hal alıyor. Sıcak bir dalgası dilimi kaplıyor.

Çok fazla var ama her damlasını yutuyorum, tıpkı söylediğim gibi.

Bu Monte için çok fazla. Kurallara bağlı kalamaz. Bitirirken adımını inliyor.

Sert karnını öpüyorum. "Görünüşe göre gerçekten kazanmışım."

"Yaptın," diye kabul ediyor, hâlâ nefessiz. Sonra gülüyor, gırtlaktan gelen derin bir kıkırdama. "Lanet olsun, bu inanılmazdı."

Monte kısa süreliğine yataktan kalkıyor ve geri çekiyor. Beni kollarının arasına alıyor ve battaniyeleri vücuduma sararken yanağımı göğsüne bastırıyorum. Başımın tepesini öpüyor ve şefkatle saçlarımı okşuyor. Daha rahat etmek için sol elimi kaydırduğımda, elmas yüzüğüm yanağımı sıyrıyor. Çıkarmayı unutmuşum. Onun varlığını hatırlamak bende karışık duygular uyandırıyor.

Evlilik yeminim iyi niyetle edilmedi. Ama Monte'ye karşı hissettiklerim yoğun ve gerçek. Kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim ve onun için deli oluyorum. Bugün Bright Hearts Çiftliği'nde kız kardeşime söz verdim. Ne yaptığımı biliyorum. Umarım bu doğrudur.

Ne de olsa ben de kalbimin kırılmasını istemiyorum.

MONTE

W Sabrina'nın annesi bu akşam yemek pişirmek için birkaç alışverişe ihtiyacı olduğunu söylediğinde, ayak işlerini yapmak için gönüllü oldum.

Elbette, biraz yalakalık yapıyor olabilirim ama aynı zamanda yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var ve tüm ev halkının dinlemesini gerçekten istemiyorum.

Sabrina, Anni ve zeminin ortasındaki canlı bebek oyun minderine yayılmış olan Jane ile oturma odasında takılıyor. Jane, başının üzerinde çapraz duran kumaş kaplı çubuklardan sarkan peluş hayvanlara bakıyor. Ne zaman guruldasa ya da bacaklarını tekmelese, Sabrina'nın yüzü hayranlıkla yumuşuyor.

Ben kapı aralığında beklerken Sabrina bana bakmıyor ama kız kardeşi bakıyor. Anni'nin bakışları çok keskin ve şüpheli.

Aşağılanmadım. Kız kardeşini seviyor. Benden pek emin değil.

Kimseyi rahatsız etmeden kapıdan geri çıkıyorum ve ön bahçede Luca'ya rastlıyorum. Hortumdan su püskürtüyor, bu bana çok komik geliyor. Büyük Amato suç imparatorluğunun eski varisi burada çim suluyor.

Sanki Tanık Koruma Programı'nda falan saklanıyormuş gibi.

Onun adına sevindim. Bu onun sahip olması gereken hayat.

Luca sırtarak beni onaylıyor ve bırakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Kasabadaki bakkal. Bana bir liste verdiler. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Ben iyiyim," diyor ve hortumu tekrar açıyor. Ben kaldırıma yanaştığımda mutlu bir şekilde çimlerini suluyor ve ıslık çalıyordu.

Sleepy Rock'ın şehir merkezinde görülecek pek bir şey yok. Tek bakkal, ana ticaret şeridinin kuzey ucundaki küçük bir mahalle marketinden ibarettir.

Park yerine girip, arka tarafta etrafta başka araç olmayan bir yer seçiyorum ve motoru durduruyorum. Sürücü tarafının camı çoktan açılmıştı. Temmuz gökyüzü açık ve hava ılık ama rahatsız edici derecede sıcak değil.

Nico telefonuma hemen cevap verdi. "Hey, yaşlı adam."

"Ne lanet ?" Ben kekeliyorum. "Bence senin olmana ihtiyacın var.

kimin patron olduğunu gösterdi."

Gülüyor. "Eminim birkaç bin mil uzakta olmadığın ve evlilik mutluluğunun üstesinden gelmediğin anda buna ulaşacaksın."

Cevabım homurdanmak oldu.

İkimizden Nico her zaman daha ciddi olmuştur. Görünüşe göre ağabeyi onu hizaya sokmadan biraz kendini beğeniyor.

"Karın nasıl?" diyerek sataşmalarını katına çıkarmayı tercih ediyor.

Kullandığı kelimeyi görmezden geliyorum ve yine de soruyu yanıtlıyorum. "Sabrina iyi. Ailesiyle birlikte olduğu için mutlu. New York'taki oyun tasarımı derslerine döneceği için de heyecanlı."

"Vay anasını," diye nefesi kesiliyor Nico'nun.

"Senin ne lan?"

"Kendini duymalısın. Başın dönüyor. Aşık bir köpek yavrusu gibi." Kendi kendine aptalca gülerken iyi vakit geçiriyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Karşılık vermek üzereyim ama aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Ne söylemem gerekiyor?

Kardeşim beni çok iyi tanır. Eğer ona yanlış yolda olduğunu söylersem, yalan söylediğimi anlayacaktır.

Ayrıca, yanılmıyor.

Sabrina beni sarmalına aldı. Sürekli onu düşünüyorum. Onunla olmadığım zamanlarda onu özlüyorum. Kahretsin, şu anda onu özlüyorum, kulağa muhtaçmışım gibi geliyor. Yalnız kalacağımız ve onun tekrar kollarımda olacağı saatleri sayıyorum. Ona her sarıldığımda, gitmesine asla izin veremeyeceğimden daha da emin oluyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum sonunda kardeşime. En iyi işim değildi.

Bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Bak, sadece seninle dalga geçiyorum. Gerçek şu ki, Sabrina'dan daha iyisi yok. O gerçekten özel biri ve ikinizin etrafında her zaman elektrik enerjisi vardı. Sonunda bir araya geldiğinizi bilmek, tüm bu kargaşadan çıkan tek iyi şey."

"Evet, kargaşa hakkında," diyorum ve kelimelerimi özenle seçiyorum. "Ev cephesi nasıl görünüyor?"

"Sakin ol," diyor, aynı derecede dikkatli. "Dün gece Gino'da bir kart oyunu vardı. Hiç kesinti olmadı. Sanki bir ya da iki baş belası ortadan kaybolmuş gibiydi. Diğer herkes rahatlamış. Ve belki de Avrupalı çılgın bir işadamlarının kötü tarafına düşmekten dolayı biraz gergin. Koca Pete sana ve Sabrina'ya selam söyledi. Dargınlık olmadığını söyledi. Sevinçli haberinizden haberdar görünmüyordu, bu yüzden babamla ben de bunu kendimize sakladık."

Tercümesi: Lenny Lombardo'nun icabına çoktan bakıldı ve New York kalabalığının geri kalanı değil olmanın daha sağlıklı olduğuna karar verdi alıcı son of Vittorio

Messina'nın öfkesi. Lombardo çok fazla sadık dost edinmemiştir ve kimse onun için yeni bir savaş başlatma riskine girmeyecektir.

Ayrıca, Vittorio'nun yeğeniyle 'evli' olduğum henüz yayılmadı. Şimdilik bu konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi. Sabrina'nın adının birilerinin ağzında dolaşması için sebep vermek istemiyorum.

"Babam nasıl?" Ben soruyorum.

"Sana güveniyor," diyor Nico. "Ama o hâlâ babam. Endişeleniyor."

"Bunu edeceğim. İşler iyi mi?"

Geçen hafta kaç pizza satıldığından bahsetmediğimi biliyor. "Çok iyi. Güzel bir hafta geçirdim ve seninle konuşmak istediğim bazı yeni fırsatlar var. Ama bu hacim tek başına çalışan biri için çok fazla. Özellikle de tembellerin kaçmasını engellemek için etrafımda kötü tavırlı, korkutucu bir orospu çocuğunun olmasına alışkınken."

"Geri geleceğim. Ve döndüğümde, kimseyi bekletecek sabrım kalmayacak. Haberi yay. Öyle ya da böyle, borçları ödenecek."

"Mesaj alındı," diyor Nico.

Sonra tereddüt ediyor ve sessizlik uzuyor.

"Aklından geçeni söyle," diye mırıldanıyorum.

"Ciddiydim," diyor. "Bu iyi bir şey, sen ve Sabrina. Sonunda seni yere serebilecek bir kız bulduğunu duymanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Sakın bana abarttığımı söyleme."

"Tamam, yapmayacağım." Çünkü öyle değil. Homurdanıyor.

"Kendine iyi bak, dostum." "Sana da. İrtibatta olacağım."

Sonra, babamı aramaya çalışıyorum ama telesekreteri . Şaşırmadım. Cuma günü, doğu yakasında akşam yemeği saati yaklaşıyor. Ona bir mesaj bırakıyorum, sadece birkaç cümleyle iyi olduğumu ve Sabrina'nın da öyle olduğunu söylüyorum. Bu şimdilik içini rahatlatmaya yeter.

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Altın alyansım güneş ışığında parlıyor.

Teorik olarak, Lombardo aradan çıktığına göre, istediğim zaman New York'a dönmekte özgürüm. Ama Sabrina olmadan hiçbir yere gitmiyorum ve gitmeye hazır olmadan onu ailesinden ayırmayacağım.

İşlerin ne kadar çabuk değişebildiği komik. İki hafta önce uzun vadeli planlar düşünmüyordum. Doğru kıza aşık olmanın ne kadar kolay olduğuna dair ne kadar çok hikaye duymuş olursam olayım, bağışıklığım olduğundan emindim. Onu havaalanından almam için telefon gelmeden önceki adam olmadığımı kabul etmenin zamanı geldi.

Buna henüz bir başlık koymadım ve Sabrina da koymadı. Ama o ne isim vermek isterse kabul edeceğim. Yeter ki onu da anlaşılmaya dahil edeyim.

Mağaza bu kadar küçük bir yer için iyi stoklanmış. Sabrina'nın annesinin istediği kemiksiz tavuk göğsü, Marsala şarabı ve mantarları bulmakta hiç zorlanmadım. Ayrıca süt, yumurta, ricotta peyniri ve taze çeri domates de istedi.

Sabrina'nın en sevdiği şekerlerden kalmamıştı, ben de hayal gücümü kullanarak bir kutu sıcak çikolata paketi, bir kutu krem şanti ve bir kavanoz maraschino kirazı aldım.

"Kirazımı yemeye ne dersin Monte?"

Pittsburgh lokantasındaki bu sahneyi hatırlayınca, konserve meyve reyonunun ortasında kahkahalara boğuluyorum. Yoga dersi için giyinmiş bir kadın bana komik bir bakış fırlatıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Sabrina'ya başka, özel bir şey getirmek istiyorum. Hayatındaki diğer kadınlarla aramı düzeltmeye çalışmaktan da zarar gelmez.

Dükkânda küçük bir çiçek buketi koleksiyonu satılıyor. Bunların ne tür çiçekler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Sabrina'nın annesi için küçük bir demet sarı çiçek ve Anni için mavi bir buket seçiyorum. Bazı camların arkasında daha pahalı gül aranjmanlarının bulunduğu soğutulmuş raflar var. Hemen Sabrina için en büyük koyu pembe gül demetini seçiyorum.

Ödemeyi yaparken, daha önce hiç kimseye çiçek almadığım aklıma geldi. Bu düşünce hiç aklımdan geçmemiştir.

Eve döndüğümüzde, Sabrina'nın annesi mutfakta. Ona çiçekleri verdiğimde yüzü kızardı. Gülümsemesinde en küçük kızından bir iz var.

Diğer herkes oturma odasında. Anni'ye bir buket çiçek uzattığımda biraz telaşlanmış görünüyor ama Sabrina gülleri verdiğimde kendinden geçiyor. Işıl ışıl parlıyor, belime sarılıyor ve sürekli "Teşekkür !" diyor.

Neden onun çok bakımlı olduğunu düşündüğümü hayal bile edemiyorum. Aslında onu mutlu etmek o kadar kolay ki. Sabrina yüzünü kaldırdığında hâlâ gülümsüyordu. Ağzını almakta tereddüt etmiyorum.

Seyircimiz varsa ne olmuş yani? Bebek spor minderinde uyuyor ve Luca ile Anni dehşete kapılırlarsa gözlerini kaçırabilirler.

Kollarım Brina'yı daha sıkı sarıyor ve onu ayaklarından hafifçe kaldırıyorum. Sevinçle karşılık veriyor, dilini bana hevesle uzatıyor.

"Çiçeklerim nerede?" Luca arka planda şikayet ediyor.

Onu terslemek için bir elimi Sabrina'nın sıcak bedeninden uzun süre ayırmak zorunda kalmam can sıkıcı.

Akşam yemeğinden sonra Sabrina'ya oyun ilhamı gelir ve dizüstü bilgisayarıyla biraz vakit geçirmek ister. Uzun yemek masasında, bir yığın yasal evraka kaşlarını çatarak bakan Luca'nın karşı ucunda rahatına bakar.

Başka bir yerde, Sabrina'nın annesi mutfak dolaplarının içindekileri yeniden düzenlemeye karar verdi. Nedenini bilmiyorum. Belki de sadece sıkılmıştır. Sabrina için bir fincan sıcak çikolata hazırlayıp üzerine bolca krem şanti ve iki vişne koyduktan sonra fincanı yemek masasına taşıırken merakla izliyor.

Luca evrak işlerinden başını kaldırır. "Teşekkürler ama ben krem şanti sevmem."

"Evet!" Sabrina ellerini çırpıyor ve heyecanlı gülümsemesiyle kalbimde bir hak daha iddia ediyor. Bu noktada aslında her şeyin sahibi o ve bunu reddetmek için hiçbir neden göremiyorum.

Bardağı onun önüne koyuyorum. Krem şanti bulutundan bir kiraz koparıyor ve parmaklarından sarkıtıyor.

"Hadi paylaşalım," diyor bana yaramaz bir sırıtışla.

Avucumu masanın üzerinde düzleştiriyorum, eğiliyorum ve kirazın etini sapından ısıyorum. Dişlerimin arasında ikiye böldükten sonra, boştaki elimle onu ensesinden tutup ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudakları isteyerek açılıyor ve kirazın yarısını kabul ediyor.

"Ahem," diye yakınıyor Luca. "Müvekkilim için bir yaşam güvencesini değiştiriyorum. İkinizin pornografik olabileceği başka odalar da var."

"Küfür etme!" diye bağılıyor Sabrina'nın annesi mutfaktan.

Luca ellerini havaya kaldırır. "Ağzımdan tek bir lanet bile çıkmadı."

Sabrina kirazını çiğniyor. "Bu kadar çok küfretmemelisin Luca. Janie için nasıl bir örnek oluşturuyorsun?"

Yardım için etrafına bakınır. Hiçbirini bulamadı. yüzünü tekrar evrak işlerine gömüyor.

Sabrina sırıtıyor ve bilgisayarının tuşlarını tıkırdatmaya başlıyor. Yutkunurken boğazının sallanışını izliyorum. Yutkunmada çok iyi. *Gerçekten* çok iyi. Bana hayatımın en iyi kafasını verdikten hemen sonra döllerimi yuttuğu gerçeğini asla unutamayacağım. Bunu daha iyi yapacak tek şey, sikimin onun tatlı dudakları arasında kayboluşunu izlemek olurdu.

Ona da geleceğiz. O hazır olduğunda.

Şu anda onun yaratıcı sürecini bölmek gibi bir niyetim yok, bu yüzden onu işiyle baş başa bırakıyorum. Anni odasından adımı haykırdığında odamıza doğru gidiyordum.

"Buraya gel," diyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

Bebeğin odası uçuk pembe ve krem tonlarında dekore edilmiştir. Anni minderli bir sallanan sandalyede oturuyor. Kucağında bir yastık var ve Jane'i göğsünde tutarken vücudunun ön kısmı pembe bir bezle örtülü.

"Bunu yapmayı bitirdiğinde konuşmaya ne dersin?" Nereye bakacağımı bilmeden soruyorum.

Sert bir bakışla çenesini kaldırıyor. "Ben emziriyorum, Monte. Kendine gel. Ve kapıyı kapat."

İçimde azar dair bir his var ama dediğini yapıyorum. Kapıyı kapatıyorum, kapıya yaslanıyorum ve azar işitmek için kendimi hazırlıyorum.

Anni gözlerini devirir. "Vurulmayı bekliyormuş gibi görünüyorsun."

"Hayır. Beni vurmadan önce bebeği bırakacağından eminim."

Kahkahalarla gülüyor. Esprinin yerini hemen endişe alıyor ve sesini alçak tutuyor. "Kısa keseceğim. Sabrina çok şey yaşadı. Sadece mafya savaşlarından ve bok kafalı babamızdan bahsetmiyorum."

"Biliyorum. Bana o tacizci orospu çocuğunun ona neler yaptığını anlattı."

Anni, Sabrina'nın işkencecisinden edilince bir an vahşileşiyor. Sonra bir damla gözyaşı gözlerini aydınlatıyor. "O kadar tatlı ve sevecen ki çok kolay inciniyor. Ona nasıl böyle davranabilir?"

Sabrina'nın nasıl acı çektiğini düşündüğümde boğazım düğümleniyor ve kanım ısınıyor. "Bilmiyorum. Ama peynir rendesi tehdidini onaylıyorum."

"O zamandan beri daha iyi tehditler düşündüm."

"Eğer bir yardımcı istiyorsan söyle. Herif şimdilik parmaklıklar ardında olduğu için çok şanslı."

Yüzünü buruşturuyor ve sesi yumuşuyor. "O sırada yeterince dikkat . Onda bir sorun olduğunu fark etmeliydim. Sessizleşti, içine kapandı. Erkeklerin yapabileceği zalimliği tam olarak anlayamadı ve bu onu hala incitiyor. Onu bu durumdan kurtarmak için her şeyimi verirdim. Sanırım yüzden fantezi oyun dünyasında bu kadar çok kayboluyor."

"O kayıp değil, Anni. O burada. Bir daha kimse ona zarar veremeyecek."

Bana bakarken yüzündeki ifadeyi okumak çok zor. Sonra Jane battaniyenin altından bir miyavlama sesi çıkarıyor ve Anni kıyafetlerini düzelterip bebeği omzuna yerleştirirken başka tarafa bakıyorum.

Ayağa kalkıyor ve odayı geçiyor. "Onu henüz kucağına almadın, değil mi?"

"Hayır."

"İşte sana "

"Ben bebek tutmam."

O verir Ben a kaşlarını çat. Hiç kimse olabilir kaş çatma oldukça Anni kadar etkili. "Kolların var, değil mi?"

Bu mantığa nasıl karşı çıkabilirim? Kollarımı uzatıyorum.

"Frankenstein'ın canavarı gibi görünüyorsun," diyor Anni. "Gevşe biraz. Sana zarar vermeyecek."

Kollarımı gevşetiyorum ve bebekleri kucağına almaktan hoşlanan bir adam gibi görünmeye çalışıyorum. Bildiğim kadarıyla, onlar köpek gibidir ve korkuyu hissedebilirler.

Anni minik kızını nazikçe kollarıma bırakıyor. "Onu omzunda tut. Hâlâ geçirmesi gerekiyor. Başını destekle." Geri çekildi ve bana muzaffer bir gülümseme verdi. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş."

Ve öyle değil. Çocuk çılgık atmaya falan başlamadığına göre iyi gidiyor olmalıyım. Minik bedeni omzuma yaslanıyor ve bir anda oldukça sevimli küçük bir geçirti çıkarıyor.

"Tebrikler," diyor Anni ve gülümsüyor. "İlk bebek bakıcılığı işin."

Jane yine geçiriyor. Bu sefer gömleğimin üzerine sümüksü beyaz bir sıvı damlıyor.

Anni yüzünü buruşturur. "Özür dilerim." Beni rahatlatmak için bebeği geri alıyor. "Tükürmek bu işin doğasında var. Alt değiştirme masasının üzerindeki mendilleri yağmalamaktan çekinmeyin."

Önerisini kabul ettim ve bebek kusmuğunu temizledim ama gömlek bugünlük bitti.

"Gitmeden önce bir şey daha var," diyor Anni.

Mendilleri çöp kutusuna atıyorum. "Duyalım bakalım."

"Bu işe bulaştığını biliyorum. Ama Brina'nın sana nasıl baktığını görüyorum. Monte, lütfen bana onunla gerçekten ciddi olup olmadığını söyle."

"Anni, kardeşin için kanımı akıtabilirim. Hiçbir konuda Sabrina için olduğum kadar ciddi olmadım."

Bunu düşünür ve sonunda başını sallar. "Pekâlâ. Şimdiye kadar etkilendim. Öyle de kalsın."

"Endişelenmiyorum. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Bunu aradan çıkardıktan sonra kapıyı açıyorum ve duşa giden yolda kusmuk kokan tişörtümü çekip çıkarıyorum.

Er ya da geç, kızım bu gece bilgisayar oyunlarından sıkılacak.

Sonra bana gelecek. Ve kendimizi yorana kadar yatakta *gerçek* oyunlar oynayacağız.

SABRINA

T Beynimde bir sorun var. İşleyen tüm parçaların yerini rüya gibi bir lapa almış, her türlü konsantrasyon kırıntısını gölgede bırakıyor.

İşte buradayım, mutfak masasında oturuyorum ve açık dizüstü bilgisayarına boş boş bakıyorum, Zombie Feuds'un tek bir turunu oynamak için herhangi bir ilgi bulamıyorum.

Azalan dikkat sürem, gerçek bir erkekle yaşadığım ruh parçalayıcı orgazmların sonucu olabilir. Silikon oyuncaklarıma karşı hala duygusal bir sevgi beslesem de, hiçbir yapay penis Monte'nin diliyle yarışamaz. Ya da elleriyle. Ve ben onun sikine tamamen takıntılıyım.

Henüz gerçekten seks yapmadığımız doğru. Birbirimizi boşaltmak için çeşitli yaratıcı yollar keşfettiğimiz de doğru.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Geldiğinde yüzünü görmek istiyorum. Onu içimde hissetmek istiyorum.

Her şeyden çok, son gergin zihinsel engellerimi aşmak, ışıkları açmak ve beni gerçekten becermesi için ona yalvarmak istiyorum.

Tüm bunlar aklımdan geçerken, neden seğiren zombileri ortadan kaldırmaya odaklanamadığımın bir sırrı yok

Ekranda.

Mutfak penceresinin diğer tarafındaki parlak mavi bir ışık gözüme çarpıyor. Monte'nin arabasının kaldırıma yanaştığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir saat önce Bright Hearts Çiftliği'ni ziyaret etmek üzere yola çıkmıştı. Luca'nın elinde kardeşinin bakması gereken bazı evraklar vardı ve Monte de bunları oraya götürmeyi teklif etti. Görünüşe göre Cale Connelly yerel bir emlak devi. Halihazırda çok sayıda mülkü var ve şimdi de şehrin kenarında bir arazi satın alarak buranın apartman geliştiricileri tarafından satın alınmasını engellemeye çalışıyor.

Monte Impala'dan iniyor ve yürüyüş yolunun ortasında durup gökyüzüne uzun uzun bakıyor. Hafif bir yağmur yağıyor ve orada durup sıırılsıklam olurken havanın kendisine meydan okuduğuna yemin edebilirim.

Bir dakika geçmeden canına tak eder ve eve doğru ilerler. Yol boyunca kısa siyah saçlarındaki suyu silkeliyor. Koyu gri tişörtü kaslarına yapışıyor. Tarif edilemeyecek kadar yakışıklı.

Ve o benim!

Cidden, başka bir kız olsaydım, bugünlerde kendimi çok kıskanırdım.

Kapının kilidi açıldı ve Monte içeri girdi. Mutfak masasındaki sandalyede oturup çıplak ayaklarımı salladığımı görünce anında gülümsüyor.

"Hey, cupcake."

Kısa bacaklarımı sallamayı bıraktım. Midem üç takla attı. "Dönmüşsün."

Çarpıcı. Apaçık ortada olanın ne kadar zekice bir beyanı.

Monte ıslak gömleğini çıkarır ve nemli saçlarını onunla ovalar. "Herkes nerede?"

Gözlerim onun çıplak göğsüne takılıyor. Aklımı başıma toplayıp boğazımı temizlerken umarım çenemden salya akmıyordur.

"Janie'nin doktor randevusu vardı. Annem yarından sonra ayrılacağı için onlarla gitmek istedi. Vittorio onun için uçağını gönderiyor. Korkunç teyzem

"Yine gut krizi numarası yapıyor ve anneme dönmesi için yalvarıp duruyor."

Saçlarını gömleğiyle kurulamayı bırakıp bir omzunun üzerinden atıyor. "Yalnız olduğunu bilseydim, sana eşlik etmek için daha erken dönerdim."

"Daha on dakika önce gittiler."

Şimdi onun büyük ellerine bakıyorum. Parmakları mutfak sandalyesinin arkasına dolanıyor. Alyansını takıyor. Onunla uyuyor.

"," dedim ona.

"Bundan emin değilim," diyor.

"Neden?"

Yemi yuttuğum için memnun bir şekilde sırtıyor. "Çünkü oturmak istediğim tek sandalye seninki, Brina."

Karnımda bir takla daha. Bir kelebek sürüsü de geldi.

Gergin olmamalıyım. Birlikte çok yalnız kaldık. Ama ne zaman oynaşsak hep karanlıkta ve evde başka insanlar olduğunu bilerek yaptık.

Artık tamamen yalnızız, gün ışığında, etrafta ne yaparsak yapalım duyacak kimse yok.

Umarım yutkundüğümü fark etmez. Ağzının kenarları yukarı kalktı. Fark etti.

Ayağa kalktığım anda geliyor, sandalyeme çöküyor ve beni kucağına çekiyor. Eli göbeğimi kaplıyor, bol bluzumla üniversitede ikinci el bir dükkândan bulduğum en sevdiğim mavi beyaz ekose eteğimin arasında açıkta kalan tenime dokunuyor.

"Bu daha iyi." Saçlarımı önümden itiyor ve boynuma sokuluyor. Ben kaslı üzerine oturana kadar bacağını yeniden konumlandırıyor. "Ne yapıyordun sen?"

Emin değilim. Hatırlayamıyorum. Kendimi utanmazca onun bacağına sürme dürtüsü tüm kısa vadeli anıları gölgede bıraktı.

"Sadece oyun oynuyorum."

Başparmağı göbek deliğimin etrafında yavaş bir daire çiziyor. "Oyunlarından biri mi?"

"Hayır, sadece rastgele zombi imhası."

Monte'nin sesi kulağımın dibinde titreşiyor. "İcat ettiğin oyunlardan birini oynarken seni izlemek istiyorum. Göster bana."

Sahip olduğumu bile bilmediğim bir fanteziyi yaşamaktan bahsediyorum. Dünyanın en seksi erkeğinin kucağında otururken tenimi okşaması ve kreasyonlarımdan birini görmek için yalvarması kesinlikle bir heyecan.

Dizüstü bilgisayarda oynamak asla üst düzey bir oyun bilgisayarında oynamak kadar tatmin edici değil. Villada özlediğim tek şey, çoklu ekran kurulumuna sahip geniş yatak odası masası ve kendi yaptığım bir kule. Makine ı ışık hızında ve grafikleri olağanüstü ve New York'ta kalıcı bir ev bulduğum anda onu göndereceğim.

Ama şimdilik dizüstü bilgisayarım var. Ve Monte'nin bacaklarımdan arasında beni okşayan eli var.

Sattığım ilk oyun Dragon Arcade'di. Grafikler basit ve kasıtlı olarak nostaljik. İlk seviyeler kolay. Uygulama mağazasındaki dört nokta yedi yıldızlık puanını koruduğunu söylemekten gurur duyuyorum.

Birinci seviye çocuk oyuncağı. Monte'nin eli eteğimin altına girdiğinde ikinci seviyenin ortasıdaydım. Başparmağı külotumun dışını okşuyor. Göğsüne yaslanıyorum. Sonra ağırlığımı değiştirip hâlâ kot pantolonunun içinde kapalı duran ve serbest kalmak için yalvaran sikiğinin üzerine bastırıyorum.

Monte boynumu öpüyor. "Etkilendim," diyor. "Bunların hepsini kendin mi yaptın?"

"Uh huh." Heceleri zar zor çıkarabiliyorum. Çoklu görev benim en güçlü yanımdan değil. Ekranda ejderhaları gütmekle meşgulüm. Gerçekte ise Monte'nin elinden tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Harikasin." Boynumdaki deriyi emiyor ve kalın bir parmağını külotumun içine daldırıyor. "Ama henüz gelme,

tatlım."

"Neden?" Bu noktada sızlanıyorum. "İstiyorum"

"Oynayacak başka bir oyunumuz var." Bir parmağını içeri kaydırıyor, beni daha da uçurumun kenarına getirmeye yetecek kadar. "Bunun için hazır mısın?"

Bana yapmak istediği her şeye hazırım. "Bunun adı ne?"

"Sadece ipucu," diyor, parmağıyla benimle alay ediyor ve sonra aniden çekip alıyor.

Neyin ucu? Bir

önemi var mı?

Hayır, sonunda gelebildiğim sürece şu anda her şeyi kabul ederim.

"Hazırım," diye fısıldıyorum, Dragon Arcade'i terk etmeye hevesliyim.

Monte beni dengesiz bir şekilde ayağa kaldırıyor, ama sadece ayağa kalkıp beni kucaklayacak kadar uzun. O kadar güçlü ki beni tek koluyla kaldırabiliyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve boynuna tutunuyorum. Sanki bir yastık ağırlığındaymışım gibi beni oturma odasından geçirip koridordan misafir odasına taşıyor. Bu yolculuk, beni omzuna atıp dar apartman merdivenlerini hızla çıktığı zamandan çok daha keyifli.

Yatak odasına ulaştığımızda öpüşüyoruz. Monte Castelli'nin öpüşme tekniği incelenmeli. Ünlüdür. Çok yüksek bir ücret karşılığında prestijli kurumlarda öğretilmeli. Monte beni öpüyor ve ben hangi olduğumu unutuyorum. Bu bir savaş silahı olacak kadar güçlü.

Kapıyı tekmeleyerek kapattığında büyük bir gürültü oldu. Öpüşmeyi kesip beni yatağın kenarına oturtuyor ama sonra bir adım geri çekiliyor. Altın zincirini başının üzerinden çekip, elinde yumak haline gelmiş ıslak gömleğiyle birlikte bir kenara fırlatıyor. Monte pantolonunu yavaşça açıyor ve tepkimi izliyor.

Kendime utanmak için bir sebep olmadığını söylüyorum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca bu odada çok zaman geçirdik. Burada birbirimizin kollarında uyuduk. Durmadan oynastık ve ikimiz de çeşitli orgazmların tadını çıkardık.

Ama hiçbir zaman bu şekilde, odanın iki penceresini kaplayan panjurların arasından süzülen bulutlu gri gün ışığında değil. Kulağa tuhaf gelebilir ama henüz onunla tamamen soyunmadım.

Monte kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor. Sadece boxer'ına kadar indiğinde, burada oturmaktan ve bir oyun izliyormuşum gibi sessizce ağzımı açmaktan vazgeçme zamanının geldiğini anlıyorum.

Ayağa kalkıyorum, nefes alıyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Monte'nin gözleri hemen göğüslerime kayıyor. Giydiğim beyaz saten sütyen onları zar zor içine alıyor ve aslında rahat olmaktan çok uzak.

Hâlâ bakıyor. Bekliyor. Boxerı hâlâ üzerinde ve ne kadar sert olduğunu, beni ne kadar istediğini görebiliyorum. Bu beni daha az utangaç hissettirmeli. Belki bir dakika sonra öyle olur.

Parmaklarım kararsız bir şekilde eteğimin iki düğmesini açıyorum. Birkaç denemeden sonra etek yere düşüyor. Ergenlikten beri kalçalarımдан utanıyorum. Çok belirginler, çok kloşlar. Üzerime tam oturan pantolon bulmak zor olabiliyor, bu yüzden etek giyiyorum.

Monte'nin bakışları açlıkla açık mavi pamuklu külotumun üzerinde geziniyor. Keşke siyah külot giyseymdim. Ya da kırmızı. Ve bu benim en seksi sütyenim olmaktan çok uzak. Neden daha iyi hazırlanmadım?

Artık yapacak bir şey yok. Ve Monte iç çamaşırımın rengini umursuyor gibi görünmüyor. Tüm işaretler gördükleriyle fazlasıyla ilgilendiğini gösteriyor.

Ama mucizeler mucizesi, lanet sütyenim sıkıştı. İki elimle birden çözmeye çalışıyorum. Her saniye daha az baştan çıkarıcı görüldüğümünden eminim. Beni izlerken soyunmak

muhtemelen bir seks komedisi izlemek gibi. Bir sonraki numaram için, belki de yüzümü dikerim.

"Buraya gel, bebeğim." Monte bir kolunu belime doladı. Diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. Alnımı nazik bir saygıyla öpüyor. Sonra dudaklarımı sınırsız bir tutkuyla öpüyor.

Dilini hissettiğimde kayboluyorum. Kızgınlık ve güvensizlik eriyip gidiyor. bir şey yok, onunla değil.

Parmaklarının sütyenimin kancasını çözdüğünü hissedebiliyorum. Askıları omuzlarımdan kaydırıyor ve düşmesine yardım etmek için kollarımı indiriyorum. Beni kaldırıyor ve bir saniye sonra yatağa yatırıyor.

Sonra acele etmemeye karar verdi. Yanıma , bir dirseğine yaslanıyor ve sadece bakıyor, delici bakışlarıyla vücudumun her santimini tarıyor. Gördüğü ilk çıplak kız olmaktan çok uzağım, bu yüzden bu kadar büyülenmesi için bir neden yok ama kendinden şüphe duyan küçük ipler birbirine düğümlenmeye başlıyor. Kollarım göğsümün üzerinde çapraz duruyor, için için yanan gözleri tenimi tararken pek bir şey saklamayan dayanıksız kalkanlar.

Monte'nin kaşları hoşnutsuzlukla çatılıyor. "Yapma bunu," diye azarlıyor, kollarımı uzaklaştırarak. "Sana gerçekten bakmak için uzun zamandır bekliyorum. Bırak da bakayım."

"Güven bana, olağan dışı bir şey yok." En yakın battaniyeyi kapıp üzerimi örtme içgüdümü bastırmakta zorlanıyorum.

Monte'nin ifadesi düpedüz sertleşir. "Sende sıradan olan *hiçbir şey yok.*" Ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve boğazından kısık bir inleme sesi yükseliyor. "Brina, o kadar enfessin ki gerçek dışı. Sen gerçek bir tanrıçasın. Güzelliğinle gurur duy."

Elleri tenimi keşfediyor ve aniden sağ alt göbeğimin üzerinde duruyor. Ameliyat izimi unutmaya meyilliyim. Neredeyse hiç görünmüyor.

"Apandisit," diyorum. "Luca ve Anni'nin düğün günü."

"Bunu biliyorum." Külotumu aşağı çekmeye başladı. "Seni hastaneye götüren bendim. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Yüzünde beliren gülümseme, sıkı sıkıya koruduğum kalbimin kilidini açacak güce sahip. Külotum artık yok. Onun boxerları da öyle. Ve kutsal cehennem, o toplanıyor.

Monte'nin büyük olduğunu zaten biliyordum. Besbelli. Aleti ağzıma girmişti. Sürpriz yok.

Monte iri gözlerimi fark ediyor. Küstah sırtışı yeniden canlanıyor ve kaşlarını sertçe kaldırıyor. "Şimdi oyunumuzu oynamaya hazır mısın?"

Tabii ki. Oynamak istediği her şeyi oynarım.

"Kurallar nedir?" diye sordum.

"Bunun için bir aksesuar gerekiyor," diyor. "."

Yataktan atladığında neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bavuluma doğru yönelip hızla fermuarını açtığında hâlâ tahmin edemiyorum. Ama tüm giysilerimin altına, en dibe indiğinde çok utanç verici bir şüphe aklımdan geçiyor.

"Hayır," diye fısıldadım.

Hınzırca bir kahkahayla aradığını buluyor ve en sevdiğim sıcak pembe çift uçlu dildoyu sallıyor. "Oh evet." Panikle iki yastık kapıp yüzümü yastıkların altına saklıyorum. Monte vahşi bir kedi gibi yatağa geri sığıyor ve yastıkları alıyor.

Muhtemelen en iyisi bu. Yapamazdım

Altında çok iyi nefes alıyor.

Küfürlü bir sırtışı var. Bacaklarımı ayırıyor ve aralarına diz çöküyor.

"Bunun orada olduğunu nereden biliyordun?" Sızlanıyorum.

Belli ki bu soruyu önceden tahmin etmiş ve yanıtlamaktan keyif alıyor. "mı geçiyorsun? Buz makinesini ziyaret etmek için kaçtığında bavulunu açık bırakmıştın ve içinde neon bir dildo açıkta duruyordu. Hatırlamıyor musun? İlk motel odamız."

"Hatırlıyorum. Ama sen bana eziyet etmedin, ben de fark etmediğini düşündüm."

"Kibarlık ediyordum."

"Ve şimdi artık kibar değil misin?"

"Kesinlikle hayır." O şeyi çalıştırdı. Sahte sakin pembe başı itme modunda sarsılıyor. "O gecedan beri onu kullanmayı yeni bitirip bitirmediğini merak ediyorum."

"Belki de düşündüm, Monte. Belki de duşta kendimi aptal gibi becerirken seni düşünüyordum."

Boğazından boğuk bir ses kaçıyor. Aleti o kadar büyük ve sert ki eminim düşünmekte zorlanıyordur.

Şimdi sırtıma sırası bende. "Bana bu oyunun kurallarını hiç söylemedin."

"Bir kural" diyor. "Ben söyleyene kadar .

Bu kurala uyarsanız kazanırsınız." "Hazır, başla," diyorum.

Monte vibratörü indirmeden önce 'başla' kelimesini zar zor söyledim. Mutfaktaki buharlı zamanımız sayesinde beni çoktan heyecanlandırmıştı. İşbirliği yapsa ve başını birkaç santim içeri itse kolayca boşalabilirdim. Bunun yerine, tek yaptığı lanet şeyi giriş yerimde devam etmek. Her itiş sadece yarım santim içeri giriyor ve sonra çıldırtıcı bir şekilde sık kalıyor.

Kıçımın '*Sadece Ucu*'. Bu daha çok '*Sabrina'nın Orgazmindan Uzak Dur*'a benziyor çünkü Monte doruk noktamı ulaşamayacağım bir yerde sallıyor ve ona sahip olmama izin vermeyi reddediyor.

Kıvranıyorum, inliyorum, ters ters bakıyorum ve o sadece izlerken teslim olmayı reddediyorum.

"Çok kötüsün," diye .

"Bazen," diye itiraf ediyor sırtarak ve vibratörle bir kez daha saldırarak.

En azından artık onun önünde tamamen çıplak olmaktan endişe etmiyorum. Biraz rahatlamama izin verirse her gün çıplak dolaşacağıma söz veriyorum. Titremeye başlıyorum ve terli ile sonsuz çaba tutmak için

orgazmdan uzak tutuyor. Bu bir kızın sağlığı için iyi olamaz. Yakında ığlık atacağım. Ya da bayılacağım.

Tam vibratörü elinden almaya ve oyunu kaybetmeye hazırlanırken, sakince kapatıyor.

"Harika iş çıkardın Brina," diyor gayet sakin bir şekilde. "Artık gelmene izin verilecek."

"Tamam," diye fısıldadım, ağlamaya hazırdım.

Monte sikini bacaklarımın arasına hizalıyor. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıyor, nefes veriyor ve zar zor da olsa içime giriyor. Kendini kontrol etmekte zorlanırken sıkı yumruklar haline getirdiği ellerinin üzerine eğiliyor.

Bana gelince, artık dayanamıyorum. Yıllar gibi görünen bir süredir tam eşiğindeydim ve Monte'nin sikini hissetmek bardağı taşıran son damla oldu. Sırtımı eğip onu utanmadan kullandığımda inliyor ve titriyor.

Çok iyi hissettiriyor ama yine de yeterli değil. Bu kadar ileri götürüp sonra da kaçamaz. Ona sahip olamazsam aklımı kaçıracam.

"Bonus turu," diye sızlanıyorum ve dizlerimi kalçalarına kilitliyorum. "Lütfen."

Tekrar inliyor ve alnını benimkine dayıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın, bebeğim."

"Ne yazık, Monte. Ölmeden önce beni gerçekten becerebileceğini düşünüyor musun?"

Başını kaldırıyor ve gözlerinde parlayan yeni yoğunluk neredeyse vahşice. Bu, meydan okunmuş ve rakibini paramparça etmek üzere olan bir adamın ateşidir.

Monte zorlu biri. Vahşete yabancı değil. Farklı koşullarda, gözlerindeki o bakışla karşılaştığında korkunun uygun bir tepki olacağını tahmin ediyorum.

Ama bacaklarımı daha da açıp cevap vermesini beklerken tek hissettiğim çılgınca bir heyecan.

Sağ eli boğazıma doğru hareket ediyor. Başparmağı köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor ve en ufak bir baskı uygulamadan önce yavaşça yukarı doğru hareket ediyor. Boğazımı yakından izliyor.

yüzüme bakıyor, kıpırdamamı ya da itiraz etmemi bekliyor, sonra inatla hareketsiz kaldığımda eğlenen bir kaşını kaldırıyor. Kalın, sert boyu uyluğumun hassas iç kısmına baskı yapıyor.

Monte'nin eli boğazımdan ayrılıp kalçama uzanıyor. Diğer dirseğine yaslanıyor ve hesaplanmış bir hakimiyetle bana bakıyor.

"Sabrina," diyor her hecesine yapışmış vahşi bir uyarıyla. "Kimse seni tehlikeli bir hayvana sataşmaman konusunda uyarmadı mı?"

"Hayır," diye inliyorum sabırsızlıkla, zonklayan boşluğu doldurmak için umutsuz bir arayış içinde kalçalarımı hareket ettiriyorum ki tekrar boşalabileyim. "Öğrenmem gereken çok şey var. Bana öğretemez misin Monte?"

Gözlerindeki şeytani parıltı kırmızı alarm veriyor. Az önce yangına körükle gittim. Ona duymayı beklediği şeyi söyledim.

Şimdi bana tam olarak şeyi verecek.
Ve bu sefer tutmayacağını söyleyebilirim.

İçgüdülerim doğruydu. Yine de isteksiz ya da özür dilemeden içime girdiğinde, ezici istila karşısında hala sersemlemiş durumdayım. Bir şaşkınlık çığlığı boğazımdan çıkmadan bastırılıyor. Bir acı parıltısı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor ama tek bir şikayetimin bile yok.

Ne de olsa bir ders istemiştim. Şimdi bir tane alıyorum.

Son orgazmımdan sonra zaten sırlıslık olmuştum, kaslarım gevşemişti ve acı uzun sürmüyordu. Monte'nin hamleleri acımasızdı. Derin. Cezalandırıcı. Gücünü ve cüssesini anladığımı sanıyordum ama gerçek şu ki bu seviyede bir baskına uğramanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hiç kısıtlama yok. Beni başından beri sahibiymiş gibi beceriyor.

Tek seçeneğim ona sarılmak, kollarım omuzlarına dolanıyor, yüzüm boynuna gömülüyor, bacaklarım titriyor. Derinlerde bir yerde bir kıvılcım tutuşuyor, o kadar dokunulmaz ki ben nadiren ulaşabiliyorum kendim .
seli

Zevk o kadar yoğun ki nerede olduğumu ve hangi yılda hatırlayamıyorum. Sadece o var. Sadece biz varız.

Bu bağlantı başka hiçbir şeye benzemiyor. Beklediğim, dilediğim şey buydu. Ve *bunun onunla* gerçekleşiyor olması içimi bir haklılık duygusuyla dolduruyor; sanki tartışmalarımız, gerginliğimiz, flörtlerimiz ve didişmelerimiz hep bu varıyormuş gibi.

Hiç bitmesini istemiyorum. Henüz bedenimi terk etmedi bile ve bunun kaçınılmaz olduğu gerçeğinden nefret ediyorum.

Şimdi daha hızlı, daha sert hareket ediyor, sona yaklaşıyor. Tüm gücümle ona tutunuyorum, sonuçları ne olursa olsun vermesi gereken her şeyi arzuluyorum.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Ve sonra bir tane daha. Ardından bir gözyaşı seli geliyor ve onları durduramıyorum. Hızı gittikçe artırıyor ve sonunda kalın bir inilti çıkarıyor, karnımın her tarafına sıcaklık yayılmadan sadece bir saniye önce çekiliyor. Sonundaki titremesi ikimizi de sarsıyor ve onu bırakmak istemeyerek sarıldığımda zaman tüm anlamını yitiriyor.

Monte sonunda nefesini tutar ve başını kaldırır. Zafer sırtışı bir anda kayboluyor ve yerini acı dolu bir pişmanlığa bırakıyor. Başparmağını yanağımdaki gözyaşı izlerinin üzerine sürüyor ve kederle yüzünü buruşturuyor.

"Canını yaktım mı bebeğim? Kahretsin, bu kadar sert olmak istememiştim. Kendimi kaptırdım."

Başımı şiddetle sallıyorum ve titrerken kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Hayır, bana zarar vermedin. Sen incitmedin."

"O zaman ne?" Önce yanaklarıma, sonra dudaklarıma nazık öpücükler konduruyor. "Söyle bana."

Tanrı aşkına, hüngür hüngür ağlamayı bırakıp kendimi toparlamam lazım. Az önce yaptığımız şey muhteşemdi ve asla pişman olmayacağım.

Hâlâ beni öpüyor, hâlâ gözyaşlarımı dindiriyor ve onları durdurmak için ne yapabileceğini soruyor.

"Monte." Biraz hava yutuyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Her saniyesini sevdim. Yemin ederim sevdim."

Şimdi gülümsüyor ve dudaklarımı usulca dudaklarıyla .
"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve onu geri öpüyorum. "Benim için böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bana her zaman dilediğim şeyi verdin."

"Ah, Sabrina," diye mırıldanıyor ve başını eğerek göğüslerimin üzerine uzanıyor.

Dışarıda alçak bir gök gürültüsü var. Monte gömleğini yerde buldu ve karnımı silmek için kullandı.

Bu sefer kıyafetlerimi tekrar giymek için acele etmiyorum. Onun önderlik etmesine izin vermekten memnunum ve birlikte yorganın altına giriyoruz, sadece birbirimize sarılıyoruz ve dışarıdaki yağmurun hafif pıtırtilarını dinliyoruz. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Parmakları tenimi nazikçe okşarken uykulu hissederek ona soruyorum.

"Ne olursa," diyor hemen. "Yine de oyunu kazandım, değil mi?"

Kahkahası yanağımın altında titreşiyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve başımın tepesini öpüyor.

"Evet. Hepsini kazandın, benim güzel kızım."

MONTE

Aramaya cevap verme. Telefon ekranında ismin yanıp söndüğünü gördüğüm anda telefonu cebime geri sokuyorum. Bir dakika sonra, hafif bir ping sesi duyuyorum. bir sesli mesaj alındı.

Tek yapabildiğim ani tedirginlik selinin yüzüme yansımamasını ummak. Birkaç metre ötede Sabrina annesiyle uzun uzun vedalaşıyor.

Anni ve Luca eve döndüklerinde çoktan . Sabrina'nın annesini Sicilya'ya üzere Vittorio'nun özel jetinin beklediği küçük havaalanına götürmeyi teklif ettim. Vittorio'nun iki adamı ona eşlik etmek için buradalar ve karşılıklı bakışıyoruz.

Soldaki iri yarı adam düğünümdeydi. Balkondan attığım herife çok benziyor ve kin besleyecek birine benziyor. Belki yeterince sert bakarsa sinirleneceğimi sanıyor.

Bu çok komik. Eğer bir şey denemek istiyorsa, okyanusu sedyeyle geçip geri dönecektir.

Diğer adam da arkadaşça bir ruh hali içinde görünmüyor ama bahse girerim yüzü o şekilde oyulmuştur. Kontrol ediyor.

ve Sabrina'nın annesi tarafından şefkatle kucaklandığını görünce kaşlarını çatır.

Boğazımı temizliyorum ve eğer bir sorunu varsa gidip uçakta kestirebileceğini söyleyen derin bir kaş çatıyorum. Sabrina ve annesi vedalaşmak için istedikleri kadar zamana sahip olacaklar.

Giulia Barone en küçük kızının yüzünü ellerinin arasında tutar. Sabrina'nın yanaklarını öpüyor. Gözlerinde yaşlar ve yürek parçalayan bir isteksizlikle sonunda bırakıyor.

"Ona iyi bak, Monte," diyor bana.

"Yapacağım." Bir adım atıp kolumu Sabrina'nın omuzlarından geçiriyorum.

Annesi bizi bir arada görünce hafifçe gülümsüyor. Yanağımı öpmek için uzanıyor ve ben de ona izin vermek için eğiliyorum.

"Seni seviyorum anne," diyor Sabrina ve sesi çatlıyor.

Annesi yeni gözyaşları dökerek ayrılır ve aceleyle bekleyen uçağa doğru koşar. Bir çift mafya koruması da hemen arkasından onu takip ediyor. İlk adam, bana gergin bir his veren adam, arkasını dönüyor ve kaybolmadan önce sırtlıyor.

Umarım bu Vittorio'nun göt heriflerini bir süre için son görüşümüz olur.

Sabrina'nın iç çekişi, sadece onun erişebildiği bazı kalp tellerini çekecek kadar üzücü. Onu göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. O ve annesi hiçbir zaman uzun süre ayrı kalmamışlardı ve şimdi farklı kıtalarda yaşayacaklar.

Sabrina birkaç kez burnunu çeker ama uçak havalandığında gözleri açıktır. Parlak mavi gökyüzünde küçük bir nokta haline gelip sonra tamamen kaybolunca bir öpücük konduruyor.

Sonra başını arkaya eğip bana gülümsüyor. "Acıktım."

"Hadi gidip yemek yiyelim." Kolumu beline dolayıp onu otoparka doğru yönlendiriyorum.

Önce onun kapısını açmak ve sürücü tarafına geçmeden önce yerleştiğinden emin olmak gibi sıradan jestlere alıştım. Asla memnun görünmeyi başaramıyorum.

Biz küçük havaalanını geride bırakırken Sabrina radyoyla oynuyor. "Bu araba kaç yaşında?" diye soruyor. "Babandan daha eski gibi görünüyor."

"Evet, öyle. Büyükbabam 1970 yılında, babam doğmadan iki yıl önce yeni satın almış. Bu araba onun sürekli projesiydi ve sürekli üzerinde çalıştığını hatırlıyorum. Kanser teşhisi konulduktan kısa bir süre sonra anahtarları bana teslim etti. Bu arabayı sürmek ona bir saygı duruşu gibi geliyor."

Radyonun kadranını biraz daha çeviriyor. Kırmızı ışıktaki durduğumda onun çıplak bacaklarına uzun uzun bakıyorum. Bugün o küçük şirin eteklerinden birini giymiş. Doğrusunu söylemek gerekirse, öğle yemeğini atlayıp kenara çekmeyi ve yüzümü bir süreliğine onun kalçalarının arasına gömmeyi düşünmezdim.

"Bu şarkıyı biliyorum," diyor Sabrina. "Gino's'taki müzik kutusunda çalışıyor."

"The Rolling Stones. Büyükbabam büyük bir hayranıydı."

Gülümsüyor. Ellerini bacaklarına sürüyor. Pencereden dışarı bakıyor. Bana bakıyor.

"Bir sorun mu var?" Ona sordum.

"Sadece düşünüyordum," diyor yumuşak bir sesle.

"Tatsız görünüyor. Sanırım bu yüzden çok fazla yapmıyorum."

"Komik." Burnunu kırıstırıyor. "Ama Daisy'nin bir süre onunla ve Koca Adam Bowie'yle kalabileceğime dair güvence verdiğini bilmeni isterim."

İleride bir hamburger zincirinin tabelası var. Yavaşladım, flaşörleri yaktım ve sağa döndüm.

"Benim evimde kalma konusunda tereddütlerin mi var?" Soruyorum.

"Hayır!" diye bağıyor. "Tabii ki seninle kalmak istiyorum. Sadece bir molaya falan ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ve eğer

yaparsan, sorun değil."

Yüz ifadesi endişeli. Cevabımı beklerken gergin bir şekilde alt dudağını çiğniyor.

Arabayı en yakın boş yere park edip emniyet kemerimi çözüyorum. Ona uzanarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve başparmağımı yavaşça yanağına sürüyorum.

"Brina, her zaman seninle olmak istiyorum. İstemeseydim benimle kalmanı istemezdim. Teklifimin son kullanma tarihi yok."

Nefes veriyor ve güzel bir gülümseme yayılıyor. Koltuğa doğru hamle yapmaya çalışıyor ama hala kendi emniyet kemeri tarafından tutulduğunu fark ediyor.

Reflekslerim daha hızlı olduğu için aceleyle onun için tıklamayı açıyorum ve kucağıma tırmandığında ona yer açmak için koltuğumu geri kaydırıyorum.

Bana sarılıyor ve kollarını boynuma doluyor. Sertleşmeden ona bu kadar yakın olmak diye bir şey yok. Ağzını istiyorum ve alıyorum, elim sabırsızlıkla gömleğinin altına kayarken onu derinden ve tutkuyla öpüyorum.

"Monte," diye nefes alıyor öpücükler arasında. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne?" Boynunu emiyorum. Külotunu kenara itmeye ve tutuklanmayı göze almaya hazırım.

"Hâlâ açım," diyor. Sırıtarak geri çekiliyor ve sürücü kapısını açıyor. "Şimdi bana hamburger ver ve güzel olduğumu söyle."

Arabadan indi ve restorana doğru kasıla kasıla yürümeye başladı. Köpek gibi nefes nefese peşinden gidiyorum.

Bir kabinde oturmuş menülere bakarken telefonumda bir sosyopatın sesli mesajının beklediğini hatırlıyorum.

Sabrina az önce annesine zor bir veda etti. Yarın New York'a dönmek üzere yola çıktığımızda daha çok vedalaşma olacak. Yapmak istediğim son şey ona endişelenecek yeni bir şey vermek.

"Sence Salı gününe kadar şehre dönmüş olur muyuz?" diyor. "Oyun tasarım okulunda gitmek istediğim bir sergi var. Derslere de kayıt yaptırmam gerekiyor."

"Bu yapılabilir," diyorum ona, menüyü çevirerek. "Araba sorunumuz tekrarlanmadığı sürece."

Yan yana oturuyoruz ve koluma sarılıp omzuma bir öpücük konduruyor. "Başka ne yapılabilir?" diye takılıyor. "Sadece erotik cevaplar."

Menü aniden çok ilgisizleşti. Onun yerine, Sabrina'nın her gece bana ait olduğu X-dereceli zihinsel görüntülerle perçinlendim. Süresiz olarak.

Ama sonra garson geliyor ve siparişimizi almak istiyor, ben de çıplak düşüncelerimi durdurmaya çalışıyorum. Sonunda Sabrina'nın siparişini kopyalıyorum çünkü menüyü inceleme zahmetine katlanamıyorum.

"Hemen döneceğim." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve kabinde .

"Nereye gidiyorsun?" Zaten gergindim, olası tehditlere karşı etrafıma bakıyordum.

"Banyo. Sakin ol. Hemen şurada." Saçlarını savuruyor ve 'Tuvaletler' yazan tabelaya doğru yürüyor.

Onu arabamın kaputunun üzerine yatırıp arkadan becermek gibi çok hoş düşünceler arasında gözlerim kıcına yapışıp kaldı. Yolculuk programına eklenebilir.

Ama bekleyen korkunç sesli mesajı hatırladığımda nefesim kesiliyor.

Sabrina çoktan kadınlar kayboldu. Telefonumu cebimden çıkarıp bir tuşa basıyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum ki tüm restoran işimi duymasın.

"Hey, Monte. Yakınlarda tatil yaptığını duymak ne güzel bir sürpriz. Bizi ziyaret etmeniz zamanı çoktan geldi ve güney Colorado hiç de uzak değil. Yarın hepimiz seni çiftlikte bekliyor olacağız."

Umalım da burayı hâlâ bulabilesin. Çocuklar ve ben seni aramak zorunda kalmaktan nefret ederiz. Ne de olsa siz ailedensiniz. Yakında görüşürüz."

Bazı kelimeleri hala New York aksanını yansıtıyor ama daha yavaş bir batı aksanı daha belirgin. Sanırım gençliğinden beri New York'ta yaşamadığı için bu beklenen bir şey.

İlk seferinde doğru duyduğumdan emin için mesajı tekrar dinliyorum.

Öfke sorularla karışıyor.

Öncelikle, nerede olduğumu nasıl öğrendi? Yerimi sosyal medyada yayınlamıyorum ki.

Nico ve babamın ona söylemeyeceğinden eminim.

Bu yeni gelişmeleri düşünmek için fazla zamanımız yok çünkü Sabrina tuvaletten dönüyor. Gülümsüyor ve tekrar kabine kayarak bana yaklaşıyor.

"Sana bir şey sormam lazım," diyorum.

Sodasını pipetle yudumluyor. "Eğer kirliyse, cevabım evet."

"Bu sefer olmaz. Sosyal medyada benimle ilgili bir şey paylaştın mı?"

Bardağı yere bıraktı ve bana garip bir bakış attı. "Hayır, bir yılı aşkın süredir oyun forumlarım dışında hiçbir şey paylaşmadım. Neden?"

"Sebebi yok." Onu olabildiğince uzun süre yakınımda tutma içgüdüsüyle kolumu ona doluyorum.

Sabrina yemeğimi karıştırdığımı fark etti. Peggy'ye ispiyonlayacağını ve sonra pişman olacağını söyleyerek şaka yapıyor. Biraz kahkaha atmaya zorluyorum ve birkaç lokmayı boğazıma tıkıyorum.

Eve döndüğümüzde Anni, Jane'i mahallede yürüyüşe hazırlıyor. Doğal olarak Sabrina da gitmek istiyor. Yarın yola çıkmadan önce Anni ve Jane'le mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyor.

Her zaman anlayışlı olan Luca yüzüme bir kez baktı ve bir şeyler olduğunu anladı.

"Ben geride kalacağım," diyor. "Monte'nin bir görüşüne ihtiyacım var, böylece bana eşlik edebilecek."

Dayanıklı ahşap sallanan sandalyelerden birine çöküyor ama ben oturamayacak kadar heyecanlıyım. Sabrina'nın, Jane'in bebek arabasını iten kız kardeşinin yanında yavaşça yürümesini izliyorum. Sabrina aniden kahkahalarla başını geriye atıyor.

"New York'ta sorun mu var?" Luca öyle diyor.

Başımı sallıyorum ve verandanın sütununa yaslanıp ona bakıyorum. "Tempesta tarafından çağrıldım."

Luca tamamen hareketsiz kalır. "Ne için?"

"Bilmiyorum. Ama bir şekilde amcam burada olduğumu biliyor ve yarın çiftliğe gitmemi bekliyor."

"Kahretsin," diyor Luca ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ne ?"

"Reddedebileceğim bir şey değil."

"Hayır," diyor iç çekerek. "Yapabileceğini sanmıyorum. Onları en son ne zaman ?"

"Cass Amcam, büyükbabam öldüğünde Julian ve Fort'u taziyelerini sunmaları için gönderdi. Sadece bir gün kaldılar, bu yüzden neredeyse hiç konuşmadık ama amcamla iletişimde kalmak için başka nedenlerim vardı."

Bu Luca için yeni bir haberdir ve kaşları kalkar. "Hangi sebepler?"

Bu noktada itiraf etsek iyi olur. Luca'ya güvenilebilir.

"Yaklaşık on yıl önce büyükbabam mali sıkıntıya girdi. Gino'nun etrafında takılan bilge adamlardan borç isteyebilirdi ama faizin çok yüksek olacağını biliyordu. Bu yüzden damadına ulaştı ve pizzacıyı teminat olarak kullandı. Babamın bilmesini istemedi. Cass'in adı ne zaman geçse babam hâlâ dişlerini gıcırdatır. Her neyse, büyükbabam hastalanana kadar borcunu düzenli olarak ödüyordu. Sonra beni bir kenara çekti ve yardımım için yalvardı. Bu konuda paniğe kapılmıştı.

babama söyleyemezdim, o da yıkılırdı. Ben de ne kadar sürerse sürsün kredi ödemelerini üstlenmeyi kabul ettim."

"Ne kadar sürerse," diye tekrarlıyor Luca. "Bu ne kadar sürebilir ki?"

"Büyük bir çentik attım ama yine de biraz zaman alacak." "Ve baban hala bilmiyor mu?"

"Onun hiçbir fikri yok. Nico'nun da yok."

Luca alçak sesle ıslık çalıyor. Sonra başını sallar. "Bak, anlıyorum. Ailen için ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın."

Evet, anlıyor. Ne de olsa Luca bir keresinde Cale özgür kalabilsin diye amcasının yanında öz kardeşinin yerini almıştı.

Ama daha fazlası var. Henüz en kötüsünü duymadı. "Başka bir şey daha var," diyorum. "Sabrina'yla ilgili."

Omuzları geriliyor ama alnında bir şaşkınlık dalgası var. "Çılgın Tempesta çocuklarına da borcu var mı?"

"Hayır. Ama sana Vittorio'nun onun adına evlilik tekliflerini kabul ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bil bakalım o talipler listesinin başında hangi psikopat mafya ailesi vardı?"

Luca sandalyede arkasına yaslanıyor ve biraz hasta görünüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

"Düğünü duyup dair hiçbir fikrim yok. Yarın çiftliğe gelmemi bekliyorlar. Aptalı oynayıp ne istediklerini öğreneceğim. Ama onu bu kâbusun ortasına benimle birlikte getirmem mümkün değil."

"Hayır." Hemen başını sallar. "Onu kesinlikle yanında getiremezsin. Ama yarın sabah seninle birlikte yola çıkmayı bekliyor Monte. Ona ne söyleyeceksin?"

Sabrina'nın Anni ve bebek arabasıyla köşeyi döndüğünü görmek için gözlerimi tam zamanında kaldırıyorum. "Biliyorsam ne olayım."

SABRINA

"Y Bir şeyler saklıyorsun." Kollarımı omzuna dolamadan önce kürek kemiklerinin arasına bir öpücük bırakıyorum. arkadan bel.

Bana bakmak için başını çeviriyor ama kısacık bir gülümsemeyi zar zor başarabiliyor. "Hey, bebeğim."

Monte, annemi havaalanına bıraktıktan sonra döndüğümüzden beri dikkati dağınıktı. Bir başka şehirlerarası yolculuk için endişelenmesi pek olası görünmüyor. Bu sabah itibariyle, yirmi dört saat içinde New York'a dönmüş olacağımızı bilmekten memnundu.

Tek bir şikâyetle bulunmamış ya da beni hiç acele ettirmemiş olsa da, üç haftadır yokuz. Eminim hayatına geri dönmek istiyordur.

Aslında, sanırım artık bunu *hayatımız* olarak düşünmeye başlamalıyım. Monte birlikte olmamızı istediği konusunda tamamen samimiydi.

Bunu ben de istiyorum. Ona o kadar aşığım ki zor nefes alıyorum. Ve New York'a varmadan önce, ona şunu söyleyeceğim.

" var?" Soruyorum ve kollarımı onun etrafında sıkıyorum.

İç geçiriyor ve sonunda arkasını dönüyor. Çenemi yukarı kaldırıyor ve bana Lenny Lombardo fiyaskosunun yaşandığı gece yüzüme endişeyle bakışını hatırlatıyor.

Ama neden? Şimdi onu endişelendiren ne olabilir? "Gidip konuşmalıyız," diyor.

Luca oturma odasındaki koltukta oturuyor ve Jane'i kucağına alıyor. Anni kanepenin üzerinde bir yığın bebek kıyafetini katlıyor. Kız kardeşim merakla bize bakıyor ama beni endişelendiren Luca'nın yüzü. Monte'ye attığı bakış , sanki ne olacağını biliyor ve bundan korkuyormuş gibi.

Monte elimi tutuyor ve beni arka bahçeye götürüyor. Mükemmel bir yaz akşamı. Rüzgar yok, gökyüzü açık ve alacakaranlığın derinleşen tonları dünyayı sessiz ve huzurlu bir hale getiriyor.

Monte iç çekip "Yarın gitmem gerekiyor" dediğinde gerginim.

"Biliyorum. İkimiz de yarın gidiyoruz."

İrkilir ve sonra başını sallar. "Hayır, tatlım. Burada kalmanı istiyorum."

Eğer bu bir , çok kötü bir şaka. "Anlamıyorum. Seninle New York'a dönmemi istemiyor musun?"

Yutkunuyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarında hoşlanmadığım yalvaran bir ifade var.

"Elbette benimle gelmeni istiyorum. Ama henüz New York'a dönemem. Burada beklemen gerekiyor."

"Monte, neden ? Nereye gidiyorsun?"

"Birini ziyaret etmem gerekiyor."

"Kim? Nerede?" Aklımdan dehşet verici bir düşünce geçiyor. "Başka bir kızla mı görüşeceksin?"

"Sikeyim hayır," diye homurdanıyor ve beni sert bedenine doğru kabaca çekiyor. "Sadece sen varsın. Beni duyuyor musun? *Sadece sen varsın, Sabrina.*"

İçim rahatladı. Ama hala kafam karışık.

"Ne kadarlığına ?" Ben soruyorum.

Gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Bilmiyorum. Umarım birkaç günden fazla sürmez."

"Umuyor musun? Bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Elimden geldiğince çabuk sana döneceğim. Sonra eve gidebiliriz."

"Monte, nedir bu? İş mi?"

Gerçekten ne demek istediğimi söyleyemem. "*Mafya mı?* Bu yüksek sesle sorulabilecek bir soru değil.

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, bu kişisel bir mesele." "O zaman beni de yanında götür."

"Yapamam, bebeğim." Alnımdan öpüyor. "Lütfen anla."

"*Neyi* anladın? Bana önemli bir şey söylemiyorsun."

"Beni burada bekle, Brina."

Başka bir itiraz turuna hazırım ama ağzıyla onları kesiyor. Öpüşü çılgınca ve ateşli.

Zihnimde yuvarlanan sorular sürüsü şimdi hızla dağılıyor. Monte beni kaldırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Bacaklarım beline kilitleniyor.

Bunu yaptığında, egemenliğini cesurca ortaya koyduğunda ve beni de yanına aldığı anda bayılıyorum. Onunla her yere giderim, ne pahasına olursa olsun. O bunu bilmiyor mu? Geride kalmak beni mahveder.

Anni ve Luca'nın yanından geçip gidiyoruz. Tek kelime etmiyorlar. İyi de oldu. Birbirimize herhangi bir nezaket gösteremeyecek kadar kendimizi kaptırdık.

Monte beni odamıza taşıdı. Işık çoktan yanmıştı ve buna sevindim. Ben sabırsızlıkla pantolonunu açmadan önce kapıyı zar zor kapatıyor. Hafif elbisemin jarse kumaşı esnek ama Monte elbiseyi kollarımdan aşağıya ve göğüslerimin üzerinden geçirdiğinde yırtılmaması için yeterince esnek değil. Rahatsız olmuyorum. Malzemenin yırtıldığını duymak heyecan verici. Düzeltecek kadar umursarsam düzeltirim.

Ayakkabılarımı çoktan çıkarmıştım. Göğsünden aşağıya doğru öpüyorum. Beni yukarı çekmek için kollarımdan tutuyor. Sütyenimi çıkarırken sert davranıyor. Kotunu indirirken ben de aynı sertlikteyim. Yumruğu uzun saçlarımin etrafına dolanıyor ve başımı geriye yatırıp dudaklarıma erişmesini sağlayacak kadar çekiyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye soluyorum ağzına karşı.

Karşılığında attığı yakıcı bakış, meydan okumanın üstesinden geleceğini garanti ediyor.

Yatağa doğru itildim ve sırtüstü düştüm. Hızla üzerime tırmanıyor ve sanki onu bir şekilde rahatsız etmişler gibi külotumu pençeleyerek çıkarıyor.

Dizlerim birbirinden ayrılıyor. Onun için hazırım ama yine de onu bedenimde hissetmek beni şaşırtıyor. Bu sefer kontrolcü bir ruh hali içinde ve sert ve derin bir şekilde iterken bileklerimi başımın üzerinde tutuyor.

"Beni bekleyeceksin," diyor. Bir rica değil. Bir emir.

Tamam. Eğer bu şekilde yapmak istiyorsa, ben de talepte bulunabilirim.

Bacaklarımla beline doluyorum. "Bensiz gitmiyorsun."

Başını arkaya atıyor. İnliyor. Hızını arttırır. "Senin için geri geleceğim."

"Hayır." Bacaklarımla sıkıyorum, ayak bileklerimi onun sırtında çaprazlıyorum. Özgür olmak istiyorsa beni zorla çıkarması gerekecek. "Bana ihtiyacın olduğuna söz ver, Monte."

"Siktir." Gözlerini kapatır, daha sert pompalar. "Söz veriyorum sana ihtiyacım var, Brina. Söz veriyorum."

Çıkardığımız gürültü dillere destan. Yatak ve ahşap yatak başlığı duvara çarpıyor. Luca muhtemelen gülüyor ve Anni de korkudan kulaklarını kapatıyor olmalı. Utanmalıyım ama umursamayacak kadar durumdayım.

Monte acımasız ve benden daha uzun süre dayanabilir. Uyluk kaslarım ağrıyor ve bacaklarımla kilitli tutmak için mücadele ediyorum.

Onu. Baskı artıyor. Daha yükseğe tırmanıyorum. Teslim olmak için ne kadar beklersem, ödül o kadar tatlı olur.

Serbest bırakma bir gök gürültüsü kadar keskin ve ona karşı çökmekten kendimi alamıyorum, dalgalar duyularımı hırpalarken inliyorum. Geri çekilmesi için ona güvenmek zorundayım çünkü bunu durduramıyorum. Eğer seçim benim olsaydı, bayılana kadar ona yapışırdım.

Monte, ben hala doruk noktasında titrerken duraksıyor. Bana bakışları, kritik bir karara varmaya çalıştığı hissini veriyor. O kadar şişmiş ve sertleşmiş ki daha fazlasını kaldıramayacağını biliyorum.

"Kal," diye fısıldıyorum, aptalca ve umutsuzca. Bu kelimenin şu anda pek çok anlamı olabilir.

Koyu renk gözleri açlık ve sahiplenmeyle parılıyor. Ona izin verdim ve reddetmeyecek.

Bir devasa itiş daha ve içimde patlıyor. Bu kadar sevmemeli ya da bu kadar muzaffer hissetmemeliydim.

Monte tamamen tükenene kadar geri ekilmiyor. Benden yavaşça çıkıyor ve sonra başını dikkatlice çıplak göğüslerimin üzerine koyuyor. Onu kalbime bastırıyorum ve kendine gelmesini bekliyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Onunla hiç uzun sürmez.

Bir dahaki daha sessiz oluruz. Ve ondan sonraki sefer. Saatlerce sevişiyoruz. İkimiz de tükenene kadar birbirimizi kullanırız. Sonunda birlikte duş alıyoruz ve yatağa kıvrılıyoruz. Göğsünde, kollarının güvenli kafesinin içinde uyuyakalıyorum.

Ama uyandığımda, artık orada değilim.

Gözlerimi açmadan önce bile bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlıyorum.

Şafağın ilk ışıkları panjurlardaki çatlaklardan sızıyor. Arka bahçedeki ağaçlarda kuşların neşeli cıvıltıları günü selamlıyor.

Ve yatağın diğer tarafı boş.

Dik ışığı açmadan önce bile gittiğinden eminim. Onun yokluğundan başka hiçbir şey bu ıssızlık hissini açıklayamaz.

Spor çantası görünürde yok. İşin ilginç yanı, bana gömleğini bırakmış, bir zamanlar ona yalvardığım ve sonra geri verdiğim Gino's Pizzeria tişörtünü. Yorganın üstüne serip üzerimi örttü. Gömleğin yanında, haftalar önce gizli yolculuğumuz sırasında bana şeker aldığı benzin istasyonundaki beyaz bir kese kağıdına karalanmış kısa bir not var.

ÖZÜR DİLERİM. BENİ BEKLE.

Neredeyse dizlerime kadar uzandığı için başka bir şeyle uğraşmadan aceleyle gömleği üzerime geçiriyorum. Yatak odasının kapısından çıkıp koridorda koşmaya başladığımda saçlarım korku içinde ve ayaklarım çıplaktı.

Ön kapı kilitli değil. Luca elinde bir fincan kahveyle verandadaki sallanan sandalyede tek başına oturuyor. Evin önünde park edilmiş parlak mavi klasik Impala yoktur. Boşluktan başka bir şey yok.

Bu his göğsüme aldığım darbeden daha az acı verici değil. Sundurmanın köşesine geçip dik durmak için kalın bir sütuna sarılırken kayınbiraderimin sempatik gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım.

"Ne zaman gitti?" Ben sordum.

"Yaklaşık bir saat önce," diyor Luca. Boğazını temizler.

"Sabrina, onun hissettiğini bilmelisin-"

"Sessiz ol," diye çıkışıyorum ona ve sonra tavrımı kontrol ediyorum. "Lütfen, şimdi beni rahat bırak."

",," diyor Luca ve iç çekiyor. Sallanan sandalye verandanın boyalı zemininde gıcırıyor.

Monte'nin arabasının park etmesi gereken ama park etmediği evin önündeki boş alana bakıyorum.

"Sen söz verdim." I Fısıltı ve basın benim
yanak İlk gözyaşı düşerken vernikli ahşaba.

SABRINA

"Onu alabilirim," diyor Anni. Yanımdaki kanepeye çöküyor ve uzun bacaklarını vücudunun altında kıvırıyor.

"Neredeyse bir saattir uyuyor. Eminim kolların ağrıyordur."

"Onu tutmamın sakıncası yok." Jane'in uyuyan küçük tatlı başına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bebek losyonu ve cennet gibi kokuyor. "Günü Jane'le geçirmek aklımı Castelli kardeşimden uzaklaştırıyor."

Anni koluna yaslanıyor ve kızını tutuşumu izliyor. Kocasının kapı aralığını kararttığını görünce dikkati başka yöne kayıyor. Luca her zamankinden daha yorgun görünüyor. Ve yüzündeki ifade suçluluk duygusuna çok yakın.

"Cümlelerinizi şimdi bitirebilirsiniz," diyorum ona.

Kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor ve yüzünde sıkıntılı bir ifade beliriyor. "Bana nasıl başladığını hatırlat."

Jane kollarımda kıpırdanıyor ve küçük bir atıyor. Anni otomatik olarak ona uzanıyor.

"Al, acıkmış olabilir. Ve muhtemelen üstünün değiştirilmesi gerekiyor."

Bebeği teslim ediyorum ve Anni onu odadan dışarı taşıyor. O duraklar içinde ön . Luca ve verir onu a

Nasıl çözeceğimi bilmediğim anlamlı bir bakış. Hâlâ kaşlarını çatıyor, her zamanki ifadesi değil.

"En iyi arkadaşın beni bir gece hırsız gibi terk etmeden önce neler hissettiğini anlatıyordun," diye hatırlatıyorum ona.

Luca başını sallar. "Bundan daha karmaşık." "Peki nasıl hissediyordu? Ağlıyor muydu? Çünkü ben bugün çok ağladım."

Ayağa kalkıp Luca'yla yakın mesafeden yüzleşiyorum. "Monte bana bir söz verdi. Beni yanında istediğine, bana *ihhtiyacı*

söz verdi. Ama şimdi

ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Luca'nın gözleri yüzüme kayıyor. "Brina, seni terk etmek onu öldürdü. Sizi birlikte izledim ve onun için her şey demek olduğuna ikna oldum. Monte bunu öylece yapmaz, biliyorsun. Bir ilişkinin içine düşmek."

Alyansım hala sol elimde. Onu takmaya alıştım ve özellikle sinirli hissettiğimde parmağımın etrafında döndürme alışkanlığım var. Şu anda onunla oynuyorum. "Ben de tam olarak bir ilişki uzmanı sayılmam Luca. Yoksa bunu anlamadın mı?"

Omuzları çöküyor ve bakışları düşüyor. Öfkemi ondan çıkarmamalıyım.

"Kusura bakmayın, çok iyi bir misafir , değil mi?" Daha nazik bir tonda söylüyorum.

Ağzından kahkahalar fışkırıyor. "Kendini . Daha kötüsü de olabilirdi."

"Çınlayan bir referans." Duraksıyorum ve kayınbiraderimi daha dikkatli değerlendiriyorum. "Monte sana tam olarak nereye gittiğini söyledi, değil mi?"

Luca poker suratını korumada genellikle iyidir ama şu anda başarısız oluyor ve blöf yapmaya çalışmıyor. "O yaptı."

"O zaman söyle bana."

"Bu bilgiyi sizden saklamasının iyi nedenleri var."

"Hangi sebepler, Luca?"

"Ona kendin sorabilirsin. Eminim birkaç günden fazla ."

Öfkeli bir nefes alıp bağırmaya başlamamak için pencereye doğru yürüyorum. Bu beni daha iyi hissettirmiyor, ben de geri dönüyorum.

Anni şimdi yeniden ortaya çıktı. "Altını değiştirdim ve hemen beşiğinde uyumaya başladı," diyor ve sonra gerginliğe dikkat çekiyor. Gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geliyor. "Ne kaçırdım?"

"Bir komplo," diyorum. "Monte'nin nereye gittiğini anlayamayacak kadar aptalım, bu yüzden burada kendi iyiliğim için duvara bakmam gerekiyor."

Anni kollarını kavuşturur ve omurgasını dikleştirir. Gözleri inatçılıkla sertleşiyor. Kız kardeşimin öfkeli yüzünü daha önce de görmüştüm. Birisi onun aklından bir parça almak üzere.

Kocasına dönüyor. "Yeter," der. "Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ve ona şüpheyile yaklaştırmaya hazırım ama bu benim *ve senin* sadakatimizin kız kardeşime olduğu gerçeğini değiştirmez. Şimdi ona gerçeği söyleyerek içini biraz rahatlat."

Luca da inatçı olabiliyor ama avukat akli mantıklı bir argümanın da farkına varıyor. Ayrıca benim canım yandığında sevdiği kadının da yanacağını biliyor.

Bir iç çeker ve sonra başını sallar. "Pekâlâ. Monte bazı aile üyelerini ziyarete gitti."

"Hangi aile üyeleri?" Ben soruyorum. "Annesi mi? Seattle'a arabayla mı gitti?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Kafam karıştı. Monte'nin ailesinin geri kalanı New York'ta. Şunun dışında.

"Kuzenlerini mi kastediyorsun? Bir çiftlikte yaşayanları mı? Büyürken onlarla vakit geçirdiğinden bahsetmişti ama artık yakın olmadıklarını söylüyor."

"Öyle değiller," diyor.

"Neden benim de onunla gitmemi istemedi? Ve bu ziyaret neden bu kadar gizli?"

"Kim olduklarından dolayı," diyor. "Ve *senin* kim olduğunu bildikleri . Monte'ye seçme şansı verilmedi. Amcası onu görmek istedi."

Dağınık yapboz parçaları birleşerek tedirgin edici bir resim oluşturuyor.

Monte bana bu kuzenlerden biraz bahsetti. O ve Nico yazın onları ziyaret ederlermiş. Wyoming'de bir çiftlikte yaşıyorlarmış. Dört kişi olduklarını söyledi. Hepsi erkekmiş.

Ona Vittorio'nun evlilik planlarından bahsettiğimde yüzündeki ifadeyi çok net hatırlıyorum. O zamanlar, bu çağda görücü usulü evlilik fikrinden dehşete düştüğünü düşünmüştüm.

Şimdi çok önemli bir şeyi kaçırdığımı fark ettim. Ve söylediği ismi hatırlıyorum.

"Tempesta," dedim. "Monte'nin kuzenleri Tempesta'lar."

Luca bir şey söylemiyor ama Anni'nin kafası karışıyor.

"Kim?" diyor. "Bekle, bu ismi daha önce duymuştum ama nerede duyduğumu hatırlayamıyorum."

"Güçlü bir aile," diyor Luca. Bu durumda 'aile' kelimesi kodlanmış oluyor. Söylenmeyen kodun farkındayım ve Anni de öyle.

Tempesta'lar mafya. Tabii ki öyleler. Bu yüzden Albie Barone'nin kızıyla evlilik anlaşması yapmakla ilgileniyorlardı. Vittorio Messina'nın yeğeni. Amcamın beni ofisine oturtup teklifi sunduğu günkü tepkimi çok net hatırlıyorum.

"Dört oğlum var. En küçüğü yirmi dört, en büyüğü yirmi sekiz . En büyüğünü seçmenize gerek yok. Hepsi de güçlü, yakışıklı ve kadınlar arasında popüler çocuklar. Hangisini istersen onu seç Sabrina."

Denizaşırı ülkelere gönderilmektense bir manastıra katılmayı tercih ederim dedim.

Annemin olduğu gibi mafya gelini bavulu gibi. Vittorio bu patlamayla eğlendi. Hatta güldü bile.

"Amcam Monte'yi bu yüzden mi tehdit etti?" diye sordum. "Monte'ye benimle evlenmesini Tempesta ailesiyle olan bağlantısı yüzünden mi emretti?"

Luca soruyu tartar ve sonunda gerçeği seçer. "Amcan Monte'yi tehdit etmedi."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki yaptı. Düğün günü Monte ve Vittorio bir süreliğine ortadan kayboldular ve döndüklerinde Monte nikah masasına oturmaya hazırdı."

"Amcan Monte'yi tehdit etmedi," diye tekrarlıyor Luca. "En azından senin düşündüğün şekilde değil."

"O zaman Sal ve Nico'yu tehdit etmiş olmalı. Monte'nin o anda evlenmeyi kabul etmek için bir nedeni vardı."

"Öyle yaptı," diye iç geçiriyor Luca.

Anni öfkeyle Luca'ya dönüyor. "Vittorio ona para mı verdi? Yemin ederim, eğer öyleyse-"

"Hayır," diyor Luca ve kollarını ona doluyor. "Hayır, Vittorio ona para vermedi. Onu tehdit de etmedi. Buna gerek yoktu."

"Neden?" diye sordum. Cevabın hoşuma gitmeyeceğinden şimdiden eminim.

Kız kardeşim Luca'nın kollarında kalmaya devam ediyor ama öfkesi yerini endişeye bırakmış durumda. Özellikle de Luca bir açıklama yapmaya istekli görünmediği için.

"Çünkü amcan seni elinden çıkarmak istiyordu. Monte seninle evlenmeyi kabul etmezse, bunu yapacak başka birini bulacağını söyledi. Monte, Tempesta'lar gibi insanlar tarafından tuzağa düşürülmen düşüncesine katlanamadı."

Bu sözler doğruluk payı taşıyor ama yine de duyduğumda midem bulanıyor. Monte, istemediği bir evliliği kabul ederek çok asil bir jest yaptı.

Bununla birlikte, durumumuzun hesaplanmasını derin bir şekilde değiştiriyor. Onu amcamdan kurtarmıyordum. O beni kurtarıyordu.

"Bunu bana neden söylemediğini anlamıyorum."

"İncineceğini biliyordu. Ve seni incinmiş görmeye dayanamazdı."

Boğazımdaki ani çiğ ve ekşi his gözyaşlarımın yaklaştığını haber veriyor. "Neyim ben Luca? Bir bebek mi? Bir çocuk mu? Kendi iyiliğim için gerçeğin benden saklanması mı gerekiyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Monte sadece seni korumaya çalışıyordu." "Ve şimdi beni burada senin gözetimine bıraktı."

İç çekerek omuz silkiyor. "da bir bakış açısı."

"Anlıyorum." Bu oda aniden boğucu gelmeye başlayınca ön kapıyı açıyorum. Temiz yaz havasını derin bir yudumla içime çekerek eski güvensizliklerimi kovalamaya çalışıyorum.

"Brina?" Anni omzuma dokunuyor. Beni kucaklamaya çalışıyor ama şu anda bana dokunulmasını istemiyorum. Anni iç geçiriyor ve onun yerine saçlarımı kısaca okşuyor.

"Ben ezik değilim," diye fısıldıyorum. "İşe yaramaz değilim."

Ve gerçekten yüksek sesle konuşmak istememiştim. Gergin anlarda kendimden şüphe duymak sadece benim bir kusurum. Hayatımda benim bir hiç olduğumu düşünen ve bunu bilmeme izin veren erkekleri hatırladım.

Ama Monte değil. Hayır, şu anda ona kızgın olabilirim ama yine de bana verdiği iyileştirici hediye için çok minnettarım. Artık kendimi onun gözünden görebiliyorum. Ben güzelim ve kendi yolumda güçlüyüm. Ve hayat bana her sınav verdiğinde lastik bir bant gibi en kötü anlarıma geri çekilmeyi kesinlikle reddediyorum.

Jeffrey kazanmadı. Babam kazanmadı. BEN !

İnsanlar beni seviyor, ben de onları seviyorum. Bakıcılar arasında el değiştirecek kırılgan bir yadigâr statüsüne geri çekilmeyeceğim. İçimde bir güç var. Büyümeye devam edip etmemek benim seçimim.

"Brina?" Anni tekrar, giderek daha endişeli bir şekilde, "Brina" diyor. "Ne dedin sen?"

"Yok bir şey." Dönüp Anni'ye hızlıca sarılıyorum. "Ben iyiyim. Sadece biraz dışarıda tek başıma oturmak istiyorum."

İlk başta, tartışacağından ve her zaman koruyucu bir abla olarak yanımda duracağından eminim. Ama sonra sırtımı sıvazladı.

"Arkadaş istersen söyle."

"Olur." Kapıyı arkamdan kapatıp sallanan sandalyelerden birine çökmeden önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Bir saat sonra, öğleden sonra gölgeler uzamaya başlıyor ve telefonum hala ön verandadayım. Daha ekrana onun aradığını anladım.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Monte diyor ki. "Telefonu açtım, değil mi?"

Bir kere öksürdü. Sesi perişan geliyor. "Özür dilerim. Bunu yalnız yapmak zorundaydım."

"Kuzenlerin nasıl?"

Yüksek sesle nefes veriyor. "Luca sana söyledi, ha? Bunun için onu suçlayamam."

"Bana hiçbir şey söylemek istemedi. Anni ve ben bir araya geldik ve bir şekilde onu zorladık. Hem bu Tempesta'ların derdi ne? Senden ne istiyorlar?"

"Onlar..." diye duraklıyor ve sesini alçaltıyor. "Bela olabilirler. Onları senden uzak tuttuğum için özür dilemeyeceğim. Onlar benim sorunum, senin değil."

"Tehlikede misin?"

"Hayır. Onlar benim ilk kuzenlerim. Ve amcamın kan bağıyla ilgili güçlü bir takıntısı var. Sadece parmaklarını şıklattığında herkesi zıplatabileceğini kanıtlamayı seviyor."

"Ne zaman döneceksin?"

Diğer uçtan boğuk bir erkek sesi . Monte telefonu kapatıyor gibi görünüyor ama bir dakika içinde bitireceğini söyleyen sinirli bir cevap verdiğinde onu duyuyorum.

"Gitmem gerek," diyor telefonda. "Seni en kısa zamanda arayacağım ama dışarıda sinyaller biraz hassas olabilir."

"Nereye? Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Sadece çocuklarla gezintiye çıktım," diyor yumuşak bir sesle. Ses tonu değişti. Ben neredeyse eminim biri var

söylediği her kelimeyi dinliyor. "Kovalamamız gereken birkaç sığır var ve muhtemelen bir ya da iki günlüğüne gideceğiz."

"Yani şimdi bir sığır bulma görevi için kamp mı kuracaksınız?"

"Evet. Müsait seni ararım."

Tahmin etmem gerekirse, sesi sinirli geliyor ama kesinlikle dehşete düşmüş değil. Bütün bu durum garip. Bu insanları sevmiyorum, kuzenlerini. Berbatlar. Eş bulmak için neden denizaşırı ayarlamalar yapmaları gerektiğine şaşmamalı.

"Seni özledim," diyorum ona. "Rahatça konuşamadığını anlıyorum, bu yüzden bir cevap beklemeyeceğim. Ama keşke bana veda etme şansı verseydin. Bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Monte, bir keresinde bana benimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemişti. Benim de senin için aynı şeyleri hissettiğimi bilmiyor musun? İnatçı ve otoriter olabiliyorsun ama yine de en çok çatıştığımız anlarda bile sana çılgınca aşık oluyorum. Bir dakika önce bu Tempesta piçlerinin benim değil, senin sorunun olduğunu söyledin. Ama ben öyle görmüyorum. Çünkü seni seviyorum, Monte. Ve iyi ya da kötü, her şeyi seninle paylaşmak istiyorum."

Diğer uçta sessizlik var. Tek duyduğum nefes alış verişinin belli belirsiz şekli.

"Her neyse," diyorum, sesimin duygusallıktan çatlamaması için elimden geleni yapıyorum. "Gitmene izin vereceğim. Senden haber aldığımda haber veririm."

"Yakında konuşacağız," diyor ve bağlantı .

Birkaç saniye sonra telefonum gelen bir mesajla bipleli.

Ben de seni seviyorum, cupcake. Seni tahmin ettiğinden daha çok özledim.

Gözyaşlarım akmıyor ama bu sözlerin görüntüsü zihnime kazınırken görüşümü bulandırıyorlar.

İlk kez 'seni seviyorum' derken böyle bir hayal etmemiştim. Bir , en azından birbirimizin evinde olacağımızı düşünmüştüm.

aynı eyalette.

Ama söyledim. O da karşılık verdi.

Geri *mesaj* attı. Hiçbir şey mükemmel değildir. Yine de sayılır.

Jane'in evin içinde ağladığını duydum. Ağlamalar saniyeler içinde kesiliyor, yani sevgi dolu ebeveynlerinden biri onu almak için odasına koşmuş olmalı.

Monte'nin bu sabah bıraktığı not bütün gün elbisemin cebinde durdu. Şimdi çıkardım ve kâğıdı açtım.

Evet, onu bekleyeceğim. Onu umutsuzca seviyorum ve sonsuza dek beklerim.

Ama benim de yapacak işlerim var.

Her zaman prensi tarafından kurtarılmayı bekleyen, başı dertte bir genç kız olamam.

Monte ile bir hayat kurmadan önce kendi hayatımı rayına oturtmam gerekiyor.

Ve bunu buradan yapamam.

MONTE

O Dördü de teker teker odaya girdiler. Bir kurt sürüsü tarafından avlanmanın nasıl bir his olduğunu merak eden olursa, iyi tahminlerde bulunabilirim.

Ve tüm kurt sürüsü kuralları geçerlidir; onlardan biriyle kavga ederseniz, hepsiyle kavga etmiş olursunuz.

Bu odaya girdiğimden bu yana sekiz yıl geçti ve duvarlara eklenen birkaç kupa kafası dışında hiçbir şey değişmedi. Cass Amca'nın pipo dumanının ağır kokusu koyu renkli panellere sinmiş olmalı. Buranın onun alanı olduğunu ve asla uzakta olmadığını hatırlatan bir koku. Fiziksel olarak başka bir yerde olsa bile, dört klonunun onun emirlerini yerine getireceğine güvenilebilir.

Julian ağzında bir kürdanla babasının masasının arkasında oturuyor. Beni buraya kadar takip eden ilk kişi o oldu ve birkaç dakika yalnız kalma isteğimi yarıda kesti. Koyu renk gözleri vahşi bir yırtıcının yoğunluğuyla beni delip geçiyor. Kardeşlerinin aksine, sözlerinde ve hareketlerinde kasıtlı bir tavır vardı. Bu adamları tanımıyor olsaydım bile en büyükleri olarak onu seçerdim. Belki de ilk doğan oğul diğerini tanıdığı içindir. Julian yetkili olmayı bekliyor çünkü bu hep böyle oldu.

"İşlerinizi koydunuz mu?" diye .

Sessizce ona küfrederek Sabrina'ya yazdığım mesajın gönder düğmesine basıyorum.

Ben de seni seviyorum, cupcake. Seni tahmin ettiğinden daha çok özledim.

Şu anda sesi titriyordu. Ağlıyordu. Yakında boş bir yatağa uyanacağından habersiz, huzur içinde uyuduğu görüntüsü sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

Sabrina haklı; o lanet bir nottan çok daha iyisini hak ediyordu. Yine , onu bu yılan çukurundan uzak tutmak için gereken buysa, aynı seçimi tekrar tekrar yaparım.

Tek büyük pişmanlığım ayrılmadan önce Sabrina'ya onu sevdiğimi söylememek. Bunu gözden kaçırdığım için kendime çok kızgınım. Onu sevdiğimi Gino'daki kâğıt oyunu gecesinden beri biliyordum, onu tehlikede gördüğümde içimdeki cinayet ateşi alevlenmişti. Kelimelerin bir araya gelmesi zaman aldı çünkü bunlar kullanmaya alışık olduğum kelimeler değil.

Şimdi burada, amcamın ininde sıkışıp kaldım ve kızımın birlikte olmam, ona sarılmam ve ona bu sözleri tekrar tekrar söylemem gerekirken onun dengesiz çocukları tarafından bakılıyorum.

Telefonu arka cebime sokuyorum ve Julian'ın düz bakışlarıyla karşılaşmadan önce yüzümdeki tüm duyguları siliyorum. "Evet, işim bitti."

Julian başını sallar. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sağ tarafımda, kardeşi Tye siyah deri bir koltuğa yayılmış durumda. Sandalye yatar pozisyonda ve can sıkıntısından horluyormuş gibi yapıyor. Tye hokey dünyasının zirvesine ulaşmış ve bir sakatlık onu tamamen kenara atmadan önce Toronto'da üç sezon profesyonel olarak oynamıştı. Hokey kavgaları sıra dışı olmaktan uzak olsa da, Tye bu eğilimi en uç noktaya taşıdı ve pek çok insan buzda kan görme garantisi için onun maçlarını izledi.

Ama Tye'in savaşçı tavrı bile psikopat küçük kardeşini yenemiyor. Sadece Getty'ye cevap veren Gaetano, arkamdaki duvara yaslanıp bir bıçakla oynuyor.

Bıçak kavisli ve aletini kesecek kadar keskin görünüyor ama bu onu sapından tutup durmadan çevirmekten alıkoymuyor. Şimdiye kadar her seferinde kusursuz bir hassasiyetle yakaladı ama ıskalayıp birkaç parmağını kaybederse çok da rahatsız olmayacağım.

En küçükleri Fortunato, en az sorun çıkaran kardeştir. Başka bir duvara yaslanıp şapkasındaki bir çukuru düzeltiyor. Fort, kendi başına bırakılsa muhtemelen Storm's Eye Çiftliği'ni çevreleyen tepelerde atlarını durmaksızın sürmekten mutlu olurdu. Ancak, herhangi bir nedenle kardeşlerinin yanında yer alması istendiğinde, en az diğerleri kadar zor durumda kalıyor.

"Babama sonunda burada olduğunu haber verdim bile," diyor Julian. Ağırlığını kaydırduğunda sandalye gıcırıyor. Ağır aşınmış kovboy çizimleri masanın üzerinde duruyor. "Çok etmediğini söyledi. Kızının ne zaman geleceğini öğrenmek için bekleyememiş."

Hepsi saçmalık. Hiç de 'acele etmedim'. Şafaktan önce yola çıktım ve buraya gelmek için tam yedi saat araba kullandım. Saat kaçta gelirim geleyim amcamın gitmiş olacağından hiç şüphem yok. San Francisco'da batılı mafya babalarının büyük bir toplantısında. Bana yarından sonraki güne dönmeyeceği söylendi.

"Ama," diyor Julian, kürdanı ağzının diğer tarafına geçirerek, "bizimle geleceğini bilmekten memnun oldu. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak, Monte. Döndüğünde babamla buluşabilirsin."

Tye uykusundan uyanmış gibi yapar. "Gidiyor muyuz yoksa bir uyku daha mı çekeyim?"

"sesini Rip Van Winkle," diye homurdanıyor Julian.

"Siktir git." Tye iki orta parmağını da çeviriyor ama sandalyesinden sıçrayıp ağabeyini boğazlamıyor. Tempesta çocukları yeri geldiğinde birbirlerine saldırmaya her zaman hazırdır ama Julian bunun zamanı olmadığını söyleyen bir uyarı bakışı atar.

"Atlar eyerlendi," diye araya giriyor Fort. "Erzaklar toplandı. Her an yola çıkabiliriz."

Getty vahşî bir sırtışıla bıçağını döndürmeye devam ediyor. Tye geniş bir esneme sesi çıkarır.

Resmî açıklamaya göre dün geceki fırtınada çevre çitlerinin bir bölümü yıkılmış. Çiftliğin değerli sığır sürüsünün birkaç üyesi şu anda serbest ve çevredeki tepelerde dolaştıkları varsayılıyor.

Bu doğru olabilir. Ancak çiftlikte onları almaya gönderilebilecek çok sayıda personel olduğu da doğru. Bu iş için kesinlikle dört kardeşe ve ziyaretçi kuzenlerine gerek yok. Cass Tempesta'nın bu sonucu planlamasının bir sebebi var.

Eğer kafama bir kurşun sıkmak isteseydi, bu kadar yaratıcı olmasına gerek yoktu. Amcamın neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama kimse Sabrina'nın adını ağzına almadığı sürece bu bağ kurma görevinde ya da her ne kuzenlerime katılmaya hazırım.

Julian botlarını devasa masanın üzerinden çeker ve ayağa kalkar. "Saygılarınızı sunun çocuklar." Karşı duvarı işaret ediyor.

Diğerleri hazırolda durup yüzlerini duvara dönüyorlar, ben de aynısını yapıyorum. Bu tanıdık bir ritüel. Yüksek tonozlu tavanları olan geniş çalışma odası, amcamın evdeyken zamanının çoğunu geçirdiği yerdir. Çalışma masası, ölen karısının mabedine bakacak şekilde konumlandırılmıştır. Hiç kimse Teresa Castelli Tempesta'nın boyalı resmine bakmadan, sessiz bir dua etmeden ve haç işareti yapmadan oradan ayrılamaz.

Siyah taş şöminenin üzerinde, tasvir ettiği kadının hayattayken olduğundan daha büyük bir tablo asılıdır. Teresa Castelli, Cassio Tempesta ile henüz yirmi yaşındayken evlenmiş. Resim, Gino'nun duvarındaki fotoğrafı gibi, onun düğün gününden. Genç, ışıltılı yüzü utangaç bir şekilde gülümsüyor ve ressama onu melek gibi göstermek için bir hale efekti eklemesi söylenmiş olmalı.

O sırada teyzem kendini bir peri masalında sanmış olmalı. Bir dakika o siparişleri alıyor arkasında

Babasının pizzacısının tezgahında çalışırken bir anda Tempesta ailesinin varisi tarafından ayakları yerden kesiliyor ve otuz bin dönümlük arazide kurulu şatosuna götürülüyor.

Dört oğul sahibi olduktan sonra, sonsuza dek mutlu yaşama yolunda ilerlerken, kocasının çok sayıdaki düşmanından biri tarafından kendi evinde öldürüldü. Cass, Julian ve Tye'ı kamp gezisine götürmüştü ama en küçükleri Getty ve Fort evdeydi. Zarar görmemişlerdi ve Fort sadece bir bebektir. Getty yeni yürümeye başlamıştı, hiçbir şey hatırlayamayacak kadar küçüktü. Ama tek bir kelime daha etmeden üç yıl geçti.

Getty bıağın şimdilik bir kenara bırakmışır. Annesinin portresine bakarken yüzü anormal derecede ciddidir. nce ha işareti yapıyor ve kardeşlerinin, vahşice kaybettikleri annelerinin anısına yaptıkları özel saygı duruşunu bitirmelerini bekliyor.

Babam tek kız kardeşinin ölümünü asla atlatamadı. Hl onun adını andığında duygulanır. O aynı zamanda benim vaftiz annemdi. Boynumda asılı olan ha onun hediyesiydi ve sesini bile .

Sessiz bir duadan sonra kuzenlerimin yaptığı gibi istavroz çıkarıyorum. Julian beni izliyor ve çabamdan memnun görünüyor.

Evden beni ortada tutuyorlar. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Babalarıyla oturma ykmllğm yerine getirene kadar çok uzağa gitmeme izin verilmeyecek.

Babamın Cassio Tempesta hakkında ciddi şüpheleri olmasına rağmen, benim ve Nico'nun dört kuzenimizi tanımamızı istiyordu. Babaları kim olursa olsun, hl Teresa'nın çocuklarıydı. Bu yüzden ben on, Nico sekiz yaşından itibaren yazlarımızın bir kısmını burada geçirdik.

O zamanlar, kardeşim ve ben bütün yıl Storm's Eye Ranch'i ziyaret etmek için . Bir ocuk için, geniş, açık arazi

Milyonlarca farklı macera vaadiyle düpedüz büyölüydü ve kuzenlerimizi her zaman burada yaşama ayrıcalığına sahip oldukları için kıskanıyorduk.

Seksenli yıllarda, Cass Tempesta'nın babası, federaller New York'lu mafya ailelerini sıkı bir şekilde sıkıştırırken duvardaki yazıyı gördü. Tüm operasyonunu buraya taşıdı ve batıdaki gayrimenkullere ve Vegas kumarhanelerine büyük yatırımlar yapmaya başladı. Çiftliği pek de hoş olmayan yollarla elde ettiğini duymuştum ama kimse detayları paylaşmak istemedi.

Cass Amca bir daha hiç evlenmedi. Genç yaşında amcama hayranlık duyuyordum. Nico da ben de kuzenlerimizle birlikte olmaktan keyif alıyorduk. Elbette onlar sert bir gruptu ama biz de öyleydik. Yaptığımız kavgalar her zaman şakacıydı, gerçek yaralanmalar olmazdı ve herkes akşam yemeğinde tekrar arkadaş olmaya hazır olurdu.

Benim on yedi, Nico'nun on beş yaşında olduğu yaz son güzel yazımızdı. Julian reşit olmayanların kollarına dövme yapmak isteyen bir dövmeci buldu ve hepimiz birbirimize uyan dövmeler yaptırдық.

Famiglia è tutto. Aile her şeydir.

Eve bu şekilde geldiğimizde babam kaşlarını kaldırdı ama şikâyet etmedi. Mesajı onayladı ve kuzenlerimizle yakın olmamızdan memnundu.

Ancak bir sonraki yaz Storm's Eye Ranch'e son ziyaretimiz oldu.

Liseden yeni mezun olmuştum ve amcam beni kenara çekip ailede bir yer teklif etti. *Onun* ailesinde. Statüm kendi oğullarının yanında olacaktı. Sevgili Teresa'sının yeğeni ve vaftiz oğlu olarak bu onurun benim doğuştan hakkım olduğunu düşünüyordu. İki yıl içinde, Nico on sekiz yaşına geldiğinde, aynı teklifi ona da yapacağına söz verdi.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ve onu geldiğinde kibarca geri çevirdim. Nico ve ben bunu anlamalıydık.

o anda oradan ayrılmak akıllıcaydı ama . Söylemeye gerek yok, amcam reddedilmeyi pek hoş karşılamadı.

Kardeşim ve ben, Tye ve Getty'nin onu derede boğmaya çalıştıkları gece, gelecekteki sağlığımızın Tempestalarla aramıza kalıcı bir mesafe koymamıza bağlı olduğunu nihayet anladık.

Onu suyun altında çok uzun süre tutup tutamayacaklarını asla bilemeyeceğim. Beş saniye sonra Tye'in göğsüne doğru hamle yaptım ve ardından yumruğumla elmacık kemiğini kırdım. Nico kendi başına Getty'den kurtulmayı başardı ama sonra Julian ve Fort kavgaya karıştı ve olay tam anlamıyla kanlı bir arbedeye dönüştü. Kimsenin ölmemesi bir mucizeydi. Nico ve ben kendimizi koruduk ama savaş hala dörde karşı ikiydi.

Cass Amca'nın meseleyi halletme yöntemi beni ve kardeşimi New York'a dönecek ilk uçağa atmaktı. Babam havaalanında üzerimizdeki kanla topallayarak yürümemize dehşetle baktı ve "Artık yeter" dedi. Sonra bizi hastaneye götürerek kırık parmaklarımızı düzelttirdi ve beyin sarsıntılarımızı kontrol ettirdi.

Tempesta'lardan ne bir özür ne de işleri düzeltmek için bir girişim geldi. Onların bizimle, bizim de onlarla işimiz bitmişti.

Şimdi yine buradayım, ama yanımda kardeşim olmadan. Ve dörde karşı iki yerine, dörde karşı bir.

MONTE

TBindiğim at ürkek bir Appaloosa kısracı ve onu ne kadar nazikçe iteyim ürküyor.

Getty'nin Arap aygırını onun topuklarına çok yakın sürmekte ısrar etmesi hiç yardımcı olmuyor. Geçmesine izin vermek için her kenara çekildiğimde olduğu yerde duruyor ve baş belası olmaya devam edebilmek için benim devam etmemi bekliyor.

Arkamızda, bir malikanenin kalesi uzaklaşıyor ve gölgelerin içinde erimeye başlıyor. Vadinin içine oyulmuş bu karanlık bina bir ortaçağ kalesi kadar yüksek değil ama daha az heybetli de değil.

Yıllar önce amcamın Storm's Eye Çiftliği'nin eyaletteki en büyük çiftliklerden biri olmasıyla övündüğünü duymuştum. Teknik olarak hala çalışan bir sığır çiftliği, ama bunun tek nedeni amcamın bu gerçeği gösterip övünmeyi sevmesi. Ana evin etrafına dizilmiş bina ve tesisler topluluğu küçük bir köye benzeyecek kadar büyük.

Buna karşılık Sadie ve Cale'in yaşadığı Bright Hearts Çiftliği oyuncak büyüklüğünde, ancak Tempesta'lar mafya haydutları yerine sert çiftlik sahipleri gibi davranırken, onların mekânı etrafta dolaşan silahlı muhafızlarıyla bu soğuk devin on katı kalbe sahip.

Lisedeyken devrim sırasında giyotine mahkum edilen Fransız kraliçesini öğrendiğimizi hatırlıyorum. Kellesini kaybetmeden önce, sırf orada takılabilmek ve halktan biriymiş gibi davranabilmek için sahte bir kasaba kurdurmuştu. Bu bana garip bir şekilde amcamı hatırlatıyor, her ne kadar ufukta onu tüneğinden indirecek bir devrim görünmese de.

Getty dördüncü kez bana çarpıyor ve atım geri tepiyor. Ona ters ters bakma zahmetine bile girmiyorum. Beklediği şey bir tepki. Tek yaptığım ellerimi dizginlerde sıkamak ve o görünmezmiş gibi davranmak.

Sol elim alyansım olmadan garip bir şekilde çıplak görünüyor. Geldiğimde, evin önündeki dairesel araba yolunda giderken çıkardım. İçim burkularak torpido gözünün derinliklerine yerleştirdim.

Bu hareket bana ihanet gibi geldi ama gerekliydi. Kendime, ani evliliğim hakkında hiçbir şey bilmediklerini söyleyip duruyorum. Öyle kalmasını sağlayabilirsem, sağlayacağım.

Ay yükseliyor. Bir saat sonra gökyüzü yıldızlarla dolu ışıltılı bir çatıya .

Sabrina'nın şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Tahmin etmeme gerek yok. Onunla birlikte olmalıyım. Ve ona söz verdiğim gibi New York'a dönüyor .

Kahretsin, bu kızı gerçekten nefes almayı sevdiğimden daha çok seviyorum. söylemem çok uzun sürdü, ama şimdi ona bir kez söyledim, tekrar söylemeye hevesliyim.

Burada, bir atın üstünde otururken ve etrafım pislik kuzenlerimle çevriliyken pek mahremiyet yok ama yine de telefonumu çıkarıyorum.

Her şeyden çok onun sesini duymak istiyorum. Ne yazık ki böyle bir şey söz konusu değil. Daha önceki telefon konuşmamız kafamda dönüp duruyor ve ona kalbimi istediğim gibi dökecek zamanım olmadığı için derin bir üzüntü duyuyorum.

Ona en çok son gönderdiğim mesaja bakarak yaklaşabiliyorum. En azından şimdi nasıl hissettiğimi biliyor. Bir dahaki sefere

"Seni seviyorum" dediğimde, tekrar kollarımda olacak.

Sebebi ne kadar iyi olursa olsun, onu geride bırakmak yine de bir hata gibi geliyor. Bunu telafi edeceğim. O zaman onu bir daha asla bırakmayacağım.

"Açık bir gece," diye sesleniyor Julian sıranın önünden. "Dere kenarında kamp kuracağız."

İçimden bir sürü küfür savuruyorum. Dere kenarında kamp yapmakta olağandışı bir şey olmasa da ve yaz ziyaretlerimiz sırasında bunu her zaman yapsak da, oraya son gidişimde olanlardan sonra dereyi tekrar görmek beni heyecanlandırmıyor.

Elbette, Julian bizi sekiz yıl önce neredeyse ölümüne dövuştüğümüz yere götürüyor. Burnuna sağlam bir yumruk indirdiğimi ve kıkırdağın çatladığını hissettiğimi hatırlıyorum. Bana sorarsanız, burnu hala biraz eğri görünüyor. Umarım aynaya her baktığında bunun nedenini hatırlar.

Fort atların sorumluluğunu üstlendi ve onları bağlamak için yardımımı istedi. Atını yerleştirirken getirdiği fazladan uyku tulumunu bana atıyor ki bu son derece hoş bir jest ve ben de isteksizce teşekkür etmek zorunda kalıyorum. Başını salladı ve atlara vermek üzere elmaları ikiye bölmeye başladı.

Getty ateş yakıyor. Tye içki dolabını karıştırıyor ve yeterince bira olmadığından yakınıyor. Her daim ekibin çukur patronu olan Julian, kabarmış derenin kıyısında durup keskin gözleriyle etrafı tarıyor.

Bir an için güzel anılar su yüzüne çalışıyor. Hayatımın en güzel zamanlarından bazıları kuzenlerimle birlikte burada geçti. New York her zaman ruhum üzerinde birincil hak iddia edecek olsa da, kendimi buraya bağlı hissettiğimi inkar etme zahmetine girmeyeceğim.

Julian baktığımı görüyor ve yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Seni tekrar burada görmek güzel. Bir daha hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Bazen Julian'ın sizinle dalga geçip geçmediğini anlamak kolay olmuyor. Her halükarda, gardımı alıyorum.

"Baban beni görmek istedi, ben de geldim," diyorum. "gerçekten bir gizem yok."

Gülümsüyor ama ben buna dostça bir gülümseme demezdim. "Ateşte pişirmek için biraz sosis getirdik. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Hatırlarsın."

"Harika," diye mırıldanıyorum, ancak midemden gelen hafif bir gurultu bana yemek yemenin kötü bir fikir olmayacağını hatırlatıyor.

Önce onların yemesini izlemeden kendime yemek vermem. Çok dikkatli olamam. Ve kendimi tek bir birayla sınırlıyorum.

Hava serinlemeye başladı ve son dakikada çantamdan kapüşonlu bir sweatshirt çıkardığıma memnunum. Tempesta çocukları hiçbir şey olağan değilmiş gibi davranmaya niyetli görünüyorlar.

Fort gitar çalıyor. Getty bıçağının yerine bir ip geçirmiş ve karmaşık düğümler üzerinde çalışıyor. Bu becerisini ne için kullanmayı planladığını bilmek isteyeceğimden şüpheliyim. Julian, ister inanın ister inanmayın, ateşin ışığında sakince DUNE'un ciltsiz bir kopyasını okuyor. Son bir saattir balık gibi içen Tye ise gömleğini çıkarıp aya doğru uluyor. Benim kolumdaki dövmenin aynısını onun kolunda da gördüğümde şaşırmamalıyım. Hepimizin yaptırdığı geceyi hatırlıyorum.

Aile her şeydir.

Tabii ki öyle. Ta ki siz onların mafya imparatorluğuna katılmayı reddedinceye ve onlar da kardeşinizi boğup sizi öldüresiye dövene kadar. Sonra, o kadar da değil.

"Fortunato," diye yakınıyor Tye. "Ne zaman gerçek şarkılar çalmayı öğreneceksin?"

Fort kardeşine kaşlarını çatır. "Bugünlerde kendi sikinden başka bir şeyle oynamadığına göre, kapa çeneni, seni hokey eskisi."

Tye ayaklarının üzerinde sallanır ve kahkahalarla böğürür. Hakarete uğradığını hissetmeyecek kadar sarhoş olmalı.

Neredeyse kahkahalara katıldığım kısa bir an oluyor. Sonra her şeyin eskisi gibi olmadığını hatırlıyorum.

"Sence sığırlar nereye gitti?" diye sordum.

Getty homurdanıyor ve bir düğüm daha sıkıyor.

"İzlerini gördüm." Julian kitabının bir başka sayfasını çeviriyor ve başını kaldırmıyor. "En iyi şansımız yarın dereyi tepelere doğru takip etmek."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman umarım onları buluruz, Monte."

Ne saçmalık ama. Cass Tempesta dönüp bu aptal yolculuğun bittiğine karar verdiğinde, elimiz boş dönmüş olacağız.

İşemek için atların yanından ağaçların arasına doğru yürüdüğümde hâlâ öfkeliydim. Tye yine aya doğru uluyordu. Siktiğimin salağı.

Bir kez daha, burada değil de Sabrina'nın yanında olmayı çok isterdim. Muhtemelen şu anda dizüstü bilgisayarıyla yatağında sürünüyordur. Onun yatakta benim olmam gereken boşluğa hüznle baktığını düşünüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Beni bekle, Brina. Senin için geri geleceğim.

Çiftlikten o kadar da uzakta değiliz. Ona mesaj atarsam, mesaj ulaşabilir. Bu pislik kabilesi dinlerken arama riskini alamam ama onunla iletişim kurmam gerek yoksa aklımı kaçıracağım.

Arka cebime uzandığımda telefonum orada değildi. Doğru ya. Çünkü uyku tulumunu açtıktan sonra çıkarmıştım. Yeni mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim ve sonra Tye ile Getty arasındaki önemsiz bir tartışmayla dikkatim dağıldı.

Aceleyle fermuarımı çekip koşarak kamp alanına dönüyorum. Sıra dışı bir şey görünmüyordu. Tye kendini yormuş olmalı ve şimdi sarhoş kışını ateşin yanına yatırmış. Fort şapkasını yüzüne kapatmış uzanıyor. Julian hala kitabını okuyor. Ve Getty şu anda

Bir deste kâğıt, desteyi Sabrina'yı bile etkileyecek bir hızla karıştırıyor.

Uyku tulumum bıraktığım yerde. Ama telefonum kayıp. Her yeri ararken çıldırmış gibi görünmemeye çalışıyorum.

Tye ateşe bir çubuk sokuyor. "Bir şey mi kaybettin Monte?"

Uyku tulumunu sıyırıp altını kontrol ettim. Orada yok. "Pekala, lanet telefonumu kim aldı?"

" bilmiyorum," diyor Getty . "En son nerede gördün onu , *cupcake*?"

Uyku tulumunu bırakıyorum. Getty kartlarını karıştırıyor ve bana sırtıyor. Fort bundan sonra olacakları izlemek için şapkasını yüzünden uzaklaştırıyor.

Ve sonra ne oluyor, Getty Tempesta'nefesi kesiliyor. Suçlunun o olduğundan hiç şüphem yok. Ayrıca, tüm yolculuk boyunca kıçımın dibinde durduğu bugün beni en çok o kızdırdı.

At sürerken telefonuma baktım. Ya düşündüğümde daha yetenekli ve telefonumu hackledi ya da Sabrina'ya attığım son mesajı gördü ve beni ne kadar zorlayabileceğini görmeye karar verdi.

Onu yere serdim ve kardeşleri beni çekmeden önce birkaç iyi darbe indirdim. Biri, sanırım Tye, karnıma yumruk attı. Başka bir yumruk sağ böbreğime iniyor ve beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Yemi yutmakla ne kadar aptal olduğumu anlamaya başlıyorum. Ayrılmadan önce silahımı bırakmak zorunda kaldım ama bildiğim kadarıyla Getty'nin bıçağı hâlâ duruyor.

Ve daha önce de belirttiğim gibi, hala dört kişi onlar ve bir kişi de ben varım.

Beni alt etmek istiyorlarsa çok kan akıtmaya hazır olsalar iyi olur.

"YETER!" Julian kükrer.

Kollarımdaki demir tutuş serbest kaldı. Julian gömleğimi yakaladı ve beni tekrar yukarı çekti. Bu gece beni öldürmek gerçekten plan değilmiş gibi görünüyor. Ne kadar rahatladım.

Julian beni uyku tulumuma doğru itiyor ve kardeşlerine dönüp sırayla her birine ters ters bakıyor. "Kesin şu saçmalığı," diye uyarıyor ve kitabına geri dönüyor.

Getty şimdi oturuyor ve ağzından kan geliyor. Tye kanı temizlemesi için ona kendi gömleğini uzatıyor. "Telefonumu geri istiyorum," diyorum.

"Hemen."

Bu gösteriden sıkılan Fort çoktan tekrar . Şapkasını yüzüne geri çeker.

"Hey Monte," diyor Getty. "Korkarım telefonunla ilgili bazı kötü haberlerim var."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Getty kolunu geriye doğru bükerek ve dereye bir nesne fırlatır, nesne yere düşer.

"Düşürdüm," diyor ve kanlı bir sırtı atıyor.

Dördüne karşı bir savaşı asla kazanamam. Tek seçeneğim öfkeyle tıslamak ve dereye doğru yürümek. Su buz gibi ve bu gece sadece çeyrek ay olduğu için mürekkep gibi karanlık. Karanlıkta telefonu asla bulamam ve zaten çalışacak gibi de değil.

Döndüğümde Julian kitabını kapatıyor ve benim sefil bir şekilde uyku tulumunun üzerine düşüşümü izliyor. "Bak, yeni bir telefon almanı sağlayacağım."

Daha az yorgun olsaydım, kuzenime yeni telefon teklifini kabul etmesini ve gidip kendini becermesini söylerdim.

Tye bir elinde viski şişesiyle çoktan sızmıştır. Fort şapkasının altında kendi küçük kovboy dünyasında kalıyor. Sadece Getty kamp ateşinin diğer tarafından bana sırtlıyor.

Hepsini görmezden gelerek ayakkabılarımı çıkardım ve uyku tulumuna girdim. Dinlenmemek beni sadece daha az akıllı başında ve daha çabuk öfkelenir hale getirecek.

Ama bu gece gerçekten tek gözüm açık uyumayı başarabilseydim, uyurdum.

SABRINA

TNew York'a dönmek o an için iyi fikir gibi görünmüştü. Geceyi boş bir yatakta geçirme ve Monte'yi düşünme ihtimali çok iç karartıcı.

Uçuş uzun ve rahatsızdı ve uçak gün doğumundan hemen sonra indi. En azından olayı daha da özel kılacak küresel bir siber saldırı olmadı.

Moralim bozuk olduğu için kendimi bir pretzel ile neşelendirmeye karar verdim. JFK'ye en son uçtuğumdan tamamen farklı bir terminalde olmama rağmen, her nasılsa simit büfesindeki satıcı ezeli düşmanım Bolton'dan başkası değildi. Bana simitlerinin bittiğini söylemekten zevk alıyordu. Onu yalancılıkla suçlayacaktım ama boş simit kutusunu kendim de görebiliyordum. Bu yüzden ona çenesinde hardal olduğunu söyledim (ki) ve oradan ayrıldım.

Planım beni Daisy'nin dairesine götürmesi için bir araba çağırmaktı ama sonra Nico Castelli birden ortaya çıktı ve büyüleyici bir şekilde şoförüm olmayı talep etti. Hayır cevabını kabul etmeyeceği belliydi.

Meğer Luca, Lenny Lombardo olayından dolayı hâlâ huzursuzmuş ve Nico'dan uçağımı karşılamasını istemiş. Eminim

Monte'nin de bunu isteyeceğini düşünüyordu. Kimse Monte'ye bunun gerçekten doğru olup olmadığını soramıyor çünkü Wyoming'in vahşi doğasında bir yerlerde dört nala telefonu kapalı görünüyor.

Monte bir ya da iki gün boyunca kendisinden haber alınamayabileceği konusunda uyardı ama her aradığımda ya da mesaj attığımda ve cevap alamadığımda biraz daha huysuzlaşıyorum. Buna bir de yoğun duygu seli, orta yolcu koltuğuna sıkışmış çok zorlu bir şehirlerarası uçuş ve uykusuzluk eklenince, beni öfke nöbeti bölgesine yuvarlamak için fazla bir şey gerekmiyor.

Ama Daisy'nin küçük mutfağında dururken ve o bana geldiğimden beri yaklaşık kırkinci kez sarılırken nasıl huysuz olabilirim?

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor süper tatlı, sevimli ablam.

Daisy ile yeniden bir araya gelmem, oldukça mutsuz geçen yirmi dört saatin tek parlak noktasıydı. Önce Anni ve Jane'e duygusal veda etmek zorunda kaldım, ardından da Monte olmadan New York'a dönmekle yüzleşmek zorunda kaldım. En azından Daisy ve Koca Adam Bowie beni ziyarete gelen bir ünlü gibi hissettirdi.

Kız kardeşim heyecanla beni sıkarken, "Kusura bakmayın, pek iyi bir arkadaş değilim," diye mırıldanıyorum. Tarçınlı kek gibi kokuyor.

"Öyle deme." Daisy yanağımdan öptü. "Seni çok özledim. Seni ve Anni'yi. Çok büyümeden önce Anni ve küçük Jane'i tekrar ziyaret etmek istiyorum."

Daisy son derece uçarı olmasıyla tanınır ve bazen tuhaf şeyler söyler. Yine de, son cümlesinde hayati bir vahiy var gibi görünüyor.

"Daisy!" Geri çekilip onun güzel yüzüne bakıyorum. "Hamile misin?"

Gülümsüyor ve karnını sevgiyle okşuyor. "Tüm testler pozitif çıktı ve önümüzdeki hafta bir doktor randevum var."

Günün üzerindeki gölgeler, kız kardeşimin sevinçli haberiyle geçici olarak kayboluyor. Mutfakın etrafında dans ediyoruz.

Eğer erkek olursa bebeğe Küçük Adam Bowie adını vermeyi öneriyorum. Elimi karnına bastırıyor çünkü hafif bebek şişliğini hissedip hissetmediğimi bilmek istiyor.

Koca Adam Bowie kocaman kollarından sarkan market poşetleri ve yüzünü aydınlatan şapşal bir sırıtışla apartmana girdiğinde biz hala kutlama yapıyorduk. "Bakın kimi buldum!" diye bağılıyor ve açık kapıyı işaret ediyor.

Kapı boş kaldığında isimleri ve bebek şişliklerini tartışmayı bırakıp şaşkın bakışlar atıyoruz.

"Nereye gittin?" der Koca Adam Bowie ve alışveriş torbalarını yere bırakır. Koridora geri dönüyor ve yüzü kıpkırmızı olmuş Nico Castelli'yi kapıdan içeri itmeyi başarana kadar biraz itiş kakış yaşıyor.

"Bu kadar utangaç olmana gerek yok," diyor Koca Adam Bowie ve Nico'nun sırtına bir tokat atıyor. "Otur bakalım. Akşam yemeği yolda."

Daisy bu beklenmedik misafir karşısında çok sevinir ve hemen yanına koşar. "Nico! Yine buradasın." Bir kahkaha atarak kollarını ona doluyor. "İçeri gelsene. Binanın önünden mi geçiyordun?"

Koca Adam Bowie alışveriş poşetlerini yerden alıp tezgâha taşıyor. "Lobide neredeyse ona takılıp düşüyordum."

"Neden lobideydin?" Daisy söyledi.

"Evet, Nico." Kollarımı kavuşturup ona bir bakış fırlatıyorum. "Neden lobideydin? Yani, bu sabah beni almak için havaalanına gelmen çok hoştu ama takip edilmeyi ben istemedim."

Soğukkanlı davranmak ona ağabeyi kolay gelmiyor. Eminim kendini arada kalmış hissediyordur. Ağırlığını kaydırıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Buralardaydım," diye mırıldandı. "Hareketlerimi mi izliyordunuz?"

Yüzünü buruşturdu. "Sadece sana göz kulak oluyorum."

"Gördüğünüz gibi, tamamen güvendeyim. Kardeşinizin emriyle mi buradasınız yoksa o hâlâ kampta mı?"

Sorunun içine sıkıştırılmış çok fazla gerilim var ve Nico'nun yüzünü buruşturduğunu görmek kesinlikle endişemi gidermiyor.

"Ondan haber almadım," diyor.

"Oh." Karşıdaki bar taburesini tutup minderli koltuğa oturdum. Bir şekilde Nico'nun Monte'yle bağlantı kurmanın bir yolunu bulmuş olmasını umuyordum. "Bu Tempesta kuzenlerini arayamaz mısın?"

"Yaptım." İç çekiyor ve kaşlarını çatarak ayakkabılarına bakıyor. "Kuzenim Julian'a ulaşma şansım olmadı ama amcam evde hâlâ bir sabit hat bulunduruyor. Carmela cevap verdi. Yıllardır onların hizmetçisiymiş. Beni hatırladı, o yüzden yeterince arkadaş canlısıydı. Çocukların başıboş sığırları avlamak için dışarı çıktıklarını doğruladı. Ne zaman döneceklerini bilmiyor gibiydi."

Daisy, Koca Adam Bowie ile birlikte yiyecekleri yerleştirip akşam yemeği için gerekli malzemeleri hazırladı. "Monte şehre döndüğünde kutlamak için büyük bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sen de gelmelisin, Nico."

"Neyi kutlayacağız?" Ben soruyorum.

Duraklıyor ve sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. "Düğün haberlerin, şapşal."

Nico gülüyor ve bunu bir öksürükle gizlemeye çalışıyor.

"Doğru." Parmağımdaki yüzüğe dokunuyorum. Çok adapte oldum

Monte ile bir ilişki içinde olma fikri beni mutlu ediyor ama bazen onunla gerçekten evli olduğumu unutuyorum. Benzersiz bir sorun.

"Kamp yapmayı seviyorum," diyor Koca Adam Bowie.

Hepimiz onun bu rastgele açıklamayı takip eden bir açıklama yapmasını bekliyoruz ama yapmıyor. Kalın ahşap bir kesme tahtası çıkarıyor, ortasına bir tuğla beyaz peynir bırakıyor ve hızla mükemmel kareler kesmeye başlıyor.

"Hamburgerlerini tam dolduruyorsun, değil mi Nico?" diyor Koca Adam Bowie.

"Elbette," diyor Nico. "Teşekkürler."

Daisy ve Big Man Bowie çok verimli bir aşçı ikilisidir. dakika içinde patatesler kesilmiş

dilimlenmiş, baharatlanmış ve fırına gönderilmiş. Daisy gizli aioli tariflerinden bir parti hazırlamaya başlarken kocası da bir topak kıymadan hızla yeni köfteler şekillendiriyor.

Big Man Bowie's Burgers yemek kamyonuna gelen aç müşteriler için her hafta rutin olarak yüzlerce gurme hamburger yapıyorlar. Bazen insanlara hamburger yedirmekten yorulup yorulmadıklarını merak ediyorum ama bu soru bana kaba geliyor, o yüzden kendime saklıyorum.

"Beyaz trüf mantarlı burgeri dener misin, Sabrina?" Daisy sorar.

Normalde burgeri sadece ekmeği ve ketçapıyla tercih ederim ama kız kardeşimin yüzündeki hevesli ifadeyi ezmek için kalpsiz olmam gerekir.

"Çok isterim," dedim ona.

Brooklyn'deki daire küçük ve rahattır. Daisy ve Koca Adam Bowie akşam yemeğini hazırlarken mükemmel bir uyum içindeler. Yardım teklifim kibarca reddedildiğinde şaşırmıyorum. Annemin sık sık yaptığı gibi mutfaklarına izinsiz girenleri yasaklamasalar da, işleyen bir sistemleri var ve yalnız bırakıldıklarında daha mutlu oluyorlar.

Katkıda bulunmamın en iyi yolu yoldan uzak durmak ve mutfak taburemde kambur durmak. Nico yanımda kambur duruyor. Ellerini önünde kavuşturuyor ve yüzümü inceliyor.

"Kes şunu." Kolunu dürtüyorum. "Bugün şirret olduğumu biliyorum. En iyi zamanım değil. Kızgınlığımın ağına düştüğün için üzgünüm."

Büyük bir yumruk uzatıyor. "Yani iyi mi?"

Yumruğunu kendi yumruğumla tokuşturuyorum. "Tabii ki iyiyiz." Yüksek sesle, melodramatik bir iç çekişle çenemi tezgâha bırakıyorum. "Sabır benim erdemlerimden biri değil."

"Şaka yapmıyorum," diye homurdandı. "Tanıdığım başka biriyle ortak bir noktanız var."

"Onu seviyorum, Nico."

Sempatî yakışıklı yüzünü kaplıyor ve kardeşine çok benziyor. "Biliyorum. O da seni seviyor."

Ben burnumu çekmeye başlayınca kağıt peçeteye uzanıyor ve bana veriyor.

Not için Kendini: Eksiklik . uyku kurşun için utanç verici duygu gösterileri.

Kaşınan peçeteyle burnumu sildim. "Monte dönene kadar beni takip etmeye devam etmeyi mi planlıyorsun?"

"Muhtemelen," diye itiraf ediyor Nico.

"Bu durumda size programımı vereyim de lobide kamp kurmanıza gerek kalmasın. Yarın uyuyacağım ve kız kardeşime sarılacağım. Ertesi gün öğleden sonra oyun tasarım okulunda bir sergi var. Ondan sonraki gün, eğer Monte'yle hâlâ irtibat kuramazsam, Wyoming'e uçup bu Tempesta sürüngenlerinin kapısını kıracağım ve onu kurtaracağım."

Kıkırdamaya zorluyor. "Bu görülmeye değer bir manzara olurdu."

"Gülmeyin. Bunu başarabilirim. Kızgın olduğumda çok az güçlüyüm."

"Gerçekten gülmüyorum. Kapılarını kırmana yardım edeceğim."

Dudağımı kemiriyorum. "de endişelisin, değil mi?"

Nico gülümsemeye çalışıyor ama pek beceremiyor. "Monte ne yaptığını biliyor."

"Bu bir hayır değildi," diye .

Ağzı geriliyor ve gözlerinde bir tedirginlik titreşimi beliriyor. "Haklısın. Değildi."

MONTE

M Telefonum gitti ve pantolonum ıslandı.
En azından cehennemden gelen bu kamp gezisi neredeyse bitti. Kaçan üç sığırı da alarak Storm's Eye'a geri dönüyoruz. Sanırım görevin bir oyun olduğu konusunda yanılmışım. Ama şunu söylemekte haksız değilim. Getty Tempesta Yılın Pisliği ödülünü hak ediyor.

Dün sabah şafağın ilk ışıklarıyla birlikte telefonumu bulmak için dereyi aramaya başladım. Belki de uzun süre bulanık suda kaldıktan sonra kurtarılabileceğini düşünerek aklımı kaçırmıştım ama bir mucize ummaktan zarar gelmez.

Fort aramama yardım eden tek kişiydi ve Julian gitme vakti geldi diye havlamaya başlamadan önce çok uzun süre bakamadık. Kampın ikinci gecesi ilkinden daha az olaylı geçti, çünkü hiçbirine benimle uğraşma şansı vermedim. Bütün gün eyerde oturmaktan kıcıım ağrıdığından ve sinirim tepemde olduğundan, dört piçle konuşmadım. Bu sabah üç boğayı bir çayırdaki dolaşırken bulduk. Hepsi huysuzdu ama Fort ve Julian kısa sürede onları kontrol altına alıp bağladılar.

Dönüş yolunda, Getty'nin telefonumu dereye attığı yerin hemen yanından geçtik ve suya bir kez daha bakmak için eyerden atlamaktan alamadım. Şansım yaver gitmedi. Ama dizlerime kadar suya girdiğimde Getty manyak gibi kıkırdadı ve yolculuğun geri kalanını ıslak kot pantolonla bitirmek zorunda kaldı.

Şimdi, son ağaç sınırını da aşıp vadiye baktığımızda, uzaktan ilk fark ettiğim şey, ana evin ötesindeki boş bir arazide çömelmiş duran siyah helikopter oluyor. Bu muhtemelen amcamın evde olduğu anlamına geliyor.

Eğer kuzenlerimden biriyle konuşmak isteseydim, onlara sorardım. Bunun yerine, yolun geri kalanında sessizce atı yavaşça yürütüyorum.

Yaklaştığımızda, üç tozlu, kovboy şapkalı çiftlik eri sığırların gözetimini almak için koşarak yanımıza geliyor. Fort başını bana doğru sallayıp ahırını işaret ediyor. İtiraz etmeden onu takip ediyorum.

Amcamın dönmesiyle birlikte önümüzdeki birkaç saat içinde yola çıkmayı umuyorum. Son iki geceki uykum berbat ve çok yorgunum ama burada gereğinden bir dakika bile fazla kalmayacağım.

Aşağı atladıktan sonra ahırın içindeki bir duvar kancasına asılı çuvaldan birkaç havuç alıp ata veriyorum. Onları yalayıp yutuyor ve beni üzerinden atmadığı için bir teşekkür jesti olarak elimi nazikçe boynunda gezdiriyorum.

Yine de tekrar ata istemem için biraz zaman geçmesi gerekecek. Son birkaç gündür eyer üzerinde yeterince zaman geçirdim.

Fort beni yakından izliyor ve sonra dizginleri eline alıyor. "Gitsen iyi olur. Seni bekliyor olacak."

, Cassio Tempesta evin önünde Johnny Cash'in şeytani bir versiyonu gibi duruyor, düğmeli gömleğinden botlarına kadar baştan aşağı siyah giyinmiş. Babam yaşımda ama babamın aksine siyah saçlarında neredeyse hiç ak yok. Oğullarının hepsi onun

Müthiş bir yapıları var ve hiçbirinde nazik teyzemden iz olmadığını söylemek doğru olur. Dördü de babalarının oğulları, Tempesta kopyaları. Kuzenlerim arasındaki tek değişken, korkutucu babalarının kişiliğinin hangi parçasının galip geldiği.

Elli metre ötede, Julian ona ne söylüyorsa başını eğmiş dinliyor. Fort'u az önce ahırda bıraktım ve Tye ile Getty'den hiç iz yok, onları özlediğimden değil.

Etrafta hatırladığımdan daha fazla personel görüyorum. Birkaçı kaba saba çiftçi tipleri. Geri kalanlar ise hayatım boyunca gördüğüm acımasız bilge adamlar. Cass güçlendikçe, ayak işlerini yapmak için daha fazla yardımcıya ihtiyaç duyuluyor.

Tempesta'ların geçen yılki savaştan sonra New Yorklu ailelerin dağılmasından faydalandıklarına şüphe yok. Doğudaki güç boşluğu, New York'un batıda sahip olduğu dayanakların kaybıyla sonuçlandı. Amato ve Barone imparatorlukları yok olunca Tempesta'lar da artıkları toplamak için harekete geçti. Duyduğuma göre, bugünlerde Cass Tempesta'nın onayı olmadan kimse Chicago'nun batısında bir kart oyunu bile düzenleyemiyormuş.

Cass'in dudakları kımıldar ve Julian konuşmayı bırakır. Arkasını dönüyor ve babasının yanında soğuk bir sessizlik içinde bekliyor. Onlara gitmem bekleniyor ve ben kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı olmadığını görüyorum.

Amcamın gülümsemesi soğuk ama kollarını açıyor ve her bir yanağımı eski moda bir şekilde öpüyor. "Yeğenim. Çok uzun zamandır yoktun. Kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz." Hesapçı gözleri üzerimde geziniyor ve ıslak kot pantolonuma dikkat ediyor. "Ne oldu?"

"Dereye düştüm," dedim. "Ben iyiyim."

Julian gözüme takılıyor ve sırtıyor. Cass'in Getty'nin boktan davranışlarından rahatsız olacağından şüpheliyim ve olsa bile, eski ispiyoncu kodları zor ölür. Getty ile kendim ilgileneceğim.

Cass zaten ilgilenmiyor. Çoktan uzaklaşmaya başladı. "Siz çocuklar gidip temizlenin. Yolda geçen iki koca günden sonra hortumla yıkanmaya dayanabilirsiniz. Sonra yemek yeriz."

Ağır botları ön kapıya çıkan basamaklarda gümbürdüyor ve arkasına bakmadan kayboluyor, beni Julian'la yalnız bırakıyor.

"Carmela eski odanı hazırladı," diyor Julian. "Nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Babasının ayak izlerini takip ederek merdivenleri çıkmaya başlıyor. "Akşam yemeği menüsünde tortellini alfredo olduğunu duydum."

Evin geniş demir kapıları çoktan ardına kadar açılmıştı. Kuzenim eşikte duruyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Gitsen iyi olur, Monte. Temizlen ve yemek odasına gelmeden önce biraz düzgün görünmeye çalış."

Dışarıda takılıp tortellini yemek yakınmak bana bir şey kazandırmaz. Tek istediğim bu toplantıyı bitirmek ve buradan defolup gitmek.

Her şeyden çok Sabrina'ya dönmek istiyorum. Ona geri dönmem *gerek*. Ondan uzak kaldığım her saat ruhumda daha derin bir azap çukuru açıyor. Onu arayamıyorum bile. Şimdiye kadar endişelenmiş olmalı.

Ne yazık ki buradaki hiç kimse benim ne istediğimle özellikle ilgilenmiyor. En azından bir duş kulağa hiç de fena gelmiyor, bu yüzden emirlere uyup devam edebilirim.

Evin içi, vampir iniyle çiftleştirilmiş bir kütük kulübe gibi karanlık kır havasıyla donatılmıştır. Yazın her oda her zaman serindir. Çocukken, içeri adım atana kadar malikanenin ne kadar büyük ve mağara gibi olduğunu . Nico ve ben evimizin birinci katının tamamının Tempesta'ların fuayesine rahatlıkla sığabileceği konusunda şakalaşırdık.

Tempesta'ların sadık hizmetçisi Carmela elinde bir çift uzun gümüş şamdanla bu tarafa doğru ilerlediğinde ben hâlâ girişin hemen önünde durmuş, geçici olarak eski anılara takılıp kalmıştım. Artık yetmişli yaşlarının sonlarında olmalı ve eskisinden çok daha yavaş hareket ediyor ama beni gülümseyerek karşılıyor. "Akşam yemeği bir saat içinde hazır olacak. Siz yokken kardeşiniz evin ana aramış."

"Nico mu aradı? Ne dedi?"

"Sadece ne zaman döneceğini bilmek istedi. Ziyarete seninle birlikte gelseydi çok iyi olurdu."

"Onu hemen geri arayacağım. Telefon nerede? Benimkini kaybettim."

Şamdanlardan birini inceliyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu şeyler çok kolay kararıyor. Onları tekrar cilalamam gerekecek." Arkasını döner ve hızla diğer yöne doğru yürümeye başlar.

Bu garip olabilir de olmayabilir de. Zararsız biri ama Tempesta'lara fanatik bir şekilde sadık.

Evde yaklaşık on beş yatak odası var ama burada kaldığım süre boyunca hep aynı odada uyudum. Geniş merdivenleri koşarak çıkıp sağdaki üçüncü yatak odasını ararken hoş olmayan bir dejavu yaşadım.

Spor çantam zaten yatağın ortasında duruyor. Sık sık uyuduğum bu odada olmanın verdiği rahat bir aşinalık hissi olmalı. Bunun yerine, sadece ürkütücü hissettiriyor.

Çantamı bitişikteki banyoya sürüklediğimde, sabun ve havlularla dolu olduğunu görünce şaşırıyorum. Misafirperverlik, en azından yüzeysel olarak, burada Storm's Eye'in bir özelliği. Üzerinize atlayıp kan revan içinde kalabilirsiniz ama en azından sabah duşunuzdan sonra kurulunmak için güzel bir havlunuz var.

Sabun ve suyla hızlı bir randevunun ardından çantamı karıştırırken aklıma Julian'ın 'yarı düzgün görünme' uyarısı geliyor. Cass Amca çok titizdir.

yemek saatinde resmiyet için. Çok kötü. Elimde sadece kot pantolon ve tişört var.

Misafir odasından çıkarken, Carmela'nın kararmış şamdanlarıyla kaçmasından bu yana hâlâ kimseyi görmemiştim. Amcamla kaçınılmaz buluşma nihayet geldiğine göre, sabırsız hissetmekle temkinli olmak arasında gidip geliyorum. Alaycılığımı dizginlemem ve kiminle uğraştığımı hatırlamam gerekecek.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda kısık bir ses duyuyorum. Durup dinlediğimde, seslerin evin doğu kanadında solumda yer alan yemek odası yönünden geldiğini tahmin ediyorum. Gürültünün üzerine bir kahkaha sesi yükseliyor ve çenem sıkılıyor. Getty'nin kin dolu kıkırdamasını her yerde tanıyabilirim.

Her odada güvenlik kamerası olduğunun son derece farkındayım. Çoğu gizli. Eminim şu anda en az bir tanesi bana dönüktür.

Yine de henüz kimse beni bulup yemeğe götürmediğine göre, bu geçici özgürlükten yararlanıp telefonu arayacağım. Carmela Nico'nun evi aradığını söyledi, demek ki buralarda bir yerde hâlâ sabit hat bağlantısı var. Bu evden yapacağım aramalarda gizlilik ama en azından Nico'ya hayatta olduğumu ve zarar görmediğimi söyleyebilirim, o da bu haberi Sabrina'ya iletebilir.

Onun adını anmak bile göğsümü başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar geriyor. Ona geri dönmek için çaresizim. Amcamı bu saçma aile yemeğiyle yatıştırmayı başardığımda, belki de hava kararmadan buradan gitmiş olurum. Bu da Sleepy Rock'a gecenin bir yarısı ulaşacağım anlamına geliyor ama beklemek istemiyorum.

Yakın çevrede telefon yok ve kafamı sonraki üç odada da telefon bulamadım. En mantıklı yer muhtemelen amcamın ofisi olurdu. Orayı kurcalarken yakalanırsam bir sorun çıkabilir ama zaten sorunlarım var, o yüzden yine de yapıyorum.

Ben kocasının masasını karıştırırken Teresa Teyzem duvardan bana gülümsüyor. Amcam bazen onun portresiyle konuşurdu. Onu duymuştum.

"Ne arıyorsun kuzen?"

Julian kapının girişinde duruyor. Hemen arkasında Tye var. Şu anda pek dostça görünmüyorlar.

Masanın arkasında olduğum yerde donup kaldım ama yalan söylemek için bir neden göremiyorum. "Sabit hattı arıyorum. Bir arama yapmam gerekiyor."

Julian kapının çerçevesine yaslanıp beni süzdü. "Burada telefon yok."

Bu oyunlardan bıktım. "Bak, bir telefona ihtiyacım var. Sık kafalı kardeşin benimkini dereye attı, seninkini ödünç alabilir miyim?"

Julian başını sallar. "Yemekte telefon yasak. Bu her zaman bir kural olmuştur."

"Evet, Monte," diyor Tye. Aptal herif beş yıldızlı bir eğlence izliyormuş gibi sırtıyor. "Nasıl unutabilirsin?"

"Ve geç kaldın," diyor Julian. "Akşam yemeği hazır ve babam bekliyor."

Kimse bana ne zaman gelmem gerektiğini söylememişken nasıl geç kalabilirim ki?

Odadan çıkmaya çalıştığımda Julian yolumu kesti. Tye parmaklarını çatlattı.

"Sen yapmadı Öde senin saygılar," diyor ki Julian göğsümü öfkeyle itmeden önce.

Bir tarikat tarafından tuzağa düşürülmek böyle bir his olmalı.

Gözlerimi Teresa Teyze'nin portresine dikiyorum ve sessizce ona oğullarının büyüyüp birer deli olduğu için üzgün olduğumu söylüyorum. Haç işareti yapıyorum çünkü yapmazsam kuzenlerim küplere binecek.

Julian önümde, Tye da arkamda yemek odasına doğru yürüyor. Büyük dikdörtgen masa rahatlıkla yirmi kişilik olabilirdi ama bu gece sadece aile için ayarlanmıştı. Bir de ben. Amcam masanın başında bekliyor. Getty ve Fort onun solunda oturuyor. Julian ve Tye sağında .

Rastgele bir sandalye çekmeye başladığımda amcam beni durdurdu.

"Monte, şeref koltuğu senin." Diğer uçtaki sandalyeyi işaret ediyor.

Oraya gittiğimde masanın duvara o kadar yaklaştırılmış olduğunu fark ediyorum ki sıkışmakta biraz zorlanıyorum. Ayrıca sandalye diğer sandalyelerden en az beş santim daha kısa olduğu için ya çok kısayım ya da bir çukurda oturuyorum gibi görünüyor. Cehennem kadar küçük ama hiçbir şey söylemiyorum ve kucağımın üzerine beyaz keten bir peçete yayıyorum.

Masanın en kötü giyinen üyesi ödülünü kesinlikle ben kazanırdım. Solmuş siyah tişörtüm ve eski kot pantolonum, düzgünce ütülenmiş pantolonlar ve özenle iliklenmiş gömleklerle dolu bir masada berbat görünüyor.

Cass parmaklarını şıklatır ve hepsi yiyecek taşıyan yarım düzine adam içeri girer.

Aşırı şık giyimli, ağır silahlı bir gangster tarafından ekmek sepeti uzatılana ve yemeğinizi güzelleştirmek için bir fincan zeytinyağı isteyip istemediğinizi sorana kadar 'gerçeküstü' kelimesinin anlamını gerçekten bilmiyorsunuz.

Tüm tabaklar getirilip şaraplar doldurulduktan sonra, garsonlarımız Cass'in sert bakışları arasında ayrıldılar.

Sonra soğuk bir gülümsemeyle bana odaklandı. "Çiftliğe döndüğün için hepimiz çok mutluyuz, Monte."

Sanki başka şansım varmış gibi.

Ama kısa tutmak ve sağlıklı kalmak istiyorsam bu tür şeyleri söylemekten kaçınmam gerekecek.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," diyorum. Hiç de alaycı değil. Cass başını salladı ve sağ eliyle kesik bir hareket yaptı, yemek için izin verir.

Tempesta çocukları genellikle yaban domuzları kibar olsalar da, aristokrat sofrada adabına sahiptirler. Koşarken iki dilim pizzayı ağızımıza tıktırmaya alışkın olan Nico ve ben, akşam yemeğinde gergin bir şekilde onları taklit ederdik. Benim

Şu anda çocuk sandalyesinde oturduğum için dirseklerimin masadan kalkması kesinlikle sorun değil.

Cass kırmızı şarap kadehini yudumlayıp yere bırakıyor. "Baban nasıl, Monte?"

Bir dilim kabuklu ekmeği zeytinyağı ve pesto baharatıyla karıştırıyorum. "İyi gidiyor."

"Büyükbabanın Impala'sını ön tarafta görmek geçmişten ne güzel bir anı. Onu çalışır halde tutmak için biraz emek harcamış olmalısınız."

"Evet, ama bu çabaya değer."

"Eminim öyledir," diyor.

Kuzenlerimin hepsi sessizce yemeklerini çiğniyor ve ara sıra bana okuyamadığım bakışlar fırlatıyorlar. Oturduğumdan beri kimse kaba bir şey söylemedi ya da yapmadı ama yine de havada asılı duran hissedilir bir düşmanlığı algılayacak kadar tecrübeliyim. Yüksek tavandan sarkan büyük yuvarlak aydınlatma armatürü, mum gibi yanıp sönen türden ışıklarla donatılmış.

Cass sessiz bir dakikanın geçmesine izin veriyor. Odadaki tek ses tabak çanak sesleri. Sinir bozucu ve öyle olması gerektiğine eminim.

Amcam tortelliniden bir ısırık alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Sohbetin daha ciddi bir hal almak olduğunu hissediyorum.

"Colorado'daki arkadaşlarınızı ziyaret ediyordunuz, değil mi?" diyor.

"Evet. Bunun nasıl dikkatinizi çektiğini bana tekrar hatırlatın."

Omuz silkiyor. "Hatırlayamıyorum. Connelly kardeşler peşinde? Onlar ziyaret ettiğin arkadaşların değil mi?"

Zaten bildiği bir şeyi doğrulamak istemiyorum. Burada olmamın gerçek sebebine doğru ilerliyor.

"Her neyse," diyor bir yudum daha şarap içtikten sonra, "amcalarının New York tahtının varisleri olmaları gerektiğini düşünmek çok komik. Ve şimdi tüm Amato ailesi bir anda yok oldu."

Hiçbir komik yanı yok. Bir şey söylememi beklemiyor, ben de söylemiyorum.

"Barone ailesi de öyle," diyor Cass ve sahte bir üzüntüyle başını sallıyor. "Vittorio Messina, dul eşi adına Barone'nin işlerinin çoğunu halletmek için devreye girdi ama dünyanın öbür ucundan bunu yapmak zor olmalı. Luca Connelly'nin karısının Barone kızlarından biri olduğunu hatırlıyor gibiyim. Yoksa yanlış mı biliyorum?"

Nabzım hızla hızlanmasına rağmen ona hiçbir şey söylemeden taş kesilmiş bir şekilde bakıyorum.

Cass Tempesta'nın ağzı yavaş ve kötü niyetli bir gülümsemeye dönüşür. "Eşlerden bahsetmişken, hepimiz neden kendi eşinizi de yanınızda getirmediğinizi merak ediyoruz. Sabrina ailenle tanışmak istemiyor muydu?"

FUCK. FUCK. SIKTIR.

Masadaki tüm hareketler durdu. Beş çift göz bana kilitlenmiş ve bir sonraki hamlemi bekliyor. Durumu daha da kötüleştirmeyecek bir yanıt düşünemiyorum. İnkâr etmek anlamsız. Küçümseyici bir söz durumu tırmandırır.

"Fotoğraflarını gördüm," diyor amcam ve kısık bir ıslık çalıyor. "Çok güzel bir kız. Oğullarımın her gece bir vücutla yuvarlanma şansı için yarışırken birbirlerini nasıl parçalayacaklarını hayal edebiliyorum." Sırıttıyor. "Ama onu ilk sen yakalamayı başardın, bu yüzden sana şapka çıkarıyorum. Eminim ödülünüzü çok iyi kullanıyorsunuzdur."

Kımıldarsam, nefes alırsam, masanın diğer tarafına kadar dalar ve onu boğazından yakalarım. Bu hareketin Sabrina'yı dul bırakacağına hiç şüphe yok.

"Yüzünü görmelisin," diyor kıkırdayarak. "Ben burada düğün davetiyesi almadığım için incinmiş hissediyorum."

Biliyorlardı.

Başından beri biliyorlardı.

Avlarıyla alay eden orman kedileri gibiler.

Tüm bu ziyaret büyük bir saçmalık.

Cass Tempesta'nın gözünün Sabrina'da olduğuna şüphe yok çünkü onu New York'ta bir bölge kapmak ve Vittorio Messina'yla ittifak kurmak için bir araç olarak görüyor. Sabrina'yı bu hayvan sürüsünün ortasında bir dakika bile düşünmek kanımı donduruyor.

Ben burada öfkeli bir şekilde otururken Getty kış kış gülüyor. Diğerleri de onlarla kapışmaya cesaret edip edemeyeceğimi görmek için bekliyorlar.

"Ondan uzak dur," diyorum. "."

Daha fazla kahkaha patlar. İlgisini kaybeden ve tekrar yemeye başlayan Fort dışında herkes katılır.

"Sakin ol," diyor Cass, hâlâ kıkırdayarak. "Biz sadece sana ve güzel geline mutluluklar dilemek istedik. Kadeh kaldırın çocuklar. Monte ve Sabrina'ya."

"Monte ve Sabrina'ya," diye iğrenç bir şekilde hep bir ağızdan bağırlıyorlar, hâlâ benimle dalga geçiyorlar.

Bunun dramın sonu olduğuna inanacak kadar aptal değilim.

Ve tabii değil.

"Şimdi sıra talihsiz işlere geldi," diyor Cass. "Bence her şeyi bir kerede halletmek mantıklı, değil mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum, kaşlarımı çatıyorum, onlardan bıkmışım, buradan kaçmaya hazırım, Impala'ya atlayıp çiftlik kapılarına çarparak çıkacağım. "Sen ne o."

Çatalını bana doğrulttu. "Hâlâ büyükbabanın ödenmemiş borcu meselesi var. Artık öldüğüne göre, ruhu şad olsun, tüm eski hesapları görmenin zamanı geldi. Dürüst olmak gerekirse, bir pizzacıya ihtiyacım yok ama borcu defterlerimde taşımaktan gerçekten yoruldum, bu yüzden farklı bir çözüm bulmamız gerekiyor."

Konuşması sırasında Gino's'un mülkiyetini talep edeceğini düşünerek gerilmeye başladım. Ama hayır, bu basit bir aşağılama ritüelinin tüm özelliklerini taşıyor. Anlamlı bir şey koparmaya niyetli ama yıkıcı değil.

Sonuç olarak, Sabrina'yı Tempesta gelini planları bozulduğu için kızgındır, ancak

Vittorio Messina'yı gücendirecek kadar ciddi bir riske girmek istemiyorum.

Eğer böyle olması gerekiyorsa, Sabrina savaşın dışında tutulduğu sürece bedelini öderim.

"Neden bana ne istediğini söylemiyorsun?" Söylüyorum.

Soruyu dikkatle değerlendiriyormuş gibi davranıyor. "Arabanızın bakiyeyi karşılayacağından eminim."

Araba. Evet, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Arabam bir arabadan çok daha fazlası. Bir ton manevi değeri var. Büyükbabam anahtarları bana ederken çok gururluydu ve ona iyi bakacağıma dair bana söz verdirdi.

Gino bir şekilde izliyorsa, umarım yapmak üzere olduğum şeyi affedebilir. Arka cebimden anahtarları çıkarıp anahtarlıktan iki tanesini hızla çıkarıyorum ve ikisini de masanın üzerine fırlatıyorum.

"Bitti. Şimdi ödeştik mi?"

İlk kez, birleşik zırhlarında bir çatlak var. Julian başını çevirip babasına şüpheli bir kaş çatıyor. "Belki," amcam diyor ve biraz serpiyor rendelenmiş tortellini üzerine peynir. "Sabah uçabilirsin, Monte. O küçük sevimli gelinini daha fazla ihmal etmemelisin. Bu akşam için yemeğini ye ve rahatla. Tatlı olarak tiramisu var."

Nasıl oldu da bu psikopatı örnek alacak kadar aptal olabildim?

Diğerleri tabaklarını şevkle karıştırıyor ama benim iştahım kaçtı. Sessiz bir hayal kırıklığıyla yemeğimi karıştırıyorum ve telefon bulma arayışına devam edebilmek için yemeğin bitmesini bekliyorum. Kimsenin bana sabit hat dahili numarasını bulmamda yardımcı olmayacağı açık, bu yüzden başka bir şey düşünmem gerekecek.

Bahçeye çıktığımda alacakaranlık çöküyordu. Arabam çoktan taşınmış. İyi de olmuş. Onu son bir kez görmek canımı yakabilirdi.

Bir grup mafya astı bana şüpheyile bakıyor. Onları görmezden geliyorum ve kalbi olabilecek tek Tempesta'yı bulmayı umduğum at ahırlarına doğru yürümeye devam ediyorum.

Fort orada, bindiğı doru atı fırçalıyor. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırdı. "Buradaki personel beş para etmez," diyor tiksintiyle başını sallayarak. "Bir atı bile doğru düzgün ovamazlar."

"Bu korkunç," diyorum. "Telefonunu ödünç alabilir miyim?"

Fort hemen cevap vermiyor. İç çekip cebinden telefonunu çıkarmadan önce atı birkaç kez daha fırçalamaya devam ediyor. Ekranı açıyor ve telefonu uzatıyor. "Sorun çıkarmak istemiyorsan elini çabuk tutsan iyi olur."

"Teşekkürler."

Hiçbirinin Sabrina'ya doğrudan erişimini riske atmak istemiyorum. Luca da ailesini mafyadan uzak tutmak için elinden geleni yaparken bu işe bulaştırılmayı hak etmiyor. Arayabileceğim tek kişi Nico.

Kardeşim hemen cevap veriyor, "Alo" derken sesi temkinli ve tanımadığı numara karşısında şaşkın.

"Benim," diyorum. "Telefonumu kaybettim ve bunu kısa kesmem gerekiyor."

"Nihayet! Ne oldu lan?"

"Boş ver. Buradan çıktığımda sana yetişirim. Şimdilik Sabrina'yı arayıp her şeyin yolunda olduğunu ve yarın ona geri döneceğimi söylemeni istiyorum."

"O burada," diyor.

"Nerede? New York'ta mı?"

"Evet, geçen gün uçtu ve Daisy ile birlikte kalıyor. Deli gibi endişeleniyor, Monte. Neler olup bittiğini öğrenmek için oraya uçuş planları yapıyordu."

"Ona izin verme. Eve, onun yanına geliyorum. Bunu ona hemen söyle."

"Yapacağım," diye söz veriyor, sonra duraklıyor. "Sanırım şu anda konuşamazsın?"

"Pek sayılmaz." Fort'a bakıyorum ve beni dinleyip dinlemediğini anlayamıyorum. "Nico, lütfen ona onu sevdiğimi söyle."

"Yapacağım."

"Yakında görüşürüz."

"Dikkatli ol, ağabey."

Kale diyor ki hiçbir şey ne zaman I el onun Telefon Geri. Sadece cebine atar ve işlerine devam eder.

"Atları taşımanıza yardım edebilir miyim?" Soruyorum çünkü yapacak başka bir şeyim yok ve öldürecek birkaç saatim var.

"Elbette," diyor ve sonunda doğrudan bana bakıyor. "Bir fırça kap."

MONTE

Julian sabah erken saatlerde helikopterle Laramie'ye giderken bana eşlik ediyor; buradan kısa bir uçuşla Denver'a, oradan da New York'a geçeceğim.

Birkaç dakikada bir bana baktığını hissedebiliyorum. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, özellikle duymak istemiyorum, bu yüzden ağzını açması için onu cesaretlendiren kişi ben olmayacağım.

Pencereden görünen manzara muhteşem ve eminim daha iyi bir ruh halinde olsaydım bunun kıymetini bilirdim. Tek bu gece kızıma tekrar sarılacağım. Onu geride bırakmadan önce söylemem gereken tüm sözleri ona söyleyebileceğim. Eğer beni sürünürken görmek istiyorsa, sürüneceğim. İsteddiği her şeyi yapacağım. Ona yanımda ihtiyacım olduğunu söylerken ciddiye dim.

Laramie havaalanına inerken, kardeşimle yaptığım konuşmayı tekrar düşündüm ve ona bugün geri döneceğimi hiç söylemediğimi fark ettim. Muhtemelen araba sanıyor. Şu anda bu konuyu açmak çok zor ve zaten ona bilgi verebilecek bir telefona da erişimim yok. Yakında öğrenir.

Julian helikopterden inip terminal binasına kadar beni takip ediyor. Uçağım otuz dakika içinde kalkacak, bu yüzden Tempesta draması için zamanım yok.

"Monte," diyor.

Yürümeye devam etmek istiyorum ama spor çantamı omzuma atıp arkamı dönüyorum.

Julian yüzünde tamamen karakter dışı bir ifadeyle yaklaşıyor. Aynı boydayız ve o ve kardeşlerinin yaptığı onca şeyden sonra gözlerimin içine bakmaya cesaret ettiği için az da olsa takdir topluyor.

Elinde bir nesne var ve onu uzatıyor. "Getty onu gerçekten dereye atmadı."

Telefonumu elinden kapıyorum, pilinin bitmiş olduğunu ama başka bir hasar görmemiş gibi görüldüğünü fark ediyorum. Sıkıntıyla tıslayarak yanından uzaklaşıyorum.

"Görüşürüz," diye .

"Hayır, yapmayacaksın." Sağ elimi kaldırıyorum ve onu tersliyorum. Yine de gülüyor.

Uçak havalandığında rahat bir nefes alıyorum. Nihayet Sabrina'ya doğru yola çıkıyorum. Tempesta'ların park etmiş helikopterinin üzerinden uçuyoruz ve Julian pistte durmuş gökyüzünü seyrediyor. Uçağımı görünce el sallıyor. Onu yine terslerdim ama ne anlamı var ki? Beni göremiyor.

Ancak şimdi, yerden yüksekteyken panikle sol elime bakıyorum ve Storm's Eye'a vardığımda evlilik yüzüğümü Impala'nın torpido gözünde nasıl hatırlıyorum. Kendime bunun önemli olmadığını, Sabrina'yla ettiğimiz yeminin zaten iyi niyetle edilmediğini söylemeye çalışıyorum.

Birbirimize aşığız. Bunun gerçek olması için yüzüklere ihtiyacımız yok. Yine de benimkini kaybettiğim için pişmanım.

Denver'daki aktarma uçuşuma zar zor yetiştikten ve telefonumun şarj aletini takmak için başarısız bir priz aradıktan sonra, öğleden sonra geç saatlerde JFK'ye iniyorum. Şehir yaz gökyüzünün altında parıldıyor ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Bir insan nasıl sevmez?

her zamankinden daha çok seviyorum çünkü yüksek binalar ve beton labirentine baktığımda evden daha fazlasını görüyorum. I

Kalbimin sahibi olan kızı görmek için.

Ama bu ölü telefon sorunu gerçekten can sıkıcı bir hal almaya başladı. Cep telefonları olmadan önce insanlar işlerini nasıl hallediyordu? Amaçsızca etrafta dolaşıp, bir sürü cevapsız soruyla eziyet çekmiş olmalı. Terminalde durup bir arama yapabilecek kadar uzun süre fişe takmayı düşünüyorum ama durmak istemiyorum. Sevgilimle aynı şehre döndüğüm için çok heyecanlıyım.

Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm ilk taksiye atlayıp Manhattan'ın ara sokaklarında Gino'nun yerini arıyorum. Nico, Sabrina'nın Brooklyn'de kız kardeşinin evinde kaldığını söyledi ama elimde bir adres yok. Gino's yeniden toparlanmak, onunla temasa geçmek ve bir plan yapmak için en iyi yer gibi görünüyor.

Gino's'un kapısından içeri son adımımı atmamın üzerinden tam bir ay bile geçmedi ama bu olaylı bir yokluk oldu. Müzik kutusunda The Band, The *Weight*'i çalmaya başladı. Tezgahın arkasında duran babamın tahmin edilebilir görüntüsü duygusal bir yumruk. Stevie onu dürttü ve başını kaldırıp baktı.

"Hey, baba." Çantamı köşeye fırlattım.

Ağır bir şekilde tezgâha yaslanıyor. Gözlerinin altındaki halkalar hayal gücümün ürünü değil ve keder içimi kemiriyor.

Bir ebeveynin ıstırabını anlayamam.

Belki bir gün. Umarım olur. Artık doğru kızı bulduğuma göre, bunun gerçekleştiğini gerçekten görebiliyorum.

Dahası, zamanı geldiğinde bu işi Sal Castelli'nin yarısı kadar iyi yapabilmeyi dileyebilirim.

"Selam evlat," diye cevap veriyor sert bir ses tonuyla. Uzakta geçirdiğim süre içinde kalıcı bir hasar olup olmadığını değerlendirmek için beni şöyle bir süzüyor ve bir şey bulamayınca rahatlıyor. "Kardeşin ortaya çıkmadan önce birkaç gün yolda olacağını düşünüyor gibiydi."

"Evet, sonra açıklarım. Sabrina buralarda mıydı?" "Nico onu neşelendirmeye çalışıyordu ve Öğle yemeği. Okulundaki bir etkinliğe gideceğinden bahsetti.

muhtemelen hala oradadır."

"Bakın, size birkaç saatlik bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum ama-"

Sözümü kesmek için elini salladı.

"Kız arkadaşının yanına git," diyor nazikçe. "Seni deli gibi özlüyor ve onu üzgün görmek canını acıtıyor."

"Sonra konuşuruz." Kapıya doğru geri geri gitmeye başladım.

Başını sallıyor ama artık yüzünde bir gülümseme de var.

"Emin ol yapacağız."

Sabrina'ya ulaşma ihtiyacından başka hiçbir şey babamı bırakıp gitmeme neden olamazdı. Oyun tasarım okulu şehir merkezinde, yürümek için fazladan zaman ayırmak istemeyeceğim kadar uzakta, bu yüzden başka bir taksi çağırıyorum.

Sabrina'yı almak için birçok kez buraya ama hiç içeri adım atmadım. Bugün girişin üst kısmında siyah beyaz bir afiş var ve üzerinde Dördüncü Yıllık Oyun Tasarımı Sergisi yazıyor.

Dışarıda dolaşan ve binaya girip çıkan insanların hepsi kimlik kartları takıyor. Tıknaз bir güvenlik görevlisi kapıda kimlik kontrolü yapıyor, bu yüzden olay çıkarmak istemiyorsam kimlik göstermeden içeri girmiyorum.

Şansa bakın ki, sıska bir adam merdivenlerden koşarak iniyor ve kaldırımından aşağı inmeye başlıyor. Yoluna çıktığımda gözleri irileşti.

"Gidiyor musun?" Ona soruyorum.

Olası bir yardım arayışıyla etrafına panikle bir göz atıyor.

"Evet?" Bunu bir soru gibi söylüyor, sanki istersem cevabı değiştirmeyi teklif ediyormuş gibi.

Cüzdanımı çıkardım ve tüm parayı aldım. "Burada neredeyse üç yüz dolar var. Bana rozetini ver ve hepsi senin olsun."

Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Onu korkutmak istememiştim. Adam rozetin olduğu kordonu başının üzerinden çekip uzattı.

"Hepsi senin" diyor ve parayı almadan kaçıyor. Peşinden muhtemelen altına işeyecek, bu yüzden parayı cebime geri koyup merdivenleri tırıs tırıs çıkıyorum.

Rozete bir göz attığımda geçici adımın Arvid Kanterman olduğunu gördüm. Kimse fotoğrafı çok yakından incelemmediği sürece temize çıkmış olacağım.

Güvenlik görevlisi esneyerek bana el sallıyor. Üç eyalet bölgesindeki tüm umut verici video oyunu yaratıcıları burada olmalı. Çoğu erkek ve Sabrina'dan bir iz bulmak için sabırsızlıkla kalabalığı tararken kimse bana ikinci kez bakmıyor.

Sürüyü takip ederken kendimi büyük bir konferans salonunda buluyorum. Düzinelerce eşzamanlı konuşma sürekli bir vızıltı yaratıyor. Oda renkli masalar ve stantlardan oluşan bir labirent. Birçoğunda ürünlerini göstermek için kurulmuş interaktif ekranlar var.

Ve orada. yığın sıkıcı adamın ortasında parlak pembe bir ışık. Canlı ve büyüleyici. Uzun saçları gevşek ve kısa kollu elbisesi dizlerine kadar uzanıyor, giydiği düz ayakkabılarla uyumlu.

Hızla konuşuyor, ellerini çok kullanıyor ve arkasındaki ekranı işaret ediyor. Grafikleri kendi oyunlarından birinden, Colorado'daki bir mutfakta kucağımda otururken bana gösterdiği oyundan hatırlıyorum.

Etrafındaki herkes onun her kelimesine kilitlenmiş, monitörü işaret edip oyununu gösterirken büyük bir sessizlik içinde onu dinliyor.

O çok güzel. Çok zeki. İlham verici. Ve onu sonsuza dek seveceğim.

Sabrina ekranda bir görüntü çağırırken başını çevirmişti ama şimdi seyircisine bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve onunki şokla genişliyor.

"MONTE!" diye bağıyor ve şimdi tüm kafalar bu tarafa dönüyor.

Ona doğru koşarken kalabalığı görmeden . Çarpıştık ve onu kollarımın arasına aldım.

Ona tekrar sarılmak savaştan sonra eve dönmek gibi. O benim evim, şimdi ve her zaman.

Kimin izlediğini umursamadan, açgözlülükle ağzını arıyorum ve uzun, tutkulu bir öpücük çalıyorum. O da aynı istekle karşılık veriyor. Boynuma yapışıyor ve bacaklarını belime doluyor.

Tam bir dakika sonra öpüşmeyi kesiyor ve bana sert bir bakış atmak için başını arkaya yatırıyor. "Sana hâlâ biraz kızgıyım. Nico Wyoming'den bugün ayrıldığını söylerken nasıl bu kadar hızlı döndün? Telefonuna ne oldu? Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

"Sana her şeyi anlatacağım. Çok üzgünüm, bebeğim. Sadece bir dakika sana bakmama izin ver."

Bacaklarını belimden indiriyor ve inatçı çenesini kaldırmadan önce ellerini elbisesinin kloş eteğinde gezdiriyor. "Bakabilirsin," diye burnunu çekiyor, sonra parmağını göğsüme sokuyor. "Ama yapman gereken bazı açıklamalar var."

Elini uzatıp dudaklarıma bastırıyorum. "Açıklayacağım. Ayaklarına kapanacağım. Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmen için yalvaracağım. Söyle, Brina."

Şefkat yüzünde inatçılıkla savaşıyor. Ama sonunda kazanan onun yaramaz gülümsemesi oluyor.

"Şarkı söyle,"
diyor. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Bana affedilmemin bedelini söylememi istedin. Her zaman bir kalabalığın önünde serenat yapmak istemişimdir. Bu seni tamamen kurtarmaz ama bu bir başlangıç."

"Sana burada şarkı söylememi mi istiyorsun?"

Sırıltısı daha da genişliyor. Belli ki beni kıvrandırmaktan zevk alacak. "Tam burada. Hemen şimdi."

Kafasına fikirler sokmak benim hatam. Bu peşinden gitmeyeceğim anlamına gelmez.

Sabrina benden ne isterse alacak.

Boğazımı temizleyip başladığımda gözleri zevkle dans ediyor.

"Napoli'de...."

That's Amore'u söylemeyi bitirdiğimde hatırı sayılır bir kalabalık etrafımızı sarmıştı. Sabrina'nın elini bırakmayı reddediyorum, böylece kime ait olduğu konusunda bir karışıklık yaşanmıyor.

Elbette, kendimi aptal durumuna düşürüyorum ve insanlar beni kaydetmek için telefonlarını havaya kaldırıyorlar ama kimin umurunda?

kızdan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Son notayı da çıkardıktan sonra onu kendime çekiyorum, vücudunun verdiği hissin tadını çıkarıyorum ve kendime bir daha asla ayrılmayacağımıza dair yemin ediyorum. Dudaklarım alnını sıyrıyor. "Seni seviyorum, Brina."

Kollarını belime doluyor ve yanağını kalbime yaslıyor. "O zaman beni eve götür, Monte Carlo."

Doğal olarak, hiç tereddüt etmeden itaat ettim.

SABRINA

S Al elinde balzamik soslu bir tabak taze bruschetta ve bir dilim cheesecake ile geliyor.

"Acıkmaya başladığım anı nasıl anlıyorsun?" Diye soruyorum ve hevesle bir çatal dolusu cheesecake alıyorum.

"Bu benim işim," diyor sırtarak. "Çok az yeteneği olan bir adamım ama yemekten ve insanlardan anlarım."

Aldığım bir sonraki ısırik, üzerinde lezzetli bruschetta bulunan bir dilim ekmek. "Böyle bir harikayı ortaya çıkaracak yeteneğe sahipken kendine az yetenekli bir adam deme cüretini gösterme."

Bir kahkaha atarak tezgâha geri döner. Sürekli müşteri akışının olduğu yoğun bir gündü. Stevie ve mutfak personeline ek olarak, Sal'in tezgahın arkasında dört Gino's çalışanı daha var. İkisi daha birkaç hafta önce burada çalışmaya başlayan liseli kızlar ve sıra ne zaman üç müşteriden olsa bunalmış gibi görünüyorlar ama Sal onları cesaretlendirmek için elinden geleni yapıyor.

Böyle yoğun günlerde dizüstü bilgisayarımda çalışırken saatlerce bir masayı işgal ettiğim için kendimi kötü hissediyorum ama ne zaman başka bir yere gidebileceğimi ima etsem Sal öfkeleniyor ve

daha fazla yemek taşır. Bu tavrının bir nedeni de Sal'in Sal düzeyinde harika olması. Ama aynı zamanda ben buralarda takılıyorsam Monte'nin de kaçınılmaz olarak ortaya çıkacağını biliyor ve oğlunu görmek için her fırsatı değerlendirmeye hevesli.

Monte ve Nico'nun bugün ne yaptıklarından emin değilim. Monte, Queens'teki yarış pistine gitmekle ilgili belirsiz bir yorum yaptı. O ve kardeşi, Amato ailesinin eski patronlarından biri olan Silvio için çeşitli yeraltı kumar işletmelerini yönetiyorlar.

Monte'nin rolünün telefon görüşmeleri yapmak ve para saymakla sınırlı olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Bazen parmak eklemleri morarıyor. Kıyafetlerinde kan gördüm. Yaklaşık bir aydır onunla ve Nico'yla birlikte yaşadığımdan, Monte'nin korkulan bir infazcı olarak ününün herkesçe bilindiğini anlamak için yeterince gündelik konuşma parçacığına kulak misafiri oldum.

Bunların hiçbirisi şok edici değil. Monte Castelli'ye aşık olduğumda onun kim olduğunu biliyordum ve hiçbir şeyi değiştirmezdin. Pürüzlü yanları, onu sevdiğim adam yapan tüm nitelikleriyle derinden iç içe geçmiş durumda. Sadece hayatının benimle asla paylaşılamayacak kısımları olduğunu bilmenin getirdiği huzursuz bir his var.

Tüm eşyalarım Sicilya'dan gönderildiği için üst kattaki daire biraz sıkışık. Büyük masamı şimdilik depoya göndermeyi teklif ettim ama Monte bunu kabul etmedi. Masam ve bilgisayar düzenim oturma odasının yarısını kaplıyor. Nico biraz sinirlendiyse bile bunu çok iyi saklıyor. Çoğunlukla ağabeyinin aşık olduğunu görmekten gıdıklanmış gibi görünüyor.

Sal'in kahkaha patlaması dikkatimi çekiyor. Kirli botlar ve baretler giyen bir çift müdavimle şakalaşıyor. Monte'nin kahkahası babasınınkinin mükemmel bir yankısı. Sal, oğullarının mafyayla ilgili işlerini bırakıp gerçek aile işiyle ilgilenmelerini görmek istediğini birçok kez ima etmişti.

Monte ise o ileriye düşünüyor gibi görünmüyor. Geleceğe yönelik somut planlar hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Birkaç hafta önce regl olduğum ortaya çıkınca ikimiz de rahatladık. O zamandan beri çok daha az dikkatsiziz. En azından çoğu zaman. Beklemekten memnun olsam da, bir gün Monte'nin çocuğunu doğurma düşüncesi beni mutluluktan güçsüz hissettiriyor. Onun gerçek karısı olmak, onunla bir aile kurmak istiyorum. Çocuklarımız doğdukları günden itibaren gerçek birer New Yorklu olacaklar.

İtiraf etmeliyim ki çok ileri gidiyorum. Birbirimize çok aşığız ve birlikte son derece mutluyuz, Ama bu Monte'nin benimle sadece amcamın planlarını durdurmak için evlendiği gerçeğini değiştirmiyor. Birlikte yaşıyoruz ve 'evliliğimizi' bitirmekle ilgili tek kelime etmedi. Ancak alyansını kaybettiğinde yerine yenisini takmadı.

Sonra alyans takan tek kişi olmak istemedim ve kendi alyansımı takmayı bıraktım. Şimdi onu parmağımda görmeyi özlüyorum. Monte artık takmadığım gerçeği hakkında hiçbir yorum yapmadı. Fark ettiğinden emin değilim.

Kapı açılır ve yüksek topuklu ayakkabılar siyah beyaz kareli zeminde tıkırdar. İki kız durup odayı tarıyor. Biri bana gülümsüyor. Diğeri gülümsemiyor.

Livy el sallayarak, "Merhaba Sabrina," diye cıvıldıyor.

Unutulabilir bir insan olduğu için adını unuttuğum arkadaşşı bana düz, buz gibi bir bakış atıyor.

"Merhaba Livy." Bir duvarı paylaştığımız o unutulmaz geceden beri Nico'nun görmemiştim. Onun çok yüksek sesle, çok tekrarlayan 'Evet, evet, sen kralsın!' şeklindeki pis konuşması karşısında irkildiğimi hatırlıyorum.

Amacım daha sessiz ve daha yenilikçi olmak, her ihtimale karşı dinleyenler olabilir. Mümkün olduğunca çok pratik yapmaya hazırım. Seks yapmayı SEVDİĞİMİ ve doyamadığımı keşfettim.

Nico, Monte ve benim yan odada sürekli vahşı hayvanlar gibi sevişmemizden hiç şikâyet etmedi ama yine de Monte, kardeşinin kış uykusuna yatmış bir ayı gibi mışıl mışıl uyduğunu iddia ediyor.

Bu arada Livy, Nico'nun hayatına devam ettiği haberini almamış olabilir. Onu burada bulamayınca açıkça hayal kırıklığına uğramış. Ona son zamanlarda çalışanların tezgâha tırmanıp kovboy çizmeleriyle dans ettiği bir yerde barmenlik yapan bir kızla görüştüğünü söylemek benden uzak olsun.

Boş masa olmadığı için Livy ve arkadaşı buraya geliyor.

"Sizin masanıza oturmamızın bir sakıncası var mı?" Livy arkadaşına dirsek atıyor. "Rochelle, Sabrina'yla tanışmıştın, değil mi?"

"Hayır," diyor Rochelle ve sakızını çıtlatıyor. Benimkinin karşısındaki sandalyeyi sıska kıcını oturtuyor. Livy onun yanındaki koltuğa oturur ve kızıl saçlarının bir kısmıyla oynar.

Kapının menteşelerinden gelen vınlama, Nico 'nun içeri girdiğini görme umuduyla arkasını dönmesine neden olur, ancak onun yerine sadece *Five Nights at Freddy's* tişörtü giyen genç bir çocuk vardır ve a Şapka o görünüyor gibi a Nintendo Denetleyici. İyi bir zevki var. Hayatta çok ilerleyecek.

Livy'nin omuzları çöküyor ve saçlarıyla oynamayı bırakıyor ama sonra bana küçük bir gülümseme veriyor, bu çok hoş çünkü en iyi arkadaşı gözleriyle alnımda delikler açmaya çalışıyor.

"?" Livy soruyor. "Yeni bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," diyorum. Sadece bir mafya kavgasını ateşledim, New York'tan kaçtım, zorla evlendirildim, görücü usulü kocama derinden aşık oldum, sayısız sarsıcı orgazm yaşadım ve şimdi hayallerimin erkeğiyle yaşıyorum. Sonuç olarak, güzel bir yaz.

Livy zaten cevabımı dinlemiyor. Boynunu büküp odayı araştırmaya devam ediyor. "Nico'yu gördün mü? Onu bir süredir görmedim ve belki burada görürüm diye düşündüm ama göremiyorum."

Tatlı kız. Sohbet etmesi oldukça zor.

"Ne zaman döneceğinden emin değilim," diyorum ona nazikçe.

Ama diğerk Castelli kardeşin nerede olduğunu biliyorum. Monte içeri giriyor, hemen beni arıyor ve her zaman kalbimin çarpmasına neden olan seksi sırtışını gösteriyor.

Her şey ve herkes arka plandaki gürültü haline geliyor ve ben ayağa fırlayıp kollarımı hevesle kaldırarak onun şiddetli sarılışına kapılırken sadece o var. Kaç kez öpüşürsek öpüşelim, ağzını ağzımda hissetmek için her zaman bir sonraki şans için heyecanlanacağım.

Monte nasıl utangaç olunacağını bilmiyor ve dilini özgürce kullanıyor. Saniyeler içinde beni yukarı taşıması, ilk uygun mobilya parçasının üzerine yatırması ve külotumu yırtması için ona yalvarmaya hazırım. Bunu daha önce de yapmıştık. Bu deneyimi şiddetle tavsiye ederim.

Ama şimdilik sadece göğsüne sokulup "Seni özledim" diyorum ve büyük kollarının beni sarmasının tadını çıkarıyorum.

"Ben de seni özledim." Başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Nico seninle mi?" Livy her zaman umutlu bir şekilde sorar.

Monte sonunda masamda bir misafir olduğunu fark ediyor. Rochelle'e kısa bir süre kaşlarını çatarak bakıyor ama Livy'ye cevap verirken daha az düşmanca davranıyor. "Nico'nun halletmesi gereken bazı işleri varmış," diyor ona.

"Bırak artık Liv," diyor Rochelle ve gözlerini deviriyor. "Castelli oğlanlarından sıklerini fermuarlı tutmalarını bekleyemezsin. Herkes bu dersi er ya da geç öğrenir."

Monte'nin öfkeyle sertleştiğini hissedebiliyorum. Şimdiye kadar bir hakaretle karşılık verirdi ama bana biraz endişeyle bakıyor, sanki boktan tavırları olan küskün bir cadının onun hakkında söylediklerini umursayabilirmişim gibi.

Hiç şansın yok.

Normalde kaba biri değilimdir. Ama bu kız bir keresinde yemeklerini aşağılayarak Sal'in duygularını incitti. Monte'ye sanki ondan çalınmış bir malmış gibi bakıyor. Onu istiyor ama asla sahip olamayacak. O benim.

Kollarımı Monte'nin omuzlarına doluyor ve bedenimi daha da yaklaştırıyorum. "Bebeğim, romantik kaçamağımız tekrar ne zaman olacak?"

Ne yaptığımı biliyor ve ağzı eğlenerek seğiriyor. "Gelecek hafta sonu. Cuma gecesi kulübeye gideriz. Çok fazla kıyafet getirme. Onlara ihtiyacın olmayacak."

"Yolculuğunuzda nereye gidiyorsunuz?" Livy masum bir merakla sorarken Rochelle'in burun delikleri alevlenir.

"Monte'nin ailesinin Catskills'de bir kulübesi var." Gümleğinin üzerinde bir kalp şekli çiziyorum. "Yanıma birkaç kıyafet almam gerekiyor tatlım, çünkü beni bahsettiğin o karnavala götürmeni istiyorum. Kasabanın adı neydi? İsmi çok tatlıydı."

"Cherrytown." Bana sırtıyor. "İşçi Bayramı'ndan önceki hafta sonu her zaman yıllık karnavalları olur, bu yüzden Cumartesi gecesi gideceğiz. Nico ve ben çocukken babamız bizi oraya götürürdü."

"Geleneklerini seninle paylaşacağım için **çok** heyecanlıyım." Boynunu öpmek için uzandım. "Bana karşı her zaman çok iyisin ve ben gelmiş geçmiş en şanslı kızım."

Kasıtlı olarak klişe ama son derece doğru sözlerime gülüyor. Sonra ciddileşiyor ve diliyle uzun süreli bir karşılaşma için ağzını ağzıma çarpmadan önce saçlarımdan bir avuç tutuyor.

Rochelle yeterince gördü. Sandalyesini gürültüyle yere vurarak masadan uzaklaşır, Livy'nin kolunu kapar ve onu bir bez bebek gibi sürükleyerek götürür.

"Hoşça kal Sabrina," diye sesleniyor Livy kapıdan çıkarılırken. "Nico'ya selam söyle."

Ona elimi sallıyorum ama Monte'yi öpmeyi bırakmayı reddediyorum.

Ağzıma karşı kıs kıs gülüyor. "Birileri şımarık bir ruh halinde."

Onu bir kez daha öptüm. "Aç görünüyorsun. Bir şeyler ye, ben de sana ne kadar *küstah* olabileceğimi göstermek için seni üst katta bir gezintiye çıkarayım."

"Anlaştık." Sal elinde Monte'nin en sevdiği sosisli pizzadan iki dilimle yanıma gelirken dudaklarıma son bir öpücük konduruyor.

Monte'nin babası tabağı masaya bırakıyor, bize mutlu bir sırıtış atıyor ve sonra tezgâha geri dönüyor.

Günün bu kısmına bayılıyorum; birbirimizi yakaladığımız, rahatladığımız ve birbirimizin arkadaşlığından keyif aldığımız zamanlara. Buna daha önce hiç sahip olmamıştım ve bunu asla kaybetmek istemiyorum.

"Monte?" Elini uzattım.

Yemeğini yutuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Bir sorun mu var, cupcake?"

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Sol elini tutuyorum, kısa bir süre önce evlilik yüzüğü taktığım elini. Şimdi boş olan elini.

Neyiz biz, Monte? Bana sorsan seninle gerçekten evleneceğimi biliyor musun?

Hayır, şimdilik korkuyorum.

yerine elini dudaklarıma götürüp sert parmak eklemlerini şakacı bir şekilde öpüyorum. "Ne kadar çabuk yersen, o kadar çabuk yukarı çıkabiliriz."

MONTE

Kararımı verdim.

Bu gece, karnavalıdan sonra, ona soracağım.

Tereddüt tek nedeni ona zaman tanımak istememdi.

Kendi adıma, Sabrina konusunda tamamen eminim. Hayatımı onunla geçirmeye niyetliyim ve eğer istediği buysa uzun bir nişanlılık dönemi geçirebiliriz. Onun kendi hedefleri ve hayalleri olmasını seviyorum ve aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini biliyorum.

Bu kız benim her şeyim. Ve bu gece ona evlenme teklif edeceğim.

Evet, teknik olarak hala evliyiz. Önemli değil. O yeminleri tekrar etmeli ve bu sefer gerçekten söylemeliyim.

Sabırsızlanıyorum.

Gökyüzü saatlerdir aydınlık ama o hala yatakta mışıl mışıl uyuyor. Dün gece buraya babamın arabasıyla geldik çünkü Cass Tempesta artık arabamın sahibi ve ben hâlâ onun yerine ne almak istediğime karar vermeye çalışıyorum. Sabrina çocukluk fotoğraf albümümü gördüğünden beri Catskills'deki kulübeyi merak ediyordu.

Kulübe Vinny amcama aitti. O öldüğünde, Kiki Teyze'nin tek mülkü oldu. Şu anda Seattle'da yaşıyor olsa da, bu kadar çok anı barındıran bir yerden ayrılmaya dayanamadı. Aile ve arkadaşlar burayı kullanmakta özgürler ve bu hafta sonu boş olduğu için şanslıyız. Son misafirler Vinny'nin kuzenleriydi ama temizlik konusunda iyi iş çıkardılar. Arabayla geldikten sonra tek yapmamız gereken tezgahın tozunu almak ve yatağa yeni çarşaflar sermektir. En yakın kasaba tam olarak köşede değil, bu yüzden bol miktarda yiyecek getirdim. Dürüst olmak gerekirse, Sabrina'ya yemek pişirme becerilerimi göstermekten hoşlanıyorum. Masaya ev yapımı bir tabak yemek koyduğumda yüzünde beliren o sevinç ifadesini kazanmak için camın üzerinden sürünerek geçirdim.

Dün gece yaz sonu meteor gökyüzünü ateşledi. Tüm ışıkları kapattık ve minderli bir veranda sandalyesini ön bahçeye sürükledik. Gece havası burada şehirde olduğundan daha soğuktu ve o bana sarılırken ben de onu bir battaniyeye sardım. Kayan yıldızların gölgesi altında yavaşça seviştik ve bu lanet olası bir sihirdi.

O zaman ona sormak istedim. Ama tutku ikimizi de ele geçirdi ve çok geçmeden yatakta ona daha derinlemesine tapmak için onu eve taşıdım.

Hâlâ uyumasına şaşmamalı. Onu ve bundan gurur duyuyorum.

Sabrina'nın saçları yastığın üzerine dökülüyor ve yumuşak bir iniltiyle sırt üstü dönüyor. Bu sesin ne anlama geldiğini biliyorum ve rüya görürken nefes alış veriş hızlanıp kalçaları hareket ettiğinde şaşırmıyorum.

Onu uyandırmak yerine, vücudunun istediği rahatlamayı sağlamaya karar verdim. Elim bacaklarının arasına kayıyor ve parmaklarım külotunun lastiğini kenara itiyor.

"Sen kazandın bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına ve inlemeleri daha da yükseliyor, bu da kelimelerin rüyasına girdiği anlamına geliyor. Ama uyanmıyor, gerçekten uyanmıyor. Onu kızdırıp orgazmın eşiğine kadar okşadığımda ve sonra onu bitirmek için iki parmağımı derine kaydırduğымda bile.

Şimdi uyuyan yüzünde melek gibi bir gülümseme var ve duşa gitmeden önce battaniyeleri üzerine örtüyorum. Duş başlığından gelen sert akıntının altında durup dişlerimi fırçalarken, evlenme teklif ettiğimde ona ne söylemek istediğimi düşünüp duruyorum. Yüzük almamamın tek nedeni, kendi seçme şansına sahip olması gerektiği idi. seçememişti.

Onun için seçilmişti. Belki de bu yüzden artık giymiyordur.

Yüzüğüme gelince, o daha tedirgin edici bir mesele. Wyoming'de bıraktıktan sonra bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ama geçen hafta Fed Ex aracılığıyla Gino'ya küçük bir kutu teslim edildi. Kutunun içinde, gazete tomarlarına sarılmış altın alyansım vardı. Kutuda bir de not vardı; dikkatlice katlanmış beyaz bir kâğıda siyah keçeli kalemle karalanmış sözcükler.

AILE HER ŞEYDİR.

Bu jestin tatlı ya da duygusal olması gerekmiyordu. Hem kötü bir şaka hem de silinemeyecek kan bağlarını hatırlatıyor. Tempesta'lar beni izlediklerini bilmemi istiyorlar.

Bu benim için yeni bir şey değil. Biri Sabrina'evliliğimi onlara haber verdiğinden beri izlediklerini biliyordum. Colorado'da olduğumu öğrenmeleri beni hâlâ rahatsız ediyor.

O zamandan beri, hala izledikleri hissinden kurtulamıyorum. Sokakta gördüğüm yüzleri merak ediyorum. Daha da çok, göremediğim, kafamın arkasına bakan gözleri merak ediyorum

Duştan çıktığımda yatak boştu. Sabrina'yı pencerenin önünde dikilirken buluyorum. Üzerinde benim eski Gino's Pizzeria tişörtüm var ve küçük bir kap portakal suyu içiyor. Saçları sevimli bir şekilde dağınık ve bir an için bu inanılmaz, mükemmel kızın benim olduğunu düşünüp şaşkına dönüyorum.

Neden daha önce hiç aşık olmadığımı şaşmamalı. Başından beri onu bekliyordum. Başka hiç kimse onunla boy ölçüşemez.

Sabrina başını çeviriyor ve bana gülümsüyor. "Bahçede bir sincap ailesi var," diyor ve portakal suyunu pencere kenarına bırakıyor. Kollarını geriyor, ince kumaşın arasından meme uçlarının tepeleri görünüyor. "Daha önce rüyamda seni görüyordum. Çok güzel bir rüyaydı."

Aceleyle havlumu bırakıyorum. Gömleğini çıkarıp nemli külotunu aşağı sıyırırken hâlâ uykudan , işbirlikçi ve kıkırdıyor. Yatak odasına geri dönüyoruz.

Sabrina artık yorgun değil, alıngan bir ruh hali içinde ve üstte olmayı talep ediyor. Sanki onun sikimin üstünde zıplamasını izlemekten şikâyet gibi. Daha dikkatli olmaya çalışıyoruz, bu yüzden prezervatif takıyorum, bu da beni her seferinde bir inç vücuduna alırken daha uzun süre dayanmama yardımcı olma bonusuna sahip.

Artık benden saklanmamasına bayılıyorum. Bana seksi bir güvenle biniyor, hiçbir şeyi geri tutmuyor ve bana kusursuz çıplak vücudunun en iyi görüntüsünü veriyor.

"Mükemmelsin Brina," diyorum ve o da geliyor, başını geriye atıyor, titrerken yeryüzündeki bir tanrıça gibi görünüyor.

O bitirene kadar kendimi tutuyorum. Sonra olabildiğince derine itmek ve prezervatifi doldurmak için muhteşem kalçalarını tutuyorum.

Ama şimdi bir duşa daha ihtiyacım var ve onun da öyle. Bu sorunu çözmek için onu banyoya taşıyıp birlikte duş almaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Saçına şampuan sürmemden ve onu köpürtmek zaman ayırmamdan çok hoşlanıyor. Sonunda nazikçe kurulanmasına yardım ediyorum ve kahvaltı hazırlamayı teklif ediyorum.

Ben tezgahın başında durup frittata malzemelerini cam bir karıştırma kabında çırparken, Sabrina küçük masanın başında oturuyor.

Mutfak masasında, omuzlarına dökülen nemli saçları ve bol pembe elbisesiyle zamankinden daha sevimli.

"Burada sinyal zayıf," diyor ve dizüstü bilgisayarının tuşlarına .

Ona sırtıtmak için arkamı döndüm. "Sanırım seni eğlendirmek için başka yollar bulmam gerekecek."

Mutfakta dururken sadece bir çift naylon spor şortu giymeyi tercih etmem kasıtlı. Bakmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve arkamı döndüğümde beni izlediğini hissedebiliyorum.

Birkaç saniye sonra sandalyesi ahşap zemini sıyrıyor ve arkamda durup kollarını belime doluyor. Omurgama bir öpücük kondurdu.

"Burada ne oldu?" Parmakları hafifçe sağ alt tarafımda, kaburgalarımın altındaki belli belirsiz bir çürüğe dokunuyor.

Bu morluk iki gündür orada ve fark etmeyeceğini umuyordum. Silvio bir alacağını tahsil etmekte zorlanıyordu ve sorunu ortadan kaldırmam için bana yüklü bir miktar teklif etti. Yaptım ve adam hala yaşayanlar diyarında olsa da, yükümlülüklerini yerine getirmeden önce tüm parasını burnuna çekmenin kötü bir fikir olduğunu kısa sürede unutmayacaktır.

"Küçük bir iş tehlikesi," diye onu temin ederim. "Orada olduğunu unutmuşum." Bölgeyi nazikçe dürtmeye devam ediyor. "yakıyorlar," yumuşak bir sesle söylüyor ve çürüğe tekrar dokunmadan önce iki parmağını öpüyor.

Yemek hazırlamaya ara verip arkamı dönüyorum ve kollarımı ona dolayarak düğün geri dönüyorum. Amcasının adamları beni tartaklamıştı ve Sabrina gözlerinde acıyla önümde diz çökmüştü.

"Sana zarar verdiler."

O çürükler o zaman da bir şey değildi, şimdi de bir şey değil. Dünyada beni yok edebilecek güce sahip tek şey onu kaybetmek.

Ona yumuşak bir güvence öpücüğü veriyorum ve ben frittata'yı fırına atıp meyve salatası keserken o da dönecek kadar memnun.

Sabrina karnaval için heyecanlı. Umarım hayal kırıklığına uğramaz. Hatırladığım kadarıyla Cherrytown yakınlarındaki yıllık karnaval küçük ve sıradandı. Nico ve ben küçükken çok severdik ama ergenlik çağına geldiğimizde çabucak sıkılırdık.

Yine de Sabrina'nın sıkılacağını sanmıyorum. Kolayca mutlu olabilen bir yapısı var.

Kahvaltıdan sonra Sabrina yürüyüşe çıkmak istedi. Yazlık elbisesi ve narin babetleri ormanda yürüyüş yapmak için pek uygun değil, bu yüzden onu sırtımda taşımayı teklif ediyorum.

"Çok ağırlaşırsam söyle bana," diye takılıyor boynuma sarılırken manzarayı seyretmenin arasında.

"Böyle bir şey asla ," diyorum ve boynumu öperek doğa yürüyüşüne odaklanmamı zorlaştırıyor.

Kısa bir süre sonra, kır çiçekleriyle bezeli ve uzun ağaçlarla çevrili küçük bir açıklığa geliyoruz. Tek gürültü kuş sesleri ve görünmeyen bir derenin belli belirsiz, sürekli fokurdaması.

Kelimeler kafamda dönüp duruyor. "*Evlen benimle, Sabrina.*" Onları söylemek dilimin ucunda.

Sonra görüşürüz. Onu tam getireceğim. Orada olacak Bu gece dolunay var. Karnaval oyunlarına doyduktan sonra onu buraya taşıyacağım ve gerçek bir evlenme teklifi için dizlerimin üzerine çökeceğim.

Bu mükemmel bir gün olacak.

SABRINA

Mir sonraki oyun karnaval temalı olacak. Grafikler bir renk patlaması olacak ve aksiyon hızlı bir şekilde .

Hikaye ve oyunun geri kalanı

Detayların hala gerekiyor ama kıyamet sonrası bir öncül fikrine bağlıyım.

Belki de bu dünyadaki son karnavaldır ve oyuncular biraz zararsız eğlencenin tadını çıkarmaya ve karnaval ışıklarının ötesinde bekleyen tüm dış tehditleri unutmaya çalışmaktadır.

Bu fikri ete kemiğe büründürmek için kat edilmesi gereken uzun bir yol var ama bunu başka bir zamana bırakacağım. Bu gece Monte'ye ait.

Karnaval alanında yürürken el ele tutuşuyoruz. Her atraksiyonda hatırı sayılır bir sıra var ama bu sadece eğlenceyi artırıyor. Etrafımız mutlu bir enerji ve iyi vakit geçiren insanlarla çevrili.

Dönme dolap kuyruğunda yirmi dakika bekledikten sonra Monte, "Hâlâ fikrinizi değiştirebilirsiniz," diyor. Sıra bize geldi.

Yüksekliğe bayılmam. Ve lunapark gezintileri bana hiçbir zaman çok çekici gelmemiştir.

"Bu bir suç gibi gelirdi," diyorum. "Dönme dolap karnavalın yıldız atraksiyonu. Yanından geçip gitmek, New York'u ilk kez ziyaret edip Özgürlük Anıtı'nı görmeyi reddetmek gibi bir şey olur. Ama gözlerimi kapatıp can havliyle güvenlik çubuğuna tutunursam bana gülmeyin."

Monte beni kendine çekiyor ve kollarını belime doluyor. "Onun yerine bana tutun," diye öneriyor. "Ben lanet olası güvenlik barından daha güçlüyüm ve düşmene asla izin vermem."

Onun tarafından tutulmanın heyecanı asla kaybolmaz.

Evet, eminim gerçekten güvenlik çubuğundan daha güçlüdür. O *kadar* güçlü ki. Monte beni sırtında sanki bir hava yastığıymışım gibi taşıyor, ki kesinlikle .

Kolum kalçasındaki silahın sert yumrusuna değiyor. Tişörtü yeterince uzun ve bol olduğu için görünmüyor ama burada silah taşımak yasak. Güvenlik tarafından fark edilirse muhtemelen başı belaya girer. Ama zaten bildiği şeyi ona söylemeye zahmet etmiyorum. Monte'nin kurallara pek saygısı yoktur ve sadece güler.

Bizi tekerleğin tepesine taşıyacak olan küçük gondol mekanizması saçma bir şekilde cılız görünüyor ama Monte yanıma tırmanıp bir kolunu güvenli bir şekilde vücuduma doladığında kendimi çok daha iyi hissediyorum. Onunlayken gergin hissetmek imkânsız, hatta her kısa duraklamadan sonra havaya, daha da yükseğe kaldırılırken bile.

"Üşüdün mü?" Monte sorar.

Birazcık. Bir kazak getirmeliydim. Buralarda hava sıcaklığı şehirdeki bir yaz gecesinden çok daha serin. Ama burada sonbaharın ilk ipuçlarını tadabiliyorum. Canlı renkleri ve Cadılar Bayramı eğlencesiyle sonbaharı seviyorum. Sonra da New Yorkta her zaman özel bir büyü olan tatil sezonu geliyor. İnsanların neden dünyanın her yerinden burayı görmek için geldiğini anlıyorum. Monte ve ben şimdiden Colorado'yu ziyaret etmeyi planlıyoruz. Jane'in ilk Noel'ini hiçbir şey için kaçırmazdım. Sonra Daisy'nin bebeği Şubat'ta doğacak.

Dört gözle bekleyeceğim çok şey var ve taptığım adamlarla birlikte olacağım.

"Üşümüyorum," diyorum ve ona daha da sokuluyorum.

Kolları bana sarılıyken nasıl üşüyebilirim ki?

Neredeyse dönme dolabın zirvesindeyiz. Gösterişli karnaval ışıkları karanlığın içinde bir vaha gibi. Dolunay parlarsa da, Catskill Dağı bölgesindeki çarpıcı manzaranın tamamı gözden gizlenmiş durumda.

"Ekim ayında kulübeye geri dönmeliyiz," diyorum Monte'ye. "Eminim tüm yapraklar renk değiştirdiğinde muhteşem oluyordur."

"Öyle," diye kabul ediyor ve çenemi kaldırıp bana bir öpücük veriyor. Kalbim göğsümün duvarına çarpıyor. "Seni seviyorum, Monte."

Aşağıdan bir yerden kahkaha cıgıllıkları geceyi deliyor. Atlıkarıncanın çınlayan müziği havayı dolduruyor.

Monte'nin yüzündeki yumuşak bakış sadece bana ait. Başka kimseye bu şekilde . Ben şanslı bir kıyım.

"Ben de seni seviyorum Sabrina," diyor ve dönme dolap tepeye daha da yaklaşıyor.

Ay o kadar parlak ve büyük ki, kolumu uzatıp onu gökyüzünden koparabileceğime neredeyse inanabilirim. Havadayız ama hiç gergin değilim, aşağıya bakmaktan korkmuyorum.

Otoparkı, oyun kabinlerini ve aşağıda sıra bekleyen kalabalığı görebiliyorum. Gözlerim ayrı duran ve yukarı bakan bir figüre takılıyor. Koyu renk kıyafetler giymiş ve yüz hatlarını göremeyeceğim kadar uzakta ama bize bakıyor gibi görünüyor.

Bu tabii ki benim hayal gücüm. Hiç tanıdık . Monte bölgede arkadaşı olduğundan hiç bahsetmedi. Adam muhtemelen dönme dolaba binen başka birini tanıyor. Bu yüzden buraya bakıyor.

Ama onu görmenin beni neden bu kadar tedirgin ettiğini ya da neden içimdeki bir içgüdüyü harekete geçirdiğini açıklayamıyorum.

Tehditler.

Bakışlarımız önemli bir mesafe boyunca kilitleniyor, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Başını aceleyle eğmesinin muhtemelen benimle bir ilgisi yok, ne de insan kalabalığının içinde kaybolana kadar hızla ters yönde yürümeye .

Dönme dolap tekrar hareket etmeye başlıyor ve o kısa süreli korku hissi kayboluyor. Ancak, nihayet dibe ulaştığımızda ve ayaklarım tekrar sağlam zemine bastığında ve tekrar Monte'nin elini tuttuğumda memnun oluyorum.

Oyun stantlarını ziyaret ediyoruz ve bir golf topunu dar bir şişeye başarıyla fırlattığımda kalp şeklinde bir anahtarlık kazanıyorum. Monte atış oyunlarında başarılı oluyor ve bana asılı peluş oyuncaklardan istediğimi seçmemi söylüyor. Pembe bir kedi seçiyorum. Elbiseme uyuyor.

Ama kulübeden uzaklaştığımızda, gözümün ucunda bir figür beliriyor. Başımı çeviriyorum ve bir adamın geniş sırtının geri çekildiğini görüyorum. Koyu renk saçlı ve koyu renk bir ceket giyiyor. Dikkat çekici bir yanı yok. Sadece dönme dolapta bizi izleyen adamı hatırladığım için adam gözden kaybolana kadar bakmaya devam ediyorum.

"Yakında gitmek ister misin?" Monte diyor ki.

"Evet." Elini sıkıyorum. "Sanırım huni keklere ve gıcırtilı yolculuklara doydum. Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Beni bir öpücük için kendine çekiyor ve sonra Cupcake adını verdiğim ödüllü pembe kedimi bana uzatıyor.

"Kulübeye döndüğümüzde biraz yürüyelim," diyor.

"Karanlıkta mı?"

Sırıttıyor. "Seni taşıyacağım."

"Kendine bir randevu bulmuşsun." ulaştığımızda elini çekiyorum. "Önce bir kazak alabildiğim sürece."

"Brina, istediğin her şeyi alman için seni cesaretlendiriyorum." "Bu kulağa oldukça müstehcen geliyor."

"Öyle olması gerekiyordu."

Elimi uzatıp karnını gıdıklamamı beklemiyor ve kahkahalarla gülüyor.

İkimizin de dikkati dağılmış, gülüyor ve çok eğleniyorduk ki bir grup genç çocuk bağırıp çağırarak bize doğru koşmaya başladı. İçlerinden biri Cupcake'i elimden kapıp kaçtı.

"Hey!" Monte bağırır ve arabaların ve karnaval eğlencelerinin arasından geçerek çocuğun peşinden gider.

"Monte, geri gel!" Centilmenliğini takdir de, bir oyuncak için bir gençle kavga etmesini istemiyorum. Ama beni duymuyor. Çoktan gitti.

Araba sıralarının arasındaki geniş toprak koridorda duruyorum ve Monte'yi görebilmek için boynumu uzatıyorum. Arkamdan bir araba korna çalıyor ve geçmesine izin vermek için yoldan çekiliyorum.

Tam Monte'nin telefonunu arayacakken, yeniden ortaya çıktı. Karanlığın içinde yürüyor ve sırtıyor. Cupcake'i zaferle havaya kaldırıyor.

Tamamen bana odaklanmış durumda. Bu yüzden benim gördüklerimi görmüyor.

Bu adam bizi dönme dolaptan izleyen adamla aynı kişi. Yüzünü o zaman da görmemiştim, şimdi de göremiyorum çünkü yüzünü siyah bir kar maskesiyle kapatmış ama o olduğunu biliyorum. Karanlıktan doğmuş bir hayalet gibi ve Monte'ye bakıyor. Daha o yapmadan ne yapacağını biliyorum ve tepkim anında oluyor.

Hızlı bir koşucu olmadığımı söylemek hafif kalır. En iyi koşma çabam daha çok bir kaplumbağanın muhtemelen geride bırakabileceği hafif bir tırıs koşusu gibi.

Paniğin insanlara çılgınca şeyler yaptığını okumuştum. Aşkın yaptıklarının yanında bu hiçbir şey. Hayatımda ilk kez rüzgar gibi koşabiliyorum. Monte'yle aramdaki mesafe bir metreye düştü. Neden bir olimpiyat koşucusunun hızıyla ona doğru koştuğuma şaşırmış ve telaşlanmış bir halde kayarak durdu.

Kar maskeli adam da harekete geçti, gizlice 'a yaklaşıyor. 'un 'un 'un 'u kaçırmadığından emin olmasını istiyor. O

kolunu kaldırıyor. Bir saniye sonra Monte'nin göğsüne çarpıyorum.

Tek bir silah sesi duyulur. Vurulmak beklediğiniz gibi hissettirmiyor. Arkamdan yumruk yediğimi hissediyorum, sonra bunun bir yumruk olmadığını anlamanın şokunu yaşıyorum.

Havada üç daha patlıyor ve bunlar kulağıma çok daha yakın. Monte silahını ateşledi. Mükemmel bir atıcı. İyi nişan aldığına inanıyorum.

Ve saldırganı alt etmeyi başarmış olmalı çünkü artık o yöne bakmıyor. Bana bakıyor. Yüzündeki dehşet kalbimi parçalıyor. Buna sebep olduğum için çok üzgünüm ama yine de onun yerine vurulan kişi olduğum için mutluyum.

"Hayır, hayır, hayır, Brina, HAYIR!" Bacaklarım tutmazken beni kucaklıyor.

Monte düşmeme asla izin vermeyeceğine yemin etti ve vermiyor. Birlikte yere batıyoruz.

Birkaç kişi ıçılık atıyor. Monte'nin omzunun üzerinden dönme dolabın ışıklarını görebiliyorum. Aşağı baktığımda elbisemin ön kısmına yayılan kanı görünce şaşırdım. Arkadan vurulduğuma yemin edebilirdim. Sağ omzumun birkaç santim altında neden büyüyen bir leke olduğundan emin değilim.

Ama şimdi acı geliyor, keskin ve yakıcı. Böyle bir zamanda acının iyi gelebileceğini düşünüyorum. Eğer acı çekiyorsam, bu hala buradayım demektir.

Arka planda bir adamın komuta eden sesi duyulur ve herkese geri çekilmelerini emreder.

Monte çılgınca bir çaresizlikle beni inceliyor, hasarı değerlendirmeye çalışıyor. Gömleğini yırtıp yaraya bastırıyor ama o da kanıyor. Sol kolunun üst kısmında küçük bir delik var ve bu benim için aniden kendi acımdan çok daha büyük bir mesele haline geliyor.

"Sana zarar verdiler," diyorum ve ona ulaşmaya ama kolumu hareket ettiremiyorum.

"Brina." Yüzü buruşur. Sirenler
çığlık atmaya başlar.
Dönme dolap dönmeye devam ediyor.

MONTE

Tsonunda kelepçeleri çıkarıyorlar.

Bunu önemsememin tek nedeni, artık birilerinin Sabrina ile ilgili sorularına cevap vermek yerine Göz temasından kaçınmak ve geri çekilmek.

Son üç saattir, kollarımda gevşediği anı yeniden yaşıyorum.

"alabilir miyim? Sanki gerçekten senin karınmışım gibi mi?" O sordu Ben Bu ve sonra o kapalı onu Gözlerim. Ruhumun bedenimi terk ettiğini düşündüm. Nabzını yoklarken parmaklarım titriyordu, titriyordu ama oradaydı. Onu ambulansa bindirip hâlâ bilinci yerinde değildi. Onunla birlikte gitmeme izin verilmeyeceğini düşündüm.

ama ben .

Ölü adam, her kimse, Sabrina yoluna çıkınca duraksadı. Onu vurmak istememişti. Sadece beni vurmak istedi ve keşke . Ama yanlış hedefi vurma paniği ona her şeye mal oldu. Silahımı kaldırdım ve üç el ateş ederek onun işini bitirdim.

Sonra yere baktım ve kanı gördüm. Ve kalbim parçalandı.

Bana doğru koşmaya başladığında neler olduğunu anlamalıydım. Sabrina asla bir yere koşmaz. Yüzü kararlılıkla doluydu. Ve aynı korku. Saldırganı önce görmüştü. Ne biliyordu.

Sevdiğim kız sadece benim için olan bir kurşunu yedi. Benim hayatımı kurtarmaya çalıştı ve şimdi bu hastanede bir yerlerde kendi hayatı için savaşıyor. Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

"Karınızın nasıl olduğunu nereden bileyim?" diye homurdandı kelepçelerimi çıkarma çağrısı almadan önce beni koruyan polis. "Bir doktora sor."

Ona pislik diyecek enerjim bile yok. O önemli değil.

Perde kenara çekildi. Buraya geldiğimden beri hastane sedyesine kelepçeli olduğum odaya tanıdık bir yüz giriyor.

Yeni gelen kişi polisi başıyla onaylar ve o gidene kadar bekler. Karnavalda olay yerindeydi. Görevi devraldı ve ambulansın geçebilmesi için kalabalığı yönetmeye başladı. şimdi polisin oturduğu gri koltuğa oturuyor.

"Ben Ethan Krull," diyor. "Adını zaten biliyorum Monte, ama henüz resmi olarak tanışma fırsatımız olmadı. Üç ay önce emekli olana kadar buranın polis şefiydim."

"Bu çok hoş," diyorum ve sedyeden iniyorum. "Ama artık zincirlerimden kurtulduğuma göre karımı bulmaya gidiyorum."

"Bekleyin," diyor. "Karınızın ameliyata hazırlandığı söylendi, yani zamanımız var."

"Nerede o? Uyandı mı? Onu görmem gerek."

"Durumu stabil," diyor. "Tek bildiğim bu."

Rahatlamış bir nefes içimden vınlayarak kaçıyor. Gece henüz bitmedi ama 'stabil' olması iyiye işaret.

"Onunla ilgileniliyor," diye beni temin ediyor. "Eğer vurulacak olursan burası iyi bir hastane. Ben bilirim."

Kolumdaki bandajı işaret ediyor. "O kadar da kötü görünmüyor."

"Önemli bir şey değil. Kurşun onu delip geçti ve koluma saplandı. Onu çoktan çıkardılar." Acıdan kuruyan boğazımı temizliyorum. "Atış benim içindi. Ona değil."

Şaşırmadan başını sallıyor. "Ne olduğunu gördüm. Kamyonetimin yanında oturmuş kızımı almak için bekliyordum. Artık kelepçe takmamanızın nedeni de bu. Savcı yine de davaya bakacak ve yasak bir bölgede taşıma suçlamasıyla karşı karşıya kalabilirsiniz. Ama yaptığınız atışların nefsi müdafaa olduğu konusunda size kefil olabilirim. Adamın kimliği yoktu ama morgdan bir resim alıp kimliğini tespit edip edemeyeceğinizi göreceğim."

"Peki," diyorum, öldürdüğüm adama karşı sadece nefret hissedebiliyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Kimin seni öldürmek isteyebileceğine dair bir ipucu var mı?"

Bu soru beni güldürüyor. Ölmemi istemek için bir sürü neden bulabilecek bir erkek var.

Ama sargılı koluma bakınca içimde hastalıklı bir şüphe uyandı. Tesadüfe bakın ki, kurşun dövmemin altından bir santim aşığıya girmiş.

Aile her şeydir.

Dünyada beş kişi daha aynı mürekkebi kullanıyor. Biri benim kardeşim. Diğerlerini düşünmek bile istemiyorum.

Ethan Krull, sorumlunun kim olabileceğine dair oldukça iyi bir fikrim olduğunu bildiğini belli eden alaycı bir sesle, "Bunu biraz düşün," diyor.

Ama emin olmaktan çok uzağım. Amcamın beni çiftlikte öldürme şansı vardı. Oğullarına beni vahşi doğaya götürmelerini ve kaza süsü vermelerini emredebilirdi.

Öte yandan, Cass Tempesta'nın yöntemleri genellikle öngörülemezdir. Bir keresinde hırsızlık şüphesiyle bir ekip patronunu nasıl görevden aldığına dair kötü şöhretli bir hikaye vardır. İddiaya göre, adam bir aile şirketinin karını cebe indiriyormuş.

inşaat şirketi. Yakalandığında muhtemelen hemen kafasına bir delik açılmasını bekliyordu. Bunun yerine, amcam yemeğe davet etti, oturttu ve yirmi yıllık sadakatinin serbest bırakılmaya değer olduğunu söyledi. Aileden sürgün edilecekti, hepsi bu.

Cass tam bir yıl boyunca adamın paçayı kurtardığına inanmasına izin verdi. Adam Phoenix'e taşındı, her şeye yeniden başladı. Sonra kuzenlerimden evine geldi, onu arka bahçede yüzerken buldu ve beynini uçurdu. Bu nedenle ve daha fazlası için Tempesta'ları kesinlikle göz ardı edemem.

"Ne zamandır evlisiniz?" Ethan çok daha nazik bir tonda sorar.

"Sabrina'yla 4 Temmuz'da evlendim," diyorum ona, ki bu doğru ve gerçeğin tamamından çok daha az karmaşık. Başını salladı. "Dediğim gibi, burada emin ellerde. Karım ve ben onun tamamen iyileşmesi için dua edeceğiz." İnce ceketinin cebine uzanıyor ve telefonumu çıkarıyor. "Al. Ben Bunu geri isteyeceğinden eminim."

Telefonum, bana kelepçe takan polis tarafından elimden alınmıştı. Neyse ki önce kardeşimi aramayı başardım. Nico şok olmuştu ve suratı asıktı ama Sabrina'nın kız kardeşlerine haber vereceğine söz verdi.

Ethan sandalyesinden kalkıyor ve telefonu uzatıyor. "Seni şimdilik yalnız bırakayım," dedi. "Ama benimle temasa geçmen gerekirse Cherrytown Polisini ara. Mesajı ileteceklerdir."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bu adama daha fazla minnet borcum olduğunun farkındayım ama Sabrina için endişelenmekten başka bir şey hissedemiyorum.

Çıkarken, kısa bir süre önce kolumdan bir kurşunu ustalıkla çıkaran Dr. Cohen'e neredeyse çarpıyordu. Birbirlerini tanıdıkları belli olan bu iki adam, Dr. Cohen bana odaklanmadan önce hızlıca selamlaşıyorlar.

"Karımı görmem gerek," diyorum. "Nerede o?"

Doktor ses tonumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Saçsız kafasında mütevazı lacivert bir kippa olan orta yaşlı bir adamda sabırlı, babacan bir enerji var. Daha önce koluma dikiş atarken Sabrina'nın durumunu öğreneceğini söylemişti.

"Karınız şu anda ameliyatta," diyor. "Bana uyanık ve tetikte olduğu ve tüm hayati değerlerinin stabil olduğu söylendi."

Hala sedyede oturuyor olmam iyi bir şey çünkü rahatlamaktan anında güçsüz düşüyorum. "Ameliyat ne kadar sürecek?"

"Duruma göre değişir. Gelişmelerden haberdar olmanızı sağlayacağım. Kocası olarak, iyileşme sürecine girdiğinde onu görebileceksiniz. Görünüşe göre durmadan seni sorup duruyormuş."

Boğazım hâlâ kupkuru ve şimdi de ekşi bir pişmanlık duygusu nefesimi kesmekle tehdit ediyor. Korkmuş, incinmiş ve etrafı yabancılarla çevrili olan Sabrina beni soruyordu ve ben onu teselli etmek için orada değildim.

Dr. Cohen kısa süreliğine ortadan kaybolur ve geri döndüğünde elinde içi su dolu şeffaf plastik bir bardak vardır. Nazik bir gülümsemeyle uzatıyor. "Bu hastane iyi insanlarla dolu," diyor. "Karınız en iyi bakımı alıyor. Ama dua etmek isterseniz, hastane şapelini gösteren okları takip edebilirsiniz. Herkese kapımız açık."

Su bardağımı yudumluyorum ve gömleğime uzanıyorum. Hem benim hem de onun kanıyla kaplanmıştı ama başka bir şeyim yoktu.

Dr. Cohen zihnimi okudu ve "Bir hemşire size temiz bir gömlek getirecek." dedi.

"Teşekkürler Doktor," diyorum.

Başını sallıyor ve odacık perdesini açıyor. "Ağrı için bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

Benim yok. Vurulduğumu unutup duruyorum.

İlk yaptığım şey telefonuma bakmak oluyor. Doğal olarak, bir yığın mesaj var. Luca'dan. Anni'den. Daisy'den. Babamdan.

Bir dakika bile geçmedi ve ben hala onlara bakıp ilk kimi arayacağıma karar verirken bir hemşire elinde New York Mets tişörtüyle içeri girdi. Başka koşullar altında bu komik olabilirdi çünkü hayatım boyunca Yankees taraftarıydım ama şu anda hiçbir şey komik değil, bu yüzden onu giydim.

Etrafta her türden hastane personeli ve hasta dolaşırken burada mahremiyet yok, bu yüzden bazı aramalar yapmak için daha sessiz bir yer aramaya başladım.

Uzun, boş bir koridorun ortasındaiken gelen bir vızıltısı duyuyorum. Herhangi sayıda insan bekliyordum. Ama gerçekte kimin aradığını gördüğümde, anında öfke kanıma karışıyor. Aklımda cinayetle cevap veriyorum.

"Kına yakmak için mi arıyorsun, Julian?"

"Monte, biz yapmadık," diyor kuzenim. "Yemin ederim bununla hiçbir ilgimiz yok."

"Buna neden inanayım ki?"

İç çekiyor. "Pekâlâ. Sözüme güvenmeniz için size pek sebep vermedim. Hiçbirimiz vermedik. Ama babamı tanırım ve senin ölmeni asla istemezdi. Asla."

"O zaman haberleri nasıl bu kadar acele duyduğunu açıkla. Ailemden kimse seni aramaz."

Tereddüt ediyor. "Vittorio Messina adamlarını daha iyi incelemeli. İçlerinden biri ucuz bir randevu."

"Adamlarından birini maaşa bağlayarak Vittorio'nun öfkesini riske attığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Eğer doğruysa, bu haber rahatsız edici olabilir ama yine de uyuyor.

Ne de olsa, ben bir eyalet ötede kalırken birileri Tempesta'ları bilgilendirmek için elinden geleni yaptı.

Aynı kişi bu geceki silahlı saldırı haberini vermek için de acele etmiş olmalı.

"Evet," diyor. "Bunu bir düşünün. İtiraf ederek risk alıyoruz ama karını vuranın biz olduğumuzu düşünmene izin veremeyiz."

Ona inanmamı istiyorsa bundan çok daha iyisini yapması gerekecek.

"Annenin mezarı üzerine yemin et, Julian."

"Monte, annemin mezarı ve kendi hayatım üzerine yemin ederim ki seni öldürmeye çalışmadık ve kimin yaptığını da bilmiyoruz."

Bir pencere duvarına yaslanıyorum. Karşı penceredeki yansıma bana bakıyor.

"Eğer bir ödül ya da başka bir şey bekliyorsan uzun süre bekleyeceksin," diyorum.

Telefonun diğer ucunda iç geçiriyor. "O nasıl?"

"Kurşun tam içinden geçmiş. Ameliyatta." Sesimin çatlaması ve zor nefes almam umurumda değil.

"Çok özür dilerim," diyor Julian usulca. "Gerçekten. Hepimiz üzgünüz. Eğer yardım edebileceksek, bize haber verin. Babam bazı torpiller yapabilir ve onu en iyi hastanelerden birine naklettirebilir. Sadece söylemeniz yeterli."

"Bunu aklımda tutacağım. Gitmem gerek Julian." "Kendine iyi bak, Monte."

Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırmak için düğmeye basıyorum. Hastane şapelini gösteren işaretler tam karşımda. Düğünler ve cenazeler bir yana, uzun zamandır kiliseye gitmemiştim. Yozlaşmış bir günahkâr tarafından söylense bile içten bir duanın zarar vermeyeceği gerçeğine güveniyorum.

Oda sessiz ve boş. Duvarlarda birçok farklı inancın sembolleri asılı. Odanın önündeki kürsünün üzerinde açık bir kitap duruyor. Yeni imzacıları cesaretlendirmek için sayfaların arasına bir kalem yerleştirilmiş. Başka eller tarafından karalanmış mesajlar tarandığında, keder ve umut dolu sözcükler görülüyor. Onlara çok yakından bakmak izinsiz girmek gibi geliyor, bu yüzden kalemi alıp bir sonraki boş satıra kendi kelimelerimi ekliyorum.

Seni seviyorum, karıcığım. Lütfen bana geri dön.

Sonra kalemi yere bırakıp en yakındaki minderli banka oturuyorum. Boynumdaki zinciri çıkarıp

Haç gömleğimin dışında görünüyor. Odadaki tam sessizlik kulaklarımda çınlıyor.

"Beni dinleyen biri var mı bilmiyorum. Eğer varsa, lütfen o kızı kendi hayatımdan çok daha fazla sevdiğimi bilin. O dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor. Ve eğer birimizin gitmesi gerekiyorsa, bu ben olayım, o değil."

Bir cevap beklemediğimi söylemeye gerek yok ama yine de bir cevap geliyor.

Sal Castelli, "Bence karın seninle fena tartıştırdı evlat," diyor.

Babam kapıdan izliyor. Bana doğru yürümeye başlıyor ve kollarını açıyor.

Ayağa kalkıp onu yarı yolda karşılıyorum, kucağına düştüğümde çoktan hıçkırmaya başlamıştım. Her zaman kahramanım olan babam beni tutuyor ve ağlamama izin veriyor. Nico içeri girdiğinde, onu aile toplantımızın içine çekiyorum.

Ve hastane şapelinin ortasında, babam ve ağabeyim tarafından kucaklanarak ne kadar durduğumu bilmiyorum.

Ama sonunda bıraktıklarında biraz daha rahat nefes alabileceğimi biliyorum.

SABRINA

E her şey hala odak dışı görünüyor ve net bir düşüncüyü tamamlamakta zorlanıyorum ama bu önemli değil.

Monte burada. Burada olduğunu biliyorum. *That's Amore* şarkısının sözlerini usulca söylerken elimi tuttuğunu hissedebiliyorum. Bunun beni mutlu edeceğini biliyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve birkaç kez zorla göz kırpıyorum, uyuşturucunun etkisinin geçmesini ve onunla gerçekten konuşabilmeyi diliyorum.

Acı var, hem çok fazla.

Vücudumun tam ortasından bir delik açılmış gibi hissediyorum, ki bu mantıklı çünkü olan tam olarak buydu. Şanslı olduğum söylendi. Hiçbir organa ya da atardamara isabet etmemiş.

Monte şarkısına ara verip gülümsüyor. "Hey, çöreğim." Dudaklarını avucuma bastırıyor. "Şimdi döndün mü?"

." Hareketsiz kalması için askıya alınmamış kolundan bir serum hattı uzanıyor. Monte'nin yüzüne daha yakından baktığımda gözlerinin kırmızı olduğunu ve bitkin görüldüğünü görüyorum. Bitkin. "Sana ne yaptılar?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey" diyor. "Kolumdaki kurşunu çıkardılar. Çok üzgünüm, Brina. Seni görmeme izin vermediler. Tarafından

Kelepçeleri çıkardıklarında ameliyattaydın."

Gözümden bir damla yaş süzülüyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Sen iyi misin?"

Sorular onu neredeyse ama derin, sakın bir nefes aldı ve gülümsedi. "Artık iyiyim. Muhtemelen hayatımı kurtardın Sabrina."

"O zaman buna değdi. Ve kimse bana aksini söyleyemez."

Bunlar boş sözler değil. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı riske attığım için hiç pişman değilim.

Monte saçlarımı okşuyor ve bana endişeyle bakıyor. "Daisy burada. Babam ve Nico da öyle. Babamın arabası bende olduğu için, o ve Nico buraya Big Man Bowie'nin hamburger kamyonu ile geldiler."

Bu hareket biraz acı verse de, herkesin kayınbiraderimin hamburger kamyonu ile gece yarısı yolculuğuna çıkma fikrine gülüyorum.

Monte kıkırdıyor ve sonra eğilip dudaklarımı hafifçe öpüyor. "Annen Vittorio'nun jetiyle buraya uçuyor. Konuşmaya hazır olduğun anda Anni ve Luca telefonun başında seni bekliyor olacaklar."

"Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum ona. "Çantamın izini kaybettim."

Uzanır ve pastel ejderhalarla kaplı askı çantasını alır. Yatağın kenarına koydu. "Telefonun ve cüzdanın hâlâ içinde. Kontrol ettim. Ve senin için başka bir şeyim daha var ama görmek isteyip istemediğinden emin değilim." Tekrar uzanıyor.

"Cupcake!" Peluş pembe kediye çok hızlı yakalamaya çalışıyorum ve neredeyse serumumu çıkarıyordum. "Onu nasıl buldun?"

Sırıttırıyor ve karnaval ödülünü dikkatlice göğsüme koyuyor. "Seyircilerden biri onu aldı ve senin olabileceğini düşünerek polisler'e verdi. Üzerindeki tozu temizledim ve mucize eseri hiç kan lekesi yoktu."

"Monte, benimle uzanabilir misin? Senin kollarındayken kendimi hep daha iyi hissediyorum."

Hastane yatağı paylaşmak için yapılmamıştı ve çok sıkıştı ama Monte serum hattında gezinmeyi başarıyor ve sağ tarafımdaki bandajlara dikkat ederek yanıma uzanıyor.

Kolları beni son derece özenle sarıyor ve ameliyattan yeni çıkmış olmama ve vücudumda bir kurşun deliği olmasına rağmen, mutlu bir huzur duygusu gölgelerin en kovalıyor.

En kötüsü geride kaldı. Hayattayız ve birlikteyiz.

Monte, Anni'nin cep telefonunu çevirmeme yardım etti. Daha ilk çalma bitmeden telefonu kaptı. Anni'nin neredeyse hiç ağlamadığını bildiğim halde kız kardeşimin sesindeki acı dolu gözyaşlarını duymak beni neredeyse kontrolsüz bir ağlama sarmalına sürüklüyor.

Ama Anni'nin iyiliği için sakın kalıyorum ve onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Lütfen biraz dinlen," diyorum çünkü bütün gece ayakta kalıp acı içinde endişelendiğinden eminim. "Ve tatlı Janie'ye Brina teyzesinden bir öpücük ver. Burada her şey yolunda ve seni sonra arayacağım. Söz veriyorum."

Burnunu çekiyor ama "Küçük kız kardeşim, mantığın sesi" derken sesinde biraz alay da var.

"Değişiklik güzel değil mi? Senden o kadar da genç değilim."

"Fark etmez. Sen her zaman benim küçük kız kardeşim olacaksın."

Duygusal gözyaşları geri dönmekle tehdit ediyor. "Ve sen her zaman benim Anni'm olacaksın."

Kız kardeşimle telefonu daha yeni kapatmıştım ki bir hemşire hayati değerlerimi kontrol etmek ve beni özel hastane odama götürmek için içeri girdi.

"Yemek yememe izin var mı?" Ona sordum. "En son yediğim şey bir karnaval pastasıydı ve o zamandan beri çok şey oldu."

"Doktorunuza danışacağım," diyor.

"Simitiniz var mı?" Ben soruyorum. "Ya da iyisi, krep?"

Yatağım koridorlarda tekerlekli sandalyeyle taşınırken yanımda yürüyen Monte gülüyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz veriyor hemşire.

Hastane odama yerleşmez Daisy'yi istedim. Gecenin bir yarısı buraya gelmesi ve hastanenin zemininde endişeyle volta atması fikrinden nefret ediyorum.

Monte hızla kız kardeşime odaya kadar eşlik ediyor ve kız kardeşim beni uyanık ve yatakta oturur halde görünce küçük bir sevinç çığlığı atıyor. Koca Adam Bowie de içeri girdi.

"Aç mısın?" diyor. "Dışarıda kamyonum var. Söyleyin, size bir hamburger hazırlayayım."

Adamı ve insanları doyurma konusundaki bitmek bilmeyen görevini kutsa.

Hamburger isterim.

Monte ve Daisy çift anne tavuk gibi üzerime titriyor. Diğer Castelli erkeklerini sorduğumda, Monte odadaki çok fazla insanın şu anda benim için çok fazla olabileceğinden endişeleniyor.

Tabii ki değil. Sal ve Nico aileden. Burada olmalılar.

Nico, Monte'nin emirlerine uyararak dizüstü bilgisayarımı ve bazı kıyafetlerimi almak için kabini ziyaret etti bile.

"Senin için çok endişelendim," diyor Nico sırt çantamı verirken.

"Hepimiz öyleydik," diyor Sal ve gözyaşlarını siliyor. "Sadece bir Sabrina var. Seni seviyoruz, ufaklık. Umarım bunu biliyorsundur."

Günün geri kalanını yine ağlamadan geçirmemin imkânı yok. "Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Doktor hızlı bir muayene için uğradığında, Monte hariç herkes ayrılır. Koca Adam Bowie hepsine hamburger kahvaltısı sözü verdi ve buraya yiyecek getirmenin bir yolunu bulacağını söyledi.

Monte elimi tutarken, doktor önümüzdeki haftalarda beni nelerin beklediğini çok ciddi bir şekilde özetliyor. Görünüşe göre, insanların delik deşik olduktan bir hafta sonra yeni gibi koştukları tüm o filmler kurguymuş.

En kötü sonuçtan kurtulmuş olmam hasar olmadığı anlamına gelmiyor. Ağrı, çok sayıda fizik tedavi ve sınırlı omuz hareketliliği olacak. arada, gerçekten dikkatli olmam gerekecek.

"Görünüşe göre bir süre benim aşırı korumacı ilgimle uğraşmak zorunda kalacaksın," diyor Monte. Alnıma bir öpücük konduruyor ama başka pek çok duyguyla boğuşurken neşeli görünmek için elinden geleni yapıyor.

Doktor gittikten kısa bir süre sonra bir hemşire gelip hayati değerlerimi kontrol ediyor ve ağrımı soruyor. Ağrı şu anda korkunç değil ama içimi kemirdiğini hissedebiliyorum ve daha sonra daha da kötüleşeceğini biliyorum.

Hâlâ krepten eser yok ama neyse ki Koca Adam Bowie günü kurtarıyor ve taze hamburgerlerle geliyor.

"Onları gizlice içeri soktum," diyor gururla.

Gerçekten de öyle yaptı. Biri bana, diğeri Monte'ye olmak üzere iki hamburgeri sevgiyle hazırladıktan sonra beyaz bir kese kâğıdına koyarak gömleğinin altına kimseyi yanıltmayacak şekilde 'sakladı'. Korkunç bir kaçakçı olurdu.

Hamileliğinin ilk üç sonuna yaklaşan Daisy kendini çok anaç hissediyor olmalı çünkü ben yemeğimi yemeye çalışırken bana yardım etmekte ısrar ediyor. Şikayet etmemek için biraz yardıma ihtiyacım var. Sonra dikkatlice tarıyor ve yolumdan çekilmesi için gevşek bir topuzla bağlıyor. Kız kardeşim tıpkı Anni gibi harika bir anne olacak.

Sal ve Nico'nun pizza işlerini halletmek için şehre dönmeleri gerekmektedir, bu yüzden arabayı alırlar. Nico yarın döneceğini söyledi. Bana birkaç gün daha taburcu olamayacağım söylendi. Monte'nin ben taburcu olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğini sormadan biliyorum.

Daisy ayrılmak istemiyor ama yorgun olduğu için Koca Adam Bowie onu birkaç saat uyuması için kulübeye götürüyor. Annesi ve Vittorio öğleden sonra geldiğinde burada olmak istiyor.

Tüm misafirlerimiz gidince oda çok sessizleşti.

Kenara kaydım ve yatağı okşadım. "Hak ettiğin yeri geri al."

Monte sırtıyor ve yanıma kayıyor. Televizyon açık ama sesi kısık. İkimiz de o sırada yayınlanan sabah programını izlemekle pek ilgilenmiyoruz.

Monte yanağıma dokunuyor ve şakağımı öpüyor. İç çekişi kederle doluydu.

"Gerçekten iyi misin?" Bacağını okşadım. "Hayır. Seni neredeyse kaybediyordum."

"Ama sen ."

Başını sallıyor ve nefesi boynumu gıdıklıyor. "Senden yürüyüşe çıkmanı istediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, ama sanırım ertelememiz gerekecek. Bugün pek yürüyüş yapacak durumda değilim."

Bir kahkaha atıyor ve sonra ciddileşiyor. "Gece yürüyüşünü önermemin bir nedeni var. Seni dün bulduğumuz o çayıra geri götürmeyi planlıyordum. Sonra da ay ışığı altında sana evlenme teklif edecektim."

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Yumuşak bir öpücük için elimi dudaklarına götürüyor ve devam etmeden önce kendini toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duyuyor.

"Sabrina, sen benim karımsın. Ama evlendiğimizde bu senin seçimin değildi. Şimdi senden beni seçmeni istiyorum. Benimle evlenir misin Brina?"

"Monte." Onu daha yakına çekiyorum. "Elbette seninle evleneceğim. Ve sen benim seçimimsin. Her zaman öyleydin."

MONTE

S Ethan Krull öğleden hemen önce tekrar hastaneye geldiğinde Abrina uyumaktadır. Bazı morg fotoğrafları var. o istiyor içingöster Ben. Kimden ne o daha önce de söylediğim gibi, teknik olarak artık polis şefi değil ama

küçük kasaba polis hiyerarşisinin nasıl işlediğini bilsem

Soluk benizli ölü bir adamın fotoğraflarına bakıyorum ve onu tanıdığım için şok olmuyorum.

"Adı Derek Bianco," diyorum.

Ethan başını sallayarak telefonunu geri çeker. "Evet, parmak izlerini araştırdık ve bir kaydı var. Sizinle bağlantısı nedir?"

Bence ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Bianco, şimdi hatırlıyorum, Lenny Lombardo'nun ekibine yeni katılmıştı. Ve beni nerede bulacağını nasıl bildiği sorusu, Rochelle'in çatık kaşlı yüzünü hatırladığımda yanıt buluyor. Sabrina'yla bu hafta sonu buraya bir gezi yapmayı konuştuğumuzda Gino'da oturuyordu. Karnavalдан bile bahsetmiştik. Nişanlısına boşboğazlık ederken amacının ne olduğu önemli değil. Sonuç aynı. Bianco bunun beni dışarı çıkarmak için altın bir fırsat olduğunu düşünmüş olmalı.

Şehirden uzakta, şüpheler ona kadar uzanmadan.

Midemin çukurundaki hastalıklı his geri döndü. Silahlı adamın beni hedef aldığına dair hiçbir şüphe olmamasına rağmen, katile bir isim koymanın getirdiği karışık duygular var.

En azından Tempesta'lar doğruyu söylüyordu. Ama Sabrina benden nefret etmek için birçok nedeni olan bir adam yüzünden neredeyse hayatını kaybediyordu.

Sonsuz düşman toplayıp hiçbir bedel ödemeyeceğime inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bu iş bitmeli. Hayatım artık Sabrina ile. Geri kalan saçmalıklar sadece gürültü.

Ethan Krull'a "Onunla aynı liseye gittim," dedim. "Bir zamanlar koridorda karşılaşmış olmalıyız."

Adam buna inanacak kadar aptal değil ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Eski bir polis olabilir ama yine de bir polis ve ben ona hiçbir şey vermiyorum. Sakin bir bakış atıyor, hepsi bu.

O da bunu biliyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Karın nasıl?"

"Acı çekiyor ve bir süre daha çekecek ama ameliyat iyi geçti ve şu anda dinleniyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor.

"yoksa, şimdi ona geri döneceğim." Cevap vermesine fırsat vermeden uzaklaştım.

Tekrar konuşmak isterse beni avlayabilir. Sabrina'yı kontrol etmeden önce yapmam gereken bir arama var.

Benim baba cevaplar hemen ve Ben hızlı için "O iyi" deyin, o endişelenmeden önce.

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyor. Arka planda sesler birbirine karışıyor. Müzik kutusunda *Fortunate Son* çalıyor.

"Eminim öğle yemeği gelmek üzeredir," diyorum. "Ve ben seni uzun süre tutmaz. Ben sadece teklifinizin

aile şirketi hâlâ açık."

Duraklıyor. Çenesinin düştüğünü hayal edebiliyorum.

"Her zaman açık," diyor sonunda. "Biliyorsun bu benim hayalim, senin ve kardeşinin bir gün burayı devralmanız."

"Nico adına konuşamam ama benim yeni bir işe ihtiyacım var. Ceset sayısı olmayan ve beni eve yakın tutacak bir iş. Şu anda düşünmem gereken bir karım var. Ne diyorsun peki? Bir ortak ister misin?"

"Kesinlikle evet," diyor. "Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

Evet, biliyorum. Bunu çocukluğumdan beri söylüyor. Sadece buraya gelmemin bu kadar uzun sürmesine üzüldüm.

"Öğle yemeği kalabalığına geri dönmene izin vereceğim," diyorum. "Brina ve ben şehre döndüğümüzde daha fazla konuşuruz."

"İkinizi de seviyorum," diyor. "Ve bana bir iyilik yap. Fırsat bulduğunuzda annenizi arayın. İkinizin yakın olmadığını biliyorum ama o hâlâ senin annen. O ve Kiki Teyzen çok endişelendiler."

"Seveceğim. Seni de seviyorum baba."

Odaya döndüğümde Sabrina uyanıktı. Sonunda biri ona bir tabak krep bulmuş. Tek eliyle kesmekte zorlanıyor, ben de onun için kesip her seferinde bir lokma yediriyorum.

"Bana çok iyi bakıyorsun," diyor. Gülümsüyor ama arada bir acıyla yüzünü buruşturuyor.

"Alış buna." Ona bir bardak portakal suyu uzattım. "Bu benim bir numaralı işim."

Meyve suyunu içiyor ve sonra yastığa geri yerleşiyor. "Ne tür bir düğün yapmalıyız?"

"Sen nasıl istersen. İstersen burada, hastanede evlenebiliriz."

"Hayır, ben New York'ta bir düğün istiyorum. Yakında. Büyük, süslü bir düğün değil. Sadece biz ve ailelerimiz."

". "

Babama verdiğim sözü tutarak annemi aradım. Ben büyürken hiç anlaşılamazdık, şimdi de pek konuşmuyoruz. Ama o haklı. O hâlâ benim annem. Ve sesimi duyduğu için mutlu. Onu daha sık arayacağım.

Sabrina ile konuşmak ister. İkisi kısa ama tatlı bir sohbet ediyorlar ve Sabrina New York'a bir ziyaret için söz bile alıyor. Telefonu geri aldığımda annem ne kadar harika bir kızla evlendiğini anlatmadan duramıyor.

Kimsenin bana bunu söylemesine gerek yok.

Annelerden bahsetmişken, birdenbire çıkmaya başladılar.

Sabrina'nın annesi koşarak buraya gelmeden önce annemle telefon görüşmemi yeni bitirmiştin. Erken gelmiş. Sicilyalı ekibin birkaç saat daha gelmesini beklemiyorduk.

Sabrina'nın annesi ağlıyordu. Kızına sarılıp bandajları incelerken ağlamaya devam ediyor. Sabrina annesini iyileştigiğine ikna etmek için elinden geleni yapıyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor.

Biraz yalnız kalmayı hak ediyorlar, ben de koridora geri dönüyorum. Ve işte orada Vittorio Messina ve çatık kaşlı maiyetiyle neredeyse çarpışıyordum.

Sabrina'nın amcası bana oldukça sert bir bakış fırlatıyor ve hastane odasına bakmak için beni atlıyor.

"Vittorio Amca!" Annesi yüzünü öpücüklerle kaplamaya devam ederken ona el sallıyor. "Annemi buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Merhaba Sabrina," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Göründüğümde daha sağlamımdır. Ama vurulmanızı tavsiye etmem. Hiç eğlenceli değil."

"Biliyorum," diyor ve kapı aralığından geri çekiliyor. Yeğeniyle konuşurken yüzünde bir sıcaklık belirtisi yakaladığıma yemin edebilirim ama şimdi tekrar görüş alanına girdiğimde bakışları sertleşiyor.

Adamı suçladığımı söyleyemem. Yeğeni benim yüzümden kurşun yedi.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Onu güvende tutamadığım için çok üzgünüm. Bu başarısızlık benim."

Hâlâ öylece bakıyor. Sabrina'yı kaçırıp Sicilya'ya götürmek gibi bir düşüncesi varsa, çok büyük bir kavgayla karşı karşıya kalacak demektir.

"Vittorio Amca," diye sesleniyor Sabrina. "Kocama karşı nazik ol yoksa."

Ağzı ama sert bakışları değişmiyor. "Benimle gel, Monte."

Yardakçıları onu takip etmeye başlar. Onlara sallıyor. İçlerinden biri özellikle tanıdık geliyor. Düğünümün olduğu gün onunla hararetli bakışmalarımızı hatırlıyorum.

Artık ters ters bakmıyor. Gözlerimin içine bile bakmıyor. Gergin adamı gördüğümde tanırım.

Hastane özel bir mafya toplantısı için ideal bir yer değil. Vittorio'nun beni dışarı çıkaracağını varsayıyorum. Belki de şu anda onu gezdiren lüks araç her neyse onun içinde garip bir sohbet daha yaparız.

Ama hayır, o beni kafeteryaya götürmekle yetiniyor. Öğle yemeği saatinin sonlarına doğru, boş olmaktan çok uzak ama arka taraftaki bir masayı işgal ettiğimiz için kimse bize en ufak bir ilgi göstermiyor.

Vittorio Ağustos sonunda o koyu renk takım elbiseyi giydiği için rahatsız edici derecede sıcak olmalı. Belki de sahip olduğu tek şey budur. Onu başka bir şey giyerken hiç görmedim. Sabrina'nın amcasının bir kot pantolon ve beyzbol şapkası giymesi fikri, bir aslanın güneş gözlüğü takması kadar olası görünüyor. Bazı şeyler doğada olmaz.

Aynı soğukkanlı ifadeyle bekliyor. Sonunda, ilk konuşması beklenen kişinin ben olduğumu fark ediyorum.

"Silahlı adam öldü."

"Ben de öyle duydum," diyor.

"Sabrina'yı vurmaya çalışmıyordu. Beni vurmaya çalışıyordu."

"Bunu ben de duydum."

"Onu tanıyordum. Onunla birlikte büyüdüm. Lombardo'nun ekibinden olduğunu unutmuşum, bu yüzden patronunu kaybettiği için beni suçladığına eminim. Ama kini daha kişiseldi."

Vittorio şaşırmadan omuz silkiyor. "Olur böyle şeyler."

"Bakın, Sabrina'nın hastane yatağında olmasının sebebinin ben olduğumu biliyorum. Ve daha önce yaptığım hiçbir şeyi geri alamam. Ama bu bir uyanış çağrısıydı. Sabrina olmazsa için hiçbir şeyin önemi yok. Onu tehlikeye atan ya da beni ondan uzaklaştıran her şeyle işim bitti."

Sonunda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir. Çabucak kontrol altına alır.

"Gerçekten öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?" diyor.

"Bağlılığımı resmileştirmek için hiçbir teklifi kabul etmedim. Aileme saygı duyulur ve sevilir. Çenemi her zaman kapalı tuttum ve tutacağım. Evet, sanırım çekip gidebilirim."

Bu konu üzerinde düşünür. "Bu doğru olabilir," diyor. "Açıkçası, ne yaptığınız umurumda değil. Beni ilgilendiren tek şey yeğenim için en iyisinin ne olduğu."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Gözleri şaşkınlık ve bir doz öfkeyle parlıyor. Eminim yüzüne karşı gülmeye cesaret edebilecek çok fazla insan yoktur, o yüzden kendimi açıklasam iyi olacak.

"Bakın, mafya krallığınız ne kadar büyük olursa olsun, Sabrina'yı size iyi bir teklif yapan ilk mafya psikopatına rehin vermeye hevesli olduğunuzu unutamam."

Başını eğiyor ve şimdi yüz ifadesi eğleniyor. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Kolumda bir kurşun deliği olabilir ama hafıza kaybım yok. Sabrina'yı elinden çıkarmak istediğini açıkça belirttin. Onunla evlenmezsem onu başka biriyle evlenmeye zorlayacağını söyledin."

Gözlerindeki parıltı daha da artar. "Bunu mu söyledim? Yoksa sadece duyduğun şey mi?"

Taş suratla ona bakıyorum, canım acısa da kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Vittorio sırtıyor. "Sabrina'ya seçenekler sundum. Reddettiğinde onu zorlamayı hiç düşünmedim." Yavaş yavaş sırtışı kayboluyor. "Ne düşünürseniz düşünün, yeğenimi önemsiyorum. Benim hiç çocuğum olmadı ve Sabrina bana annesini çok hatırlatıyor. Albie Barone hayattayken kız kardeşimin ve kızların yanında olamadığım kritik zamanlar oldu. Bunu telafi etmeye çalışıyorum."

"İtiraf etmelisin ki yöntemlerin biraz yarım yamalak gibi görünüyor."

Tekrar konuşmadan önce uzun ve düşünceli bir süre beni izliyor. "Sabrina Sicilya'da mutlu değildi. Herkes onun yalnız olduğunu görebilirdi. Ama kimsenin ondan faydalanmadığından emin olmam gerekiyordu. Nedeni ne olursa olsun, onun istediği şey sensin. Ben de senden görmem gerekeni gördüm. Tek yaptığım ihtiyacın olan küçük dürtmeyi vermektir. Çok kolay oldu. Yeğenimi mutlu etmek için çok daha fazlasını yapardım."

Bu lanet herif.

Hepimizin onun eğlencesi için bir ipin ucunda dans eden kuklalar olduğumuza inanıyor gibi görünüyor.

"İnsanların hayatlarıyla bu şekilde oynayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Vittorio güler. "Evet."

Çok kurnaz bir herif, hakkını vermeliyim. Belki de kandırıldığım için daha öfkeli olmalıyım ama ne için? Sabrina'ya sahibim. İhtiyacım olan başka bir şey yok.

"Taburcu olur olmaz şehre, eve dönüyoruz," diyorum. "Onun istediği de bu."

"Tartışacağım izlenimine mi kapıldın?" Vittorio diyor ki.

"Sadece planlarımızla ilgilenebileceğinizi düşündüm."

"Planlarınız," diye , sonra başını sallıyor"Eminim biliyorsunuzdur

Barone servetini yönetiyorum." "Hiç para istemiyorum."

"Öyle olsun. Sabrina'nın kız kardeşleri bir zamanlar babalarına ait olan herhangi bir şeyi kabul etmeyi inatla reddettiler ama ben Sabrina'nın geri çeviremeyeceği bir yatırım yaptım."

"O nedir?" "Senin binan." "Benim neyim?"

"Yaşadığınız bina. Giriş katında bir pizzacı olduğu söylendi. Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun. Yıllardır kira kontratları var. Her neyse, binanın sahibi artık yeğenim. Bitti ve resmi olarak Sabrina'nın adına. Ama merak etmeyin. Kalmana izin vereceğinden eminim. Belki kirada indirim bile yapar."

Sırıttıyor, yaşadığım şokun tadını çıkarıyor.

"Manhattan'da lanet bir bina mı aldın?" "Evet."

"mi?"

"Bu Sabrina'nın hakkı olan miras. Buna sahip olmayı hak ediyor."

Duygusuz mafya kralını yanlış değerlendirmiş olabilirim. Yöntemleri çok karanlık olabilir ama söylediklerinin doğru olduğunu düşünüyorum. Kendince Sabrina'yı önemsiyor.

"Vittorio Amca!" Daisy kulübedeki uykusundan dönüyor ve amcasını selamlamak için kafeteryaya koşuyor.

Ayağa kalkar ve yanağını öperken yüzünde gerçek bir gülümseme belirir.

"Burada olmana çok sevindim," diyor Daisy.

Koca Adam Bowie, kumlu buklelerini ters bir beyzbol şapkasının içine sokmuş, koşarak geliyor.

Vittorio'ya "Hey, dostum," diyor. Tokalaşmak için yumruğunu uzatıyor.

Vittorio basitçe bakar at onu içinde Karışıklık. Büyük Man Bowie'nin çözümü kucaklaşmayı teklif etmek ve Vittorio'nun sırtını eski kardeşlermi gibi tokatlamaktır. Bıçaklanmadığı için şanslı. Daisy'nin annesini görmek için acelesi vardır, bu yüzden kocasını uzaklaştırır, ama sadece söz verdikten sonra

hemen .

Daisy onu odadan çıkarmaya çalışırken Koca Adam Bowie "Hey," diyor. "Hamburger ister misin Vittorio Amca? Sana harika bir hamburger yapacağım!"

Vittorio'nun cevabı ters ters bakmak oldu. Yine de bir hamburger alacağına eminim.

"Bu arada," diyorum ayağa kalkarak. "Adamlarınızla bir konuşma yapmak isteyeceksiniz."

Şüpheli gözlerini bana çevirdi. "Bu ifadeyi açıkla."

"İçlerinden biri Tempesta'lara bilgi sızdırıyormuş. Kuzenim bana bu sabah söyledi."

Öfkesi belli belirsiz. Bu aslında onu daha korkunç kılıyor. Her kası donuyor ve sadece kara gözlerindeki soğuk parıltı öfkesine ihanet ediyor.

"Mesele ," diyor kayıtsızca.

Bunun ne anlama geldiğinden hiç şüphem yok. Birileri çok acı bir şekilde ölecek.

Hastane odasına geri dönerken, "Sabrina için yapabileceğin başka bir şey düşündüm," diyorum. "Eğer ilgileniyorsan."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bekliyorum."

"Siz ve adamlarınız düğün planlamasında çok iyi olduğunuza göre, şehirde yapmak istediği düğünün planlanmasına yardımcı olabilirsiniz. Henüz bir tarih belirlemedik ama yakında olmasını ve tüm ailesinin orada olmasını istiyor. Sen de dahil."

Sabrina ve Daisy'nin kahkahalarını duyacak kadar Sabrina'nın odasına yakınız. Anneleri de katılıyor.

Vittorio'nun başı sese doğru döner ve çenesi bükülür. "Ne isterse alacak. Beni bu konuda tutabilirsin."

"Yapacağım."

Sabrina yatağında doğruluyor, yanında annesi ve kız kardeşi var. Hiçbir hastane hastası bu kadar güzel görünmemiştir.

Odaya girdiğimde bana doğru uzandı. "Monte, buraya gel."

Açıkçası, tereddüt etmeden itaat ediyorum.
Sevdiğin kız seni çağırdığında başka seçeneğin yok.

SABRINA

Gino's Pizzeria bugün kapalı. Sal'e buna gerek olmadığını söyledim. Sadece hızlı bir töreni ve yapabiliriz, sonra da resepsiyonu düzenleriz.

Rahatsızlığı en aza indirmek için başka bir yerde.

Sal bunu duymak bile istemez. Monte ve benim burada evlenmek istememiz onu çok heyecanlandırdı ve tüm günü bir tatile dönüştürdü.

Pizzacıdaki mobilyalar, koridora benzeyen bir alan yaratmak için geçici olarak yeniden düzenlenmek zorunda kaldı. Benim isteğim üzerine süslemeler sade tutuldu. Pembe ve beyaz güllerden oluşan aranjmanlar, Monte'nin elini tuttuğum ve sevdiğim adama yeminlerimi ettiğim için annemin gözetiminde olan buketimle uyumlu.

Bu sefer farklı. Gergin değilim. Etrafımda sevdiğim insanlar var. Ve her kelimeyi eksiksiz, sarsılmaz bir inançla söylüyorum.

"Monte Carlo Castelli, seni kocam olarak seçiyorum. Hayatımın her günü seni seveceğim ve sana değer vereceğim."

Gözlerimiz birbirimize kilitli kalıyor. Boğazı düğümleniyor. "Sabrina Filomena Barone, bana elini verdin ve sana sonsuza dek vereceğim. Tüm kalbimi kazandın,

Cupcake. Seni ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmez."

Düzenli bir Gino's müşterisi olan rahip gülümsüyor ve bizi karı koca ilan ediyor.

Bir öncekinin aksine, bu düğün öpücüğü zorunlu bir öpücük değil. Monte bir kolunu belime doluyor ve diğerini ağzıma doğru uzatmadan önce saçlarımı karıştırmak için yukarı kaldırıyor. Bugün sağ kolumdaki askıyı takmıyorum ama hâlâ iyileşme sürecindeyim. Monte dikkatli ama daha az tutkulu değil. Hiçbir şeyden çekinmiyoruz ve yeminlerimizi uzun bir öpücükle mühürlüyoruz. Öpüşme o kadar uzun sürüyor ki konuklardan biri yüksek sesle sinirlenerek boğazını temizliyor.

Vittorio Amca'suçlu olduğuna neredeyse eminim ama orada durup acı çekmesi gerekecek. Kocamı istediğim kadar öpeceğim.

Sonunda hava almaya çıkmamız gerektiğinde Monte'ye "Devam edecek," diyorum.

Sırıttıyor. "Hazır olduğunda bana söyle."

Yapacağım. Ancak, henüz dairemize koşup çılgınlık yapamayız. Misafirlerimiz var.

Alkışlar kopuyor ve annem yanağımı öpmek için koşuyor. Sonra Monte'nin yanağını öptü. Sonra tekrar yanağımı öpüyor. O sırada ağlıyordu.

Annem Sicilya'ya dönmemeye karar verdi. Kızlarından bu kadar uzak kalmaya dayanamadı. Marcella Teyze'ye ne yapılacağını sorduğumda alay ederek, "Bırakalım o korkunç yaşlı kadın başkasının sorunu olsun" dedi.

Hala nerede yaşayacağı sorusu vardı. Long Island'daki ev biz ayrıldıktan hemen sonra satıldı ve zaten oraya dönmek gibi bir arzusu da yok. Burada, şehirde kalmak istiyor.

Şu anda bütün bir binanın sahibiyim. Yine de, büyük evlere ve lüks çevrelere alışkın olan annem teklifine hevesle atladığında şaşırdım. İkinci kattaki bir daireyi yenileyerek eğleniyordu.

Daire. Kendisininmiş gibi hissettiği ilk ev olduğunu söylüyor.

Bu şekilde düşünmemiştim. Ama babamın kararlarında hiçbir zaman söz sahibi olmadı. Kendisi için seçilen adamla evlendi, sonra onun seçtiği evde yaşadı ve her zaman küçük ve aşağılık hissettirildi. Elinden geldiğince idare etti. Şimdi tüm seçimlerini kendi yapıyor. Yakınımda olduğu için çok mutluyum.

Monte ve ben hızla insanlar tarafından kuşatıldık. Sal ve Nico, Monte'yi daha küçük ölümlüleri zedeleyecekmiş gibi görünen erkekçe sarılmalarla sıkıyorlar. Bana sarıldıklarında çok daha nazik davranıyorlar.

Sırada kız kardeşlerim var, gelini kucaklamak için sabırsızlanıyorlar. Vittorio, Anni ve Luca'ya Jane'le birlikte buraya gelmeleri için özel jetini kullandıracak kadar nazikti. Artık minik bir bebek yumrusu gösteren Daisy, yeni pembe altın alyansına hayranlıkla bakıyor. Anni tül duvağını omuzlarımda dalgalanacak şekilde düzeltiyor.

Gelinliğim mükemmel. Dizlerimin hemen altında biten tam kıvrımlı bir eteği olan salıncak tarzı bir tasarım. Yüksek yakası ve kısa kolları sayesinde yaralarımın üzerine hâlâ takılı olan koruyucu bandajlar gizleniyor. Bu gelinliğin daha sonra üzerimden kesilmesi gerekmeyecek, ancak Monte beni istediği gibi soymak için iznime sahip.

Monte'nin annesi çekingen bir şekilde bize yaklaşıyor. O ve Monte belli ki sarılmaya alışık değiller ve kucaklaşmaları biraz garip görünüyor. Ama o burada ve oğlunu seviyor. Onu davet ettiğim için bana bol bol teşekkür ediyor ve bana gelinim demekten gurur duyduğunu söylüyor.

Keşke küçük Jane'i tutabilseydim ama kolumun henüz yeterince güçlü olduğuna inancım yok. Bunun yerine, Luca'nın kollarının güvenliğinden sahneyi geniş gözlü bir merakla gözlemlerken ona hayranlık duyuyorum.

Her neyse, anne yanıdayken Jane'i babası da dahil olmak üzere kimse uzun süre kucağına alamıyor. Anne yaklaşıyor

Luca otomatik olarak kızını teslim eder.

Kayınbiraderimin gözlerinde küçük bir pırıltı beliriyor ve bir şekilde sözlü işkenceye maruz kalacağımdan şüpheleniyorum.

Luca, "İkinizin sonunda birlikte olacağınızı hep biliyordum," diyor.

Bunun üzerine gözlerimi devirmek zorunda kaldım. "Oh Luca, yapmadın."

"Eminim öyledir. Kedi kulaklarıyla dalga geçerdi. Sen ona mağara adamı derdin ve hapisten yeni mi kaçtığını sorardın. Belli ki böyle olması gerekiyordu."

"Git biraz pizza ye. Belli ki açlıktan sayıklıyorsun."

Sırıttıyor. "En iyi arkadaşımı kayınbiraderim yaptığınız için teşekkür ederim."

"O zevkin tamamen bana ait olduğunu söyleyebilirim ama Monte kesinlikle buna karşı çıkacaktır."

"Sadece oğluma iyi davran." Luca parmağını sallıyor. "Yoksa konuşmamız gerekecek."

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum ona yüzümü asmadan. "Ciddiyim," diyor Luca, "senin için daha mutlu olamazdım."

Sen. Sen ve Monte en sevdiğim insanlar arasındasınız. Birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Teşekkürler Luca. Bizden çok ziyaret bekle."

"Dört gözle bekliyorum," diyor ve Anni sabah bulantıları yüzünden Daisy ile dertleşirken ona . Luca onun arkasında duruyor ve kollarını beline doluyor. Anni ona gülümsemek için başını çeviriyor. Bir öpücük paylaşırlar.

Başka bir yerde, Big Man Bowie tezgahın yanında duruyor ve Sal'e pizza burger fikrini anlatırken heyecanla el kol hareketleri yapıyor. Sal açıkça şüphecî, hatta biraz şaşkın görünüyor, ama Koca Adam Bowie'nin hamburgerden öğrendim, bu yüzden açık fikirli olacağım.

Koca Adam Bowie hamburger vizyonunu yeni arkadaşlarıyla paylaşmak üzere yoluna devam ettikten sonra Sal'in bakışları anneme kayıyor. Bebek torununu kucağına alıp usulca İtalyanca konuşurken gözleri Jane'den başkasını görmüyor.

Annemi izlerken Sal'ın yüzüne bir gülümseme yayılır. Kısa sürede arkadaş oldular. Dün akşam yemeğinde benimle buluşmak için buraya geldiğinde ruj sürmüştü. Yorum yapmadım.

Bugün Gino's çalışanları tarafından yapılan pizzalar sadece düğün konukları için. Arada sırada kapıya bir müşteri aday geliyor ve KAPALI tabelasını görünce yüzleri düşüyor. Sal onlarla konuşmak için dışarı çıkıyor ve ücretsiz mezeler için kuponlar dağıtarak onları başka bir gün tekrar gelmeye davet ediyor.

Ne zaman Monte'yi aramak için etrafıma baksam, onun da beni aradığını fark ediyorum. Şimdi tezgâhın arkasında Stevie ile şakalaşıyor, ama beni tekrar aramadan önce birkaç saniyeden fazla zaman geçmiyor.

Monte'ye smokin kiralamasına gerek olmadığını söyledim ama ısrar etti. İsrar etmesine sevindim. Her zamanki eski kot pantolonu ve tıraşsız çenesiyle ağzımın suyunu akıtmayı asla başaramasa da, adam giyinmeye karar verdiğinde düpedüz nefes kesici oluyor.

Nico müzik kutusunu açıyor ve Bob Dylan'ın sesi odayı dolduruyor. Sal'in neden eski müziği değiştirmediğini anlıyorum. Buranın karakterinin bir parçası. Onu kaybetmek bir arkadaşı kaybetmek gibi olurdu.

Kalabalıktan ayrı duran bir konuk var. Vittorio Messina, odadaki herkesi izleyebileceği ve aynı zamanda küçük konuşmalardan kaçabileceği köşe masasını ele geçirdi.

Benden kaçamaz. Bugün benim düğün günüm ve amcamın bana bir sohbet borcu var.

Her zaman çok esrarengiz olan o siyah gözleri şimdi daha az gizemli değil ama karşısındaki sandalyeye oturduğumda rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bugünkü maiyetinin çoğunu kovdu ve onları keşfe gönderdi.

New York'ta kendi başlarına, ancak ikisi hâlâ kapının hemen dışında görev yapıyor.

"Evliliğiniz için tebrikler," diyor. "Tekrar." "Burada olduğun için teşekkür ederim Vittorio Amca."

Arka planda Janie'nin mızızlanmaya başladığını duyabiliyorum. Anni bebeği nerede emzirebileceğini soruyor ve Luca onunla bodruma gideceğini söylüyor.

"Anni'nin ailesini buraya getirdiğiniz için de teşekkür ederim," diyorum. "Kız kardeşlerimin burada olması benim için dünyalara bedel."

Yorum yapmadan başını sallıyor ve tüm hareketleri sürekli

Amcamla olan ilişkim sıcak ve bulanık olmaktan çok uzak. Onun çok tehlikeli bir adam olduğunu unutmak mümkün değil. Ama ailesini önemsiyor. Ayrıca, beni ve Monte'yi bir araya getirdiği için çok garip bir şekilde dolambaçlı yollardan biraz kredi aldığını biliyorum.

"Sanırım şimdi Sicilya'ya dönüyorsunuz," diyorum ona.

"Evet. Önce Annalisa'nın ailesini Colorado'ya bırakacağım."

"Her şey için teşekkürler Vittorio Amca. Biliyorum ki Meşgulüm. Ama umarım arada bir okyanusu aşip New York'ta bizi ziyaret etmek için zaman bulursun."

O beni masanın diğer tarafına geçip yanağına bir öpücük konduruyorum.

Yüz ifadesi hiç değişmiyor ama "Mutlu bir hayatın olsun Sabrina. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Tabii ki yapacağız," diyorum. "Biz bir aileyiz."

Vittorio Amca söz konusu olduğunda uzun vedalara gerek yok. Ayrıca, kocamla yeniden bağlantı kurmamın zamanı geldi. Onu tekrar öpmek istiyorum.

Sal, Monte'ye mutfaktan uzak durmasını emretti. Oğlunun düğün gününde parmağını bile kıpırdatmasına izin vermeyecektir. Kollarını sıvayıp tezgâhın arkasındaki açık pencereden mutfak personelinin ilerleyişini kontrol ederken Sal'in yüzünde sürekli bir sırıtma vardır.

Nico omzuma dokunarak beni şaşırttı. Elindeki yarısı boş bira şişesiyle babasına işaret ediyor. "Baba

senin en büyük hayranın olabilir. Seni sadece kızı olarak görmekle kalmıyor, Monte de artık aile işine katılıyor."

"Belki seni de aile işine katılmaya ikna edersem onun en büyük hayranı olarak kalabilirim."

Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Olmuyor ama denediğin için puan alıyorsun."

Elimden geldiğince ikna edici bir argüman bulamıyorum. Küçük kardeşinin mafya dünyasının ortasında kalacak olması Monte için bir endişe kaynağı. Ve eskisinden farklı olarak, Monte ona göz kulak olmak için yanında olmayacak.

"Yeni dairenin nasıl buldun?" diye sordum.

Nico'nun taşınmasına gerek yoktu. Kararı o verdi. Hâlâ mahallede, sadece iki blok ötede. Kaygısız bekar hayatını sürdürebilmek için biraz mahremiyete ihtiyacı olduğunu söyleyerek şaka yaptı ama sanırım ağabeyinin çok yakınında olmasını ve bugünlerde neler yaptığını fark etmesini istemiyor.

Nico cevap vermeden önce bir yudum bira daha alıyor. "Kimse duvarlara vurmaktan şikayet etmeden istediğim kadar gürültü yapabilmek güzel."

"Ha! Aynı."

Kıkırdıyor. "Neden balayına gitmiyorsunuz?" "Monte ve ben seyahat etmekten bıktığımıza karar verdik."

Şimdi. Biz sadece evde olmanın ve evli olmanın tadını çıkarmak istiyoruz." Hiçbir uyarı olmadan, bir kol arkamdan belimi sarıyor ve Ben çekildi geriye doğru içine a Sıcak, güçlü Göğüs. Vücudunu hissetmekte hata yok.

"Merhaba Sabrina Castelli," diyor Monte. Saçlarımı kenara atıyor ve boynumu öpüyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Daha iyi bir öpücük istiyorum."

Monte buna o kadar uzun ve ateşli bir öpücükle karşılık veriyor ki, Nico eğer durmazsak birasını kusacağından şikayet ediyor.

Bu pek bir etki yaratmıyor ama öpüşme seansımıza geçici bir süre ara vermemiz gerekiyor.

Sal yemeğın hazır olduğunu duyurdu. Mutfak personeli menüdeki her şeyi pişirmek için harıl harıl çalışıyor. Hepsi kapının yanındaki uzun açık büfe masasına yerleştirildi. Masalar yerlerine geri itiliyor ve beyaz keten masa örtüleriyle kaplanıyor. Cannoli kulesi tatlısına geldiğimizde hava kararmış oluyor.

Anni ve Luca kalmıyor. Luca'nın ilgilenmesi gereken müşterileri vardır ve Vittorio da uçağı onları Colorado'ya indirir indirmez gideceğı yer olan Sicilya'ya dönmek için acele etmektedir.

Gitmelerine üzüldüm ama geri dönmeleri gereken bir hayatları var. için.

Ve anlıyorum. Monte ve benim başlamamız gereken bir hayatımız var. Kocama, "Beni eve götürün Bay Castelli," dedim.

Gülümsüyor ve beni bir kraliçe gibi kollarına alıyor. Nico Gino's Pizzeria'yı geride bıraktığımızda kapıcı rolünü üstleniyor. Monte tırmanmaya başlarken Nico koşarak üst kattaki dairelere çıkan ayrı girişe gidiyor ve el sallayarak veda ediyor.

"Bundan emin misin?" Dar merdivenlerden çıkarken ona sordum. "Yürüyebilirim."

"Gelinim şatosuna taşınacak ve hepsi kadar," diyor.

Boynuna sarılıyorum ve beni ilk kez bu merdivenlerden yukarı taşıdığı düşünüyorum. Omzuna asılmıştım ve yolculuktan pek keyif almamıştım. Bu sefer çok keyif alıyorum.

Monte'nin kolları dolu olduğu için dairemizin kapısını ben . Beni nazıkçe yere bırakıyor ve çenemi tutuyor.

"Evine hoş geldin," diye fısıldıyor ve bir öpücük için eğiliyor.

Yalnız olduğumuzda, öpüşmenin her zaman bir yere götürdüğü gerçeğinden saklanamayız.

Monte sözünü sakınmadan beni çeviriyor ve sırtımdan aşağı inen fermuarı hızla açıyor. Elbiseyi itiyor

Saten kumaşın düşüşünü hissettiğimde kollarımda lezzetli tüylerim diken diken oluyor.

Hiç utanmıyorum, kendimi ona göstermekten hiç utanmıyorum. Kocamın çıplak tenime sevgi ve arzuyla bakan gözlerini hissedebiliyorum. Sağ tarafımdaki bandajlar bile beni ürkütmüyor. Geride yara izleri kalacak ama bunlar da benim bir parçam.

Monte iç çamaşırımı ve sütyenimi çıkardıktan sonra kemerine uzanıyorum.

"Benim sıram." Pantolonunu açıyorum ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyorum. Sağ tarafımdaki motor beceriler hala çok iyi değil, bu yüzden düğmelerin yarısını açtığımda başının arkasına uzanıp gömleği çıkararak bana yardım ediyor. Pantolonu düşüyor ve ben daha fazlası için aç bir şekilde göğsünü öpüyorum.

Elleri her yerde dolaşıyor ve beni kaldırıp bacaklarımı beline dolayarak yatak odasına doğru kısa bir yolculuğa çıkarıyor.

Karnaval çekiminden bu yana geçen üç hafta boyunca seks hayatımız nazikti. Ellerimizi birbirimizden tamamen uzak tutamadık çünkü bu imkansız, ama Monte iyileşmekte olan bedenime her zaman dikkat ediyor.

Ancak bu gece özel ve kendimi mükemmel hissediyorum. Düzgün bir şekilde test edilmesi gereken yepyeni bir kral yatağımız var ve beni yatırdığında onu üstüme çekiyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, ağırlığını vermekte isteksiz.

Onu arzulama şeklim o kadar yoğun ki yasaklanmalı.

"Beni sorgulayacak mısın yoksa becerecek misin Monte Carlo?"

İşte gözlerindeki o şeytani parıltı geliyor. İçime girmeden önce tek kelime bile çok hoşuma gidiyor. Monte ağırlığını yaramın hâlâ acımakta olduğu sağ tarafımdan uzak tutmaya özen gösteriyor. İki elimi de onun güçlü omuzlarına koyabilecek kadar hareket alanım olduğu için mutluyum.

Dikkatsiz olmaya ve kendimizi meyilli olduğumuz için şimdilik doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sadece şimdilik. Bir gün

ailemizi büyötmeye hazırız. O zamana kadar evlilik hayatının tadını çıkaracağız.

Monte yetenekli parmaklarını kullanmak için kısa bir süreliğine çekiliyor, ben aklımı kaçırmanın eşğine gelene kadar alay ediyor ve okşuyor. Sonra tam parçalanmak üzereyken tekrar içime giriyor ve o kadar sert boşalıyorum ki bacaklarım titriyor. Beklediğı şey buydu ve beni uçuruma kadar takip ederek içimde paramparça oldu.

"Seni seviyorum," diyorum ona, hâlâ nefesimiz kesilmişken.

Başını çeviriyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum, karıcığım."

Düğün gecemizde birbirimize sarılırken ışığı açık tutuyoruz.

Sadece biz ve şehrimizin zayıf yankıları var.

MONTE

T İkinci düğünümünden iki hafta sonra, şehir sonbaharın hızlı başlangıcıyla serinlemeye başlamıştı ve ben domates konservesi teslimatı için imza atmak üzereydim ki Mavi bir ışık gözüme çarptı.

Araba teslimat kamyonunun arkasında durdu ve ilk düşüncem, Aşağı Doğu Yakası sokaklarında titizlikle bakılan dört kapılı 1970 Chevy Impala'yı görmenin garip olduğuydu.

Bu düşünce fazla uzun sürmez çünkü şoför kapısından bir adam çıkar ve etrafta dolaşarak rahatça kaputa yaslanır.

Julian Tempesta, kafasındaki siyah kovboy şapkasıyla *Urban Cowboy* maskeli balosunda rol alıyor gibi görünüyor. Yalnız değil. Kardeşi Getty yolcu koltuğundan iniyor.

"Şurayı imzalayın," diyor teslimat kamyonunun şoförü.

Bakmadan imzamı atıyorum ve o da kutularla dolu gıcırdayan arabayı Gino'nun kapısından içeri doğru sürmeye başlıyor.

Bu öğleden sonra tezgahın arkasında çalıştığım için müşterileri korkutup bir silahım yok. Bu

şimdi kötü bir karar gibi geliyor. Dengesiz mafya ilişkilerinizle karşı karşıya kaldığınızda silahsız ve aslında çıplak yakalanmak gerçekten hiç eğlenceli değil.

En azından Tempesta'larla uzun süre tek başıma yüzleşmeyeceğim. Birkaç saniye içinde Nico kapıdan içeri girip yanımda durdu. Öfkeyle oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturarak yeni gelenlere ters ters bakıyor.

"Hey, Nico." Julian önce kardeşime, sonra da bana başıyla selam veriyor. "Monte."

Getty sessiz kalır ama kardeşine yaklaşır. Arabada başka kimse yok. Bu kez ikiye karşı ikidirler, ancak kalabalık bir New York caddesinde savaş başlatmak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmeleri hiç mantıklı değildir. Başka bir nedeni olmalı.

Nico'ya bakıyorum. Son derece gergin, hâlâ kuzenlerimize ters ters bakıyor. Arkamızda, Gino'nun kapısı bir kez daha açılıyor.

"Monte?" diyor Sabrina kapı aralığından. "Neler oluyor?"

Julian ve Getty'nin gözlerini ona çevirdiğini gördüğümde, içgüdüsel olarak vücudumu hareket ettirerek onu görüş alanlarından uzaklaştırıyorum. Bunun ne olduğunu anlayana kadar içeride kalmasını isterdim ama gergin olduğu için onu suçlayamam. Biz bir takımız. Ben neyle uğraşıyorsam, o da benim yanımda uğraşmayı bekliyor.

Yanımda duruyor ve ben de kolumu koruyucu bir şekilde ona doluyorum. Mutlu değilim ama çok da endişeli değilim. Eski arabamı sürerken hiçbir uyarı yapmadan ortaya çıkmaları dışında, Tempesta'lar bir tehdit olduklarını gösterecek hiçbir şey yapmadılar.

"Kayboldunuz mu?" Kuzenlerime soruyorum, ki bu aklıma ilk gelen kelimelerden çok daha kibarca.

Julian sırtlıyor. "Sana bir iyilik yapalım ve arabayı dışarı çıkaralım diye düşündük, böylece geri gelmene gerek."

"Saçmalık. Araba bir borç ödemesi. Artık benim değil."

Julian gözünü kırpmıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Babam New York'a dönmek için acele ettiğini için arabayı neden geride bırakmak zorunda kaldığını anladı. Ama çiftlikte ona ayıracak yerimiz yok ve onu burada tutmak gerçekten büyük bir sıkıntıya dönüşüyor. Onu hemen geri götürmelisin."

Anahtarları fırlatıyor ve ben onları düzgünce yakalıyorum. Kardeşim kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, sessizce bir sonraki adımda ne yapacağını soruyor. İkimiz de bu beklenmedik jest karşısında ne yapacağımızı bilemiyoruz. Açıkçası Tempesta'lara bir köpekbaliğine güvendiğim kadar güveniyorum.

Ancak, acil bir tehlike yok. Ve niyetleri ne olursa olsun, başlangıç olarak bir zeytin dalı uzatıyorlar.

Nico ve ben aynı sonuca varırken birbirimize bakıyoruz. Kardeşim başını sallıyor. "Araba burada, sokakta kalamaz. Onu kapalı otoparka taşıyacağım." Kuzenlerimize eliyle işaret ediyor. "Siz ikiniz benimle gelebilirsiniz."

Julian, "Getty seninle gelecek," dedi. "Ben burada bekleyeceğim."

Kardeşimden ayrı kalmaya pek hevesli değilim ama Nico, Gaetano Tempesta'ya karşı kendini koruyabilir. Sabrina'yı bir saniye bile yalnız bırakmak istemediğimden, şimdilik en iyi senaryo bu.

Getty sonunda konuşma zamanının geldiğine karar verir ve kendini beğenmiş bir hıyar olmayı seçer. "Belki de Nico'nun mahallenin etrafında araba sürmeden önce ağabeyinden izin alması gerekiyordu."

"Siktir git." Nico kaşlarını çatarak ona baktı ve anahtarları elimden aldı. "Şimdi ben seni ezmeden bin şu lanet arabaya."

Getty kıkırdar ve yolcu kapısını açar. Nico gözlerini deviriyor ve huysuzca sürücü tarafına doğru yürüyor. Getty'yi kısa bir süre idare edebileceğine güveniyorum, özellikle de kendi sahamızda olduğumuz için. Onların değil.

Hepimiz Impala'nın uzaklaşmasını izliyoruz. Nico yüzünde sinirli bir ifadeyle arabayı sürüyor. Getty deli gibi gülüyor. Kardeşim çabuk sinirlenmez ama çok fazla zorlanabilir. Getty bunu aklından çıkarmamalı.

Julian sonunda kaldırımdan uzaklaşıyor, bu arada şapkasını da çıkarıyor. Kolumu Sabrina'ya doluyorum, özellikle de bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce onu nasıl merakla süzdüğünü gördüğümde.

"Monte, burada fazla kalmayacağız. Arabanızı iade etme şansına sahip olduğum için mutluyum. Ayrıca uygun görürseniz eşinize saygılarımı sunmak isterim."

Bu şimdiye kadar kuzenlerimden duyduğum en nazik konuşmaydı.

Sert bakışlarımı tereddüt etmeden karşılıyor. kadar denersem deneyeyim, kin ya da kötü niyete dair hiçbir ipucu algılayamıyorum.

"Sabrina," dedim. "Bu kuzenim Julian."

Şapkasını kalbinin üzerine koyar ve taşralı çocuk cazibesine kapılır. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımefendi."

"Hmm." Sabrina ona şüpheyle bakar. "Senin hakkında birkaç şey duydum. Ama Monte senin iyi olduğunu düşünüyorsa, sanırım varlığına bir süre daha tahammül edebilirim."

Ona sırtıtıyor. "Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim." "Teşekkürler. Güzel kovboy şapkası."

Julian yine bana bakıyor, bir sonraki hamlemi bekliyor. Getty dönene kadar beklemek ve ikisine de Wyoming'e kadar defolup gitmelerini söylemek yeterince kolay olurdu. Ya da belki bir zamanlar benim için çok şey ifade eden adamlara biraz lütufta bulunmak için bu nadir fırsatı değerlendirebilirim.

"Neden içeri gelip öğle yemeği yemiyorsun?" Ben öneririm. "Babam tezgâhın arkasında. Eminim kız kardeşinin çocuklarını görmekten rahatsız olmaz."

Julian'ın gözlerindeki kısa titreşim rahatlamaya oldukça yakın görünüyor. Bir dizi küfürle kovalanma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ve yine de buraya gelmişti.

"Bunu ben de ," diyor.

Gino'nun kapısını açık tutuyorum ve önce karımı içeri sokuyorum. Sabrina'nın gözleri bir soruyla benimkilere kayıyor ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için ona göz kırpyorum. Gülümsüyor ve içeri giriyor.

İçeri girdiğimizde Julian ilgiyle etrafa bakıyor. Bakmalı da. Ne de olsa Gino onun da büyükbabasıydı. Burası onun da kanında var.

Babam mutfağa geri dönmüştü, bu yüzden misafirlerimiz olduğundan habersizdi. Tezgâhtaki yerine geri dönüyor ve en büyük yeğenini görünce bir kez daha bakıyor.

"Baba," diyorum Sabrina'yı yanıma çekerken. "Julian'ı hatırlıyorsun."

Omzuna astığı bulaşık bezini çıkarıyor. Kız kardeşinin ilk doğan oğlunu gördüğünde boğazı düğümlenir. Sal Castelli duygularını saklayan biri değildir ve şimdi de saklamıyor. "Uzun zaman oldu Julian" derken sesi ağırdı.

Julian Tempesta, "Seni görmek güzel Sal Amca," derken aslında utangaç görünüyor.

"Şehirde uzun süre kalacak mısın?" dedi babam.

"Getty ve ben sadece Monte'ye arabasını getirmek için yola çıktık," diyor Julian. "Eve dönmemiz gerekiyor, bu yüzden bir ya da iki günden fazla burada kalmayacağız."

Babam tezgâhın arkasından çıkıp Julian'a daha yakından bakmak için yaklaşıyor. "Hazır buradayken yemek yemelisin." Kocaman kollarını yeğenine dolayarak kısa bir süre sarılıyor ve onu bırakmadan önce sırtını tokatlıyor. "Otur bakalım. Ben mutfakta biraz sihir yapacağım."

Gino'nun içindeki kalabalık orta düzeyde ve arka masalar dolu. Nico ve Getty döndüğünde ön tarafa yakın iki küçük masayı birleştirmeyi yeni bitirmiştım.

Tartışıyorlar. Sayılır. Nico tiksiniş bir ifade takınırken Getty boktan bir sırıtışla içeride geçit töreni yapıyor.

"O dereye düştün," diye ısrar ediyor Getty. "Ben sadece kalkmana yardım çalışıyordum."

"Başıımı suyun altında tutarak mı?"

Getty omuz silkiyor. "Ben hatırlamıyorum."

"Belki yüzünü birkaç kez duvara vurursam hafızan gelişir."

Getty dilini şaklatıyor. "Şiddete meyilli biri olarak büyüdüğün kesin. Başını belaya sokmadan önce sesini kesmelisin." Elinde bir sepet sarımsak düğümü taşıyan babamla neredeyse çarpışıyordu. "Sal Amca, sen misin? Kahretsin, saçların çok dökülmüş."

"Gaetano," diyor babam gözlerini devirerek. "Görünüşe göre her zamankinden daha çok babana benziyorsun."

Getty bunu bir iltifat olarak kabul eder. "Teşekkürler." Sepetten bir sarımsak düğümü koparıyor. "Bize öğle yemeği mi servis ediyorsun? Çok nazıksınız."

Nico, kardeşinin yanındaki sandalyeye Getty'ye sinirli bir şekilde bakıyor.

Nico, "Bu pislikle yemek yiyeceksem bir biraya ihtiyacım var," diye homurdanıyor.

"Bana da bir tane getir," diye sesleniyor Getty, sonra Nico'nun bakışları karşısında ellerini havaya kaldırıyor. "Senin derdin ne? Burada çalışıyorsun, değil mi?"

"Getty," diyor Julian. "Monte'nin karısı Sabrina'ya merhaba de." Sesinde bir uyarı tonu var, ama bu pek de işe .

Getty, iflah olmaz bir hıyar olarak öne doğru eğilir ve kibirli bir sinirle Sabrina'ya bakar. "Düşünsene," diyor, "bu palyaço yerine bizden birine sahip olabilirdin."

Sabrina bariz bir hoşnutsuzlukla ona bakıyor. Sahiplenircesine koluma sarılıyor. "En iyi seçimi yaptığımdan hiç şüphem yok. Ama sakın vazgeçme. Mafya gelini kataloğunu karıştırmaya devam edersen, er ya da geç umutsuz bir alıcı bulabilirsin."

Gözlerini kırptırıyor ve sonra kahkahalarla uluyor. "Tamam," diyor. "Kız iyi."

Nico, Sabrina'nın en sevdiği gazlı içeceklerle masaya bir yığın bira getirir.

"Teşekkür , Nico," diyor.

"Kardeşimin karısı için her şeyi yaparım," diye cevap veren Nico, Sabrina'ya karşı en ufak bir saygısızlığın Tempesta'lar için iyi sonuçlanmayacağına dair açık bir mesaj vererek diğer tarafına oturur.

Masadaki hava başlangıçta garip olsa da, babam ne kadar çok yemek getirirse, hepimiz o kadar başarıyoruz. Bunun en büyük nedeni Sabrina. Storm's Eye Çiftliği hakkında pek soru soruyor ve coşkusu bulaşıcı. Tempesta oğlanları ondan hemen etkileniyor ve hatta Getty'yi ona biraz özlemle bakarken yakalıyorum.

Doğal olarak, karıma olan hayranlığı sandalyesini daha da yakınima çekmeme neden oluyor çünkü o BENİM ve her zaman öyle kalacak.

Sabrina üçüncü katta boş bir daire olduğunu söylüyor ve kuzenlerimi şehirdeyken orada kalmaya davet ediyor.

Julian bir itirazı olup olmadığını anlamak için bana bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, bir itirazım yok. Sabrina'ya yarın uçacaklarını söylüyor ama onun gece kalma davetini kabul ediyor.

Nico bildirip tuvalete doğru yürüdüğünde, Getty onun taşaklarını patlatmak için iyi bir zaman olduğuna karar verir.

"Sakin düşme!" diye bağıyor. "Seni tekrar boğmaya çalışmakla suçlanmak istemiyorum."

Nico onu görmezden geliyor ama Getty şimdi benim ters ters bakmamı hak etti.

"Sen kafayı yemişsin, bunu biliyor muydun?" Ben de diyorum.

Sırıttıyor, hiç de aşağılanmamış gibi. "Ne olmuş yani?"

Ben hâlâ ailedenim." "Her neyse," diye mırıldandım.

Gülüyor.

Kuzenlerime hâlâ Sabrina'yı onlarla bir dakika bile yalnız bırakacak kadar güvenmediğimden, Nico dönene kadar bekleyip içecekleri doldurmak için tezgâhın arkasına geçiyorum. Nedense Getty peşimden geliyor.

"Ne istiyorsunuz?" Tezgâhın arkasındaki buzdolabından daha fazla bira almak için eğilirken soruyorum. Ama doğrulduğumda bana hiç dikkat etmediğini fark ediyorum.

Anı Duvarı'na bakıyor. Büyükanne ve büyükbabalarımızın fotoğrafları ilgisini çekmiş olabilir ama buraya yakından bakmak için geldiği tek bir fotoğraf var. Getty, Teresa Castelli Tempesta'nın gözlerinin içine bakarken, onsuz büyümenin ve onun cinayetine tanık olduğunu bilmenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum. Her zaman o günü hatırlamadığını düşünmüşümdür. Üç yaşında bile değildi. Ama kafasının içinde neler döndüğünü söylemenin bir yolu yok.

Babam mutfaktan çıkıyor ve Getty'nin neye baktığını hemen görüyor. Yüzündeki keder gölgesi, babamın da benim gördüğüm şeyi gördüğünü söylüyor.

Şu anda Gaetano Tempesta hiç de öngörülemez ve tehlikeli bir adam gibi görünmüyor. O sadece sevgili annesinin yasını tutmaktan asla vazgeçmeyen kalbi kırık bir evlat.

Babam ayağa kalkarken boğazını temizliyor. "Evde bazı eski resimler var. Birçoğunda annen var. Büyükanne ve büyükbaban da. Gitmeden önce onları sana vereceğim. Onları eve getirip kardeşlerine gösterebilirsin. İster misin, Getty?"

Kuzenim yavaşça başını sallıyor ve sonunda gözlerini fotoğraftan . "Evet. Teşekkürler, Sal Amca."

Getty'nin içkileri masaya taşımama yardım etmeye karar vermesi küçük bir mucize. Julian ve Nico, Sabrina'nın söylediği bir şeye gülüyorlar.

Gazozunu yeniden doldurup önüne karım bana gülümsüyor. "*Grazie*, Bay Castelli."

Yüzünü eğik tutuyor, bir öpücük bekliyor.

"Rica ederim, Bayan Castelli." Koltuğuma geri dönene kadar bekledim ve sonra onu kucağıma çektim.

Her zaman olduğu gibi, tanıklar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Elimi boynunun arkasına götürüyorum ve dudaklarına yapışıyorum. Dilim tam bir dakikalık egzersiz yapıyor ve o da istekle karşılık veriyor.

"Hep midirler?" Getty, Nico'ya yakınıyor. "Her zamanki gibi," diye itiraf ediyor.

Sabrina ayrılır. "Yalan tespit edilmedi," diyor. Dudaklarıma son bir öpücük konduruyor.

Ama kucağımdan ayrılmayacak. Onu burada, yanımda tutuyorum ve o da kalmaktan mutlu.

olmalı. Burası tam olarak ait olduğu yer.

EPİLOG

SABRINA

Altı Ay Sonra...

"Bilmiyorum, Brina." Annem yansımasına eleştirel bir değerlendirme daha yapıyor.

"Anne, dur. Çok güzel görünüyorsun."

ikna olmuş değil ve ellerini şık siyah kılıfın üzerinde gezdiriyor. "Sanırım üstümü değiştirmeliyim."

"Kesinlikle üstünü değiştirmemelisin. Her an burada olabilir. Ne kadar ateşli görene kadar bekle."

Bu ihtimalden dolayı hafif bir skandala uğramış gibi görünüyor. Abartmıyorum. Harika görünüyor. Onu bu geceki randevusuna hazırlamak için bir gün ayırdık. Saçını yaptırdı, manikür yaptırdı ve bir elbise seçti. Öğle yemeği yiyemeyecek kadar gergindi. Komik bir rol değişimiyle, onu birkaç lokma humus ve sebze yemeye ikna zorunda kaldım. Son iki saatini burada, evinde hazırlanarak geçirdi.

Kapının çalınması beklenmektedir ama yine de onu yerinden sıçratır.

"Ben ," dedim. "Sen burada kal."

Annem aynaya endişeyle bir kez daha bakar ve rimelini tazeler.

Kapının diğerk tarafında kimin olacağını biliyorum ve bahse girerim o da en az annem kadar gergindir.

"Şu haline bak," diye bağıriyorum, koyu mavi bir takım giymiş olan Sal Castelli'ye iyice bakınca. "Harika görünüyorsun. Fotoğraflarını çekiyorum ve hiçbir tartışmayı kabul etmeyeceğim."

Sal gülümsüyor ve ben kapıyı açtığım da içeri giriyor. Elinde bir buket kırmızı gül tutuyor. "Randevum hazır mı?"

"Neredeyse. Peki siz iki çılgın çocuk ne yapmayı planlıyorsunuz?
bu gece?"

Gözleri annemi aramak için yanımdan geçip gidiyor. Evet, kesinlikle gergin. Aylardır anneme çıkma teklif ediyordu. Annem Sal'in arkadaşlığından hoşlansa da, romantizme tam olarak hazır değildi ama onu sormaya devam etmesi için cesaretlendirdi. Sonunda, evet dedi.

"Akşam yemeği ve gösteri," diyor ve göz kırpmıyor. "Merak etmeyin. Onu uygun bir saatte geri getireceğim."

Ben de ona göz kırpmıyorum. "Seni buna zorlamak için beklemeyeceğim."

Gülmekten başını arkaya atması bana oğlunu hatırlatıyor. Sonra aniden gülmeyi kesiyor ve ifadesi değişiyor, neredeyse çocuksu bir hal alıyor.

Annem odaya girdi. Birbirlerine ürkek bir hayranlıkla bakmaları o kadar sevimli ki, yerimden zıplamak istiyorum.

"Çok güzel görünüyorsun Giulia," diyor Sal ve gülleri uzatıyor.

"Teşekkür , Sal." Yanakları bir halde çiçekleri kokluyor.

Onların özel anlarına aval aval bakmak yerine, çiçekleri koyacak bir şey bulmak için küçük mutfığa geçerek işe yarıyorum. Yapabildiğimin en iyisi uzun plastik bir bardak ve annemin sevgilisine gülümseyişine bir kez daha bakarken onu suyla dolduruyorum.

Annemin evinin tadilatı bitti ve yeni rahat evinde yaşamayı çok seviyor. Long Island'daki gotik malikanede olduğundan çok daha mutlu.

Kız kardeşlerim ve ben Vittorio'nun büyük villasında büyüdük. Aşevinden hayvan barınağına kadar yarım düzine farklı gönüllü proje onu meşgul ediyor. En az iki ayda bir Anni ve Jane'i ziyaret etmek için Colorado'ya uçuyor.

Ayrıca şimdi ikinci bir torunu var. Daisy'nin erkek bebeği sadece on gün önce doğdu. Ona Küçük Adam Bowie ismini vermeleri için onlarla konuşamadım ama muhtemelen en iyisi bu. Onun adı Leo. Hepimiz ona bayılıyoruz.

"Bir fotoğraf," diye yalvarıyorum çiçeklerle işim bittiğinde. "Anni ve Daisy için. Lütfen."

Annem Sal'in koluna giriyor ve ben cep telefonumu kaldırırken gülümsüyor. Sadece bir fotoğraf çekeceğimi söylediğimde küçük bir yalan söylemiştim. Dört fotoğraf çektim ve en iyisini hemen kız kardeşlerime gönderdim.

Sal ve annem önce zemin kata iniyor, ben de daha yavaş bir tempoyla binadaki son gelişmeleri hayranlıkla izliyorum. Artık sahibi ben olduğuma göre, bazı değişiklikler yapmasına yardımcı olması için bir tarihi mimari uzmanı tuttum. Binanın içi şimdiden yenilendi ve merdiven boşluğu oldukça aydınlık. Burada yaşayanlar ev diyebilecekleri güzel bir yere sahip olmayı hak ediyorlar.

Monte, babasının bir randevuya gidişini izleme fırsatını kaçırmak istemediği için Gino'nun önünde bekliyor. Bana bildiği kadarıyla Sal'in altı yıl önce boşandığından beri hiç kimseyle çıkmadığını söyledi.

Bütün gün çalışmış ve Gino's Pizzeria gömleğine marinara sosu bulaşmış. Babasını taklit ederek omzuna küçük beyaz bir havlu asmış. Benim de yardımımıla Monte çok başarılı bir sosyal medya pazarlama kampanyası başlattı ve işler hızla artıyor. Monte'nin büyük planları var. Brooklyn'de ikinci bir Gino's şubesi açmak istiyor. Sal ilk başta şüpheliydi ama artık ikna olmaya başladığına inanıyorum.

Monte'nin yanına geldiğim anda kolu bana dolanıyor. Nisan ayının ilk haftası için gece ılık. Birbirimizi izliyoruz.

Anne ve baba Orchard Caddesi'nde yavaşça yürüyorlar. Sal bir şey söyler ve annem gülerek onun koluna tutunur.

"Tahmin et ne oldu?" diyor.

"Beni yukarı taşıyabilmek ve bitmek bilmeyen cinsel ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için erkenden kapatacak mısın?"

" yakında." Hızlı bir öpücük almak için başını eğiyor ve sonra sırtıyor. "Eğer sonunda evlenirlerse bu bizi..."

"HAYIR." İki elimle ağzını kapatıyorum ki bu hiç kolay değil. Germek zorundayım. "Sakin söyleme. Asla söyleme. Ve eğer bir tuhaflık olur da evlenirlerse, yine de bunu söylemene izin yok."

Gülerek ellerimi kaldırıyor, beni döndürüyor ve kollarıyla beni kafese kapatıyor. "Sen kazandın," diye alay ediyor.

Beni ileri geri sallıyor ve alacakaranlık çökmeye başlarken trafiği ve yayaların geçişini izliyoruz.

Monte uçlarda yaşamayı özlediğine dair hiçbir belirti göstermedi. Koca Pete ve arkadaşları hala kart oyunları için geliyorlar. Bazen mafya haberleri bize kadar ulaşıyor. Vittorio Amca Sicilya'dan kaslarını esnetiyor ve ailesine gelecek herhangi bir zararın savaşıyla karşılanacağını açıkça belirtti.

Mafya aleminin dışındayız ve burada kalacağız. Ama sanırım Monte hala ara sıra iyilik istiyor.

Bir gün bir oyun dünyası blogunda gezinirken bir paragraf gözüme çarptı. Gözden düşmüş bir teknoloji devi, hapishanede bazı mahkum arkadaşları tarafından ciddi şekilde dövüldüğünde bir aksilik yaşamıştı. Makaleyi Monte'ye gösterdim.

"Bu ilginç," dedi yumuşak bir tonda ve ardından akşam yemeği için tavuk parmigiana isteyip istemediğimi sordu.

Beni inciten adamdan intikam almak için bir şekilde bağlantılarını kullandığını itiraf etmesine ihtiyacım yok. Belki de onaylamamalıyım ama bir neden bulamıyorum.

Yeni kariyeriyle övünen tek kişi Monte değil. Sadece bir oyun daha satmakla kalmadım, aynı zamanda derslerimin geri kalanını tamamladıktan sonra okulda eğitimlik teklifi aldım. Haftada sadece birkaç gün olacak ve geri kalan zamanda kendi tasarımlarım üzerinde çalışmak için özgür olacağım.

kabul ettim. Düşünebiliyor musunuz? Ben, bir ÖĞRETMEN! Bu benim için bir şekilde oyun satmaktan daha önemli.

Haberi alınca ilk koştuğum kişi doğal olarak kocam oldu. Bana sıkıca sarıldı ve benimle ne kadar gurur duyduğunu tekrar söyledi.

Ben de kendimle gurur duyuyorum.

"Sabah Leo bebeği ziyarete gideceğim," diyorum. "Benimle gelir misin?"

"Elbette," diyor.

"Bebekleri tutma konusunda hızla uzmanlaşıyorsun. Bir gün sana tutman için kendi bebeğini vermeliyim."

"Ne zaman istersen hazırım." Beni kollarının arasında tutuyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Sadece ne zaman olduğunu söyle."

Onun sıcak gücüne yaslanıyorum. Buradan, neredeyse geleceğimizin filmini görebiliyorum.

Çocuklarımız şehir çocukları olacak. Aşağı Doğu Yakası'nın sokakları onların oyun alanı olacak. Gino's Pizza ile büyüyecekler. Mutfak tezgahına uzanacak yaşa bir top hamura nasıl şekil vereceklerini bilecekler ve mutfakta babalarına yardım etmek için yalvaracaklar. Eski jukebox şarkılarının her kelimesini ezbere bilecekler.

"Monte." Arkamı dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Ne zaman diyorum."

Gülümsüyor. Beni kaldırıyor ve uzun bir öpücük için dudaklarımla buluşuyor.

Kimin izlediği umurumuzda değil.

***Sabrina ve Monte'nin birinci yıl dönümlerinde neler yaptıklarını öğrenmek ister misiniz?
Epilog 2 için [Buraya Tıklayın!](#)***

CORA'DAN BİR NOT:

Bir kitabı bitirmek her zaman biraz garip hissettirir. İlk olarak, çok sevdiğim bu karakterler zor kazanılmış mutlu sonlarını buldukları için sevinç gözyaşları sel olur. Öte yandan, onları bıraktığım için çok üzgünüm ve artık günlerimi onlarla geçiremeyeceğim için şimdiden yas tutuyorum.

Monte ve Sabrina her adımda çok keyifliydi ve onların hikayesini yazmak da büyük bir nostalji dozuyla birlikte geldi.

New York bölgesinde büyüdüm ve baba tarafından İtalyan AmerikalıyımMonte ve Sabrina'yı yazarken yemeklerin, insanların ve duyduğum hikayelerin anılarına başvurmak yaratıcı sürecin büyük bir parçasıydı.

En içten dileğim hikayeyi beğenmiş olmanızdır. Lütfen bizi izlemeye devam edin çünkü söz veriyorum bir sonrakinin üzerinde çalışmaya başladım bile.

Ve tüm kalbimle, okuduğunuz için teşekkür ederim.

Sevgiler,
Cora

Not: Lütfen yorum bırakmayı unutmayın. Yazarlar için gerçekten çok yararlılar!

****Kargaşa ile Evli'de görülen diğer çiftleri takip ettiniz mi?**

(Tüm hikayeler tek başınadır)

LUCA VE ANNALISA: [Kötülükle Evli](#) CALE VE
SADIE: [Yalanlarla Evli](#)

SIRADA NE VAR?

Seksi, zorlu Tempesta kardeşler bir dizi oluyor!
Ve Castelli kardeşleri, özellikle de Nico'yu daha çok görmeyi bekliyoruz.

Güncellemeler yakında gelecek ancak şimdilik lütfen Fırtınanın Oğulları'nın (Western Mafia Romance) ilk kitabını [Goodreads](#)'e eklediğinizden emin olun.

İLETİŞİMİ KOPARMAYALIM!

(SPAM YOK!) BÜLTENİME KAYDOLUN:

<https://corabrent.com/subscribe/>

Özel okuyucu Facebook grubuma katılın:

<https://www.facebook.com/CoraBrentsBookCorner>

Okuyuculardan haber almayı her zaman seviyorum. Banacı corabrentwrites@yahoo.com adresinden e-posta gönderin.

Instagram: CoraBrentAuthor

TikTok: CoraBrentYazar

Facebook'ta neler olduğuna göz atın:

www.facebook.com/CoraBrentAuthor

Gelecek kitapları TBR listenize ekleyin:

<https://www.goodreads.com/CoraBrent>

AYRICA CORA BRENT TARAFINDAN

GENTRY BOYS

(Gentry dünyasında geçen tüm hikayeler tek başına okunabilir)

Gentry Boys Serisi DRAW

(SAYLOR AND CORD) RISK

(CREED AND TRULY)

OYUN (CHASE VE STEPHANIE)

SONBAHAR (DECK VE JENNY)

TUT

ÇAPRAZ (BİR ROMAN)

YÜRÜYÜş (STONE VE

EVIE)

EDGE (CONWAY VE ROSLYN) SNOW

(BİR NOEL HİKAYESİ)

Gentry Nesilleri

(*Bir Gentry Ailesi Serisi*) STRIKE

(CAMI AND DALTON) TURN

(CASSIE AND CURTIS) KEEP (A
NOVELLA)

TEST (DEREK VE PAIGE) CLASH

(KELLAN VE TAYLOR) WRECK

(THOMAS VE GRACIE)

Amblem'in Harabeleri

(*Bir Gentry Ailesi Serisi*)

TRISTAN (CADENCE VE TRISTAN)

JEDSON (RYAN VE LEAH) LANDON

(AUTUMN VE LANDON)

KÖTÜ BATI REDDEDİYOR

HATEFUL

CESUR
BİLGE

Çalıştı Ateşlendi
Çivilendi

TEK BAŞINA HİKAYELER

BU
HAYATTA
ASI
HICKEY SYLER
MCKNIGHT HER NE
OLACA KSA
UZUN SÜREDİR
KAYIP OLAN
TAKLİTÇİ
BİR DAHAKİ
SEFERE KADAR
ACITANA KADAR
GENTRY
KURALLARI
YALANLARLA EVLİ,
KÖTÜLÜKLE EVLİ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

